

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İlerden Üçüncü
MEZAR

Darynda Jones

Darynda Jones

İlerden Üçüncü Mezar

Olağanüstü yetenekli Ölüm Meleğimiz Charley Davidson yeniden karşımızda.

Charley bu kez herkesin çok sevdiği bir doktorun kaybolan eşinin izini sürüyor. Bir yandan da Şeytan'ın oğlu Reyes'in gizemli geçmişini araştırıyor.

Reyes onun kadim aşkı ama hapiste. Çünkü kendi babasını öldürmekle suçlanıyor.

Charley iki haftadır uyumuyor. Neden mi?

Gözlerini kapatır kapatmaz Reyes'i görüyor da ondan.

Uyanık kalmak için de bol bol kahve içiyor.

Acaba çılgın kahramanımız kaybolan kadını bulabilecek mi?

Ve ateşli aşığının suçsuz olduğunu ispat edebilecek mi?

**Seksi, utanmaz... Jones'un karakterleri,
ister ölü ister diri olsun, çok renkli ve çekici...**

Associated Press

Darynda Jones, beş yaşındayken eline kalem kâğıt alıp karalamalar yapmaya başladı ve bu hayali öykülerini annesine okudu. Okuma yazmayı öğrendikten sonra arkadaşları için oyunlar ve kız kardeşi için öyküler yazdı. New Mexico Üniversitesi'nde işaret dili çevirmenliği eğitimi alan Jones, eşi ve iki oğluyla New Mexico'da yaşıyor. Yazarın Charley Davidson'ın hikâyelerini anlattığı serinin diğer kitapları *Sağdan Birinci Mezar* ve *Soldan İkinci Mezar* Doğan Kitap tarafından yayımlandı.

Çeviren: Şefika Kamcez

DK
DOĞAN
KITAP

ISBN 978-605-09-1820-5

sertifika no: 11940

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı

₺ 24

Birinci bölüm

Ölüm onu bekleyenlere gelir. Beklemeyenlere de gelir.

Yani hiç fark etmez...

– Charlotte Jean Davidson-Ölüm Meleği

Oturma odamda ölü bir palyaço oturuyordu. Palyaçoları pek sevmediğimden ve ağızımdan doğru dürüst bir laf çıkması için henüz vakit çok erken olduğundan onu görmezden geldim. Konuşmak yerine yüksek sesle esnedim, tam mutfağa gidiyordum ki büyük bir paniğe kapıldım. Anadan doğma halimle ölüyü selamlamaktan daha saçma bir şey olamazdı; “benim kızlar” ortada mı diye şöyle bir üstüme başıma göz attım. Neyse ki üzerimde beyaz bir atlet ve ekose bikini altı varmış. Tehlike ile Will Robinson güvendeydi.

Mütevazı evimde kedi kadar sessiz yürürken dikkat çekmemek için belli belirsiz haç çıkardım. Acaba bakışlarıyla her hareketimi izleyen ölü palyaço bunu fark etmiş miydi? Dairem sandık odası ile ekmek kutusu arası kadar bir yer olduğundan mutfağa ulaşmam uzun sürmedi. Şu son birkaç saniyede özellikle aydınlandığımı söyleyemem, ama yine de hayati bir karar verebildim: Evimde ölü bir palyaço olması, canlı bir palyaço olmasından daha iyiydi.

Adım Charlotte Davidson. Kimileri bana Charley kimileri Yosma Charlotte der; ama bunlar ortaokul yıllarında kaldı. Yuvarlak hatlı bir vücudum var; erkek anatomisine uygun ölçüde saygı duyuyorum ve kakaolu, kahveli yiyeceklere karşı biraz rahatsız edici bir bağımlılığım var. Bunlar –ve doğuştan ölüm meleği olmam– dışında özel dedektif lisansı ala-

bilecek ölçüde asık suratlı, hemen hemen sıradan bir kızım.

Büyük bir iştahla Bay Kahve'ye doğru yürüdüm. Bir süredir Bay Kahve'yle başımız fena halde belada olduğundan evde sadece bir fincanlık kahve kalmıştı. Zahmete girip taze kahve yapmaya değmezdi. Fincanı mikrodalgaya sürdüm ve otuz saniyede her şeyin canına okuyacak bu makineyi çalıştırdım, sonra da hızla buzdolabına saldırdım. Bir şeyler yemek beni beş dakika daha uyanık tutmaya yeterdi. Son birkaç haftadır hayattaki bir hedefim de ne pahasına olursa olsun uyanık kalabilmektir. Aksi halde işim bitik demektir.

Buzdolabında kahramanca bir araştırmadan sonra yeşil olmayan ve ne olduğunu anlayabildiğim bir şey bulabildim: ipe dizilmiş sosis. Ona Peter adını takmıştım, çünkü her şeye ad takmayı çok severdim ve bu adı ona çok yakıştırmıştım. Kahvem ısınır ısınmaz sosisi mikrodalgaya sürdüm. Radyoaktif ortamın Peter'ı mikroptan arındıracağını umuyordum. Küçük Peter'ın her yere saçılıp ortalığı mahvetmesine hiç gerek yoktu.

Dünya barışını, markalı iç çamaşırımın fiyatını ve avokado sossuz dünyanın nasıl bir yer olacağını düşünürken fırının düdüğü öttü. Peter'ı çıkarıp bayat ekmeğin içine yerleştirdim ve sandviçimi yerken bir taraftan da kahvem yudumladım. Böylece sağlığını tehlikeye atacak miktarda bayat yiyecek tüketebiliyordum. Kahveden büyük bir yudum aldıktan sonra üzeri tıklım tıklım dolu kanepeye gidip güzelce yerleştim. Ölü palyaçoya baktım; kanepenin çaprazındaki koltukta oturmuş, benden bir açıklama bekliyordu.

Kahvemden bir yudum daha aldıktan sonra, "Biliyor musun, palyaçoları pek sevmem" diye söze başladım.

Oturma odamda bir ölü olması benim için pek de sürpriz sayılmazdı. Görünüşe bakılırsa, fırtınada ışığı yanıp sönen bir deniz feneri gibi yanıp sönererek onları kendime çekiyordum. Ölenler diğer tarafa geçmeden önce dünyanın neresin-

de olursam olayım beni görebilirler ve eğer isterlerse yanıma gelebilirlerdi. Kısacası bu bir ölüm meleğinin göreviydi. Fakat tırpan da, ruhları toplamak da yoktu işin içinde. Hatta ölüleri gece gündüz bir gölün bu yakasından öte yakasına geçirmek de yoktu.

“Çok iyi anlıyorum” dedi palyaço. Başlangıçta düşündüğünden daha genç görünüyordu. Yirmi beş filan. Fakat sesi, gece hayatı ve aşırı sigara yüzünden kalınlaşmıştı. Parlak bir duvar resmine benzeyen yüzü ile kafasını örten kıvrıkcık kısl saçları pek uyumsuz görünüyordu. Kocaman kırmızı bir burun eksikti sadece. Bu türlerden özellikle de sesi gıcirtı gibi çıkanlardan ciddi ciddi nefret ederdim. Diğerleri ise, eh işte idare ederdi.

“Öyleyse anlatacakların vardır...”

“Pek sayılmaz.” Omuz silkti. “Sadece seni görmek istedim.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. Sonra da “Sadece beni görmek istedin, öyle mi?” diye sordum.

“Senin için sakıncası yoksa.”

“Ne demek” dedim puflayarak. Geride kalanlara mesaj yollamak yok. Katili bulmak yok. Çocuklarına bıraktığı ve kimsenin bulamayacağı bir yere gizlenmiş armağanları ortaya çıkarmamı istemek yok. Bütün bunlarsa benim yaptığım işin kreması oluyordu; tabii fazladan kalorilerin zararını he-saba katmazsak.

Sonra bana doğru gelmeye başladı. Yerimden kımıldamadım. Bunu yapamayacağımı biliyordum. Çünkü içtiğim kahve beni uyandırmaya yetmemişti. Fakat onun benim durumuma aldırdığı yoktu. Giydiği eski blucin ve spor ayakkabılarının üzerine marker kalemle bir şeyler çiziktirildiğini fark ettim.

Bir an durup “Baksana” dedi bana.

Hayır.

Başımı kaşdı. Eski yaşantısından kalma, tamamen bilinçsiz bir davranıştı bu. “İnsanlara mesaj ulaştırabiliyor musun?”

Lanet olsun. Varlığıma amma da ters bir şey. “Şey, kusura bakma ama neden postaneyi denemiyorsun?”

“Ciddi misin?” diye sordu; sözüme hiç inanmamış gibiydi.

Derin derin iç çektim ve onun mesajını taşımaya hiç mi hiç istekli olmadığımı göstermek için “çattık” der gibi bileğimi alnıma vurup kolumun altından ona baktım. Hiçbir şey olmamış gibi sessizce bekliyordu.

“Pekâlâ” dedim sonunda pes edip. “Bir not yazarım.”

“Buna gerek yok. Sadece hemen sokağın başındaki Süper Sosis’e gidip Jenny adındaki kızla konuşman yeterli. Kıza, Ronald’ın onu ısırarak istediğini söyleyeceksin.”

Palyaço giysilerine, kapüşonundaki sarı ve kırmızılara göz attım. “İsmin Ronald mı?” dedim.

Sırıtarak “Görüyorsun ya, espri yeteneğimi kaybetmedim” dedi. Isırmakla neyi kastettiğini soramadan burnumun dibine kadar geldi.

İnsanlar bu kadar yakınımaya geldiğinde, onların yaşamlarını görebilme yeteneğim vardı. Yaşarken mutlu olup olmadıkları, en sevdikleri renkler, besledikleri hayvanların adları gibi şeyleri görebiliyordum. Gözlerimi kapatıp bekledim. Bizimki makyaj, tentürdiyot ve hindistancevizli şampuan kokuyordu. Kalp nakli için hastaneye yatmış, nakil olmayı beklerken işe yaramak istemişti. Bu yüzden her gün palyaço kılığına girip çocuk servisindeki hasta çocukları ziyaret ediyordu. Her seferinde kendine yeni komik bir isim takıyordu. Bir gün Rodeo Ron, öteki gün Kaptan Kısa Pantolon oluyordu. Çocuklar o günkü isminin ne olduğunu yaptığı sessiz işaretlere bakarak bulmaya çalışıyorlardı. Sona doğru artık iyi konuşamıyordu. Mimiklerle anlatmak da onu soluk soluğa bırakıyordu. Yine de çatlak sesiyle çocukları korkutmaktansa mimiklerle anlatmayı tercih ediyordu. Uygun bir kalp bulunmasından birkaç saat önce hayatını kaybetmişti. Düşündüğümün aksine, hayatında bir gün bile sigara içmemişi.

Jenny adında bir kıza âşıkty. Kız bebe yağı gibi kokuyordu. Üniversite harçlığını çıkarmak için sandviççide çalışıyor ve benim ölesiye nefret ettiğim bu ölüm meleği işine bulaşacak, hayatta kalan olarak üstüne düşeni yapıyordu. İkisi de acı çekiyordu. Ciğerleri havaya susamıştı. Sevdiğini kaybeden, onsuz yaşayamayacağını düşünen başka insanlar gibi gözyaşlarını içine akıtıyordu.

Bütün gücümle havayı ciğerlerime çektim ve o ana döndüm. Ronald yakışıklı biriydi. Zamanım olsa onunla ilgilenbilir, sonsuzluk âleminde işlerinin nasıl gittiğini izlerdim. Kanepeye biraz daha gömölüp kahvemden büyük bir yudum aldım. Kafeinin beyin hücrelerimi uyandırmasını bekledim.

Looney Tunes duvar saatime bakıp henüz gecenin 3.35'i olduğunu görünce yine umutsuzluğa kapıldım. Güneşin doğmasına saatler vardı. Gündüz uykusuzluğa dayanmak kolaydı. Gece ise sakin ve rahatlatıcıydı. Yine de kendimi bırakmadım. Sanki gece, iki haftadır vücudunda uçuk çıkan eski bir erkek arkadaşımış gibi uyanık kalmaya çalıştım. Bunu başaramazsam bedelini ödeyecektim.

Bu bedeli düşünmek bile tüylerimin diken diken olmasına yetti. Bu düşünceyi, ağır bir sis gibi etrafıma çöreklenmiş, tenimden içeri sızan ve her rahatlatıcı fikri boğan sıcak ve nemli havayı unutmaya çalıştım. Büyük bir öfkeyle yerimden kalktım. Yüzüme yapışan ıslak bir saç tutamını çektim ve banyoya yöneldim. Biraz soğuk suyun beni uyandıracığını umut ediyordum. Bir yandan da gecenin nasıl bu kadar sıcak ve nemli olduğunu düşünüyordum. Lanet olasıca kasım ayındaydık. Belki de küresel ısınma alıp başını gitmişti. Belki de güneşten gelen bir ısı dalgası manyetik alanımıza girmiş ve bizi diri diri kızartmaya çalışıyordu. İşte bu bir felaket olurdu.

Acaba güneş kremi mi sürsem diye düşünerek lambanın düşmesine uzandığım anda karnıma keskin bir acı saplandı.

Şaşkınlıktan bir an soluğum kesildi, güçlkle kapı pervazına tutunup dengemi sağladım.

Bir daha olmamalıydı böyle bir şey. Asla.

Musluğa öylece bakakaldım. Su her şeyin ilacıydı. Birkaç kez yüzüme su çarparsam kendime gelirdim. Düğmeyi çevirdim, ama lamba ciğerleri oksijensiz kalmış gibi bir an parlayıp sönüverdi. Düğmeye tekrar dokundum. Sonra tekrar, bı-kıncaya kadar devam ettim. En çok da deliliğın tanımı aklıma geldiği için, sonunda vazgeçtim.

Dairenin elektrik sistemi kural ihlali terimiyle dalga geçiyordu adeta. Neyse ki gece lambam vardı da banyoya verdiği yumuşak ışık, lavaboya kadar önemli bir şeye çarpmadan yolunu bulmamı sağladı. Aynaya bakıp gözlerimi kıstım ve evrenin atmosfere salmak zorunda olduğu ışığın son atomunu da toplamaya çalıştım; ama nafile. Kendimi sadece gölge halinde, varla yok arası bir tür hayalet gibi görebildim.

Bir arzu dalgasının beni tekrar sardığını, nefis pençelerin beni tutup şiddetle sarstığını ve çenemin kilitlendiğini hissederek ayakta durdum. Bakamadığım bir ateş beni sardığında boş bir gurura umutla sarıldım. Ama o içime işleyerek beni karanlık tarafa götürdü. Açlıkla dudaklarımı ve bacaklarımı aralayıp ona yol verdim. Bütün kuvvetiyle dal ve budaklarını içime saldı, karnımın içinde bir nabız gibi atarak dans etti.

Dizlerim büküldü ve basınç gitgide artarken ağırlığımı avuçlarıma verdim. Bu basınç yüzünden güçlkle soluk alabiliyordum. Derken başka bir soluğun sesi benimkine karıştı. Aynaya baktım.

Reyes Alexander Farrow –Şeytan'ın oğlu; yarı insan, yarı süper model olan– arkamda cisimleşmişti; cennetten gelmiş gibi etrafından buharlar çıkan güçlü omuzları pırıl pırıl parlıyordu. Aslında öyle değildi tabii. O yüzyıllar önce cennetten değil cehennemden kaçıp gelmişti ve cisimsiz bedenini, ken-

di insan bedenine hapsettiğim için bana hâlâ öfkeliydi. Fakat bunu bilmek sonucu pek değıştirmiyordu.

Onu daha iyi görebilmek için gözlerimi kısıtım. “Burada ne işin var?”

Başımı eğdi. Öfke dolu, deli bakışlı kahverengi gözleri vardı pisliğin. Burası benim banyomdu sonuçta.

Onu bağlamıştım, cisimsiz bedenini insan bedenine hapsetmişim. Öyleyse şu anda nasıl burada olabiliyordu?

“Beni sen çağırdın” dedi. Derinden gelen sesinde hayvani bir tını vardı.

Başımı hayır anlamında iki yana salladım. “Bu imkânsız” dedim.

Kolunu omzuma attı, elini de duvara dayadı. Kale. Böylece beni ele geçirmiş oluyordu. Beni tuzaga düşürdüğünü fark etmemi de istiyordu. Öteki elini sağımdaki duvara dayarken sportmen vücudunu da bana dayayıp beni tam anlamıyla hapsetti.

Sert bakışları üzerime kilitlenmişti. “İmkân yok, çünkü sen beni bir köpek gibi zincire bağladın, öyle değil mi?”

A tabii. Kafası dumanlıydı. “Bana başka seçenek bırakmadın” dedim. Sesim titremiş, istediğim gibi kararlı çıkmamıştı.

Başını eğip “Sen de bana hiçbir şey bırakmıyorsun” diye fısıldadı. Yüzü karardı. Gözleri kısıldı. Aynadan ihtirasla geçirilmiş sık kirpiklerinin altından bana dik dik bakıyordu.

Ondan gözlerimi alamıyordum. O kadar yakışıklı ve seksi idi ki. Kolunu bana dolayıp elini iç çamaşıma götürdüğünde bileğini yakaladım. “Bekle” dedim soluk soluğa. “Hâlâ buraya nasıl geldiğini söylemedin.”

“Dedim ya, beni sen çağırdın.” Parmakları bütün çabama karşın bacaklarımın arasında köprü kurunca soluk soluğa kaldım. “Beni sen çağırıyorsun. İstediginde veya bana ihtiyacın olduğunda beni çağırarak gücün var, Hollandalı. Bunu hâlâ anlayamadın mı?”

Onun parmaklarının her dokunuşunun karnımda yarattığı hoş dalgalanmalarla başa çıkmaya çalışıyordum. Fısıldadığı sözlerin anlamını kavramaya çalışıyordum. “Sana ne zaman ihtiyacım olsa geldin. Ne zaman tehlikede olsam...” Bu doğrudu. Hayatım ne zaman tehlikede olsa yanımda bitivermişti.

Ağzı şahdamarımı ararken, soluğunu, sıcaklığını yanımda hissedebiliyordum. “Her zaman sen istedin.”

Hayır, bu doğru değildi. Onu her zaman benim çağırdığım fikri hayal bile edilemezdi. Çok yakın bir zamana kadar ben onun ne olduğunu bile bilmiyordum. Aslında ondan korkuyordum. Duman ve gölgelerden yapılmış karanlık bir varlıktı o. İstedğim son şey onun yanında olmaktı. Bu durumda onu nasıl çağırmış olabilirdim? Söylediği şey imkânsızdı.

“Fakat ben burada olduğum sürece...” dedi, beni duvara sıkıştırmış, tek bir yumuşak hareketle iç çamaşırlarımı sıyrırken. Sonra hafifçe gülümsemeyip bacaklarımı araladı ve tek bir hareket yaptı. Yüksek sesle inledim. Başlayan rüzgâr bir anda fırtınaya dönüştü. Bir elimi boğazımdaki bileğine kenetledim. Ötekiyle çelik gibi sert sırtını tuttum ve onu daha derinlere çektim.

Gözlerimi açık tutuyor, aynadan tepkilerini izliyordum. Dudakları hafif aralıktı. Gür, kirpikleri gözlerini kapatmıştı.

“Hollandalı” dedi derinden gelen sesiyle. Ne yapacağımı bilemiyordu. Tepeye yaklaşırken çenesi kilitlenmişti. Bacaklarımdan birini kaldırdı.

Birden benim ona yaptığımdan sonra, onun benimle olmak istemeyeceğini düşündüm. Tırnaklarımı bileğine geçirdim. “Reyes dur.”

Ve sonra o şiddet beni uykudan uyandırıp ikiye bölerken dünya yıkılıyor sandım. Odada bir çığlığın kalıntıları yankılandı. Bir anda bunun benim çığlığım olduğunun ayırdına vardım. Kendimi durdurmaya, nefesimi tutmaya, kucağıma dökülen kahve fincanını elimden bırakmaya çalıştım. Ney-

se ki içinde fazla bir şey kalmamıştı. Fincanı sehpaye bıraktım. Ondan sonra da kendimi kanepeye attım. Kolumu alnıma dayayıp vücudumdaki iyi bildiğim fırtınanın dinmesini bekledim.

Bir haftada tam üç kez gözlerimi kapatır kapatmaz karşıma çıkmıştı.

Yorgun bir iç çekişle bunun benim hatam olduğunu anladım. Kendimi akıntıya kaptırmıştım.

Belki de bu, Reyes'ın yaptığının bedelini bana ödetme biçimiydi. Onun her zaman bedenini terk etme, hayaletle dönüşme ve insanlara her tür zararı verme yeteneği vardı. Gerçekte zarar vermiyordu ama verebilme gücü vardı. Fakat sonra bedenine sıkışıp kaldı. Bence bu küçük bir sorundu, zaten onu bedenine hapsetmemin bir sebebi vardı.

Fakat şimdi yeniden kâbuslarıma girmeye başlamıştı. En azından daha önceleri rüyama girdiğinde köşe kapmaca oyunlarımız arasında ara sıra biraz olsun uyuyabiliyordum. Şimdiyse bir saniye gözümü kırpsam kanlı canlı karşımda bitiveriyordu. Uyuduğum sürece ondan kurtulamıyordum.

En kötüsü de bana gerçekten çok kızgındı. Aslında orada olmayı istemiyordu. Benden intikam almak istiyordu ve her şeye rağmen tutkuluydu. İster istemez. Kendisini saran ateşi, damarlarındaki açlığı kontrol edemiyordu. Benim de kendimi tam olarak kontrol ettiğim söylenemezdi. Yani onun neler hissettiğini anlayabiliyordum.

Fakat onu çağırmış olmam imkânsızdı. Büyüme çağında onu nasıl davet edebilirdim? Dört yaşındayken sabıkalı bir çocuk tacizcisi tarafından kaçırılmışken mi? Onun ne ve kim olduğunu bile biliyordum. Ondan korkuyordum.

Tam o sırada, dış kapının gürültüyle açıldığını duydum. Duş almanın tam zamanıydı. İnsanın üstünde kahve lekesi olması hiç de hoş değildi.

“Hey nerelerdesin?” Daireme paldır küldür dalan, ek iş ola-

rak benim kapıcılığıma talip olan en iyi arkadaşım ve komşum Cookie'ydi. Kısa siyah saçları insan içine çıkamayacak kadar karışıktı. Üstünde mavi ve sarı çizgili kırışık pijaması vardı. Ayak bileklerinde toplanmış kırmızı çorapları ile pijamasının paçaları dizlerinin oralarda bir yerde buluşuyordu. Doğrusu müthiş görünüyordu.

“Buradayım” dedim kanepeden kalkarak. “Her şey yolunda.”

“Ama çılgık attın.” Panik içinde gözleriyle etrafı tarıyordu.

“Şu duvarların ses geçirmez olsaydı.” Koridorlarımız bitişikti ve mutfakta yere ufacık bir şey düşse anında duyuyordu.

Bir an durup soluklandıktan sonra bana buz gibi bir bakış atıp “Lanet olsun, Charley” dedi.

“Bana sık sık böyle dense de biliyorsun benim adım Lanet Olsun Charley değil” dedim banyoya giderken.

Kitaplığa doğru gitti ve bir eliyle dolaba tutunup öteki eliyle hâlâ hızla çarpan kalbini tuttu. Sonra ters ters bana baktı. Komikti. Tam ağzını açacaktı ki sağa sola dağılmış bir sürü boş kahve fincanını fark etti.

“Bütün gece bir şeyler mi içtin?”

Banyoya girdim ve ağzımda diş fırçasıyla geri döndüm. Kaşlarımı kaldırarak kapıyı işaret ettim. “Eve böyle dalman biraz fazla olmuyor mu?”

Kalkıp kapıyı kapattı. “Konuşmalıyız.”

Ah işte azarlama saati geldi. Bir haftadır her gün beni azarlıyordu. Başlangıçta, uykusuz olduğum yalanını atıyordum; o da inanıyordu. Fakat ofisteki havalandırma deliklerinde mor filler olduğundan bahsettiğimde, yalan söylediğimden şüphelenmeye başladı. Ondan bir şey istememem gerektiğini biliyordum ama belki dekorasyonu değiştirir diye düşünmüştüm.

Yatak odama gidip temiz bir blucin giydikten sonra mutfaka yollanırken “Kahve ister misin?” diye sordum.

“Gecenin üç buçuğunda mı?”

“Evet. İster misin?”

“Hayır, otur şuraya.” Birden durup kaşlarını çattığımda sinirli sinirli çenesini oynatmaya başladı. “Sana söyledim ya, konuşmalıyız.”

“Bunun geçen gece sen uyurken yüzüne çizdiğim bıyıkla bir ilgisi var mı?” Yavaş hareketlerle gidip kanepeye oturdum. Ne olur ne olmaz diye gözümü ondan ayırmıyordum.

“Hayır, uyuşturucularla ilgisi var.”

Ağzım açık kaldı. Neredeyse diş fırçasını düşürecektim. “Uyuşturucu falan mı kullanıyorsun?”

Öfkeyle baktı. “Hayır, sen kullanıyorsun.”

“Ben mi kullanıyorum?” diye sordum şaşkınlıkla. Bu da nereden çıkmıştı?

“Charley” dedi Cookie yumuşak bir sesle, “sen ne zaman dır uyumuyorsun?”

Neredeyse inler gibi derin bir iç geçirip parmaklarımla saymaya başladım. “Aşağı yukarı on üç gündür.”

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. Bunu fark etmemi sağlayacak kadar bir süre öyle kaldıktan sonra, “Ve hâlâ hiçbir şey kullanmadığını mı söylüyorsun?” dedi.

Fırçayı ağzımdan çıkarıp “Bir tek diş macunu kullanıyorum” dedim.

“Peki, nasıl ayakta durabiliyorsun?” Öne eğildi, kaşları çatılmıştı. “Nasil günlerce uyumadan kalabiliyorsun?”

“Bilmem. Gözlerimi yummuyorum o kadar.”

“Charley bu imkânsız, belki de tehlikeli.”

“Hiç de değil” dedim kendimden emin bir sesle. “Çok kahve içiyorum. Ayrıca araba kullanırken uykum gelmiyor.”

“Aman Tanrım!” Başını ellerinin arasına aldı.

Diş fırçasını yeniden ağzıma götürürken gülümsüyordum. İnsan Cookie gibilere her zaman rastlamaz. Yüreklidir. Sadıktır. Kandırılması kolaydır. “Tatlım, ben senin gibi değilim, biliyorsun.”

Tekrar bakışlarımı yüzüme dikti. “Sen hâlâ bir insansın. Çok hızlı iyileştiğin, öte dünyaya gideni görebildiğin ve sıradan insanları seni öldürmeye inandırma konusunda esrarengiz bir becerin olduğu için...”

“Fakat benim için deli oluyor, Cookie.” Başımı eğdim. Halimin ne kadar acıklı olduğunu hatırladım.

Yorum yapmadan önce durup beni inceledi. “Neler olduğunu bana tam olarak anlatsana.”

“Olur, ama önce bir kahveye ihtiyacım var.”

“Saat gecenin üç buçuğu.”

On dakika sonra birer fincan kahve almıştık ve ben ona, gözleri ihtirasla parlayan dul bir kadına rüyalarımı anlatıyordum. Tabii onlara rüya denebilirse... Reyes’ı insan bedene hapsettiğimi zaten biliyordu, ama rüyalarımından habersizdi. Tam olarak bilmiyordu ya da. Ona cehennem ateşlerinden, güzellik ve günahattan yapılma, hamuruna duyarlılığın yakıcı ateşi katılmış Tanrı Reyes’la rüyamdaki son karşılaşmamı anlattım.

Kendimi yelpazeleyerek bakışlarımı Cookie’ye diktim.

“Yani o aslında...” dedi.

“Evet” dedim.

“Bacağına şey...”

“Evet. Sanırım kolaylık olsun diye...”

“Aman Tanrım.” Elini kalbine bastırdı.

“Evet diyorum ya. Fakat bu daha hiçbir şey. Bana dokunduğunu, beni okşadığını ve öptüğünü söylesem?..”

“Seni öptü mü?”

“Hayır. En azından bu sefer öpmedi” dedim başımı iki yana sallayarak. “Fakat bazen öpüyor. Garip olan, burada olmak istememesi. Benimle birlikte olmak istemiyor. Yine de gözlerimi kapatır kapatmaz geliyor. Haşın ve seksi. Tam bir pislik.”

“Bacağına gerçekten kaldırdı mı?”

“Cookie” dedim ve bana dikkatle bakması için kolunu tuttum. “O kısmı geç artık.”

“Tamam.” Gözlerini kırptı ve başını iki yana salladı. “Tamam, özür dilerim. Böyle bir travmayı her gece yaşamayı neden istemediğini anlayabiliyorum.”

“Aslında hiç dinlenemiyorum. Uyandıktan üç dakika sonra daha da yorgun düşünüyorum. Yemin ederim. Ve o benim için deli oluyor.”

“İyi ama sen onu sonsuza kadar hapsedmiştin hani.”

İçimi çektim. “Aslında sonsuza kadar değildi ama olabilir. Demek istediğim buydu.” Onu hapsedmekten vazgeçtiğimi, ama bunu ne yazık ki başaramadığımı Cookie’ye söylememeye karar verdim. “Onu nasıl serbest bırakacağımı düşünüyem, değil mi?”

“Bana mı soruyorsun?” diye şaşkınlıkla sordu. “Bu senin bileceğin iş tatlım. Ben kendi halinde bir tanıgım sadece.” Looney Tunes resimli saatime baktı.

Her zamanki gibi kendimden çok başkasını düşünüyor olmama şaşıracak, “Gidip yat sen” dedim. Cookie’nin fincanını alıp mutfığa götürdüm. “Amber’ı kaldırıp okula göndermene daha iki saat var.” Amber, Cookie’nin otuzuna yaklaşmış görünen on iki yaşındaki kızıydı.

“Daha şimdi bir fincan kahve içtim.”

“Bu kadarı senin uykunu kaçırmaya yetmez ki...”

“Haklısın.” Ayağa kalktı ve kapıya yöneldi. “Şey sana Garrett’in aradığımı söyleyecektim. Elindeki dosyayla ilgiliymiş, bu sabah yeniden arayacağını söyledi.”

Garrett Swopes polisti. Esmer teni her gülümsediğinde gözlerinin gümüş gibi parlamasına neden olurdu, ki bu yüzden çoğu kadın ona bayılırdı. Bense ona gıcık olurum. Aramızda bazı sorunlar olmuştu. Benim öteki dünyayla bağlantımı tesadüfen keşfedip bunu kullanmaya çalışması bunlardan biriydi.

Genellikle iyi biri olsa da bazen bana zarar verebiliyordu. Ama gerçekten iyi bir dedektifti ve bu zaman zaman işime yarıyordu.

“Dosya ha?” İlginç. Üstelik oturup pineklemekten az da olsa daha kârlıydı bir iş yapmak. “Belki gidip onunla kendim konuşsam daha iyi olur.”

Cookie kapıya giderken dönüp bana baktı. “Saat dördü çeyrek geçiyor.”

Ağzım kulaklarıma vardı.

Onun gözünden ise uyku akıyordu. “Gelebilir miyim?” dedi.

“Hayır.” Onu iterek kapıdan dışarı çıkardım. “Git biraz uyu. Bari içimizden biri uykusunu alsın. Bu ben olamayacağıma göre sensin.”

On beş dakika sonra Garrett Swopes’un kapısındaaydım. Üzerimde sevimli pijamalar ve pembe tavşanlı terliklerimle kapıyı çalıyordum. İçimde hayat olduğunu artık hissedemiyordum. Parmaklarım uyuşmuş, dudaklarım şişmişti. Gözkapaklarım zımpara kâğıdı gibiydi. Gözkapaklarımın tek hedefi, beni rahatsız etmek ve içimdeki hayatta kalma arzusunun harekete geçirmektir.

Evet, büyük olasılıkla ölmüştüm.

Sırtımda bir ürpertiyle tekrar kapıyı çaldım. Ölü olmamın doğaüstü görevimi yerine getirmeyi engellememesini umuyordum. İnsanlar öldüğünde öteki tarafa geçerken onlara eşlik etmem gerekiyordu. Fakat sonsuzluğun bu yakasındaki tek ölüm meleği olarak toplum için paha biçilmez bir iş yapıyordum! İnsanlık için. *Dünya için.*

Kapı hızla açıldı ve Garrett adlı suratsız dedektif tarif edilmez bir öfkeyle karşıma dikildi. Yoksa ben hâlâ ölmemiş miydim? Galiba akşamdan kalmıştı. Garrett sarhoşken, değil benim gibi öteki dünyalıları, koskoca filleri bile göremezdi. Dişlerinin arasından homurdanarak “Ne var?” diye sordu.

“İbuprofen’e ihtiyacım var” dedim soğuk ve berbat bir sesle.

“Öyleyse doktora git.” Dudaklarını kıpırdatmadan konuşmasına karşın ne söylediğini böyle kolayca anlamam hayret vericiydi.

Belki ilk seferinde duymamıştır düşüncesiyle “İbuprofen’e ihtiyacım var” dedim bir kez daha kaşlarımı çatarak. “Şaka yapmıyorum.”

“Ben de şaka yapmıyorum.”

“Önce ben söyledim.”

Derin bir nefes aldı. Biraz geri çekilip inine girmeme izin verdi. Ayağımdaki tavşanlı terliklere göz attım. Garrett parmaklarıyla geceliğimden tutup beni çekiştirirken çaktırmadan terlikleri ayağımdan fırlatmayı düşündüm.

Oldu. Kazandığım güçle halıdan geçip, rastladığım elektrik düğmelerini yakarak mutfak dolaplarına doğru gittim.

“Saatin kaç olduğundan haberin var mı?” diye sordu.

“Bilemiyorum. Ecza dolabın nerede?” Biraz önce başım ağrımaya başlamıştı. Galiba buraya gelirken telefon direğine başımı çarpmıştım.

Garrett’in bekâr mutfağı tahminimden daha derli topluydu. Her yer siyah ve bej renkteydi. Bütün dolapları açıp kapatarak ilaç aradım. İlaç yerine bardak, tabak ve kâse buldum. Pekâlâ.

Peşimden gelip arkamda durdu. “Ne arıyorsun?”

Ters ters baktım. “Bu kadar yavaş düşünüyor olamazsın.”

Yine o malum hareketi yaptı: Burnunu sıvazladı. Bu da bana onu inceleme fırsatı verdi. Koyu renk saçlarının ve uzamış sakallarının tıraş zamanı gelmişti. Erkeksi göğüs kıllarının da...

“Aman Tanrım!” dedim ve ellerimle gözlerimi kapatıp mutfak dolaplarını kendime siper ettim.

“Ne var?”

“Sen çıplaksın.”

“Çıplak değilim.”

“O zaman ben körüm.”

“Kör değilsin. Sadece pantolonum var.”

“A... a...” Bu çok şaşırtıcıydı işte.

Hemen duruşunu değiştirdi. “Üzerime bir gömlek giyme-mi ister misin?”

“Çok geç. Ölesiye korktum.” Onu biraz tedirgin etmeliydim. Sabahın dört buçuğunda öyle çekilmez görünüyordu ki. Tekrar dolaplarını karıştırmaya başladım.

“Sahi, sen ne arıyorsun?”

“Ağrı kesici” dedim. Bir paket kakaolu kremalı bisküvi görünce kendimi askeri kantinde sandım. Kakaolu bisküvi kah-verengi yiyecek grubundan olduğundan ağzıma bir tane atmadan geçemedim. Sonra da saygın arayışıma devam ettim.

“Buraya kadar sırf ağrı kesici istemek için mi geldin?”

Bisküviyi ısırırken arkama dönüp Garrett’a bir daha göz attım. Şu anda göğsündeki ve omzundaki kurşun izleri dışında cildi, kasları ve kirpikleri gayet sağlıklı görünüyordu. Bu yaraları da ben açmıştım. Birkaç hafta önce onu az kalsın öldürüyordum. Cookie’nin bir amacı olmalıydı. “Hayır, buraya seninle konuşmaya geldim” dedim ağzımdaki bisküviyi güçlükle yutarak. “Fakat aynı zamanda ağrı kesiciye ihtiyacım var. İlaçların banyo dolabında mı yoksa?” Banyoya doğru yürüdüm.

Yolumu kesip “Bitti” dedi. Eminim ki benden bir şey gizlemeye çalışıyordu.

“Ama sen bir dedektifsin.”

Kaşlarını çattı. “Ne demek bu?”

“Hadi ama Swopes” dedim. Sesim suçlayıcıydı. “*Debbie Does Dallas*’ı takip etmiyorsan uyuşturucu satıcılarının peşinde oluyorsun. Her çeşit uyuşturucuya ulaşma şansın var. Bana evinde hiç uyuşturucu ya da reçeteli ilaç gücünde Motrin olmadığını söyleme.”

Yanağını kaşıdıktan sonra yemek masasına doğru gitti. Bir sandalye çekip oturdu. “Kız kardeşin bir psikiyatr değil mi?”

Yatak odasına girdim ve ışığı yaktım. Karmakarışık bir yatak ve ortalığa atılmış elbiseler dışında fena değildi. İlk önce şifoniyeri gözüme kestirdim.

“Aslında gelmen iyi oldu” diye seslendi Garrett dışarıdan. “Senin için bir dosya var elimde.”

İşte benim geliş nedenim de buydu, ama bunu onun bilmesi gerekmiyordu. “Yine bazı gizemli kayıp eşyaları bulmak için araştırma yapacak değilim, Swopes. Artık anlayacağımı anladım.”

“Hayır, bu seferki gerçek bir olay” dedi; sesi yumuşamıştı. “Bir arkadaşımın arkadaşıyla ilgili. Adamın karısı bir hafta önce kaybolmuş. Adam şimdi iyi bir dedektif arıyor.”

“Öyleyse onu neden bana göndermiyorsun?” diye sordum.

“Odada işin bitti mi?”

Son olarak tuvalet masalarına bakmış ve bulduğum ecza dolabına yönelmiştim. “Hemen hemen. Porno zevkin sandığımdan da karışıkmiş.”

“Kendisi bir doktor.”

“Kim doktor?” Ecza dolabında işime yarar bir şey yoktu. Aslında hiçbir şey yoktu. Kafa yapmayan alerji ilaçları ağrı kesici sayılmazsa...

“Karısı kaybolan adam.”

“Ha tamam.”

Şu dünyada evinde aspirin bile olmayan başka biri var mıdır acaba? Başım ağrıyor Tanrı aşkına. Garrett’in evine gelirken başımı çarpmıştım. Gelen trafiğe karşı yönde yol almaya çalışırken çalan kornalar ve yanıp sönen farlar yüzünden uzaylıların beni ele geçirdiğini sanmıştım. Neyse ki çok iyi bir yere konuşlanmış telefon direği bütün bu anlamsızlığa son vermişti. Uyanık kalabilmek için koyu bir kahveye ihti-

yacım vardı. Ya da bambaşka bir şeye. Endüstriyel bir ilaca.

Kapıdan şöyle bir bakıp “Elinin altında adrenalin ampülü var mı?” diye sordum.

“Senin gibiler için özel programlar var.”

Beynimi hissedemediğimi fark edip bir an korkuya kapıldım. Oysa bir dakika önce yerli yerinde duruyordu. Belki gerçekten ölmüştüm. “Sence ölüye benziyor muyum?”

“Kız kardeşinin iş saatleri dışında aranabileceği bir telefon numarası var mı?”

“Hiç yardımcı olmuyorsun” dedim. Sesimdeki nefreti iyice anlaması için belirgin hale getirmiştım. “Müşteri temsilcisi gibi davranıyorsun.”

Sandalyeden kalktı ve buzdolabına doğru gitti. “Bira ister misin?”

Ayağımı sürüyerek onun kalktığı sandalyeye yerleştım. “Sen ciddi misin?”

Şişenin kapağını açarken bir kaşını ve omzunu kaldırdı.

“Hayır, teşekkürler. Alkol depresyona yol açar. Benim günlerdir gözkapaklarımın günlerce açık kalmasına ihtiyacım var.” Görsel onay için gözkapaklarımı işaret ettim.

“Neden?” diye sordu ve birayı bir dikişte içti.

“Çünkü şişeler kapalıyken o oradadır.

“Kim, Tanrı mı?” diye sordu Garrett.

“Reyes.”

Garrett dudaklarını büzdü. Herhalde Reyes’tan ya da onunla aramdaki tuhaf ilişkiden pek hoşlanmıyordu. Ayrıca Şeytan’ın oğlu hakkında kimse iyi bir şey söylemiyordu. Birayı tezgâha bırakıp odasına gitti. Yürüyüşü birdenbire düzgünleşmişti. Arkasından baktım; aynı anda elinde bir gömlek ve ayakkabıyla geri döndü. “Hadi gel. Seni evine bırakayım.”

“Misery’yle geldim.”

“Tamam. Zaten yeterince problem çıkardın.”

“Misery’yi hatırlıyorsun değil mi?” Kiraz kırmızısı cipime

Misery adını takmamı bazıları garipsiyordu, ama Garrett onlardan değildi. “Arabamı burada, ıssız bir sokakta, tek başına ve arızalı bırakırsam çok üzülür.”

Dönüp bana şaşkınlıkla baktı. “Araban arızalı mı?”

Bir düşüneyim. “Çok emin olamıyorum. Bir telefon direği vardı. Lastiklerin cayırdadığını duydum. Çevredekiler uzaylı gibiydi. Her şey öyle hızlı oldu ki.”

“Cidden kız kardeşine telefon etmeliyim.” Gömleğini hızla giyip anahtarlarını almaya koştu.

“Durum çok mu ümitsiz? Ayrıca sen kız kardeşimin tipi değilsin.”

Garrett beni adeta sürükleyerek arabasına götürdü. Kendisi de sürücü koltuğuna oturdu ve arabasına hızla gaz verdi. Motorun sesi iyiydi. Araba Albuquerque yollarında kayar gibi ilerlerken, ben de pencereden dışarıyı seyrettim. Gece karanlığında hiçbir şey görünmüyordu. Gecenin dinginliği çıkmazdan kurtulmama yardım etmiyordu. Kaşınan gözkapaklarım her dakika, her an biraz daha kurşun gibi ağırlaşıyordu. Yine de gözkapaklarımı bütün gücümle açık tutmaya çalışıyordum. Aksi halde Reyes Farrow rüyama girmeye devam edecekti. Gözümü kapatır kapatmaz sanki görünmez bir güç onu bana çekiyordu. Bir kere beynime girince tüm öfke ve engeller dudakların yaktığı ve ellerin keşfettiği bir duygusallık denizinde kayboluyordu. Birbirimize karşı öyle öfke doluyduk ki bu bile işe yaramıyordu.

Fakat onu çağırmadığımı söylemek onun için bir anlam ifade etmiyordu. Bunu da gözden geçirmeliydim.

“Ne zamandan beri uyumuyorsun?”

Hızla Garrett’a dönüp kol saatime baktım. Daha doğrusu hatırladığım kadarıyla bileğimde saatin olduğu yere diyelim. “Sanırım on üç gündür.”

Galiba Garrett yanımda kımıldamadan duruyordu. Yine de emin olamadım. Çünkü arabanın motor kapağında du-

ran eli bıçaklı küçük kız bir kanıt sayılabilirse zaman zaman gerçeklikten uzaklaşıyordum. Sanırım küçük kız da ölüydü, ama ölüler pek motor kapağında durmazdı.

“Bak anlıyorum ki sen ortalama insanlardan farklısın” dedi Garrett tedbirli bir ses tonuyla, “fakat on üç gün uyumamak sen de dahil kimse için iyi bir şey değil.”

“Belki öyledir. Yeni bir motor kapağı süsü mü aldın sen?”

Arabasının motor kapağına baktı. “Hayır.”

“Bu doktorun bir adı var mı?”

Kucağımdan torpido gözüne uzanıp içinden bir kartvizit çıkardı. “İşte bilgileri burada. Eğer kabul edersen bu sabah senin ofisine gelecek.”

Dr. Nathan Yost. “Tamam. Senin arkadaşın mı?”

“Hayır. Kahrolası biri. Ama bu gezegendeki herkes ona tapıyor sanırım.”

“Peki, o zaman.” Kartı cebime koymaya çalıştım, ama birden cebim olmadığını anımsadım. “Lanet olsun, çantamı arabada unutmuşum.”

Garrett başını salladı. “Charley şey, ben bir ölüm meleği-ne asla söylenmemesi gerekenler listesi hazırlıyorum.”

Kıkırdadım. “Bunlardan o kadar çok var ki birini daha kabul etmem imkânsız.”

“Sıralamaya sonuncu maddeden başlayayım öyleyse” dedi sırtarak. “Hazır mısın?”

Sağ kaşımı kaldırarak “Her zaman” dedim.

“Tamam, öyleyse beş numara, *ölesiye yorgunum*.”

“Pek de uzun bir liste değilmiş.”

“Beni dinleyecek misin, dinlemeyecek misin?” diye sordu; oturduğum apartmanın otoparkına doğru birlikte yürüyorduk.

“Seçeneklerimi düşünüyorum. Bu liste acaba benim gerçeküstü özellikleri mi ortaya koyacak, yoksa sınırlı beyin enerjimi boşa harcamak mı olacak? Bana ikincisi daha doğru gibi geliyor.”

“Güzel, ben sana geri kalanını havanda olduğunda anlata-
yım. Belki o zamana kadar daha fazla ilgini çeker.”

“İyi fikir” dedim, başparmağımı havaya kaldırıp onay işa-
reti yaparak. Merak edecektim, ha... hah... ha.

“Artık kimse gerçek yeteneklere değer vermiyor.” Benimle
üst kata geliyordu.

“Uyuyacak mısın?” diye sordu, kapıyı onun yüzüne kapa-
tırken.

“Mümkünse hayır.”

Neyse ki Garrett’in bana biraz yardımcı olmuştu. En azın-
dan onun sayesinde bir saat daha uyanık kalabilmişim.

Dış kapıyı kapatıp kahve makinesine seğirttim. Garrett
kapıyı açıp “Kilitle şunu” diye söylenip tekrar kapattı.

Geri dönüp kapıyı kilitledim, ama iki saniye sonra kilitte
bir anahtar sesi işittim. İkimizden biri yine ayakta uyuyordu
anlaşılan. Reyes bütün cazibesiyle ortaya çıkmadığına göre
uyuklayan ben değildim sanırım.

Gelen Cookie’ydi. Beni hızla geçip kahve makinesine yö-
neldi. “Garrett’la konuştun mu?”

Ben de onu takip ettim. “Evet. Sanırım bu gece evimde bir
palyaço vardı.”

“O kadar çirkin mi görünüyor?” diye sordu üzerindeki pi-
jamasına bakarak. “Peki, Garrett ne dedi?”

“Hayır” diyerek göz kırptım. “Ölü bir palyaço vardı.”

“Nasıl yani? Öteki dünyadan mı?”

“Evet.”

“Garrett gitti mi peki?” deyip çevresine kuşkuyla baktı.

“Evet. Kötüydü.”

“Hımm. Palyaço meselesi anlaşıldı. Benimle dalga geçtiği-
ni sanmıştım.”

Garrett’a gidişim uykumu daha da getirmişti. Güçlü bir
uyarıcı alsam iyi olurdu. “Senin gidip yatacağını sanıyordum.”

“Öyle yapacaktım ama gözümün önünde ballı lokmalar

dans ediyordu. Ne demek istediğimi anlıyor musun?” dedi kahvesinden büyük bir yudum alarak. “Garrett çıplak mıydı?”

“Garrett neden çıplak olsun?” diye sordum. Gülmek için kendimi zor tutuyordum.

“Sadece çıplak uyuyup uyumadığını merak ettim.”

“Çıplak uyuyup uyumadığını bilmiyorum. Herhalde kapıyı o halde açacak değildi.”

Düşünceli düşünceli başını salladı. “Doğru. Lanet olsun, okula gitsin diye Amber’ı uyandırmam gerek.”

“Tamam. Benim de duş almam gerek. Hâlâ kahve kokuyorum. Bugün ofise uğrayacağım. Bana unutturma.” Banyoya doğru yürüdüm.

“Olur” dedi Cookie kapıda durup. “Ofisten bir kutu kahve aldığımı sana söylemeyi unuttum.”

“Ofisten bir kutu kahve mi çaldın?” diye sordum.

“Ofisten bir kutu kahve ödünç aldım. Maaşı alınca yerine koyarım.”

“Buna inanmıyorum.”

“Charley...”

“Şaka yapıyorum. Önemli değil” dedim elimle boş ver hareketi yaparak. “Zaten bedavaydı.”

Kapıdan çıkmıştı, ama bu sözüm üzerine geri döndü. “Ne dedin sen?”

“Kahveyi diyorum, bedava aldım.”

“Nereden?”

“Babamın barından yürüttüm.” Bana şaşkınlıkla ve en çok da kınayarak baktı. Ellerimi havaya kaldırıp mola işareti yaptım. “Dur bakalım tatlım. Ben onun için senelerdir çalışıyorum. Onun da bana en azından ara sıra kahve yardımında bulunması gerekiyor.”

Babam Albuquerque Polis Departmanı’nda dedektifti. Beş yaşımdan beri suçluları bulmakta ona yardımcı oluyordum. Katilin kim olduğunu kurbanı sorunca suçluları bulmak çok

daha kolay oluyordu. Babam birkaç yıl önce emekli olunca aynı yardımı amcam Bob'a yapmaya başlamıştım. Amcam da aynı yerde dedektifti.

"Kahveyi babandan mı çaldın?"

"Evet."

"Çalıntı kahve mi içiyorum yani ben?"

"Hem de her gün. Bir ay kadar önce kahvemiz bittiğinde o silahlı adam içeri dalıp beni öldürmeye çalışmıştı, hatırlıyor musun? Reyes birden bir bedene bürünmüş olarak ortaya çıkmış ve giysisinin altında sakladığı o devasa kılıçla adamın bel kemiğini kırmıştı. Bob Amca bir sürü polisle içeri dalmış, babamsa olanı biteni araştırmaya başlamıştı."

Uzun bir sessizlikten sonra "Şöyle böyle hatırlıyorum" dedi. Sesi alaycıydı.

"İşte sen inanmasan da neredeyse ölümün kıyısından döndüğüm o kötü olaydan sonra bir fincan kahve içmek istedim. Fakat kahvemiz yoktu. Bu yüzden babamın kilerinden bir kutu kahve aldım."

"Charley" dedi biri dinliyor olabilir mi gibi etrafa bakınarak, "babanın kahvesini yürütmüş olamazsın."

"O öyle bir andı ki tatlım, sütlü kahve için kendimi bile satabilirdim."

Anlayışla başını salladı. "O anda bunu neden yaptığını elbette anlayabiliyorum, ama böyle şeyler yapmamalısın."

"A demek çalmaya itirazın yok, ama bunu benim yapmama itirazın var."

"Ben çalmıyorum. Ödünç alıyorum."

"Sen geceleri artık nasıl uyuyorsan Bonnie... Benden Clyde'a selam söyle olur mu?"

Derin bir nefes alıp dairemden çıktı. Banyo kapısını kapamadan hemen önce "Bu arada, Garrett'in vücudunun üst tarafı çıplaktı" diye seslendim.

Derin bir nefes alıp "Teşekkürler" dedi.

İkinci bölüm

Alaycı bir yazı karakteri lazım.

– Tişört

Hızla duş aldım. Saçlarımı gelişigüzel at kuyruğu yaptım. Rahat bir blucin ve siyah kazak giydim. Ayağıma kucak dansı karşılığı bir motosikletliden kaptığım kovboy çizmeleri ni geçirdim. Sırt kıllarını saymazsak, motosikletlinin müthiş yakışıklı olduğu söylenebilirdi.

“Burayı sana bırakıyorum Bay Wong!” diye bağırdım eşyalarımı toplarken. Bay Wong, evime gelip yerleşen ve bir köşede dönüp duran, bir bakıma ev arkadaşım sayılabilecek bir ruhtu. Aslında yüzünü hiç görmemiştim. Günlerce hatta yıllarca köşesine gömülü kalan burnuyla yüzünü görmek de zordu doğrusu. Fakat sade gri kıyafeti, 1800’lerde göçmen olarak geldiğine ya da Çinli bir savaş esiri olduğuna işaret ediyordu. Olsun, ben onu sevmiştim. Keşke gerçek ismini öğrenebilseydim. Ben ona Bay Wong adını takmıştım, çünkü Zielinski gibi bir isimden çok Wong adını yakıştırmıştım ona. “Benim yapmayacağım hiçbir şeyi yapma.”

Cookie kızı Amber’ı okula götürmüş, oradan da yürüyerek erkenden işe gitmişti. İşyerimiz babamın barı Calamity’nin ikinci katındaydı. Bar ise bizim evin tam önündeydi. Ev ile iş arasındaki mesafenin kısa olması hoş bir şeydi; azgın rakunlarla pek karşılaşmazdık.

Her zamanki gibi Reyes Farrow’ı düşünerek ofise doğru yavaş yavaş yürüdüm. Gözümü kapadığım anda karşımda

belirliyordu ve nedense ikimiz de bunun önüne geçemiyorduk.

Zihnimden son karşılaşmamızı geçirirken dışı yanımda yalnız onu düşünüp ürperiyordu. O sırada bir üzüntü dalgasına kapılıp bu düşüncelerden uzaklaştım. Bir ölüm meleği olarak insanlardan yayılan duyguları hissedebiliyordum, ama sıradan insanların duyguları genel olarak benim düşüncelerimi engelleyemezdi. Çok uzun süre önce bunları bloklamayı ve böylece duymamayı öğrenmiştim. Tabii araştırdığım birinin aurasını incelemek için bunları duymayı istemezsem. Bugün ise yolun karşı tarafındaki bir arabadan çıkan yürek burkan duygular dikkatimi çekiyordu. Garip ama bu duygular bana yönelmiş gibiydi. Şöyle bir göz atınca epey eski model bir Buick gördüm. Bir kamyonet bir tarafını kapatmıştı. Koyu renk saçlı ve büyük güneş gözlüklü bir kadının otoparkın diğer tarafından beni izlediğini fark ettim. Sabah güneşinin yansımaları yüzünden daha fazlasını algılamak mümkün değildi.

Genellikle barın arka kapısından girer, iç merdivenlerden ofisime çıkardım. Bugünse ön taraftan geçmeye karar verdim. Böylece kadını daha iyi görebilecektim.

Kadına çaktırmadan bakmaya çalıştım ama o hemen arabasına atlayıp gitti. Geride bıraktığı hüznün ve korku çevremdeki havayı kapladı. İster istemez bu havayı teneffüs ettim.

Kaldırımında durup kalem var mı diye cebimi yokladım. Plakayı avcuma not edecektim. Ne yazık ki kalemim yoktu. Üstelik plakamın altı rakamını unutmuştum bile. Aklımda sadece L harfi ile 7 rakamı kalmıştı. Hafızama lanet olsun.

Başka bir şey düşünmeden binanın merdivenlerini tırmandım. Ön kapı resepsiyona açılyordu. Burası için "Cookie'nin Tehlikeli Bölgesine Giriyorsunuz. Lütfen Pis Ayakkabılarınızı İğrenç Mobilyalardan Uzak Tutunuz, Yoksa Gününüzü Görürsünüz" denebilirdi. Yani kısaca CTBGLPAİMUTYGG.

"Selam tatlım" dedi Cookie başını bilgisayarından kaldırmadan.

Cookie'yi ofisin bana ait küçücük bölümündeki kahve makinesine doğru ittim. Davidson Araştırma Ofisi dar, karanlık ve eskiydi ama ben ahşap kaplamaların zamanla hoş bir görünümlü katacağını hayal ediyordum. "Çok tuhaf bir şey oldu, Cookie."

"Bekâretini kaybettiğin geceyi mi anımsadın?"

"Keşke. Yola arabasını park etmiş bir kadın beni izledi."

Cookie "Hımm" dedi; pek ilgisini çekmemiştii.

"Üstelik üzgündü. Hem de çok üzgündü."

Cookie sonunda başını kaldırıp baktı. "Sebebini biliyor musun?"

"Hayır, konuşmama fırsat vermeden gitti." Kahveme motor yağı tadı ve görünümünü verecek kadar kahveyi makineye doldurdum.

"Çok garip. Bu arada baban kahvesini yürüttüğünü anlar, biliyorsun. Yirmi yıl boyunca dedektiflik yaptı ne de olsa."

"Onu görüyor musun?" diye sordum Cookie'ye kapıyı işaretle ederek. "O benim peşimde. Onun için hiç boşuna çabalamam, tatlım."

"Öyleyse hapiste ziyaretine geleceğimi aklından bile geçirme." Ön kapı açılırken küçük çan hafifçe tıngırdadı. "Nasıl yardımcı olabilirim?" dedi yeni gelene Cookie. O sırada ben de gelene bakmak için resepsiyona geçtim.

"Charley Davidson'la görüşmek istiyorum." Gelen, açık renk saçlı, soluk mavi gözlü hoş bir adamdı. Üzerinde beyaz bir önlük vardı. Önlüğün yakasından gök mavisi bir gömlekle lacivert bir kravat görünüyordu. Bir elinde pahalı bir evrak çantası tutuyordu. Süper hafiyelik becerilerimle onun Garrett'in bahsettiği doktor olduğuna karar verdim.

"Charley benim" dedim, fakat belki yanıliyorumdur diye gülümsemedim. Adam pazarlamacı filansa gülümseyip onu cesaretlendirmek istemedim.

Elini uzattı. "Ben Dr. Nathan Yost. Garrett Swopes'tan al-

dım adınızı.” Karısı kaybolan birine göre hiç de paniklemiş görünmüyordu. Üzgün olduğu söylenebilirdi, ama kesinlikle perişan olduğu söylenemezdi. Onun için belki köpeğini kaybetmiş denilebilirdi. Ya da bir gece eğlencesinden sonra bir kaşını kaybettiği söylenebilirdi, ama kesinlikle karısını kaybetmiş birine benzemiyordu. Saçları darmadağınaktı, gözlerinde ise yorgunluk ve endişe vardı. Kısacası ilk bakışta üzgün koca kriterlerine uyuyordu.

“Lütfen içeri buyurun” diyerek ona çalışma odamı gösterdim. “Kahve hemen hazır olur. İsterseniz su da var” dedim adam oturduktan sonra.

“Hayır, hiçbir şey istemem. Çok teşekkür ederim.”

“Bir şey değil.” Ben de masamdaki sandalyeye geçip oturdum. “Garrett bana geleceğinizi haber vermişti. Neler olduğunu anlatabilir misiniz?”

Kravatını gevşetti ve duvarlardaki tabloları göz gezdirdi. Tablolardan üçünü arkadaşım Pari yapmıştı. İkiisi çok eski okul dedektifi resimleriydi. Doğal olarak fötr şapkalı, pardösülü ve tabancasından duman tüten kadın dedektiflerin tutkulu bakışları vardı. Tam arkamdaki tablo ise biraz gotik havadaydı. Bu tabloda genç bir kız kollarından akan kanı yıkıyordu. Soyut bir tablo olduğundan kızın ne yaptığını tam olarak kestirmek güçtü. Çamaşır günü olma ihtimali, ince kesikler ve bir yere çarpmış ayak parmakları nedeniyle Pari’yle bunun esprisini yapardık.

Derin bir iç çekip “Karım kaybolalı bir haftadan fazla oldu” dedi.

“Çok üzüldüm” dedim. Bir bloknot ve kalem çıkardım. “Nasıl olduğunu anlatabilir misiniz?”

“Elbette.” Adam üzüntülü bir ifade takındı. “Karım akşam arkadaşlarıyla dışarı çıkmıştı. Gece yarısı uyandığımda eve dönmemişti, ama endişelenmedim.”

“Hangi gün?” diye sordum bir yandan not alırken.

Gözlerini havaya dikip düşündü. “Geçen cuma gecesi. Cumartesi sabahı uyandığımda hâlâ gelmemişti.”

“Cep telefonundan aramayı denediniz mi?”

“Onun cep telefonu mu?”

Durup adama baktım. “Karınızın cep telefonu. Aradığınızda telefon çaldı mı, yoksa hemen mesaj bırakın anonsunu mu duydunuz?”

“Emin değilim” dedi kaşlarını çatarak. “Hımm, sanırım sesli mesajdı. O anda çok kızmıştım.”

Yanlış cevaptı. “Doğal olarak. Ne zaman arkadaşlarını görmek için çıktı?”

“Saat iki gibi.”

“Arkadaşlarının isimlerine ve iletişim bilgilerine ihtiyacım olacak.”

“Elbette.” Evrak çantasını eliyle yoklayıp bana deri dosyasından çıkardığı bir kâğıdı verdi. “Hemen hemen bütün arkadaşlarının listesi burada. O akşam onun yanında olanlar işaretli.”

“Harika. Teşekkür ederim. Peki, ailesi?”

“Anne ve babası birkaç yıl önce öldü. Kız kardeşi Albuquerque’de, erkek kardeşi Santa Fe’de yaşıyor. Erkek kardeşinin bir inşaat şirketi var.” Adam masama doğru eğilerek, “O kadar yakın değillerdi. Karım hakkında konuşmaktan hoşlanmazlardı. Ama onlar yardımcı olmaya yanaşmazlar diye size bunu baştan söylemek istedim” dedi.

İlginç. “Anladım. Tıpkı benim ailem gibi.” Geçenlerde kız kardeşimle aramızdaki buzları erittik, ama üvey annemle yıllardır mesafeli bir ilişkim var. Genellikle kaba ve bencil biri olduğu için bunu dert etmiyorum.

Kadının kardeşlerinin ve gönüllü olarak çalıştığı yerlerin isimlerini büyük bir ciddiyetle not aldım. Adam konuşurken kurduğu cümlelerin zaman çekiminde yanlışlık yapmıştı. Ancak şimdilik bunu görmezden gelmeye karar verdim.

“Fidye talebinde bulunuldu mu?”

“Hayır. Biz de bunu bekliyoruz. Yani, sonuçta böyle bir şey için yapılmış olması gerekiyor. Yanılıyor muyum? Varlık-hıym. Sadece para istiyorlardır.”

“Emin değilim. Fakat kesinlikle sebeplerden biri bu olabilir. Sanırım başlangıç için elimde yeterince bilgi var. Sadece bir sorum daha olacak.” Ona bir Alex Trebek bakışı attım. İçinde biraz kibir olan cana yakınlık. Bu bakış Alex’in “Süper Riziko”da cevabı önceden bilmesinden kaynaklanırdı çoğunlukla. Tıpkı şu anda benim durumumda olduğu gibi. “Bazen bir içgüdü sezeriz içimizde, Dr. Yost. Size de böyle olur mu?”

Adam suratını astı ve başını eğdi. “Evet.”

“Şu anda öyle bir his var mı? Karınızın dışarıda sizin onu bulmanızı beklediği hissi var mı?”

Gözlerini yere dikip başını salladı. “Öyle olduğuna inanmak isterim. Ancak artık emin olamıyorum.”

Yine yanlış cevap. Riziko tamamen başarısız olurdu. Fiil çekimindeki zaman kayması, karısının telefonunun açık olup olmadığını bilmemesi –ki onu arasaydı bilirdi– ve konuşma boyunca karısının adını hiç kullanmaması, onun karısını öldürdüğü olasılığını güçlendiriyordu. Karısının ismini söylememesi onu yaşayan, nefes alan biri olarak görmediğine işaret ediyordu. Bu Bayan Yost’un öldüğünü göstermese de güçlü bir işaretti. Ya böyleydi ya da onu aklından çıkarmaya çalışıyordu.

Ancak onu ele veren son bir nokta daha vardı: Eşi ya da çocuğu kaybolan insanlar bütün kalpleriyle sevdiklerinin hâlâ yaşadığına inanırlar. Üstelik olayın üzerinden sadece bir hafta geçmişken. Bazen sevdiklerinden geriye kalanları görmeleri bile bu inançlarını değiştirmeye yetmez. Onlar gerçeği kabul etmek istemezler. Ama eşini öldüren biri asla böyle bir umuda kapılmaz. Yani bu demektir ki Bayan Yost büyük ihtimalle öldü. Ancak Bay Yost’u kutsal günde günah işlemişçesine suçlu bulduğumu söyleyecek değildim. Yanılıyor

olabilirdim. Kadın hayattaysa adam işini bitirmeden önce onu bulmak için zamana ihtiyacım vardı.

“Anlıyorum” dedim. “Ancak onun iyi olduğuna inanmanızı istiyorum, Dr. Yost.”

Adam bana baktı, gözleri sahte bir kederle doldu. “Yani davaya bakacak mısınız?” diye sordu. Yüzü aydınlanmıştı. Her şeyden sonra kederli bir kocanın kayıp karısını araması daha az şüphe çekerdı.

“Şey, dürüst olmam gerekiyor, Dr. Yost. FBI zaten işin içinde. Size daha fazla nasıl yardımcı olurum bilemiyorum.”

“Yine de bir şeyler yapabilirsiniz değil mi? Eğer sorun paraysa hemen bir çek yazabilirim.” Çek defterini çıkardı ve cebindeki kaleme uzandı.

“Hayır, sorun para değil” dedim başımı sallayarak. “Sadece yapabileceğim hiçbir şey yoksa paranızı almak istemem...”

Anlayışla başını salladı.

“Şu olaya birkaç günlüğüne el atayım. Eğer karınızı bulmanıza yardımcı olabileceksem sizi ararım.”

“Pekâlâ” dedi. Yüzünde bir umut belirmişti. “Öyleyse, beni ararsınız değil mi?”

“Kesinlikle.”

Kapıya kadar ona eşlik ettim ve omzuna dokundum. “Söz veriyorum, onun için her şeyi yapacağım.”

Hüzünle gülümsedi. “Bedeli neyse öderim.”

Doktor gidince bir saniye bekleyip Cookie’ye baktım. “Bu adam da muhasebeci kadar suçlu.”

Cookie’nin soluğu kesildi. “Suçlu mu? Bana hiç de suçlu gibi gözükmedi.”

“Benim muhasebecim de öyle gözüküyor” dedim masasındaki kâğıtları karıştırırken.

Masanın diğer tarafından elime vurdu. “Muhasebecinin suçu ne?”

Cevap vermeden önce elimin acıyan kısmını emdim. “Hesapta sahtecilik.”

“Muhasebecin hesapta sahtecilik mi yapıyor?”

“Neden o zaman başkasına muhasebe defterlerimi tutması için para vereyim ki? Boş ver.” Başparmağımı omzumun üstünden havaya kaldırarak, “Muhasebeci suçlu. Ve bir başka kayıp eş daha var. Galiba kayıp eşler mevsimindeyiz” dedim.

Daha iki hafta önce bir kayıp eş davasını çözmüştük. O sırada ben kaçırılıp işkence görmüştüm. Üstüne üstlük üzerime ateş açılmıştı ve az kalsın Garrett, Cookie ve müşterinin ölmesine sebep oluyordum. Yani hiç de sakın bir hafta değildi.

“Adam suçluysa bu karısının öldüğü anlamına mı geliyor?”

İstatistikleri biliyordum. Yüzde doksan beş ihtimalle yanıt “evet”ti. Ancak bu varsayımla işe devam etmek istemiyordum. “Bu kısım biraz belirsiz. Ama bu adam fiil çekiminde iki kere hata yaptı. Bu da karısının öldüğünü düşünmeme sebep oldu. Üstelik bir kere olsun karısının ismini söylemedi.”

“Bu hiç de iyi değil” dedi Cookie. Yüzünde endişeli bir ifade vardı.

“Eğer adamın beden dilindeki tüm suçluluk belirtilerini hissetmeseydim ona tamamen inanırdım.”

“Ben ona inandım mesela.”

Takdir eden bir sırtışla karşılık verdim. “Sen her zaman inanırsın zaten. Her zaman insanların iyi taraflarını görürsün. Bu yüzden bu kadar iyi anlaşılabiliyoruz. Benim geçmişteki cazibemi ve gerçek beni göremiyorsun örneğin.”

“Ah hayır, gerçek seni görüyorum. Sadece zihinsel engeller için üzülüyorum. Bence sizin gibiler de normal bir hayatı hak ediyor.”

“Ne kadar tatlısın” dedim, kafayı çekmiş bir ponpon kız edasıyla.

Omuz silkti. “Bahtsız insanlara daha şefkatli davranmaya çalışıyorum.”

Tam o anda aklıma bir fikir geldi. “Lanet olsun.”

“Ne oldu?”

“Bir şey fark ettim.”

“İç çamaşırı giymeyi mi unuttun gene?”

Cookie’ye dik dik baktım. “Madem doktor suçlu, beni de yakında öldürmeye çalışır. Önlem almak isteyebilirsin.”

“Anladım. Nereden başlamalıyız?”

“Kurşun geçirmez yelekten belki. Bir de göz yaşartıcı birer spreyi olabilir.”

Cookie arkaya doğru bakıp “A, merhaba Bay Davidson” dedi.

Babam içeri girerken ona arkamı döndüm. Barın içindeki merdivenden çıkmıştı. Barın sahibi olduğu için bunda endişelenecek bir şey yoktu tabii. Uzun ve ince bedeni kamburlaşmış gibi görünüyordu. Sarı saçları darmadağınktı. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Gözlerinin etrafı ise depresyona giren insanların gibi morun çeşitli tonlarındaydı.

Beni öldürtmeye çalıştığından beri aramız kötüydü. Dedektiflik yaparken enselediği suçlulardan biri hapishaneden çıkmıştı. Adam intikam almak isteyince babam da büyük bir marifetmiş gibi beni hedef göstererek kız kardeşimi ve üvey annemi kurtarmaya çalışmıştı. Adam az kalsın beni öldürüyordu. Bundan da kötüsü, katilin peşimde olduğunu bana söylememişti. Eh tabii bu da beni savunmasız bırakmıştı. Beni kollaması için de peşime Garrett Swopes’u takmıştı. Garrett normalde Ulusal Silah Birliği’nde silah karşıtı konuşma yapan bir başkan bile koruyabilecek yetenekte biriydi. Ancak şartlı tahliye olan mahkûm tam cinayet krizine girdiği sırada işe bakın ki bizim Garrett kahve molası vermiş, göğsümün üzerinden kötü bir yara almıştı. Meğer ölüm meleği olarak yaralarım hızla iyileşebiliyormuş. Yoksa yara hâlâ göğsümde olacaktı.

Bu tür aile içi sorunlar atlatılması zor travmalardı. Yine

de ben “Geçmişte olan geçmişte kalır” demeye razıyım. Ancak ucuz bir parfüm kokusu gibi üzerine yapışmış suçluluk duygusu babama her an bunu hatırlatıyordu ve onu benden uzaklaştırıyordu. Kendini affetmiyor gibiydi. Yani suçluluk duygusu kolay kolay insanın peşini bırakmıyordu.

Şimdi onun bana karşı duyguları, o olayın bir yan etkisi mi, yoksa içinde koruyucu ve katkı maddesi olmayan katıksız yeni bir şey mi? Bilemiyorum. Kesin olan bir şey varsa o da bana kaşlarını çatarak baktığıydı. Belki bir de hazımsızlıktı sorunu. Daha büyük olasılıkla da biber spreyi konusundaki fikrimi duymuş olması.

“Aaa baba” diyerek yerimden fırladım ve onun hafif sakallı yanağını öptüm.

“Tatlım konuşabilir miyiz?”

“Kesinlikle. Şimdi geliyorum” dedim Cookie’ye.

Babam ona başıyla selam verdi. Sonra odalarımız arasındaki kapıyı kapadı. Ama bu da yetmedi. Kapı sağlam görünse de kontrplaktan yapılmıştı.

“Konu kahve mi?” diye birden gerilerek sordum.

“Kahve mi?”

“Şey kahve ister misin?”

“Hayır. Sen devam et.”

Tezgâhın üstündeki kahveden bir fincan hazırladım. Sonra masamın başına geçtim. Babam da karşımdaki koltuğa oturdu. “Ne var, ne oldu?” diye sordum. Bakışlarını yüzüme dikip durdu. Fakat göz göze gelmemeye çalışıyordu. Kötüye işaret.

Derin bir iç geçirip büyük bir gururla aklındakini söyledi. “Dedektiflik işini bırakmanı istiyorum.”

Belsoğukluğu bile söylediği şeyden daha sevimli gelse de onu bu dobra sözleri için övmem gerekiyordu. İşinden onurla emekli olan eski bir dedektif için gen havuzundaki en güçlü erkekti ve bu da hoş bir değişiklik gibi görünüyordu.

Fakat işimden vazgeçmek? Kendi ellerimle ve modacı Louis Vuitton'la sıfırdan başladığım, uğruna kan, ter ve gözyaşı akıttığım iş. Belki gözyaşı ve ter akıtmadım ama kan. Fazlasıyla kan akıttım.

Pes etmek mi? Zannetmiyorum. Ayrıca başka ne iş yaptım ki? Şansım varken Hogwarts'a gitmeliydim.

Babam bir cevap beklerken ben sandalyemi kaydırıyordum. Kararlı gözükiyordu. Nabza göre şerbet vermeliydim. Sağduyulu olmalıyım. Belki de çikolata ikram etmeliydim.

"Ruh hastası mısınız?" diye sordum ağzımı açar açmaz, pencereden kaçıp gitmem gerekirse cazibemi kullanma planımı hatırlayarak.

"Charley..."

"Baba, hayır. Bunu benden istediğine bile inanamıyorum."

"Bunu senden istemiyorum." Keskin sesi, bütün dargınlığını ve tepkisini alıp bana çakarak nefesimi kesti. Ciddi miydi? "Başka bir iş bulana kadar benim için bütün gün bara bakabilirsin."

Herhalde.

"Tabii, kalmak istiyorsan. Hesaplarım ve envanterle ilgilenecek, siparişlere bakacak birine ihtiyacım var."

Bu da nesiydi?

"Eğer istemiyorsan seni anlarım. Başka bir yerde idare etmene yardımcı olabilirim. Ya da okula dönüp mastıra devam edebilirsin." Umutlu gözükiyordu. "Son kuruşuna kadar öderim."

"Baba..."

"Noni Bachicha yeni bir ofis müdürü arıyor."

"Baba, ben..."

"Seni hemencecik alıverir."

"Baba, dur." Ciddiyetimi göstermek için sandalyemden fırladım. Avuçlarımı masanın üzerine dayadım ve öne doğru uzandım. Mümkün olduğunca kibar bir şekilde "Hayır" dedim.

“Neden olmasın?”

“‘Neden olmasın’ mı?” Ellerimi havaya kaldırdım. Şaşkındım. “Bir kere bu sadece benimle ilgili değil. Çalışanlarım var.”

“Sadece Cookie çalışıyor.”

“Evet. Bir de özel durumlarda kiraladığım başka dedektifler var.”

“Cookie her yerde iş bulabilir. Çok yetenekli biri, sen de bunu biliyorsun.”

Haklıydı. Cookie'ye hak ettiğine yakın bir maaş bile vermiyordum. Ancak burayı seviyordu. Ben de onun burada olmasını seviyordum. “Üstelik elimde bir dosya var. Birdenbire dosyayı bırakamam.”

“Henüz para almadın. Seni duydum. Dosyan yok sayılır.”

“Bir kadın kayıp.”

O da ayağa kalktı. “Şu adam yüzünden kayıp” dedi ön kapıyı göstererek. “Gidip Bob Amcana bunu anlat ve bu işe bu laşma.”

Hayal kırıklığımın dudaklarımdan uzaklaşmasına izin verdim. “Onların sahip olmadığı kaynaklarım var. Sen bunu herkesten daha iyi biliyorsun. Yardımcı olabilirim.”

“Evet. Bildiğin her şeyi amcana anlatarak da yardımcı olabilirsin.” Öne doğru uzandı. “Ve bu işin dışında kalarak da.”

“Bunu yapamam.”

Omuzları düştü. Öfke ve pişmanlıktan kuduruyordu. “En azından bunu düşünecek misin?”

Bu öneri beni serseme çevirmişti. Öz babam geçim kaynağımdan vazgeçmemi istiyordu. Beni öldürtmeye çalıştığında bir şeyler çevirdiğinin farkına varmalıydım aslında.

Çıkmak için döndü. Ben de istemeyeceğim kadar büyük bir çaresizlikle kolundan tuttum. “Bu konuyu neden açtın baba?”

“Tahmin edemiyor musun?” Soruma şaşırmıştı.

Ne demek istediğini anlamaya çalıştım. Babamdı. Büyü-

me çağımdaki en iyi arkadaşımdı. Dayanabileceğim, ne yaparsam yapayım bana inanan ve bana sirk ucubesiymişim gibi davranmayan tek kişiydi. “Neden baba?” Sesimle üzüntümü hissettirmeye çalıştım. İşe yaramıyordu.

Elini kaldırdı, sanki suçlu orasıymış gibi ofisimi, ikinci katı, işaret ederek “Çünkü” dedi haşın bir sesle, “senin dayak yemeni, kaçırılmanı, üzerine ateş açılmasını ve bu işe başladığından beri başına her gelen laneti öylece durup izlemeye artık dayanamıyorum.”

Geriye dönüp sandalyeme oturdum. “Beş yaşımdan beri bu işlerin içindeyim baba. Senin için.”

“Fakat ben seni asla başrol oyuncusu yapmadım. Seni her zaman bu işin dışında tuttum.”

Ağzımdan yüksek perdeden bir kahkahanın çıkmasına engel olamadım. O kadar söylenebilecek şey varken. “İki hafta önce baba. Beni nasıl hedef haline getirdiğini unuttun mu?” Çok adiceydi. Ama iş buraya gelip dayanıyordu. Esasında işimi bırakmayı ben de istiyordum.

Onu yiyip bitiren suçluluk duygusu, benim hedefime ulaşmama engel oluyordu. Buna karşı mücadele etmişim. Eski mahkûm beni takip ettiğinde babamın niyeti her neyse pek de başarılı olamamıştı. Şimdi de bunun acısını benden çıkarıyordu.

“Peki” dedi yumuşak bir sesle, “bunu hak ediyorum. Ya diğerleri ne olacak? Kaybolan kadının o öfkeli kocasının silahla seni öldürmeye çalışması. O adamların seni kaçırıp Swopes gelene kadar paçavraya çevirmesi. Ya da o çocuğun vurup seni on metre yüksekten bir deponun çatısına atması.”

“Baba...”

“Devam edebilirim. Hem de uzun bir süre.”

Devam edebileceğini biliyordum. Ama beni anlamıyordu. Söylediklerinin açıklaması vardı. Suçlu bir çocuk gibi başımı eğdim. Babamın beni böyle ezebilmesine hayret etmişim.

Böyle bir şeyi istemesine şaşırmıştım. “Yani yaptığım her iş-ten vazgeçmemi mi istiyorsun?”

Yavaşça soluğunu bıraktı. “Evet, sanırım öyle” dedi dönerken. Kapıya doğru yürümeye başladı. “Artık kahvemi almayı da bırak.”

“İşimi bırakmamın suçunu hafifleteceğini gerçekten düşünüyor musun?”

Adımlarını yavaşlatmadı bile. Fakat ona iğneyi batırmıştım. Köşede kaybolmadan önce bunu kısacık da olsa hissettim.

Birkaç dakikalık endişeli bekleyişten sonra –biraz da kahve olayından dolayı– kendimi topladım ve Cookie’nin odasına gittim.

“Yandık. Kahve olayını biliyor.”

“Doğru değil” dedi bilgisayarından başını kaldırmadan, neredeyse kırılmış gözükerek.

“Yoo, ben gerçekten kahvesini alıyordum.” Karşısındaki sandalyeye oturdum.

“Ben hiç de çok yetenekli biri değilim.”

“Tabii ki de öylesin tatlım” dedim. Bunu söylerken bütün o “dürüstlük en iyi yoldur” sloganından nefret ediyordum.

Klavyede yazmayı bıraktı ve bana baktı. “Hayır. Bu işi seviyorum. Başka kimse bizim işimizi yapmıyor. Kimse bizim gibi hayat kurtarmıyor. Başka kim daha fazlasını isteyebilir?” Tutkusu beni şaşırttı. Yaptığımız iş konusunda ne düşündüğünü hiç bilmiyordum.

Gülümsedim. “Sadece kızgın. Sakinleşir. Belki kahve konusunda sakinleşmez ama.”

Cookie bir an düşüncelere daldıktan sonra “Belki, belki de anlatsaydın” dedi.

“Neyi anlatsaydım?”

“Yani demek istiyorum ki, o ölüleri gördüğünü biliyor, Charley. Seni anlardı. Gerçekten. Ölüm meleği olduğunu kız kardeşin bile biliyor.”

Başımı salladım. “Ona böyle bir şeyi söyleyemem. Onda-ki etkisi ne olur? Kızının ölüm meleği olarak doğması.” Kanlı canlı ölüm kötü bir etki bırakıyordu gerçekten.

“Elini ver.”

Önce ellerime, sonra da ihtiyatla Cookie’ye baktım. “Tekrar fal mı bakmaya başladın? Öyle şeyler hakkında ne düşündüğümü biliyorsun.”

Güldü. “Falına bakmayacağım. Elini ver.”

İstemeyerek elimi uzattım.

İki eliyle elimi tuttu ve bana doğru uzandı. “Amber senin yapabildiklerini yapabilseydi onunla gurur duyardım. Kulağa her ne kadar korkutucu gelse de onu sever ve destekledim.”

“Ama sen babam gibi değilsin.”

“Katılmıyorum.” Elimini sevgiyle sıktı. “Baban her zaman seni destekledi. Bütün bu olumsuzluk, bastırılmış öfke ve kendinden nefret etme...”

“Kendi kendime zor katlanıyorum. Popomu gördün mü sen?”

“... Bütün bunların nedeni üvey annenin sana kötü davranması. Babanla ilgisi yok.”

“Üvey annem kötü biri” diyerek onu onayladım. “Ancak babama anlatabilir miyim bilmiyorum. Olmaz. Ölüm meleği olayı olmaz.” Elimini geri çektim.

Cookie elimi çekmeme izin verdi. “Eğer ölümlerle konuşmaktan fazlasını yapabildiğini bilseydi baban içini rahatlatabilirdi.”

“Belki.”

“Peki o zaman. Muhasebecin gerçekten hesapta sahtecilik mi yapıyor?”

“Kendi göbeğini kendi kesiyor” dedim. Konunun değiştiğine sevinmiştim. “Ahlaki değerleri esnek bir muhasebeci bulmam bayağı sürmüştü.” Ne demek istediğimi anlatmak için

göz kırptım. “Meğer aşmaları gereken belli başlı ahlak kuralları varmış.”

Telefonum çaldı. Ön cebimden çıkarıp kim olduğuna baktım. Arayan Neil Gossett’ti. Liseyi birlikte okumuştuk. Şimdilerde Santa Fe’de bir hapishanede müdür yardımcısıydı.

“Alo?” dedim, çünkü burası Charlie’nin Dükkânı demek istememiştim.

“Reyes seninle konuşmak istiyor.”

Üçüncü bölüm

Lanet olsun, Jim!

– Tişört

“Uzun bir zaman önce bizimkine çok benzeyen bir galaksi-
de, Anne ve Baba adlı iki harika insandan oluşan ailede kü-
çük bir kız doğmuş.”

“Bu kısmı biliyorum.”

“Kafasında simsiyah saçları varmış” dedim telefonda hafif-
ten takıntılı kız kardeşim Gemma’yı umursamadan. Bir yan-
dan da Misery’nin direksiyonunu, Santa Fe otoyoluna doğru
kırdım. Neyse ki etrafta trafik polisi görünmüyordu. Araba
kullanırken telefonla konuştuğum için bir kez daha ceza al-
mak istemiyordum.

Garrett kaza sonrası arabada hasar olup olmadığını kont-
rol ettikten sonra Misery’den inmişti. Misery beni affetmiş
görünüyordu, yani iyi gidiyorduk. Cookie’yi doktorun geçmi-
şini araştırmakla görevlendirmiştım. Sonra da ofisten dışarı
fırlamıştım. Öyle ki rüzgârımdan kâğıtlar uçuşmuştu.

“Ayrıca hemşirelerin günlerce etrafında cıvıdamalarına
neden olan pırıl pırıl bal rengi gözleri varmış” diye devam
ettim.

“Hemşireler cıvıdamış mı? İnsanlara bunu mu söylüyor-
sun?”

“Anne kızını öyle çok seviyormuş ki, ona bir şans vermek
için kendi hayatını feda etmiş.”

“Bunun gerçekten bir seçenek olduğunu sanmıyorum.”

“Kızının doğduğu gün anne ölmüş ve çocuğun içinden geçmiş. Çocuk büyü ve ışıktan oluştuğu için bu mümkünmüş. Fakat bu durum babayı üzmüş. Büyü ve ışık değil ama. O bunun farkında bile değilmiş. Babayı üzen annenin ölümüyümüş.”

“Evet, anlıyorum.”

Yetmiş mil sınırının artık doksana çıktığının farkında olmayan bir kamyon sürücüsünü solladım. “Ve küçük kız üç uzun gün boyunca hastanede kalmış.”

“Üç gün mü? Emin misin?” diye kuşkuyla sordu Gemma.

Gemma –kendimi bildim bileli kardeşimdir kendisi– benim öteki dünyaya göçenleri görebildiğimi öteden beri bilirdi. Samanyolu’nun bu yanındaki gezegenlerde bulunan tek ölüm meleği olduğumdan, önce babama şimdi de amcam Bob’a cinayet dosyalarını çözmekte yardım ettiğimden de haberi vardı. Fakat çok samimi iki kardeş sayılmazdık. Bunun nedeni, benim onu kendimden uzaklaştırmam değil; sanırım benim ölüm meleği olmam onu benden uzaklaştırıyordu. Beni ciddiye aldığını hiç düşünmedim.

“Evet, ama sözümü kesip durma” dedim yoldaki bir lastiğe çarpmamak için kenara kaçarken. Lastik bırakılacak yer mi burası? “Nerede kalmıştım? Hah tamam. Ölülerden başka kimse bebeği görmeye gelmemiş. Ölüler, baba yasını tutup bebeği eve götürünceye kadar onun başında beklemişler.”

“Bunun üç gün sürdüğünü sanmıyorum.”

“Bebek bütün bunları unutmamış. Yeni doğmuş bir çocuk için fazlasıyla mükemmel bir hafızası varmış.”

“Belli oluyor” dedi Gemma. “Biraz da iyi bir şeyler anlat şimdi.”

Gemma psikiyatrdı. Kendisi dışında herkesin sorunlarını çözebilirdi. Bu da ortak özelliklerimizden biriydi. Fakat dış görünüşümüz hiç benzemezdi. Ben koyu renk saçlı, ela gözlüydüm; Gemma ise mavi gözleri ve sarı saçlarıyla erkeklerin kalbini hoplatan bir sarışındı. Ben de erkeklerin kalbini hop-

latabilirdim, ama onları delirtme yeteneğimle yapardım bunu. Çenemle tabii.

“Yani sen zaten benim doğduğum günü biliyor musun?”

“Evet tabii, küçükken defalarca anlatmıştın.”

Bak işte bunu unutmuşum. “Bebek odasını kaplayan ve okyanus dalgaları gibi duvarlara çarpan, bir köşeye sıkışıp üç gün benimle o odada kalan, sesini hiç duymamakla birlikte, bana babamın mutlaka geleceğini söyleyen kara peletrinli korkunç yarattığı anlatmış mıydım sana? Ondan ölesiye korktuğumu, varlığının bile nefesimi kesip gücümü tükettiğini söylemiş miydim?”

Uzun bir sessizlik oldu. Gemma uyudu mu acaba diye düşündüm. “Hayır, o kısmını anlatmamıştın” dedi sonra.

“Tamam o zaman.” Fondaki klasik rock’a uyarak bir elimin parmaklarıyla direksiyonda tempo tutuyordum. Geçmişe dönebildiğim için mutluydum. “İşte böyle oldu. Üçüncü günde zavallı küçük kızın babası onu eve götürmek üzere çıkageldi. O sırada ona ‘Neden bu kadar geciktin baba?’ diye sormak istedi, ama henüz konuşma yeteneği gelişmemişti. Aradan bir yıl geçti. Bebek o korkunç yarattığı bir daha görmemişti. Mutluydu. Babası bebeği bezelye püresi yediği zamanlar dışında gerçekten de çok seviyor gibiydi. Fakat bu da bebeğin değil babanın hatasıydı. Derken babası eve Denise adında bir kadın getirdi ve ondan sonra da olanlar oldu.”

“Tamam” dedi Gemma, “üvey anne hikâyesini biliyorum. Sen şu güçlü yaratık kısmına dön.”

Hayatımda Gemma’nın bilmediği tek dudak uçuklatan kısım Reyes’la olan bağımdı. Bir de Amerikan Deniz Piyadele-ri 122. Alay’yla geçen gece var tabii. Arkadaşlarından birinin ödül almasını kutluyorlardı. Ben de onlara yardım ettim. Lanet olsun. Hayatta kalma konusundaki sınır tanımaz isteğimle o gece kaçma manevraları hakkında çok şey öğrenmiştim.

“İstersen sana çocuk programlarından hikâyeler anlatayım.”

“Sen araba mı kullanıyorsun?”

“... Hayır.”

“Emin misin? Trafik gürültüsü duyuyorum.”

“... Evet.”

“Pekâlâ, hikâyeye kendimi hazırlayayım. Saat dokuza kadar vaktim var.”

“Anladım” dedim saatime bakarak. “Doğuşumu ve siyahlar içindeki, –ilginç ama korkutucu– o yaratığın gelişini anlattım. Bana Hollandalı adını takmıştı.”

“Bir dakika.”

“Sorularını en sona saklar mısın? Az sonra bir müşterin gelir zaten.”

“Sana Hollandalı adını mı taktı? Senin doğum tarihin neydi?”

Gemma’nın buna takılması beni biraz şaşırtmıştı. “Hatırlamıyor musun?”

“Bir gece hayatını kurtardığımız çocuk da sana Hollandalı demişti de o yüzden sordum.”

Gerçekten de öyleydi. Gemma’yla ikimiz lisedeyken okul projesi için bir gece çekim yapıyorduk. Geç bir saattti. Şehrin berbat bir bölgesindeydik. Albuquerque’nin arka sokaklarındaki zorlu gece hayatını videoya alıyorduk. Terk edilmiş bir okulu çekiyorduk. Tam gitmeye hazırlanıyorduk ki küçük bir dairenin penceresinde bir hareketlilik gördük. Adamın birinin, on-on beş yaşlarında bir çocuğu dövdüğünü fark ettik. Benim o andaki ilk ve tek düşüncem çocuğu kurtarmak oldu. Umutsuzca pencereye bir tuğla fırlattım. Mucizevi bir şekilde işe yaradı. Adam çocuğu bırakıp peşimize düştü. Dar ve karanlık bir sokakta koşuyorduk. Bu sırada çocuğun da kaçıp bir çöp konteynerinin arkasında saklandığını fark ettik.

Çocuk iki büküm olmuş öksürüyor, zorlukla nefes alıyordu. Hemen yanına gittik. Başını kaldırıp bize baktığında duğının kenarından kan süzıldüğünü gördük. Yardım et-

meye çalıştık, ama bunu reddetti ve hatta bizi gitmemiz için tehdit etti.

Başka seçeneğimiz yoktu. Onu orada yaralı bir halde bıraktık. Ertesi gün aynı yere gittim, ama ev sahibinden ailenin gece yarısı orayı terk ettiğini öğrendim. Üstelik ev sahibine iki aylık kira borcunu ödemedен gitmişlerdi. Ev sahibi bana çocuğun adının Reyes olduğunu söyledi. Bu benim yıllardır beynimi meşgul eden isimdi. On yıl aradıktan sonra onu buldum, ama onun adam öldürmekten hapiste olduğunu duyduğumda doğrusu fazla şaşırmadım.

Çocuğu kurtarmaya çalıştığımız gece bana Hollandalı demişti.

“İki olayı nasıl birleştirdin aklım almıyor” dedim. “Benim bile yıllar sonra aklıma geldi.”

“Demek ki senden daha akıllıyım. Peki, arada gerçekten bir bağlantı var mı?”

“Evet. O yaratık ile Reyes Farrow aynı kişi.”

Kardeşim söylediğimi sindirmek için bir an bekledikten sonra “Bu nasıl olabilir?” diye sordu.

“O zaman sana Reyes hakkında biraz bilgi vereyim.” Ben gerçekleri özellikle de Reyes hakkındakileri birkaç kişi dışındakimseye anlatmamıştım. Çünkü bu onların hayatını tehlikeye atabilirdi, ama Gemma zaten çok şey biliyordu ve uzun süredir birbirimizden epey uzaklaşmıştık. Bense aramızdaki ilişkinin eskisi gibi olmasını yani ona daha yakın olmayı istiyordum. Üvey annemiz Denise istemediğim bir engel koymuştu. Engellere paydos nokta.

“Bunu sana anlatmadan önce üç şeyi bilmek istiyorum” dedim.

“Peki.”

“Birincisi, şu anda ayakta mısın, oturuyor musun?”

“Oturuyorum.”

“İkincisi, sakın misin?”

“Senin asla olamadığın kadar sakinim.”

Bu kadarına da hiç gerek yoktu.

“Üçüncüsü, şizofreni nasıl yazılıyor?”

“Ne alakası var şimdi anlamadım.”

“Hiç. Sadece merak ettim.”

Derin bir nefes aldığını duydum. “Anlatacak mısınız?”

“Evet ama sana uyarımı yaptım, unutma.”

“Bir dakika. Uyarı filan yapmadın.”

“Evet biliyorum ama uyarım buydu işte. ‘Unutma, sana uyarımı yaptım.’ ”

“Peki öyleyse.”

“Tamam mı?”

“Evet.”

“Devam edebilir miyim?”

“Charley!”

“Tamam devam ediyorum. Reyes Farrow Şeytan’ın oğlu.”

Ooo. Söylemiştim işte. Hem de yüksek sesle. İçimden çıkar-
mıştım. İçimi boşaltmıştım. Sonra beklemeye başladım. Bek-
ledim, bekledim. Telefonumu kontrol ettim. Hâlâ hat açıktı.
“Gemma?”

“Şeytan bildiğimiz Şeytan mı?”

“Evet.”

“Bir zamanlar adını Şeytan olarak değiştiren bir müşte-
rim vardı da. Acaba Reyes’in babası o olabilir mi?”

Gülmemek için kendimi zor tuttum. “Hayır, Reyes Farrow
Şeytan’ın oğlu; çekici, inatçı, sağı sollu belli olmayan biri. Yüz-
lerce yıl önce beni bulmak için cehennemden kaçmış. Benim
doğmamı beklemiş. Sonra kendine bir aile seçmiş ve dünya-
ya gelmiş; kaçırılıp onu yetiştiren adama yani Earl Walker’a
satılmış. Fakat o beni bulmak için her şeyden vazgeçti, Gem-
ma. Doğduğu zaman, kendinin de benim de kim olduğumuzu
hatırlamayacağını biliyordu. Son birkaç yıldır o da benim gi-
bi geçmişin anılarını şurada burada erimeden kalmış kar yı-

ğınları gibi hayal meyal hatırlıyordu.” İnek taşıyan bir kamyonu solladım. Üzgün bakışlı iri gözlü inekler yanlarından geçerken bana baktılar. Zavallılar. “Beni dinliyor musun?”

“Salı günü dörtte bir boşluğum var. Gerekirse o arada iki saatlik bir seans yapabilirim.”

“Ben deli değilim, Gemma. Biliyorsun.”

Gemma içini çekerek kabul ettiğini gösterdi. “Biliyorum ama Şeytan’a hiçbir zaman inanmadım ben. Sense bana Şeytan’ın gerçek olduğunu söylemekle kalmıyor, bir de oğlu olduğunu iddia ediyorsun. Üstelik de doğduğundan beri senin peşinde olduğunu söylüyorsun, öyle mi?”

“Evet, aşağı yukarı... Kendisini yetiştiren adamı öldürdüğü için de on yıldır hapisteydi. O geceki adam.”

“Aman Tanrım, onu o mu öldürdü? Doğrusu böylesine pek rastlanmaz.”

“Biliyorum. Taciz edilen bir çocuğun tacizcisini öldürmesine pek rastlanmaz ama oldu işte.”

“Demek senin hep peşinde olan yaratık Reyes’ti?”

“Evet. Anladığım kadarıyla çocukluğundan beri ara sıra kriz geçiriyormuş ve bu krizler sırasında ruhu bedeninden ayrılıp o yaratığa dönüşüyormuş. Yani benim adlandırmamla Büyük Şeytan oluyormuş. Ne zaman tehlikede olsam gelip beni kurtaran yaratık işte oydu.”

“O muydu? O zaman sen dört mü yoksa beş mi yaşıydın?”

“Bunu hatırladığına inanamıyorum. Her defasında orada oluyordu. O seks suçlusu eski mahkûm benimle oyun oynamaya kalktığında Büyük Şeytan yardımına koşmuştu. Lisede bir sınıf arkadaşım babasının cipiyle beni kovalamaya kalktığında da beni kurtarmıştı.”

“O olayı da hatırlıyorum. Owen Vaughn seni öldürmeye çalışmıştı.”

“Büyük Şeytan onu durdurmuştu.”

“Owen öyle normal görünüyordu ki. Onun böyle bir şey yapacağı hiç aklına gelir miydi?”

“Hayır. Benden hâlâ nefret ediyor.”

“Serseri.”

“Evet ve bu adam üniversitedeyken de benim izimi sürdü. Bir seferinde beni daha yakından tanımak için evime geldi. Boğazıma bıçak dayadı ve Büyük Şeytan hemen gelip beni kurtardı.”

“Bunu bana anlatmamıştın” dedi Gemma gücenmiş bir sesle.

“Sen o sırada benimle konuşmuyordun.”

“Sen konuşmak istemediğin için konuşmuyordum.”

“Biliyorum. Özür dilerim.”

“Bunların dışında da ölüm tehlikesiyle karşılaştın mı?”

“Evet, hem de pek çok kez. Bir müşterim kocasından şiddet görüyordu. Adam beni 38’lik bir tabancayla öldürmek istedi. Büyük Şeytan yine geldi. Bu liste böyle uzayıp gidiyor. Onun beni neden bu kadar korkuttuğunu asla anlayamadım. Oysa hayatta hiçbir şey beni korkutmadı. Doğduğum günden beri ölülerle iç içeyim. Bunda bile korkutucu bir yan görmüyorum, fakat Büyük Şeytan beni korkutuyor. Bu da sana telefon etmemin en önemli nedeni.”

“Yerinde ben olsam hayatım kâbusa dönerdi.”

“Hayır, bu olumlu tarafı. Sence ben ondan neden bu kadar çok korkuyorum?”

“Tatlım, her şeyden önce o güçlü, büyük ve elle tutulmaz bir yaratık.”

“Yani ben ırkçılık mı yapıyorum sence?”

“Hayır, Charley. Senin de hepimiz gibi kendini koruma içgüdülerin var diyorum. Onu bir tehdit olarak algılamam çok normal. Ayrıca yine araba kullanıyorsun. Nereye gidiyorsun?”

“Bu konuyu tekrar düşünüp beni sonra arar mısın?” diye sordum. Verdiği cevaplardan hiç tatmin olmamıştım. Freud

teorileri filan yoktu. Ya da Jung ve Erikson. Hatta Oprah bile. “Geldik seni aramamın ikinci nedenine: Şu anda onu görmeye Santa Fe’ye gidiyorum. Birkaç hafta önce bizim evin bodrumunda onun ne kadar kötü yaralandığını hatırlıyor musun?” Kız kardeşim Reyes’in yaralandığını biliyordu, ama nedenini bilmiyordu.

“Evet.”

“Sonsuzluğa gidecekken yolda komik bir şey oldu. Cehennemden kaçan yüzlerce küçük iblis ona işkence ettiler. Bunu beni kendilerine çekmek için yaptılar.”

“Küçük iblisler mi?”

“Küçük iblisler.”

“Tıpkı...”

“Evet, cehennem azabı gibi tıpkı.”

“Peki seni neden kendilerine çekmek istiyorlar?” diye sordu uzun bir sessizlikten sonra. Sesi hafifçe titriyordu.

“Çünkü ölüm meleği olarak cennete giden kapıyı ben açıyorum. Onlar da cennete girmek istiyor.”

“Peki.”

“Fakat Reyes da cehennemden çıkış kapısını açıyor. Bu yüzden onlara Reyes da lazım.”

“Hımm.”

“Biliyorum, tamam mı? Beni aptal yerine koyduğun için teşekkürler. O gece kolundaki dövmeyle gördün mü? Cehennem kapısının anahtarı bedenine işlenmiş, ama bu da başka bir hikâye. Yani hep ‘İnsan bedenimi öldüreceğim’ deyip duruyordu. Bense ‘Hayır’ diyordum. ‘Evet öyleyim.’ ‘Hayır değilsin.’”

Gemma “Charley” diyerek sözünü kesti. “Anlattıkların... imkânsız...”

“Bir dakika bekle.” Sesinden paniğe kapıldığını hissedebiliyordum. Fakat aslında o hem kız kardeşim hem de terapistimdi. Bu konuyu konuşmak için ondan daha uygununu bulamazdım. Bu müthiş yeteneği ta o olaylı gece keşfetmiştim

ve iblislerin Reyes'a yaptıkları dışında bütün her şey yok olmuştı. O anları düşündükçe başım dönüyordu. Herhalde işin bu kısmını kız kardeşimin bilmesi gerekmezdi.

"Bekliyorum."

"Yani" diye hemen söze girdim. Telefonu kapatmasına engel olmaya çalışıyordum. "Onun intihara kalkışmasını önlemek için cisimsiz varlığını insan bedenine hapsettim ben de."

"Ne yaptın, ne yaptın?"

"Başka çarem yoktu. Kendini öldürecekti yoksa. O kılıçla neler yapabildiğini bir görseydin. Sana onun kılıcından söz etmiş miydin? Hayır, mecazi konuşmuyorum. Gerçekten var. Yine de şunu söylemeliyim ki..."

"Charley, dur bir dakika" dedi Gemma yine sözümü kesip. "Sen ona bağımlı mısın? Bu ne anlama geliyor?"

"Sen bu kadar yavaş anlamazdın."

"Beni delirtiyorsun!" diye bir çığlık attı ve ben bu konuşmayı yüz yüze yapmamız gerektiğine emin oldum. Telefonda konuşurken duygusal tepkilerini fark edemiyordum. Onun bu konuyla gerçekten ilgilenmesi gerekiyordu.

"Biliyorum. Özür dilerim." Belki kendimi daha iyi ifade etmeliydim. "Başka bir deyişle, artık cisimsiz varlığından ayrılamıyor. Kendi vücuduna bağımlı hale geldi. Evrenin en güçlü varlıklarından biri olan Reyes Farrow benimle konuşmak istiyormuş şimdi de." Bu düşünce aklımdan her geçtiğinde mideme kramplar giriyordu. "Ve bir de!" diye ekledim. Neredeyse en önemli kısmı söylemeyi unutacaktım. "Bu sabah babam gelip ofisi kapatmamı istedi."

"Şeytan'ın oğluyla ilişkini bitirmeni de istedi mi?"

"Hayır, dedektiflik işini bırakmamı istedi."

"A, tamam."

"Peki sen ne düşünüyorsun?"

"Babam için mi?"

"Hayır. Ben babamla ilgilenirim." Ama belki de babam

için endişelensem daha doğru olacaktı. Yine böyle garip davranmaya başladığı bir seferinde adamın biri bana kasap bıçağıyla saldırmıştı. Keskin bir bıçakla. “Reyes’ı diyorsan, şu anda onu görmeye gidiyorum.”

“Charley, kafamı toplayıp bu konuya yoğunlaşamıyorum. Ayrıca saat dokuz, randevum var.”

“Sahi mi? Demek şimdi telefonu kapatacaksın?”

“Şimdilik. Bir saat sonra beni tekrar ara.”

“Bu mümkün değil” dedim, ama o telefonu kapatmıştı bile. Of! Ona güvenmiştim.

Anlaşılması zor çok şey vardı bunu kabul ediyorum. Kahrolası Reyes Farrow’ı anlamak kolay değildi. Ayrıca yeraltı prensi hakkında anlattıklarımı dinleyecek birini aramaktan vazgeçip Dr. Yost’un kayıp karısını bulmam gerekiyordu. Reyes onu bedenine hapsettiğim için öylesine kızgındı ki benimle görüşmeyi kabul etmiyordu. Bu yüzden Neil Gossett telefon ettiğinde çok şaşırdım.

Her şey yavaş yavaş ortaya çıkmıştı. Reyes’la ilgili hislerim derinleşmişti. Onu çok uzun bir süre aramıştım. Her gece onun için dua etmiştim. Sonunda on yıldan fazladır cina yetten hapis yattığını öğrendim. Bu haber beni hayal kırıklığına uğrattı, ama tamamen kendimle ilgili nedenlerden dolayı. Onun yanında olmak isterdim. Gemma’yla lisedeyken o gece karşılaştığımızda onu kurtarmak istemiştim. Onu o korkunç adamın yanından kaçırmak istemiştim. Fakat o bunu reddetmişti. O gece onu feci şekilde döven adamı öldürdüğünü öğrendiğimde kendimi berbat hissettim. O zaman onun kim olduğunu bile bilmiyordum. Onun Şeytan’ın oğlu olduğunu kısa bir süre öncesine kadar bilmiyordum.

“Cehennemden çıkmış olmak zaten yeterince kötü bir şey olmalı” dedim yüksek sesle.

“Gene kendi kendine mi konuşuyorsun?”

Yanımdaki koltuğa gelip oturmuş 13 yaşındaki ufaklığa

şöyle bir baktım. Öteki dünyadan gelen bir serseriydi. “Hey Angel, öbür tarafta işler nasıl?”

Reyes’ı ilk kez gördüğüm o akşam Angel’la tanışmıştım. On yıl önce ölmüştü. En yakın arkadaşı, arabadan ateş açmıştı. Annesinden gizlice aldıkları arabayı kullanan Angel, arkadaşı birden pencereden dışarı ateş etmeye başlayınca onu durdurmaya çalışmış, bunun bedeli ise çok ağır olmuştu. Fakat benim onu gördüğüm her seferde ödediğim bedel onun ödediğinden de fazlaydı. Bu küçük pisliliği hak etmek için nasıl bir hata yaptığımı hiç bilmiyorum.

“Çok iyi” dedi omuz silkerek. Üzerinde pis bir tişört vardı. Yüzündeki çocuk masumiyeti ile ergen yaramazlığı arasında kalmış ifadeyi yarı yarıya örten kırmızı bir bandana takıyordu. “Annemin artık her kesimden müşterisi var. Gazetede onunla ilgili şu haber çıkmış ya. Anneme şehirdeki en iyi güzellik uzmanı olduğunu söylüyorlarmış.”

“Ne kadar güzel.” Çocuğun omzuna bir yumruk indirdim. Bana saf saf gülümsedi.

“Bence de” dedi. “Galiba elimizde yeni bir dosya var. Yanılıyor muyum?”

“Hayır. Üniversite yakınlarında karısından kurtulmaya çalışan bir doktor var.”

“Cidden mi?”

“Cidden.”

“Zengin mi?”

“Evet.”

“Üstelik suçlu ha? Hadi be.”

Başımı sallayarak onayladım. Böylece Angel da mutlu oldu. Çünkü onu zengin insanların aptalca işler yapmasından daha mutlu eden bir şey yoktu. Neden zengin insanların fakirlerden daha ağır şekilde cezalandırılması gerektiği hakkında açıklamalar yaptıktan sonra “Şimdi memnun oldun mu?” diye sordum.

“Şöyle bir ölçü olmalı: Ne kadar varlıklıysan riskin o kadar fazladır.”

“Şimdi mutlu musun?”

“Sanırım.”

“Kendini daha iyi hissediyor musun?”

“Seni çıplak görebilseydim kendimi daha iyi hissederdim.”

“Şu doktor” dedim, onun daha fazla ileri gitmesini engel olmak için sözünü keserek, “karısına bir şey yaptı, sonra da onun kaybolduğunu bildirdi. Elimizde ceset yok. Bu yüzden doktoru takip etmeni istiyorum.”

“İşi başkasına mı yaptırdı acaba?”

“Bulmanı istediğim de bu zaten. Doktorun bizi karısına götüreceğini umuyorum. Bilirsin, katiller cinayet yerine geri döner.” Dr. Nathan Yost hakkındaki tüm bilgileri, eşkâlini ve ev adresini Angel’a verdim.

“Peki, o yaptıysa neden doğrudan yakasına yapışmıyor-sun?”

“Ben insanları tutuklamam.”

“Ne işe yararsın peki?” diye sordu alayla.

Ona tatlı tatlı gülümsedim. Bu benim bir numaralı gülümsememdi. Kesinlikle iki numaralı değildi. “İşte bu bir tartışma konusu yakışıklı delikanlı” dedim.

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.” Bir yandan da arabanın havalandırmasıyla oynuyordu. Çenesi ile üstüdağındaki bir parça kıl onu neredeyse yetişkin bir adam gibi gösteriyordu. Bol kirpikli, kahverengi gözleri vardı. Her gangsterin sahip olmaktan gurur duyacağı dikdörtgen bir çenesi vardı.

“Haklı olabilirsin” dedim. Geriye dönüp trafikte bir oraya bir buraya girip çıkması bir işaretse ölmesini dileyerek motosikletliye baktım. “Ama şu anda yapabileceğim başka bir şey yok ve gerçekten bu konuya odaklanmak istiyorum.”

“Sen değil, ona ben gideceğim.”

Angel hiç Reyes’a yakalanmamıştı. Şeytan’ın oğlunu bundan sonra da tam anlamıyla göreceğini sanmıyordum.

“Neden böyle söylüyorsun?”

Sanki bunu bana daha önce defalarca açıklamış gibi öfkeyle soludu. “Sana daha önce defalarca Reyes Rey’aziel’in senin sandığın gibi biri olmadığını söylemiştim.”

Reyes’in öteki dünyada kullanılan ismini de söylemesi tüylerimi diken diken etti. “Tatlım, ben onun nasıl biri olduğunu biliyorum, unuttun mu?”

Bir süre pencereden dışarıyı seyrettikten sonra, “O çılgının teki” dedi.

Başımı salladım. “Biliyorum.”

“Hayır, bilmiyorsun.” Kocaman kahverengi gözlerini kısarak arkasına baktı. “Öfkelidir. Öfkesiyle bütün dünyayı yerinden oynatabilir.”

Ne demek istediğini pek anlamamıştım ama olsun. “O kadar çılgın demek ha?”

“Bu kötülüğü yapacağını, bu kadar güçlü olduğunu ben de bilmiyordum. Yalnızca şu anda onu görmeye gitmenin hiç zamanı değil, bunu biliyorum.”

“Ben onu kendi bedenine bağladım, Angel.”

Bana yalvarır gibi baktı. Kaşlarını çattı. “Ve şimdi de bu bağı çözemezsin. Lütfen Charley. Onu serbest bırakırsan... Onun neler yapacağını söylememe gerek yok. Öyle bir pisliktir ki.”

Bir an altdudağımı dişleyerek düşündüm. Suçlanıyordum. “Bunu nasıl yapabilirim, bilmiyorum” diye itiraf ettim.

“Ne?” diye sordu şaşkınlıkla. “Onu nasıl serbest bırakabileceğini bilmiyor musun yoksa?”

“Hayır. Denedim ama.”

“Hayır! Olamaz.” Sözlerimin havada dağılmasını sağlamak istercesine elini sallıyordu. “Onu serbest bırakırsan...”

Şu halde bile yapmadığı pislik yok. Bir de serbest kaldığını düşünürsek kim bilir neler yapar?”

“Ne demek istiyorsun? Ne yapıyor ki?”

“Her zamanki şeyler işte. Depremler. Fırtınalar. Hortumlar.”

Gülümsemeye çalıştım ama başaramadım. “Angel, bütün bu olaylar kendiliğinden oluyor. Reyes’in bunlarla hiç...”

“Gerçekten bilmiyor musun?” Bana dünyadan habersiz bir aptalmışım gibi baktı.

“Angel, Reyes hava durumunu nasıl etkileyebilir?” Angel’in komplo teorisi üreteceğini hiç düşünmemiştim ama neden olmasındı?

“Onun öfkesi doğanın dengesini bozuyor. Kalabalık bir pazarda aynı anda dönüp spin atan araba gibi. Hiç fark etmedin mi?”

A evet. Çocuklar böyle bir araba gezintisi için yemeğinden bile vazgeçebilir. “Bak tatlım...”

“Santa Fe’de bir deprem olduğunu biliyor musun? Santa Fe!” Tam yanıt vereceğim sırada bir elini kaldırıp “Ne olursa olsun onu serbest bırakma. Ben şu lanet olası doktoru takip edeceğim” dedi.

Bir şey söylememe fırsat vermeden bir anda ortadan kayboldu. Onun iddialarına inanmamalıydım. Söyledikleri doğru değildi. Reyes’in öfkesi doğal felaketlere mi neden oluyordu? Geçmişte birkaç kişiyi kızdırmıştım, ama deprem yaratacak ölçüde değil.

Ne olur ne olmaz diye telefonumu alıp Cookie’yi aradım.

“Ne var ne yok patron?”

“Santa Fe’de bir deprem mi oldu?”

“Duymadın mı?”

“Aman Tanrım. Hangi cehennemdeydim ben acaba?”

“Haberleri mutlaka izlemelisin.”

“Mümkün değil.”

“Neden?”

“Çok moral bozucu...”

“Ölü insanlarla takılmak hiç öyle değil sanki.”

Çok da kabaydı. “Bu deprem haberi gerçek mi?” diye sordum.

“Yüz yıldır bu büyüklükte bir deprem olmamış.”

Vay pislik.

Dördüncü bölüm

Beni günaha yollama. Yolu kendim bulabilirim.

– Tişört

Kimliğimi New Mexico Hapishanesi'nin kapısında duran görevliye gösterdim. Geçmeme izin verdi. Ziyaretçi otoparkına park ettim. Beşinci seviyeye yani maksimum güvenliğin olduğu birime yakındı otopark. Turkuvaz çizgili binaya girdiğim anda Neil Gossett bana doğru yaklaştı. Elimdeki kahveyi alıp çöpe attı. Haklı. Kahve kötü bir fikirdi.

“Merhaba” dedim; heyecandan midemde kelebekler uçuşuyordu. “Ne var ne yok?”

Neil ve ben aynı lisede okumuştuk. Ancak takıldığımız gruplar farklıydı. Ve kesinlikle arkadaş değildik. O sporcuydu, ki bu da lisede bana eşekçe davranmasının belki de tek açıklamasıydı. Bütün her şey onun suçu değildi ama onu suçlamak bana iyi geliyordu.

İkinci sınıftayken en iyi arkadaşım Jessica Guinn'e çok güvenmiştim. Öyle ki en büyük sırrımı –içinde *melek* ve *ölüm* kelimeleri olan bir sır– onunla paylaşmıştım. Keşke daha akıllıca davransaydım. Bunu tüm dünyaya ispiyonlaması benim için sürpriz olmazdı. Beni dedikodu malzemesi yapmıştı, ama ben bir kenarda televizyon izlemeyi tercih etmiştim. Sonuç olarak, herkes kaçığın teki olduğumu sanmıştı. O an bunu dert etmedim, ama dışlanmak hoşuma gitmemişti. Üstelik Neil da onlara katılır, lakap takar, rahatsız eder, sonra da hiçbir şey olmamış gibi kenara çekilirdi.

Neil o zamanlar yapabileceklerime inanmazdı, ama yollarımız yeniden kesiştiğinde fikri değişti. Reyes Farrow'ın son on yılını geçirdiği hapishanenin müdür yardımcısı olduğu için, Reyes'a yani Şeytanın En Seksi Çocuğu ödülünü kazanan adama ulaşmak için Neil'la konuşmam gerekiyordu. On yıl önce Reyes buraya ilk geldiğinde yaşanan ve hapishane-deki çok tehlikeli üç çete üyesinin sonunu getiren on beş saniyelik bir olaydan sonra Neil o akşam bir şeyler döndüğünü anlamıştı. Her ne gördüyse üzerinde böyle bir etki bırakmıştı. Ayrıca benim de ne konuştuğumun farkında olduğuma inanıyordu. Zavalılık.

Dönüp yürümeye başladı. Davranışı bence çok kabaydı. Yine de onu takip ettim.

“Sadece konuşmak mı istiyor?” diye sordum Neil'a yetişmeye çalışırken. “Senin beni aramanı o mu istedi? Nedenini söyledi mi?”

Güvenlikten geçinceye kadar yanıt vermedi. “Benimle yalnız konuşmak istedi” dedi etrafına bakınarak. Kimsenin duymasını istemiyordu. “Onun katına gittim. Tahmin etmişsin-dir, ortak bir arkadaşımızın onu bedenine hapsettiği için öyle öfkeliydi ki beni öldüreceğini sandım.” Arkasına dönüp bana ters ters baktı. “Hücreesine gittim. Seninle konuşmak istediğini söyledi.”

“Aniden mi?”

“Aniden.” Birkaç güvenlik noktasından daha geçtik. Sonra Neil beni bir masa ve iki sandalyenin olduğu penceresiz bir odaya soktu. Mahkûmlar ile avukatların konuşmak için kullandığı odalara benziyordu. Dardı ama parlak beyaz briket duvarlar mekânı büyük gösteriyordu. Sanki içerisini gösteren tek şey, kapıdaki pul kadar camdı.

“Vay.”

“Aynen. Bunu yapmak istediğine emin misin Charley?”

“Tabii istiyorum. Neden istemeyeyim ki?” Sandalyeye otur-

dum. Masanın üzerine getirdiğim dosyayı koydum. Açıkçası, dosyayı yanımda getirmeme izin vermelerine şaşırmıştım.

“Pekâlâ, düşüneyim.” Neil tedirgindi. Volta atmaya başladı. Trajik görünen kelliğine rağmen fiziki hâlâ iyiydi. Öğrendiğim kadarıyla hiç evlenmemişti. Bunu duyduğumda şoke olmuştum. Lisedeyken yanında tonla kız olurdu. Yürürken bana hızla bir bakış attı. “Reyes Farrow Şeytan’ın oğlu” dedi ve başparmağıyla saymaya başladı. “Gördüğüm en güçlü herif.” İşaretparmağı. “Işık hızıyla hareket ediyor.” Orta parmak. “Ah, ayrıca kızgın.” Diğer elini yumruk yapıp sıktı.

“Kızgın olduğunu biliyorum.”

“Başımıza cehennem ateşi yağdıracak kadar kızgın, Charley. Sana kızgın.”

“Amaan. Bana kızdığını nereden biliyorsun? Belki de sana kızmıştır.”

“Öfkelendiğinde ne yaptığını gördüm” diye devam etti bana aldırış etmeden. “Seni hayatın boyunca kovalayan görüntülerden biri gibiydi. Ne demek istediğimi anlıyorsundur.”

“Anlıyorum. Lanet olsun.” Altdudağımı ısırdım.

“Onu daha önce hiç böyle görmedim.” Duraksadı ve yüzünde endişeli bir ifadeyle elini masaya koydu. “Geri döndüğünden beri farklı.”

“Nesi farklı?” diye sordum panik içinde.

Tekrar volta atmaya başladı. “Bilmiyorum. Mesafeli, normalden daha mesafeli. Ve uyumuyor. Kafesteki bir hayvan gibi hücresinin içinde dolanıp duruyor.”

“Şimdi senin yaptığın gibi mi?” diye sordum.

Bana döndü, suratı asıktı. “Buraya ilk geldiğinde neler yaptığını sana anlatmıştım.”

Başımla onayladım. “Evet.”

Buraya ilk gelişimde Neil bana Reyes’in neler yapabileceğini anlatmıştı. Neil hapishanede işe yeni başladığı günlerde üç çete üyesinin öldürmek için Reyes’a doğru yaklaştığını

görmüş. O zamanlar koğuşa yeni alınan yirmi yaşında bir çocukmuş Reyes. Yani çaylağın tekiymiş. Neil paniklemiş. Hemen telsizine sarılmış. Ama yardım çağıramadan Reyes hapishanenin en tehlikeli üç adamını haklamış. Üstelik terlememiş bile. Neil'in anlattığına göre, Reyes o kadar hızlıymış ki Neil onu gözüyle bile takip edememiş. Vahşi bir hayvan gibi. Ya da hayalet gibi.

"Bu yüzden kameradan sizi izliyor olacağım" diyerek köşedeki cihazı gösterdi, "ve kapının dışında tetikte bekleyen bir ekip olacak."

Ayağa kalkıp yanına yaklaştım. "Durduramayacaklarını biliyorsun."

"Peki ne yapmalıyım?" diye sordu gergin bir sesle.

"Hiçbir şey" dedim yalvarırcasına. "Bana bir şey yapmaz. Ancak cop ve biber gazlarıyla gelen adamların için aynı sözü veremem. Öyle bir şey yaparsan onu sinirlendirebilirsin."

"Önlem almalıyım. Bunu yapmamın tek sebebi..." Başını tekrar eğdi. "... Sebebini biliyorsun."

Neden olduğunu iyi biliyordum. Reyes hayatını kurtarmıştı. Dışarıdaki dünyada bunun anlamı büyüktü. Hapishanede ise bu sözün değeri kat kat artıyordu. "Neil, lisede bile benden hoşlanmazdın."

Alaycı bir ifadeyle baktı. Kaşlarını şüpheyile çatı.

"Benim için endişelenmen gururumu okşadı. Ama..."

"Gururun okşanmasın." Dişlerini sıkıyordu. "Hapishanede insanların ölmesi ne kadar evrak işine yol açıyor biliyor musun?"

"Teşekkür ederim" dedim kolunu sıkıca sıvazlayarak.

Sandalyemi çekti. "Otur, yerinden kıpırdama. Onu getirmelerine yardımcı olmaya gidiyorum. Bir terslik çıksın istemiyorum."

"Tamam. Yerimden kıpırdamayacağım."

Öyle de yaptım. Midemde heyecan, adrenalin, korku ve

bolca kahve vardı. Onu sonunda görebileceğime inanamıyordum. Kanlı canlıyken. Hem de bilinci açıkken. Onu daha önce canlıyken görmüştüm. Ancak ya komadaydı ya da işkenceden bilincini kaybetmişti. İşkence çok iğrençti.

Birkaç dakika sonra kapı açıldı. Kelepçeli adam tam içeri adımını atmışken ayağa kalktım. Adam arkasında onu takip eden iriyarı gardiyana döndü. Reyes'ti bu. Varlığı nefesimi kesmişti. Berbere ihtiyacı olan aynı siyah saçlar... Turuncu hapislane üniformasını geren aynı geniş omuzlar. Üniformasının kolları şişkin pazılarına kadar çekilmişti. Dövmelerinin ucu gözüküyordu. O kadar gerçek ve o kadar güçlüydü ki. Ve vücudundan yayılan sıcaklık dalgası, onu simgeleyen bir şey gibi, kapı açılır açılmaz bana doğru yılan gibi yaklaştı.

Gardiyarı önce Reyes'in kelepçesine, sonra yüzüne bakıp omuz silkti. "Üzgünüm Farrow. Kelepçeler kalıyor. Emir böyle."

Neil onlara yaklaştı. Reyes, Neil'dan çok az daha uzun olmasına karşın onun yanında koca bir kule gibi gözüküyordu.

Kelepçelerini havaya kaldırdı. Kelepçeler zincirle belindeki bir kemere bağlıydı. Aynı kemere zincirle ayağındaki kelepçeler de bağlıydı. "Bunların benim için bir anlam ifade etmediğini biliyordursunuz herhalde" dedi Neil'a üzerime kaynar sular döken derin sesiyle.

Neil, Reyes'in önünden bana doğru bir bakış attı. "Gerekirse bana gereken birkaç saniyeyi verecek."

Sonra da Reyes omzunun üzerinden bana baktı. On yıldan uzun süredir ilk kez gerçek, kanlı canlı Reyes Farrow'a bakıyordum. Dizlerimin bağı çözülmişti. Ruhsal manada ziyaretime geldiğinden onu birkaç defa görmüştüm. Fakat canlı olarak ilk kez görüyordum. Ve onu en son bir bedende gördüğümde yüz kadar iblis tarafından parçalanıyordu. Duyusal hormonlarının dalgalanması gayet hızlı iyileştiğine işaretti.

Onun göz temasını kesmek istemediğini, bacaklarımdan karnıma doğru akan şehvet duygusunu hissettiğini biliyor ve bu yüzden utanç duyuyordum. Ancak ben de kısmen Neil'a gıcıklık olsun diye, kısmen de aramızdaki masayı yok etmek için kelepçelerini parçalama isteğini hissedebiliyordum. Bunu yapabiliirdi de. İsterse kelepçelerini kâğıt gibi yırtıp parçalayabiliirdi. Ayrıca öfkesini de hissedebiliyordum. O anda her ne kadar saçma ve yetersiz de olsa kamera ve fazladan korumalar olduğu için şükrettim.

Reyes masaya doğru bir adım attı. Aydınlanan yüzü nabzımın bir anda iki katına çıkmasına sebep oldu.

Yüz ifadesi lise yıllarımdan beri giderek olgunlaşmıştı. Ancak kırmızıya çalan kahverengi gözleri hiç değişmemişti. Diğerlerine göre kesinlikle daha fazla büyümüş, iri yapılı biri olmuştu. Hâlâ kemikliydi. Omuzları genişti. Kollarının genişliği, kelepçeleri daha da rahatsız edici gösteriyordu.

Kara saç ve tıraş edilmemiş çenesiyle bu gördüğüm en yakışıklı surattı. Ağzı geniş, hoş görünümlü ve gözleri tam da hatırladığım gibi, altın sarısı ve yeşil benekli çikolata tonundaydı ve inanılmayacak kadar gür kirpiklerle çevrilmişti. Tepemizde olan loş ışıktaki bile parlıyordu.

Hapiste on yıl. Böyle bir yerde. Göğsüm bu düşünceyle sıkıştı. İçime garip bir korunma isteği çöktü.

Ne yazık ki bunu o da hissetti. Soğuk bir bakış attı. "Bu kadarının yeterli olacağını söyle" dedi. Neil'ın hâlâ odada olduğunu o an fark etmiştim.

Kendimi toparlamak için derin bir nefes aldım. "Böylesi iyi Neil. Teşekkür ederim."

Neil tereddüt etti. Bana hatırlatmada bulunmak için kamerayı işaret etti. Sonra da odadan çıkıp kapıyı kapadı.

"Bu çok şirindi" dedi sandalyeye kendini bırakırken. Otururken masadaki dosyayı da fark etti. Ellerini masaya koyduğunda zincirleri şangırdadı.

Ben de oturdum. “Ne?”

Kafasıyla kapıyı işaret etti. “Gossett.” Sonra onaylamaz bir tavırla, “Sen” dedi ve güzel dudaklarıyla belli belirsiz gülümsedi.

O ağzın neler yapabileceğini biliyordum. Rüyalarımın ve karşılaşmalarımın biliyordum. Ama canlıyken hiç görmemiştim. “Ben ve Neil’a ne olmuş?” diye sordum alınmış gibi davranarak. Beni o kadar şaşırtmıştı ki donup kalmıştım. “Liseye birlikte gittik” diye ekleyebildim.

Bir kaşını etkilenmiş gibi çattı. “Peki, bu mantıklı işte.”

“Sanırım.”

O an sandalyemin öne çekildiğini hissettim. Zorlukla nefes alıyordum. Ayağıyla sandalyenin bir bacağına kavramış, beni masaya yaklaşıtıyordu.

Tam şikâyet edecekken parmağını dudaklarına götürdü. “Şşş” diye fısıldadı. Gözlerinde muzip bir ifade vardı. Beni masaya çektikten sonra gözlerini göğsüme çevirdi.

Kazağım masaya takılmış geriliyordu. Tehlike ve Will Robinson meydandaydı.

“Böylesi daha iyi” dedi. Parlayan gözlerinde minnettarlık vardı. Tam da onu yerden yere vuracakken “Ne zamandır biliyor?” diye sordu.

Sorusu tepemi attırmıştı. “Kim ve ne biliyor?”

“Gossett” dedi bana bir bakış atarak. “Ne zamandır ne olduğumu biliyor?”

Sorusu ciğerlerimdeki havayı boşaltmıştı. Neil’ı öldürmeyecek bir cevap bulana kadar kekeleye başladım. “Ben... O bir şey bilmiyor.”

“Sakın.” Alçak sesli bir uyardı. Yine de bağırılmış gibi korkmuşum.

“Nasıl?..”

“Hollandalı.” Cık cık yaptı ve başını eğdi. Bekliyordu. Gerçeklerden kaçmanın imkânsız olduğunu anlamıştım.

“Her şeyi bilmiyor. Sana karşı bir tehdit oluşturmuyor” dedim ikimizi de inandırmaya çalışarak. Neil’a en son yaptığım ziyarette Reyes’in Şeytan’ın oğlu olduğunu ağzımdan kaçırmıştım. O sözler ağzımdan çıktığı anda hapishane müdür yardımcısının hayatını tehlikeye attığımı fark etmiştim. Bu, Cookie’ye veya Gemma’ya gerçeği anlatmaktan çok daha farklıydı. Neil onunla aynı yerde kilitli yaşıyordu. Dürüst olmak gerekirse, hayatımda yaptığım en aptalca şeylerden biriydi bu.

“Belki de haklısın” dedi. Neredeyse tamamen rahatlayarak iç çektim. “Kim ona inanırdı ki?” Başını yukarı kaldırıp doğrudan kameraya baktı. Gizliden gizliye tehdit eden bir gülümsemesi vardı.

Onu az tanıdığımı hissettim. Aslında bu doğruduydu. Karşılaşmalarımız kısacık sürüyordu ve belli bir amaca yönelikti. Konuşmalarımızın çok azı samimiydi. Öyle bir konuşma yaptığımızda bile sonuç hep aynıydı. Günah dolu ateşlerden yaratılmış bir varlıkla birlikte olmaktan pişmanlık duyduğumu söylesem yalan olurdu ama. Vücudu erimiş çelik gibiydi. Tutkusu doyumsuzdu. Bana dokunduğunda, ağzı benim ağzıma değdiğinde ve bedeni benim bedenime yaslandığında, ondan başka her şey yok oluyordu.

Bu düşünce bacaklarımın arasında bir sıcaklığa neden oldu. Hafifçe içimi çektim.

Düşüncelerimi okur gibi beni yakından izliyordu. Elimde getirdiğim dosyayı kavrayıp sakinleşmeye çalıştım. Dosyada davasıyla ilgili belgeler, yakalanmasıyla ilgili bir kayıt, hapishanede giydiği ceketinin cebinde neler olduğu gibi Neil’ın benimle paylaşabildiği bazı bilgiler vardı. Psikolojik profili anormaldi. Zekâsını test etmek isteyeceklerini biliyordum. Ancak zekâsı hakkında ne diyebilirlerdi ki? Eşsiz mi?

Buraya gelmemin asıl nedenine geçmeden önce sorularımı aradan çıkarmak istedim. Reyes, kendisini istismar eden

adamın yüzünden hapishaneye düşmüş, ama bu durum hiçbir duruşmada konuşulmamıştı. Nedenini bilmek istiyordum. Omuzlarımı dikleştirip sordum: “Neden Earl Walker tarafından istismara uğradığın duruşmalarda konuşulmadı?”

Duraksadı. Gülümsemesi silindi. Aramızda güvensiz bir duvar oluştu. Duruşu hafifçe savunmaya geçti. Omuzları düşmanca dikleşti. Havada asılı duran gerilimin yoğunluğu hissediliyordu.

Dosyayı elimle daha da sıkı kavradım. Sadece oturup hiçbir savunma yapmadan hapishaneye gönderilmesine neden razı olduğunu öğrenmeliydim. Ufak bir yutkunmadan sonra öne eğilip “Hiç gündeme getirilmemiş” dedim.

Dosyaya baktı. Art niyetli bir kıvılcım vardı gözlerinde. “Yani şimdi benim hakkımda her şeyi biliyor musun?” Bu fikir bile tek başına onu gücendirmişti.

“Neredeyse” dedim.

Cevap vermeden uzun uzun düşündü. “Ama bilmek isteyebileceğin her şey o dosyanın içinde. Hepsi...”

Bakışları soluğumu kesiyordu. Nefes alabilmek için bakışının ağırlığıyla mücadele ediyordum. “Bence kendini küçümsüyorsun.”

“Burada beni küçümseyen tek şey sensin.”

Bu söz tüylerimi diken diken etti. “Ben öyle düşünmüyorum.”

“Gossett, beni seninle yalnız bırakmak istemiyordu. En azından Tanrı’nın bir fıncığa verdiği kadar sağduyusu var.”

Bu hakarete karşılık vermemeyi tercih ettim. Öfkeliydi ve hıncını benden çıkarıyordu. Bir saat önce öz babam da aynı şeyi yapmamış mıydı? Erkeklerin kendi duygularıyla başa çıkamamaları beni şaşırtırdı. Bakışlarım ellerine kaydı. Yorgunluk ve stres intikam alıyordu.

Meraklı bakışlarla beni süzüyordu. “Uyumuyorsun değil mi?”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. “Uyuyamam. Sen... oradasın.”

Omuzlarındaki gerginlik hafiften yumuşadı. Utanmış gibiydi. “Ben öyle demek istememiştim.”

“Biliyorum.” İtirafına çok şaşırdım. Ancak kızgınlığımı göstermedim. Yine de ne hissettiğimi anlamış olmalıydı.

“Ne demek istiyorsun?”

“Sen sadece... kızgınsın.” Biraz küçük düşmeye katlanarak itiraf ettim: “Burada olmak istemiyorsun. Ya da benimle.”

Bana içerlemiş gibi başını çevirip başka yöne baktı. Bu da bana profilini görme fırsatı verdi. Hem sert hem de asıldı. Hapishane üniformasında bile gördüğüm en güçlü yaratıktı. Sanki sadece güç ve içgüdüyle yaşıyordu.

“Kızgınlığının nedeni burada olmam değil, Hollandalı” dedi. Sesi yumuşak ve tereddütlüydü. Ciddi bakışlarıyla beni olduğum yere mıhlamıştı. “Kızgınlığım, çünkü ben böyleyim.”

Kalp atışlarım daha da hızlanmadan ona cevap vermeye karar verdim. “Bu sabah bana geldiğinde” diye başladım. Yanaklarım utançtan yanıyordu, “Bana bunların hepsine benim neden olduğumu söyledin. Benim seni çağırdığımı söyledin. Ve her seferinde böyle olduğunu söyledin. Ama bu imkânsız.”

Neredeyse sandalyemde kıvranmama sebep olacak kadar uzun süren bir sessizlikten sonra cevap verdi: “Bir gün neler yapabildiğini fark edeceksin. Bunları o zaman konuşuruz.” Ben soru sormadan tekrar konuştu. Bu sefer sesi fısıltı gibi çıkıyordu. “Ruhumu serbest bırak.”

Yanıt olarak korkuyla geri çekildim. Konunun buraya geleceğini biliyordum. Bu yüzden konuşmak istediğinin farkındaydım. Neden başka bir sebebi olsun ki? Sanki gerçekten beni görmek isteyecek de! Başımı eğdim. “Senin ruhunu serbest bırakamam. Nasıl yapılması gerektiğini bilmiyorum.”

“Ashında biliyorsun” dedi tecrübeli gözlerle beni süzerek.

Başımı salladım. “Denedim. Nasıl olacağını bilmiyorum.”

Öne doğru eğildikçe zincirleri şakırdıyordu. “Ben bir daha...” Kameraya doğru dikkatle baktı. “Ben geçen sefer görüştüğümüzde yaptığım şeyi tekrar denemeyeceğim.” Bedeninden intihar ederek kurtulmayı kastediyordu. “Bunu bilmen gerek. Yaptığımı bana güvenmeden geri alamazsın.”

“Sana söyledim ya; denedim daha önce. Bunun güvenle ilgili olduğunu sanmıyorum.”

“Güven her şeyle alakalıdır.” Masadan sandalyesini devirerek kalktı. Duygularıyla kavga ettiği hemen belli oluyordu. Neil’a her şeyin yolunda olduğunu işaret ettim. Sonra ben de ayağa kalktım. “Tekrar deneyeceğim” dedim sakın kalmaya çalışarak.

“Ruhumu buradan çıkarmalısın” diye fısıldadı. Sesinde umutsuzluk vardı.

O anda anladım ki bu sadece özgür kalmaktan farklı bir şeydi. Bir hedefi, amacı vardı. Bunu gözlerindeki pırıltıda görebiliyordum. “Neden?”

Vücudundan yayılan ısı, kıyafetlerime ve tenime sızdı. İstemediğim bir şeyin üzerime sel gibi yağmasına neden oluyordu. Belli ki Reyes’ın bana ve acınası aşkıma kafa yormaktan daha önemli işleri vardı.

Sert bakıyordu. Dişlerini sıkarak konuşuyordu. “Bitmemiş işlerim var. Eğer bu zincirlerin beni tutabileceğini sanıyorsan yanılıyorsun, Hollandalı.”

Aramızda masa olsa da temkinli bir şekilde geri adım attım. “Neil iki saniye içinde burada olacak.”

Başını eğdi. Sanki bir avmışım gibi kirpiklerinin arasından beni süzdü. “İki saniyede neler yapabileceğimi biliyor musun?”

Kapı bir anda açıldı ve üç gardiyan ellerinde copla odaya daldı. Neil da arkalarındaydı. Önce bana, sonra da Reyes’a baktı. “Bu kadarı yeter.”

Reyes başını kaldırmadı. Sadece geri döndü ve Neil’a kuş-

kuyla baktı. Neil'in yüzü sapsarı kesildi. Ama yerinden kıpırdamadı. Bu durum Reyes'ı bilen herkesi etkilerdi. Gardiyanlar dövüşmeye hazırdı. Belli ki bu işte yeniydiler.

Reyes'in ilgisi bana yoğunlaştığında neredeyse hiç kıpırdamıyordum. Öylece orada durdu. Saldırmaya hazır bir kobraya benziyordu.

"Sanırım işimiz bitti Neil. Teşekkür ederim" dedim nefes nefese. Ses tonum korku ve adrenalin doluydu.

Gardiyanlardan ikisi birer adım attı ve Reyes'ı kollarından tutup dışarı götürdüler. Asıl şaşkınlığım onun buna izin vermiş olmasıydı. Ancak tam çizgiyi geçmeden önce bana döndü ve "Bana başka çare bırakmadın" dedi. Neil'a kısa bir an baktıktan sonra dışarı çıktı. Adamlar ona koridorun sonuna kadar eşlik etti.

Neil bana dönüp solgun bir yüzle, "Nasıl geçti?" diye sordu.

Beşinci bölüm

Karate ve bir iki tane de Japonca sözcük bilirim.

– Tişört

Eyaletler arası otobana girdim ve Misery'nin hızını ortalay-la yüksek arası bir yere ayarladım. Başım kâlâ dönüyordu. Reyes tam bir merak konusuydu benim için. Fazlasıyla yabani ve ruhani, şiddet dolu ve aynı zamanda çok öfkeli. Fakat o pazılar yok mu...

Cep telefonum “Da Ya Think I’m Sexy” nakaratıyla çalmaya başladı. Açtım. “Ne oldu Cookie?”

“Eee?”

“Yani?”

“Yani mi?”

“Cookie, ciddi olalım.”

“Charley Davidson” dedi en anne sesiyle, “en ufak bir detayı benden saklayabileceğini aklından bile geçirme.”

Buna gülmekten çatlayacak gibi oldum. Sonra Reyes’in görüntüsü aklıma geldi. Birden göğsüm sıkıştı. “Aman Tanrım, çok, o... o... çok...”

“Müthiş? Muhteşem? Çekici?”

“Çok çok öfkeliyi de eklersen tam onu tarif etmiş olur-sun.”

Derin bir iç çektiğini duydum. “Ben de bundan endişeleniyordum. Her şeyi anlat bana. Bir dakika, neredesin sen?”

“Eyaletler arası yoldayım, Santa Fe’den çıkıyorum.”

“O zaman dur orada.”

“Burada mı?”

“Evet.”

“Pekâlâ. Yolun ortasında başıma bir şey gelir de ölürsem senin hayaletin olurum, haberin olsun.” Eh, çok adildi. Otoban çıkışından dönüp yönümü şehre çevirdim.

“Anlaştık. Öğrenebildiğim kadarıyla Dr. İyi Kalpli üniversitedeyken tutuklanmış. Bir kadını ölümle tehdit etmek ya da onun gibi bir şey yüzünden. Dava sonradan düşmüş. Yani elimizde önemli bir şey yok.”

“İlginç.”

“Ben de öyle düşündüm. Nedenler ve nasıllar üzerine kafa patlatıyorum. Bu sırada kayıp eşin kız kardeşini bulmaya çalıştım. Ama nafile. Fakat en azından Santa Fe’deki erkek kardeşini buldum.”

“Öyleyse beni şehre döndürmek için dikkatsizlik yüzünden adam öldürme bahanen var hâlâ.”

“Kesinlikle. Sağ kaldığını varsayabilir miyim?”

“Her zamanki gibi.”

“Erkek kardeşinin ismi Luther Dean.”

“Hatırlıyorum. Şaşaalı bir isim.” Zihnimde beyaz ve ırkçı bir çağrışım yapıyordu bu ad. Ayrıca bir sosis markasını da anımsatıyordu.

“Evet, telefonda sesi de etkileyiciydi.”

“Harika.” Bu ilginç olabilirdi. “Dava hakkında bilgi verdi mi?”

“Hayır. Benimle konuşmadı.”

Hımm. “Benimle konuşacak mı?”

“Hayır.”

“O zaman onu nasıl göreceğim?”

“Çekicisin. Eğer onu konuşturabilecek biri varsa, o da sensin.”

“Ay, teşekkür ederim. Tekrarlıyorum: Eğer ölürsem başına musallat olurum.”

Bir an düşündü. “Sende gerçekten de en olmadık yerlerde öldürülme potansiyeli var.”

Haklıydı. Gerçekten öyle bir durumum vardı. Bunun için tedavi olmayı düşündüm. Fakat asla bitmeyecek ruhsal denge arayışlarım, kanepeye yayılma saatlerimden çalacaktı. Kanepem tek başına kök salamazdı.

“Bekle” dedi heyecanla. “Endişelenmene gerek yok. Adam müteahhit. Bir inşaata gideceksin. İnşaattaki bütün o alet edevatla öldürülme ihtimalin yüksek. O yüzden büyük bir olasılıkla hiçbir şey olmayacak.”

“Ah, mantıklı.” Cookie çok akıllıydı. “Adres nedir?” Adresi korna ve kuş sesleri arasında yazdıktan sonra “Bir de doktorumuzu üniversitedeyken suçlayan kadının ismini bul. Ondan da hikâyeyi dinlemek isterim” dedim.

“Anlaştık patron. Her şey yolunda o zaman, değil mi?”

“Kesinlikle. Tanrı Reyes’in karşısına çıktığım için titreyen dizlerimin titremesi geçince daha da iyi olacağız.”

“Ah” dedi. Sesi genizden geliyordu, “Bir tanrı istiyorum. Bencil değilim, Sadece bir tanecik olsa yeter.”

“Beni öldürdükten sonra benimkini sen alabilirsin.”

“Çok tatlısın.” Telefonda klavye seslerini duyabiliyordum.

“İyi arkadaşlar bunun için var, değil mi?”

“Ah, bir de o Sahibe Kadifeçiçeği sürekli e-posta gönderip duruyor. Cevap vermen için yalvarıyor.”

Bir dur işaretinin yanına arabayı çektim. Birkaç sağır çocuğu izledim. Hepsi bir oğlanın anlattığı öyküye gülüyordu. Görüşme sırasında küçücük bir Chihuahua köpeği görüp masasının üzerine atlayan bir danışman hakkındaydı öykü.

“Sahte e-posta adresi açmak iyi bir şey” dedim oğlanın hikâyesine gülererek. “Kaçığın teki o.”

Sahibe Kadifeçiçeği’nin melekler ve iblislerle ilgili bir sitesi vardı. Reyes o garip yaratıklardan işkence görünce site-

de bir araştırma yapmış, haklarında daha fazla bilgi toplamak istemiştim. Siteye göz atarken bir bağlantı gördüm. Burayı tıkladığımda da garip bir yazıyla karşılaştım: *Ölüm meleği sizseniz lütfen benimle derhal iletişime geçin.*

Çok garipti. İyice meraklanmıştık. Ertesi gün Cookie siteye ölüm meleğinden ne istediğini soran bir e-posta yazdı. Gelen yanıtta *Bu, benimle ölüm meleği arasındaki bir şey* diyordu. Bu da, doğal olarak, Cookie'yi iyice meraklandırdı. Garrett'a ölüm meleği olduğunu söyleyen bir e-posta yazdırttı. Bu sefer Sahibe Kadifeçiçeği şöyle yazdı: *Eğer sen ölüm meleğiysen ben de Şeytan'ın oğluyum.* Böyle bir cevap beni otuz saniyelğine afallatmak için yeterliydi. Reyes'ı nasıl biliyordu? Bu bir tesadüf olamazdı. Sonrasında Cookie bana alternatif bir e-posta hesabı açtı. Bilimsel ve tüyler ürpertici her şey adına ben de tekrar ölüm meleğinden ne istediğini sordum. Baştan savma bir karşılık bekliyordum. Onun yerine şöyle bir yanıt geldi: *Seni uzun zamandır bekliyordum.*

Sonrasında onun falcı veya medyum olabileceğini düşündüm. Her ne olursa olsun onu kendi haline bırakmaya karar vermiştim.

"Bence cevap vermelisin" dedi Cookie. "Onun için üzülüyorum. Biraz çaresiz galiba."

"Gerçekten mi? Ne demiş?"

"Biraz çaresizim."

"Ah pekâlâ. Şu an oyun oynamak için hiç vaktim yok. Oyundan bahsetmişken bu akşam Scrabble oynamalıyız."

"Uyumayasın diye bütün gece seninle oyun oynayamam."

"Korkak."

"Korkak değilim."

"Bak bak baaak."

"Charley..."

"Gıt gıt gıt..."

"Charley gerçekten..."

“Gıt gıt gıdaak!”

“Scrabble’da beni yeneceğinden korkmuyorum. Biraz dinlenmeni istiyorum.”

“Kendini böyle avutmaya devam et civciv.”

Yirmi dakika sonra şehrin doğusundaki görkemli bir alışveriş merkezi inşaatının yanına arabamı park ettim. Santa Fe büyüyordu. Trafığı de buna kanıttı. Yine de güzel bir şehirdi. Burası ülkede İspanyol ya da Pueblo mimarisini zorunlu tutan tek belediyeydi. Sonuç olarak bu farklı şehir nefes kesiciydi ve gezegendeki en sevdiğim yerlerden biriydi.

Misery’den adımımı dışarı attım. Yarı bitmiş alışveriş merkezini inceledim. Kiremitten kerpiç duvarları ve tahtadan yapılma kalın kemerli girişleri vardı.

“Yardımcı olabilir miyim?”

Başımı çevirdim. Kalas taşıyan bir çocuk saf bir merakla bana bakıyordu. Neşeli bir hali vardı. “Evet, Luther Dean’i arıyordum.”

“Ah, tabii.” Bölgeyi gözleriyle taradıktan sonra ilerde camla kapatılacak boşluklardan birine işaret etti. Bir adam içeride ayakta duruyordu. “Dük orada.”

“Dük mü?” Etkileyici bir unvan ama unvanın sahibi de etkileyiciydi. Profesyonel futbol oyuncusuna benziyordu. Baretinin altından dökülen koyu renk saçlarıyla tuğla duvara da benziyordu. “İçeri girebilir miyim?” diye sordum çocuğa.

“Bunsuz olmaz.” Kendi baretini tıklattı. Daha sonra yükünü bırakıp üzerinde Dean İnşaat yazan prefabrik büroya koştu. Parlak sarı renkte bir baretle geri döndü. “Şimdi girebilirsin” dedi masum bir gülümsemeyle.

“Teşekkür ederim.” Normalde göz kırpardım veya başka türlü flört ederdim. Fakat daha çok gençti; benim için bile. Bir ergeni umutlandırmak istemiyordum.

“Sorun değil, bayan.” Kalası tekrar omuzlarına almadan baretini yavaşça kaldırarak selam verip tekrar başına taktı.

Yerdeki eski kıyafetlere ve molozlara basmadan dikkatlice yürüdüm. Bir gün bir kapının takılacağı boşluktan geçtim. “Bay Dean?”

Kocaman bir adam yığın halinde duran mimari planları inceliyordu. Omuzları o kadar genişti ki çok rahatsız görünüyorlardı. Banka kasalarının kapıları bile bu omuzlardan daha az göz korkutucudur. Gök mavisi gözleri bir parça merakla bana bakarken “Evet” dedi.

“Merhaba.” Ona doğru yürüdüm ve fazla ezmeyeceğini umarak elimi uzattım. “Adım Charlotte Davidson. Dedektifim. Kız kardeşinizin davasına bakıyorum.”

Adamın yüzü bir anda karardı. Bunun üzerine elimi çektim. Kendini koruma güdüm istediği gibi davranıyordu.

“Zaten yardımcınıza söyleyeceğimi söyledim. Bunun dışında başka bir şey yok.”

Yanıtındaki duygu yükü –öfke, endişe ve dargınlık– doğru dan yüzüme çarpıp beni soluksuz bıraktı. Planları tekrar açıp incelemeye başladığı ve başka bir odadaki işçilere emir verdiği sırada ben de kendimi toparlamak için ihtiyacım olan bir iki dakika molaya kavuştum. Emir verdiği işçiler yerlerinden kelimenin tam anlamıyla fırlayarak dediğini yapıyorlardı.

“Bay Dean, ben kız kardeşinizin tarafındayım, buna emin olabilirsiniz.”

Kaşını çatışı usta bir tetikçiyi bile korkudan öldürebilirdi. “Adınız neydi?” Elindeki kâğıt bile sanki o elin baskısına dayanamayıp buruşmuştu.

“Jane” dedim yutkunarak. “Jane Smith.”

Gözlerini kısarak baktı. “Sanki Charlotte veya Sherry gibi bir şeydi.”

“Öyleydi. Yakın zamanda değiştirdim.”

“Aileme bulaşan insanlara ne yaparım biliyor musunuz?”

“Zaten ben Güney Amerika’ya taşınıyorum.”

“Onların canını yakarım.”

“Ve büyük olasılıkla cinsiyet değiştirmek için ameliyat olacağım. Beni arasanız da asla bulamazsınız.”

“İşimiz bitti mi?”

Lanet olsun. Tuzak soru. Ofisine doğru yürümeye başladı. Evet demeliydim. Gerçekten öyle demeliydim. Güçsüz koca bir jöle yığını gibiydim. Fakat üzerinde böyle kötü bir izlenim bırakamazdım. Cookie yanılmıştı. Sanırım ben bu inşatta ölecektim. Ölünce de Cookie’nin kâbuslarına girecektim.

“Bana baksana dallama” dedim yüksek sesle.

Adam durdu ve dönüp bana şaşkın şaşkın baktı. Onun gibi şaşkınlıkla bakan şaşkaları da vardı, ama onlar beni ilgilendirmiyordu.

Ona doğru bir adım attım ve sesimi alçalttım. “Anlıyorum, Dr. İyi Kalpli için çalıştığımı sanıyorsun. O yüzden de bana güvenmiyorsun.”

Başını öne eğdi. İlgisini çekebilmişim.

“Durum sandığın gibi değil. O bana bir kuruş bile ödemedi. Kız kardeşini arıyorum. Yardımcı olmazsan bu senin problemin. Ama eğer onu bulacak biri varsa o da benim.” Ceketimden bir kart çıkarıp adamın gömleğinin cebine koydum. Gömleğin cebi sıkı bir göğüs kasının üstündeydi. Hâlâ bayılmadığıma hayret ederek ekledim: “Kardeşinin yerini bilmek istiyorsan beni ara.”

Sonra geri döndüm ve yığılıp kalmadan önce Misery’ye atladım.

“Ne dedin sen?” diye sordu Cookie. Sesi, her üç sözcükte bir oktav artıyordu.

Sırıttım ve telefonu kulağıma yeniden yerleştirdim. Bu sırada vites değiştirdim. “Buraya baksana dallama dedim.”

“Aman Tanrım! Bir dakika, bunu sen bana mı dedin yoksa Luther Dean’e mi?”

Komikti. “Roket’in yerine gidip Teresa Yost’un ölü mü sağ

mı olduğuna bakmak istedim. Ama Rottweiler dışardaydı.”

Roket, terk edilmiş akıl hastanesinde yaşayan ölü bir bilgeydi. Onu görmek için oraya gitmek zorundaydım. Dünyada doğan herkesin ismini ve durumunu izlerdi. Teresa Yost hayatta mıydı, yoksa doktor zaten yapacağını yapmış mıydı; bunu söyleyebilirdi. Ufak birkaç bilgi işimizi kolaylaştırabilirdi. Fakat akıl hastanesini sahiplenmiş motosiklet çetesinin Rottweiler köpekleri vardı; ben de kolumu ve bacağımı onlara kaptırmak istemiyordum.

“Öf, lanet olası Rottweiler. Sence eşi var mıdır?”

“Şey, bilmiyorum Cookie. Ama eminim ki kendisi gibi dört bacaklı bir şeyi tercih ederdi.”

“Rottweiler değil, Teresa’nın erkek kardeşinden söz ediyorum. Ah, amcan arıyor. Boruları tıkanmış, açmanı istiyor. Sen yeni bir meslek mi buldun kendine?”

Homurdandım. Sonra aklıma bir şey geldi ve bir anda yüz ifadem değişti. “Biliyor musun, bu hiç de kötü bir fikir değil. Tesisatçı olsam nasıl olur? İyi kafa bulurum.”

“Ben şimdilik almayayım.”

“Emin misin? İngilizanahtarları var.”

“Eminim. Peki sen nasılsın?” diye sordu. Ses tonundan tekrar Reyes konusuna döndüğü anlaşılıyordu.

“İyiyim. Reyes’la konuşmamız bin uykusuz ve yalnız geceye yetecek kadar yemledi beni.”

“Lanet olsun, Charley. Bunları not almayı ne zaman öğreneceksin? Görsel şeylere, şemalara ihtiyacım var.”

“Hey, ben bir şeyler atıştırmak ve ölü bir adamdan kız arkadaşına mesaj ulaştırmak için Süper Sosis’e gideceğim. Sen de benimle gel.”

“Gelemem.”

“Şüpheli ahlaki değerlerim yüzünden mi?”

“Olmaz, çünkü saat öğleden sonra üç ve Amber’ı okuldan almam gerekiyor.”

“Ah, evet. Yani ahlaki değerler seni rahatsız etmiyor değil mi?”

Gölerek telefonu kapadı.

Albuquerque Polis Departmanı’nda dedektif olan hemo-roitli ve yüksek tansiyonlu amcam Ubie’yi aradım. Mesajını merak ediyordum. Onun sayesinde polis departmanına danışman olarak alınmıştım ve çalıştığı dosyalarda ona yardımcı oluyordum. Geliri fena değildi. Ayrıca veri tabanlarına erişim daha kolaydı.

“Boru tıkanması da ne?” diye sordum açtığında. “Ensesti çağırıştırıyor.”

“O sadece beni hemen araman için şifreydi.”

“Gerçekten mi?” Gözlerimi kısıp baktım. “Sadece acilen aramamı söyleyemedin mi?”

“Sanırım öyle de yapabilirdim. Havalı olsun istedim.”

Uygunsuz bir kıkırdamayı önlemeye çalışarak, “Bob Amca, niye sadece randevu teklif etmiyorsun?” dedim.

“Kime?”

“Kim olduğunu biliyorsun.” Son zamanlarda Cookie’ye ilgi göstermeye başlamıştı. Rahatsız edici mi? Kesinlikle. Birkaç seviyede. Ama iyi bir adamdı. İyi bir kızı hak ediyordu. Ne yazık ki Cookie’ye razı olmak zorunda kalabilirdi.

“Ne üzerinde çalışıyorsun?”

“Kayıp bir eş vakası.”

“Evli olduğunu bile bilmiyordum.”

“Seni ukala. Dr. Nathan Yost hakkında ne biliyorsun?” diye sordum. Bu arada kocaman bir sosisli sandviç işareti bulmak için şehir merkezindeki tabelaları gözlerimle taradım. Süper Sosis’in seks objeleri dükkânının yanında mı yoksa Sosis Stili adlı evcil hayvan kuaförünün yanında mı olduğunu hep karıştıırıyordum. Aklımda kalan tek şey S’li bir şey olduğuydu.

“Karısının kayıp olduğunu biliyorum” dedi.

“O kadar mı?”

“Kısaca.”

“Peki. Tüh! Çünkü cinayeti o işledi.”

“Lanet olsun, emin misin?”

“Hamileliğin altıncı ayında yapılan bir gebelik muayenesi-
nin sonucu kadar eminim.”

“Bu çok büyük bir haber. Kimle çalışıyorsun bu dosyada?”

“Cookie’yle.”

Derin derin içini çekti. “Evrak düzenleme işlerinde on ye-
di ay gerideyim. Yine de sizin için bu adam hakkında araştı-
rma yapabilirim.”

“Teşekkürler Ubie. İfadelerin bir kopyasını bana verebilir
misin?”

“Elbette. Neden olmasın?”

İşte tamam burada, Sexton ve Hoare Hukuk Bürosu’nun
yanındaymış. “Buraya gelip sen de bir şeyler yesene.”

“Hayır.”

“Şüpheli ahlaki değerlerimden dolayı mı?”

“Hayır. Çünkü bu kadar geç bir saatte orada yemek yer-
sem gece midem ekşir.”

“Yani ahlaki değerler seni rahatsız etmiyor değil mi?”

“Midemin ekşimesi kadar değil.”

Bunu öğrenmem iyi olmuştu. En azından hayatımdaki in-
sanların hepsini dehşete düşürmüyordum demek ki.

Süper Sosis’in yanına arabayı çektim ve içeri girdim. Or-
talığa bakıp yaka kartında Jenny yazan kişiyi aradım. Şan-
sa bakın ki kasiyer oydu. Hemen yemeğimi ısmarladım.
Eğer ilk olarak, bu sabah salonumda bulduğum ölü palyaço
Ron’un mesajını iletseydim, büyük olasılıkla tonla soru so-
rup, acılı sosis yeme hayalime üzgün ve sessizce veda etmek
zorunda kalırdım.

Ron’un mesajını romantizm adına kelimesi kelimesine
iletmemeye karar verdim. Jenny koyu sarı saçlı ve süper mo-

del kaşlı güzel bir kızdı. Herhalde Ron'un gönderdiği *Isır beni* mesajından daha iyisini hak ediyordu.

Bana acılı sosisli sandviçimi ve kızartmalarımı verdikten sonra, "Jenny, benim adım Charlotte Davidson. Sana bir arkadaşından mesajım var" dedim.

Bana dikkatle baktı. Keder bu dükkândaki her köşeye sızmış, kızın yüz hatlarında bile yer edinmişti. "Benim için mi?" diye sordu ilgisizce.

Onu suçlayamazdım. "Evet. Sana gerçekten garip gelecek ama bir dakikalığına beni dinler misin?" Uzun ince parmaklı ellerini kavuşturup konuşmamı bekledi. "Ronald seni çok sevdiğini söyledi."

Ben yavaş yavaş konuşurken yutkunuyordu. Sonra gözleri kirpiklerinden taşan yaşlarla ıslandı. Kapağı açılmış bir baraj gibi gözyaşları yanaklarından taşıyordu. Fakat yüz ifadesi değişmedi. "Yalan söylüyorsun" dedi. Sesi bir anda acıyla dolmuştu.

"Bana bunu asla söylemezdi. Asla."

Beni orada şaşkın bir halde bırakıp arka tarafa gitti. Kasiyer, on iki yaşındayken babasının develeriyle ilgilenmeden öbür tarafa geçmeyi reddeden bedevi kadın ve kendisine Aşk Doktoru demeden öbür tarafa geçmeyi reddeden porno yıldızı özentisiyle karşılaştırılabilirdi. Ne tam öyle ne de tam böyleydi belki. Tezgâhı geçip arka tarafa gittim.

Birisi bana, "Buraya giremezsin!" diye bağırdığı sırada Jenny'in plastik bir sandalyede oturmuş dayanmasını söyleyen bir kedi posterine baktığını gördüm. Üzgün ve yanakları ıslaktı.

"Jenny, özür dilerim" dedim.

Koluyla yüzünü silip bana baktı. "Bunu asla söylemiş olamaz."

Lanet olsun. Yalan söylediğimde yakalanmaktan nefret ediyordum. Yalanlarımın bir film yıldızının tutuklanıp re-

habilitasyona götürülmesi gibi fark edilmez olmasını tercih ederdim. “Öyle demedi.” Başımı utançla eğdim. Kendi kendimi kırbaçlama sözü verdim.

Sanki bir şey soracakmış gibi ağzını açtı. Yüzü bir anda umutla dolmuştu.

“Dedi ki, yani en nazik şekilde, ‘Isır beni.’”

Yüzü yine ansızın değişti. Kollarını bana uzattı. “Biliyordum” diye bağırdı. İki çalışan, ne olduğuna bakmak için içeri girdi. “Öyle dediğini biliyordum.” Sırtını arkaya dayayıp öksürerek boğazını temizledi ve anlatmaya başladı. “Ölürken fazla bir şey söyleyemedi. Çok az anlayabilmıştım onu. O kadar zayıftı ki.” Durdu ve bana bakmak için tekrar uzandı. “Bekle, sen ışıksın” dedi. Gözlerinden bir şeylerin farkına varmaya başladığını anlıyordum.

“Işık mı?” diye sordum masumca.

“Elbette. O... ölmeden önce ışığı gördüğünü söyledi. Kumral saçlı ve ela gözlü bir kadından geldiğini söyledi ışığın...” Ayaklarıma şöyle bir baktı. “Ayrıca motorcu çizmeleri giydiğini de söyledi.”

“Gerçekten mi?” diye sordum şaşkınlıkla. “Beni mi gördü? Aslında diğer ışığa gitmeliydi. Biliyorsun. Esas olan. Doğrudan gidiş. Ben genellikle ölüp de hemen yola devam etmeyenler için çalışıyorum.” Kendime şöyle bir baktım. Ölenlerin bende ne gördüğünü görememek canımı sıkıyordu. Muh-teşem ve davetkâr uyarı ışığım. “Pırlıltımı kontrol etmem gerekiyor.”

“Isır beni mi dedi?” diye sordu. Şimdiden ölenlerin gittiği ışık olduğum gerçeğini unutmuştu bile. Daha sonra bu konuyu tekrar hatırlardı herhalde.

“Evet” dedim biraz kederli. “Ne demek istedi acaba?”

Üzerine spot ışığı düşmüş gibi gülümsedi. “Benimle evlenmek istediğini söylüyor. Bizim parolamız gibi bir şeydi bu.” Uzun parmakları Süper Sosis gömleğinin bir ipliğini tuttu.

“İnsanların önünde tartışmayı hiç sevmezdik. O yüzden her şeyi şifreli konuşurduk. Güzel şeyleri bile.”

“Ya” dedim az önceki öfkesinin sebebini anlayarak. “Peki ‘Seni çok seviyorum’ parolası nasıl oluyor?”

Masum masum gülümseyerek, “Yüzüne bakmaktansa bin tane ateş karıncasının gözlerimi ısırmasını tercih ederim” dedi.

“Ona da bir parolanız var demek?”

Kıkırdamaya başladı. Fakat az sonra gülmekten vazgeçip tekrar hüznüldü. Bana sımsıkı sarıldı ve ancak bıraktığında tekrar nefes alabildim.

“Hayır” dedim elimi omzuna koyarak, “güçlü görünmek zorunda değilsin.” Yine ağlamaya başladı. Bana tekrar sarıldı. Uzunca bir süre öylece kaldık. Bu sırada oradan geçen erkekler de bize şöyle bir bakıyorlardı.

Altıncı bölüm

Bana ilgisizliğimin nedenini sor.

– Tişört

Jenny'nin olayları anlamaya ve bana Ronald'dan mesajı nasıl aldığımı, öteki tarafla nasıl haberleştiğimi sormaya başladığı sırada benim hızla bir başka yere yetişmem gerekti. Neyse ki Jenny anlayış gösterdi ve gitmeden önce acılı sosisli bir sandviç daha ikram etti. Zira elimdeki sandviğin sosisi bitmiş biberi kalmıştı. Fakat artık canım sosisli sandviç yemek istemiyordu. Onun yerine Macho Taco'dan avokado soslu bir hamburger için ölebilirdim. Hem onların kahvesi de mükemmeldi; bu da orayı neden tercih ettiğimi pekâlâ açıklıyordu. Yost dosyası için atanan FBI ajanına telefon etmeye karar verdim. Bakalım ne öğrenebilecektim. “Ajan Carson’la mı görüşüyorum?” diye sordum. Bir yandan da hamburgerimin içine acı biber dolduruyordum.

“Evet” dedi telefonun ucundaki kadın.

“Harika” dedim hamburgeri bırakıp parmaklarımı yalarken. Sonra da çantamda not defterimi aramaya başladım. Defter yerine elime bir peçete geçti. Üzerinde uzun zamandır unuttuğum bir telefon numarası vardı. Olsun o da işe yarar. Peçeteyi açtım ve tükenmezkalemi çıkardım. “Adım Charlotte Davidson. Beni Teresa Yost’un ailesi, onu bulmam için kiraladı” dedim biraz yalan atarak.

“O zaman yaptığımız her şeyden haberiniz vardır. Onlar size söyler herhalde.” Renk vermeyen bir sesle konuşuyordu

ama ben böyle konuşanları çok severim. FBI ile daha önce de birçok kez çalışmıştım. Hem de sadece şu can sıkıcı Kadın Cesedi araştırmacılarıyla değil, gerçek FBI ile... Federal ajan olmanın ilk şartı sanırım başkalarıyla oyun oynamayı iyi bilmek.

“Elbette biliyorum. Ben aslında Dr. Yost’u merak ettiğim için aramıştım.”

“Öyle mi?” Birden fazlasıyla ilgilenmeye başlamıştı. “Sizi o kiralamadı mı?”

“Hem evet hem de hayır. Ondan para almadım. Ben Teresa Yost’u bulmaya çalışıyorum, arkadaşlık etmeye değil.”

“Buna sevindim” dedi. Gülümsediği sesinden belli oluyordu. “Fakat hâlâ emin değilim...”

“Nathan Yost tıp fakültesine giderken tutuklandı. Siz bunu araştırmışsınızdır herhalde.”

Uzun bir sessizlik oldu. Bu arada gördüğüm en güzel kırmızı sivri topuklu ayakkabıyı giymiş bir travestiye kesmek için kendimi zor tuttum. “Bunu kendi kendinize de öğrenebilirsiniz” dedi sonunda.

“Evet, ama sizden öğrenmek daha hızlı olur. Sizinle bir anlaşma yapalım.”

“Pekâlâ.” Bu sırada sandalye gıcirtısı duydum. Belki de kadın ayaklarını masanın üzerine uzatmak için sandalyesini geri çekmişti.

“Yani?”

“Kadını bulur bulmaz size haber veririm.”

Garip. Alay etmemiş, gülmemiş, öfkeyle diş gıcırdatmamıştı. En azından ben işitmemiştim. “Biraz da olsa güvendesiniz mi?”

“Elbette.”

“Anlaştık.”

“Dr. Yost eski bir kız arkadaşının şikâyeti üzerine tutuklanmış.”

Evet, iyi bir yöntem.

“Kız arkadaşı ondan ayrılmak isteyince Yost karşı çıkmış. Bir sopa darbesiyle kızını öldürmekle tehdit etmiş. Kalbinin hemen duracağını ve bu işi kimin yaptığının da asla anlaşılamayacağını söylemiş. Kız çok korkmuş. Ertesi gün anne babasıyla çıkageldi.”

“Haklı tabii.”

“Ailesi şikâyetçi olmasını istemiş ama ortada sadece tehdit var. Somut delil olmadığı gibi adamın dosyasında anormal hiçbir şey yok. Bu yüzden herkesin eli kolu bağlı.”

“Çok ilginç. Bir sopa darbesiyle kızın kalbini durduracakmış, öyle mi?”

“Evet. Belki de tıp fakültesinde bununla ilgili bir şey öğrendi ve bu bilgiyi kendi kötü amacı için kullanmak istedi.”

“Son gelişmelerden sonra kızını sorguladınız mı?”

“Hayır. Fakat bildiğim kadarıyla kendisi hâlâ burada. Sanırım ona ulaşabilirim.”

“Onunla konuşmamın sizin açınızdan bir sakıncası var mı?”

“İstediğinizi yapabilirsiniz.”

Bu konuşmanın böyle tereyağından kıl çeker gibi geçmesi harikaydı. “Kızın adını öğrenebilir miyim?”

Biraz kâğıt hıştırtısından sonra “Yolanda Pope” dedi.

“Gerçekten mi? Okulda Yolanda Pope diye bir arkadaşım vardı.”

“Bu Yolanda Pope, bakayım şey yirmi dokuz yaşında.”

“Tamam işte. Yolanda benden birkaç sınıf büyüktü.”

“Öyleyse konuşacak çok şeyiniz var. Öğrendiklerinizi benimle paylaşırsanız ben de zamanımı ve enerjimi kendi işlerime ayırabilirim.”

Aslında ondan gerçekten hoşlanmıştım ama yine de kendimi tutamadım. FBI ajanlarıyla bir şey paylaşmaya niyetim yoktu. “Bir dakika, ne demek istediğinizi anlamadım.”

“Efendim?”

“Neden paylaşmak dediniz?”

Güldü. “Bilmediğimi mi sanıyorsunuz? Babanız dedektiflik yaparken olayları çözmekte ona yardım ettiğinizi biliyorum. Şimdi de amcanıza yardım ediyorsunuz.”

“Demek beni tanıyorsunuz?”

“Başarınız benim de başarımdır, Bayan Davidson. Ben daha önceki çömez değilim.”

“Bu kadar ünlü müyüm?”

“Çömezliğim çok gerilerde kaldı. Telefonumu otomatik arama listenize kaydedin yeter.” Lafını bitirir bitirmez hemen telefonu kapadı.

FBI’ya bir gol atmıştım! Günüm gittikçe güzelleşiyordu. Üstelik acılı hamburger de mideme dokunmamıştı.

Cookie, Teresa Yost’un kız kardeşini bulamıyordu. Kadın Albuquerque’de yaşıyordu, ama anlaşılan çok seyahat ediyordu. Teresa kaybolduğuna göre kız kardeşinin seyahatte olması bana saçma geliyordu. Cookie’ye Yolanda Pope’un adını verdim. Onun hakkında olabildiğince çok bilgi toplamasını istedim. O gün geri kalan zamanında da doktor ile karısının arkadaşlarıyla görüşmesini söyledim. Konuştuğum herkes adamın adeta bir aziz olduğunu söylüyordu. Herkes tarafından sevilen biriydi ve Teresa’yla mükemmel bir çifttiler. Aslında doktor, Teresa’dan da mükemmeldi. Sanki doktor herkesi büyülemişti.

Belki de büyücüydü. Belki doğaüstü güçleri vardı. Reyes Şeytan’ın oğlu olduğuna göre Nathan Yost da Jimmy Hochhalter’in altıncı sınıfta tapındığı üç bacaklı cüce keçi Krep’in oğlu olabilirdi. Krep az bilinen ve çoğunlukla yanlış anlaşılan tanrısal bir varlıktı. Bunun bir nedeni, göğün derinliklerine kadar pis bir koku salmasıydı. Jimmy de pek iyi kokmazdı ki bu da keçinin kötü ününe katkıda bulunurdu.

Della’nın güzellik salonunda durdum. Elektronik bir zil

sesi eşliğinde içeriye girdim. O zilden mi bilmem ama kulağım tekrar çınlamaya başladı. Della, Teresa'nın arkadaşıydı ve onu kaybolduğu gece gören son kişiydi.

İlginç ojeli ve diken diken saçlı bir kadın ne istediğimi sordu.

"Della burada mı?"

"Arka tarafta, tatlım. Randevun var mıydı?" Saçıma bir göz attı ve sempatik bir ifade takındı.

Birden ne durumda olduğumu hatırlayıp at kuyruğumda elimi gezdirdim. "Yok. Ben özel dedektifim. Kendisine bir iki soru sormak istiyordum da."

Şaşkınlıkla durakladı. "El... elbette. Arka tarafa buyurun" dedi zebra çizgili boyanmış tırnaklı eliyle arkayı göstererek.

"Teşekkürler." Diken diken saçlarına –ki ben de yapabiliyim– bir daha bakıp arka tarafa yöneldim ve bir tarafı kabinlere bölünmüş ötekinde ise saç yıkama yerleri sıralanmış bir yere girdim. Dağınık saçlı şişman bir kadın bir müşterinin saçını yıkıyordu. Kuaförlere özgü kokuyu –boyalarla şampuan parfüm ve müşterilere sıkılan saç spreylelerinin kokularının karışımı– her zaman sevmişimdir. Kokuyu içime çektim ve şişman kadına doğru ilerledim.

"Siz Della mısınız?" diye sordum.

Hafifçe gülümsedi. "Evet. Perma ilacını mı getirdiniz?" Bunu söylerkenki iç çıkıntısını hissediyordum.

"Hayır, maalesef" dedim cebimi yoklayarak. "Evde unuttum sanırım. Ben özel dedektifim." Cebimden dedektif kimliğimi çıkarıp göstererek işe biraz resmiyet kattım. "Size Teresa hakkında bir iki soru sorabilir miyim acaba?"

Bu sözüm onu şaşırtmıştı. Saçlarını yıkadığı kadını az kalsın boğacaktı. "Aman Tanrım" diyerek suyu kapadı. "Çok özür dilerim Bayan Romero. İyi misiniz?"

Kadın hafifçe öksürerek parlak gözlerini ona çevirdi. "Ne?"

“İyi misiniz?” diye bu kez sesini iyice yükselterek sordu.

“Seni duyamıyorum. Kulaklarıma su doldu.”

Della bana dönüp sabırla gülümsedi. “Nasıl olsa müşterim beni duyamaz. Polise bildiğim her şeyi anlattım ben.”

“İfadenizi en kısa zamanda polisten alırım. Onun davranışlarında olağanüstü bir değişiklik fark edip etmediğinizi öğrenmek istiyordum da. Teresa son zamanlarda dalgın ya kaygılı mıydı?”

Della, Bayan Romero’nun saçını havluyla kurularken omuz silkti. Yaşlıca müşterinin bütün vücudunu mavi bir örtü kaplamıştı. Sadece ayakkabıları görünüyordu. “Eskisi kadar sık görüşmüyoruz. Fakat o gece halinde bir tuhafılık vardı” dedi Della, Bayan Romero’nun ayağa kalkmasına yardım ederken. “Dedi ki: ‘Bana bir şey olursa sizi her zaman sevdiğimi unutmayın.’ ”

Teresa kocasının aklından geçenlerin farkındaydı öyleyse. “Size bununla ilgili başka bir şey söyledi mi?”

“Hayır” diyerek başını salladı Della. Başka bir şey söylemedi ama üzgündü. Bizi aramasına şaşırmıştım. Çok uzun süredir aramıyordu ve öyle bunalmış görünüyordu ki.” Bakışlarına hüznün çöktü. “Eğer biz birlikte dışarı çıkmasaydık bütün bunlar olmazdı.”

“Neden böyle söylüyorsunuz?” dedim Bayan Romero’yu bir koltuğa götüren Della’nın peşinden giderek.

“Çünkü bir daha evine dönemedi.”

Buna şaşırmıştım. “Nereden biliyorsunuz?”

“Nathan söyledi. Güvenlik sisteminin kapatılmadığını söyledi. Eğer eve gitseymiş dış kapının önüne geldiğine dair bir kayıt olurmuş.”

“Yani eve biri gelince kaydı mı oluyormuş?” Not defterimi çıkardım, bunu kontrol etmek üzere not düştüm.

“Anladığım kadarıyla evet. Tabii güvenlik sistemi çalışır-sa eğer.”

“Ne?” diye bağırdı Bayan Romero.

“Her zamanki gibi mi olsun?” diye yüksek sesle ona karşılık verdi Della.

Kadın evet anlamında başını salladı ve gözlerini yumdu. Sanırım biraz kestirme zamanı gelmişti.

Oradan ayrılmadan önce Della’ya aklıma gelen her şeyi sordum. O da ötekilerle aynı fikirdeydi. Nathan melek gibi adamdı. Toplumda örnek gösterilecek biriydi. Ne gariptir ki Della arkadaşı Teresa’yı ne kadar severse sevsin, bu evlilikte sorunlu tarafın Teresa olduğunu düşünüyordu. Doktorun hata yapmasına ihtimal vermiyordu. Öyleyse hata Teresa’da olmalıydı.

Listemdeki isimler hızla eriyordu, ama elimde pek fazla işe yarar bilgi yoktu. Bu durumda kapanmadan hemen önce doktorun muayenehanesine gitmeye karar verdim. O saatte herkes yorgun olurdu ve eve gitmekten başka bir şey düşünmezdi. O zaman da daha az konuşurlar ve asıl can alıcı noktaya çabuk gelirlerdi. Doktor hastanedeki hastalarını ziyaret etmek için her zaman diğerlerinden erken çıktığından onun muayenehanesinde olmayacağını düşünüyordum. Kendisi bir otolarenoloji uzmanıydı. Bunun ne olduğunu henüz araştıramamıştım.

Resepsiyon görevlisi bir şeyler yazıyordu ve işini bitirip kızını yuvadan almaya gitmek için acele ediyordu. Neyse ki doktorun asistanlarından biri hâlâ oradaydı. Jillian adlı bu odyolog da bazı evrak işleriyle meşguldü.

“Dr. Yost’la uzun zamandır mı çalışıyorsunuz?” diye sordum Jillian’a. İri kemikli, dalgalı sarı saçlıydı; eskiden güzellik unsuru sayılan kat kat gerdanı vardı. Fakat tatlı bakışlı ve hoş görünümlü biriydi. Çocuklarla çalıştığını anladım. Bekleme odasında her yana dağılmış oyuncaklar vardı.

Resepsiyon bölmesindeki minderli ve tekerlekli sandalyelerde oturduk. İnsanı kuş gibi hafif hissettiriyordu bunlar, ama şimdi bunu düşünmenin sırası değildi.

“On iki yıldır Dr. Yost’la çalışıyorum” dedi. Üzüntüsü gözlerinden okunuyordu. “O kadar iyi biridir ki. Başına gelenlere inanamıyorum.”

Ooo. Ailesinin ve arkadaşlarının hayranlığını anlıyorum, ama on iki yıldır gece gündüz birlikte çalıştığı birininki de ne oluyordu? Kimdi bu doktor? “Son zamanlarda onda bir değişiklik var mıydı? Tedirginlik filan? Takip edildiğinden ya da kimliği belirsiz kişiler tarafından telefonla arandığından söz etmiş miydi?”

Artık doktorun her yaptığını önceden planladığını ve kendine gerekli savunmayı hazırladığını anlamaya başladım. Karısına planlayarak mı zarar vermişti, yoksa olaylar spontane mi gelişmişti?

“Hayır, o sabaha kadar hiçbir olağanüstü durum yoktu.”

“O sabah neler olduğunu anlatabilir misiniz?”

“Aslında pek iyi bilmiyorum” dedi. “Cumartesi sabahı beni evimden aradı. Heyecanlıydı. O sabah hastanedeki hasta ziyaretlerini yapamayacağını, Dr. Finely’nin kendi yerine bakıp bakamayacağını öğrenmemi istedi.”

“Size karısının kaybolduğunu söyledi mi?”

Laboratuvar önlüğünün cebinden bir kalem alıp başını salladı. “Hatta karısının beni arayıp aramadığını bile sordu. Polisin evde olduğunu ve muhtemelen gelip benimle de görüşeceklerini söyledi.” Kadın bir karta bazı sayılar yazıp imzaladıktan sonra dosyayı kapattı.

“Peki, polis geldi mi?”

“Evet. Bir FBI ajanı o gün öğleden sonra evime geldi.”

“Ajan Carson mı?”

“Evet. Birlikte mi çalışıyorsunuz?”

“Sayılır” dedim yuvarlak laflar etmiş olmak için. “Demek karısı kaybolmadan önce doktorun halinde bir gariplik yoktu?”

“Hayır. Keşke size daha fazla yardım edebilseydim.”

Her ne olduysa, önceden planlanmamıştı demek. O zaman bu iyi bir adamdı.

“Geçmişte başına gelenlerden sonra...”

Donup kaldım. “Geçmişte ne oldu ki?”

“İlk karısı da...”

Beynimde, boks maçları rauntları arasında çalan şu zillerden çaldı. “Doğru ya, ilk karısı. Çok üzücü.”

Kirpiklerinin arasında parlayıp duran bir gözyaşı damlası sonunda yanağına aktı. Şaşkınlık içinde dönüp bir kâğıt mendil aradı. “Çok özür dilerim. Onun böyle aniden ölmesi...”

“Hayır, hayır, sizi çok iyi anlıyorum.” Burnunu silerken dalgalanıp duran sarı saçlarına dikkat etmemeye çalışıyordum.

“İlk eşinin kalbi tam da tatildeyken durunca... Ondan sonra doktor öyle yalnız kaldı ki.”

İşte şimdi biraz yol almaya başlamıştık. Ajan Carson da böyle bir şeyden söz etmemiş miydi? Bir sopa darbesiyle kalp durabilirmiş. “Ben buna hiç inanamıyorum.”

Bu konuyu hemen araştırmalıyım. Jillian doktorla başlangıçta düşündüğümünden de fazla ilgiliydi. Jillian’ın cahilliğinin ne kadarının doktordan kaynaklandığını merak ettim. Yavru köpek sevgisinin güçlü bir iksir olduğunu düşünmeliydim. Lise sondaki takıntım Tim La Croix için yaptıklarım gibi. Maalesef ben o zamanlar küçücük bir çocuktum.

Eve dönerken bol salsa soslu tavuklu burrito yemek için Macho Taco’ya, sütlü mocha içmek için Chocolate Coffee Caf  ye ve birkaç paket patlamış mısır ve biraz   okolata almak için yirmi dört saat açık bir markete uğradım. Bütün bunlar beni gece boyu idare ederdi. Uykusuzluğa daha ne kadar dayanaca  ımı bilemiyordum. Aksiyon ya da korku filmi gibi kanlı bir şeyler izlesem iyi olurdu. Bütün bunları yap-sam bile uyanık kalma şansım ancak yüzde elliydi.

Reyes ne demişti? Kızgın değilmiş, çünkü orada olmak is-

temiyormuş fakat orada olduğu için... Kafam karmakarışıkta, ama ne kadar acınacak durumda olsam da mutlu olmaya zorluyordum kendimi. Reyes enfes, şeytani, yürek hoplatan şeyler yapardı. Lanet olsun.

Daha fazla şey düşünmeden cep telefonumdan Cookie'yi aradım.

"Selam patron, nerelerdesin?" diye sordu.

"Yiyecek bir şeyler alıyordum. Profesyonel dansöze ne dersin?"

"Bilmem; siyah turp sosu da olsun."

"Hayır, yeni işimizden söz ediyordum. Şimdi geleceğimizi düşünmek zorundayız. Ben aslında insan göbeğini nasıl hareket ettirir, bunu hep merak etmişimdir. Göbekteki düğmelerin bu basınca nasıl dayandığı meselesi de var tabii. Sorsan kimse bunun cevabını bilmez."

"Haklısın" dedi o da oyuna katılarak. "Ben adını bile bilmiyorum."

Bir an dürup yere baktım. "Stella'nın da senin adını bildiğini sanmıyorum, ama daha dikkatli olmalısın. Bunu sana söylemek zorundayım. Macho Taco'daki kısa saçlı ve garip kaşları olan şu garson sanırım aslında Batman."

"Ben de onu merak ediyordum. Acaba dosyayla ilgili bir şeyler konuşmak ister misin?"

"Dr. Yost'un daha önceki evliliği dışında mı?"

"Buna inanmayacaksın belki ama ben de tam şu anda seni arayıp aynı şeyi söyleyecektim. Sanki aramızda telepati varmış gibi."

"Duyu ötesi algılama."

"Kesinlikle öyle. Yolanda Pope'un telefon numarasını buldum ve cep telefonuna mesaj bıraktım."

"Harika. Bay Nathan Yost'a açtığı davanın ayrıntılarını öğrenmek için can atıyorum. Bu arada Yost'un ilk karısı hakkında olabildiğince çok bilgi toplamanı istiyorum."

“Tamam. Şu ana kadar öğrendiklerimi sana anlatayım. Şimdi eve mi dönüyorsun?”

“Evet” dedim Central’a doğru direksiyon kırarken.

“Anlıyorum. Sormam bile gereksizdi zaten.”

“Biliyorum. Garipti.”

“Bugün ne kadar kahve içtin?”

Araba kullanırken ellerimi direksiyondan ayırmamam gerektiğini unutup parmaklarımla saydım. “Yedi” dedim; bu arada korku içindeki bir yayaya çarpmaktan son anda kurtuldum.

“Sadece yedi mi?”

“On iki fincan da yarım bıraktığım var.

“Fena değil doğrusu. Reyes’la konuştuğuna göre belki de artık uyuyabilirsin.”

“Belki. Şu anda uyuma fikri çok güzel geldi” dedim. Uykunun lafı bile üzerime bir ağırlık çökmesine, gözkapaklarımın kapanacak gibi olmasına yetmişti. Ama tam o anda araba kullanırken gözkapaklarımı açık tutmam gerektiğini anımsayıverdim. Ne kadar çok kural vardı. “Emin değilim ama sanırım bu konuda onun da benim gibi fazla seçeneği yok” dedim.

“Tamamen kozmik bir durum” dedi. Sesinin tonu özlemle iç çekiyormuş gibi geldi.

“Kesinlikle. Eve gelmek üzereyim. Bir dakika içinde orada ol.”

Saat tam 8.23’te dairemin kapısından içeri girdim. Bir elimle yiyecek, kahve ve DVD’leri tutarken diğer elimle de çantamdaki cep telefonumu arıyordum telaşla. Çünkü Garrett’tan bir mesaj almıştım. Sanırım, o sabah daha güneş doğmadan onu uyandırmamın intikamını almak istiyordu. Telefonu açtım.

Şöyle yazıyordu:

Dört: Beni öldürüyorsun.

Cevap yolladım:

Daha çok gayret etmeliyim.

“Selam Bay Wong” dedim elimdekileri mutfak tezgâhına bırakırken.

Garrett’ın bir ölüm meleğine asla söylenmeyecek şeyler listesinin ilk beş maddesi ilginç olmakla birlikte benim Garrett için daha iyi bir yapılması gerekenler listem vardı. Toz al. Buzdolabını temizle. Bulaşıkları yıkarken iç çamaşırıyla ol. Neden iç çamaşırıyla? İşte bunun nedenini bilmiyordum.

Cookie’nin hazırlayıp –beni iyi tanıdığı için– Bay Kahve’nin yanına koyduğu araştırma dosyasını incelerken kapı çalındı. Kim olabilirdi? Acaba piyangodan bir milyon dolar kazandığımı haber vermeye mi gelmişlerdi? Belki biri bana elektrikli süpürge satmak istiyordu ve ücretsiz deneme yapmaya gelmişti. Olsun, her iki durumda da kaybedeceğim bir şey yoktu.

Tavuklu burrito’yu bıraktım ve şansıma ne çıkacak diye kapıyı açtım. Bir şeyler yaparsam uyanık kalmayı becerebilirdim.

Cookie’nin kızı Amber kapıda duruyordu. Cennetin kapısında değil, benim kapımda. Yirmi yaşında bir kız için bile fazla uzun boyluydu. Henüz on iki yaşında olduğu için bu boy ona daha da uzundu. Oysa bu sabah boyunun kısaldığına yemin edebilirim. Duştan yeni çıkmış olmalı ki uzun siyah saçları çilekli şampuan kokuyordu ve ıslak yığınlar halinde omuzlarına dökülmüştü. Pembe bir pijama üstü ile gördüğüm en uzun ve kemikli bacakları açıkta bırakan kısa bir pantolon giyinmişti. Dansçı bacaklarıyla kozasından çıkmak için sabırsızlanan bir kelebeği andırıyordu.

“Televizyon izleyecek misin?” diye sordu. İri mavi gözle-
rinden ciddiyecek akıyordu.

“Her zamankinin aksine mi?” Ağzını sımsıkı kapatıp göz
kırptı ve yanıtını bekledi. “Hayır, televizyon izlemeyeceğim”
dedim teslim olarak.

“İyi.” Gülümsedi ve içeri dalmaya yeltendi.

“Fakat duş alacağım.”

“Tamam.” Uzaktan kumandayı kapıp kanepeye kuruldu.
Çıplak ayağını yandan aşağı sarkıttı. “Annem kablolu tele-
vizyon aboneliğimizi iptal ettirdi.”

“Olamaz” dedim gülmemek için kendimi zor tutarak.

Tam o sırada Cookie evinden çıkıp kapıdan içeri girdi. O
da pijamalıydı. Ona ters ters baktım.

Gözlerini devirerek “Seni çocuk servisini aramaya ikna et-
ti mi bari?” diye sordu.

“Anne” dedi Amber annesinin göbeğine vurarak, “bu doğru
değil. Sen sağlıklı olmak isterken ben neden para ödeyeyim?”

Ona bir kez daha öfkeyle baktım. “Buna gerek yok” dedim
ses tonumdaki aşağılamayı gizlemeden.

İçini çekti ve dış kapıyı kapatıp bana yeni bir bilgisayar
çıktısı uzattı. “Doktorum kilo vermem gerektiğini söylüyor.”

“Dr. Yost mu?” diye sordum. Uzattığı kâğıtta en tepede
yakında müşterimiz olacak kişinin adı yazılıydı. Neden bir
otolarengolog ona zayıflamasını söylesin ki? Özellikle de Coo-
kie onun hastası değilken?

“Hayır Dr. Yost değil.” Tezgâha doğru gidip bir tabureye
tırmandı. “Neden Dr. Yost’a gideyim ki?”

“A burada onun tutuklanma kayıtları var.” Burrito’dan
bir ısıruk daha alıp kâğıdı inceledikten sonra sordum: “Peki
senin kilo vermen ile kablolu televizyon aboneliğinin ne ilgi-
si var?”

“Pek yok aslında. Ayrıca sağlıklı besinler yemek, hazır ve
uyduruk şeyler tüketmekten çok daha pahalı.”

“İşte ben de bunun için sağlıklı besinler yemiyorum ya.” Elimdeki tavuklu burrito’yu ona doğru salladım. “İşte al sana bir ders.”

“Ne demezsin! Zayıf piliçler aptal olur.”

“Pardon? Bana zayıf mı dedin?”

“Doktor haklı. Daha az yemeliyim.” Omuzları düştü. “İnsanın adı Cookie olunca diyet yapmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?”

“Çok garip.” Bakışlarımı boşluğa dikerek ikimizin durumu arasındaki benzerliği düşündüm. “İnsanın adı Charley olunca da diyet yapmak zor. Belki de önce isimlerimizi değiştirmeliyiz, ne dersin?” dedim ona dikkatle bakarak.

“İşe yarayacağını bilsem, hemen yapardım. Sen ne düşünüyorsun?” Tezgâhın üzerinden uzanıp kendine bir fincan kahve doldururken bana getirdiği dosyayı işaret ederek “Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Sende bütün film kanalları var!” diye haykırdı Amber. “Nasıl da düşünemedim!”

“Sahi mi?” diye sordum. “Faturanın neden o kadar yüksek olduğunu şimdi anladım.” Yost’un ilk karısı hakkında bir gazete haberi buldum. “Dr. Yost’un karısı otel odasında ölü bulundu. Kalp krizi geçirdiği sanılıyor.” Cookie’ye baktım. “Yirmi yedi yaşından büyük olamaz. O yaşta kalp krizi?”

“Okumaya devam et” dedi Cookie.

“Tek başına Cayman Adaları’nda tatilde olan Ingrid Yost’un” diye okumaya devam ettim, “kalbi durmadan hemen önce kocasına bir telefon mesajı bıraktığı belirtiliyor. Bu yüzden Bayan Yost’un ölümünün üzerindeki sır perdesi kalkmamasına rağmen polis soruşturmanın derinleştirilmeyeceğini açıkladı.” Cookie’ya baktım. “Sır perdesi?”

“Okumaya devam et” dedi Cookie sandviçimden bir lokma kopararak.

Ben de bir lokma ısırıp haberi okumaya devam ettim. Son-

ra “Tamam” dedim lokmamı çiğnerken, “Ingrid Yost boşanma davası açmadan iki gün önce, kocasının kendisini tehdit ettiğini polise bildiriyor. Bundan iki gün sonra yanına hiçbir şey almadan apar topar Cayman Adaları’na uçuyor. Doktorun ev telefonuna daha iyi bir eş olamadığı için üzgün olduğunu ve boşanmaktan vazgeçtiğini bildiren bir mesaj bırakıyor ve beş dakika sonra da ölüyor. Öyle mi?”

“Evet.”

“Üstelik daha önce kalbiyle ilgili hiçbir şikâyeti de yokmuş ha?” Telefonu alıp FBI ajanı Carson’ın numarasını çevirdim. Cookie merakla baktı. Bir yandan da yeni bir lokma ısırıyordu.

Carson telefonu açınca “Şimdi şu resimdeki hatayı bulun bakalım” dedim.

“Bir dakika, başka bir odaya geçeyim” dedi Carson. Bir saniye sonra da “Teresa Yost’u hemen buldunuz mu?” diye sordu.

“Neredesiniz?”

“Yost’ların evinde. Ortağım hâlâ fidye isteyen birilerinin çıkacağını düşünüyor.”

“Olayın üzerinden bir hafta geçtikten sonra mı?”

“Ortağım bu işte yeni. Sizde ne var ne yok?”

“İlk karısı boşanma davası açmadan iki gün önce adam hakkında şikâyetle bulunmuş. Aynı gün Cayman Adaları’na gitmiş ve orada kalp krizi geçirip ölmüş; doğru mu?”

“Yani kadını bulamadınız mı?”

“Bu boşanma gerçekleşse adam küçük bir servet kaybedebilirmiş değil mi?”

“Siz ne düşünüyorsunuz?”

“Belki her şey birbiriyle bağlantılıdır.”

“Mutlaka, ama bunu kanıtlamalıyız. Doktorun pasaportunu ve uçuşlarını kontrol ettik. Cayman Adaları’na gitmemiş. Kendisi o gün kafasını boşaltmak için ava gittiğini söylüyor.”

“Ava gitmediği anlamına gelmez bu. Karısından kurtulmak için birilerini ayarlamış olabilir. Hangi ilaçların kalp krizine neden olduğunu çok iyi biliyor. Hem siz de telefonda ki mesajın biraz uzun olduğunu düşünmüyor musunuz?”

“Nasıl yani?”

“İki şey söyleyeceğim. Bir kere polise göre, kadın isterik. Kadının tehdit edilerek bu mesajı bırakmaya zorlanmadığını kim söyleyebilir?”

“Doğru ama niçin?”

“Kuşkuları dağıtmak için. Böyle bir senaryoyla kimse doktordan şüphelenmez. Aksine bu olay başına geldiği için herkes ona sempati duyar.”

“Doğru. İkinci söyleyeceğiniz neydi?”

“Doktorlar ev telefonuna gelen mesajlara ne zamandan beri bakıyorlar? Otomatik mesaj kaydı ya da sesli mesaj servisi devreye girmiyor mu?”

Sessizce beni dinliyordu, ama odalara girip çıktığını ayak seslerinden anlıyordum. “Haklısınız. Üstelik artık burada bir mesaj kaydedici telefon da yok. Bunu bir kontrol edeyim. Bakalım doktor ne zaman böyle bir telefon almış ve ne kadar süreyle kullanmış.”

“İyi olur. Kadının bıraktığı mesajın bir kopyasını alabilir misiniz?”

“Sanmıyorum. Soruşturma kapandığı için kimsenin mesajın kopyasını sakladığını sanmıyorum ama araştırırım.”

“Teşekkürler. Güvenlik sistemini de kontrol edebilir misiniz? Güzellik salonu sahibi Della Peters’a göre, Yost Teresa’nın o gece eve gelmediğinden eminmiş. Çünkü güvenlik alarmıyla giriş kontrol ediliyormuş.”

“Alarm açıksa olabilir tabii. Bu bizim en başta kontrol ettiğimiz şeydir. Yost bize alarmı açmayı unuttuğunu söylemişti.”

“Öyleyse o bir yalancı.” Yalancı, yalancı sana kimse inan-

maz. Bu konuyu daha sonra unutmamak için böyle bir aklıma yazma yolu kullandım. “Bilgilendirme için teşekkür ederim.”

“Bir şey değil. Kızmayın ama onu şimdiye kadar bulmuş olmanız gerekmez miydi? Yani sizin işiniz bu değil mi?”

“Konu üzerinde çalışıyorum. Beni sıkıştırmanıza gerek yok.”

Burnunu çekti. “Peki. Bunu da unutmayın istedim.”

“Asla unutmam.” Bu işleri iyi bilirdim. Polisler arasında biraz sivrilince hemen fark edilirsiniz. En kötüsünden söz etmiyorum bile.

Cookie ile ertesi günün planını yaptık. Bu arada ben iki dev bardak dolusu su içtim. Böylece vücuduma gereken nemi sağlamış oldum. Çünkü aşırı kahve ve uykusuzluk yüzünden gözlerimi nemlendirmek için kullandığım doğal gözyaşlarım azalmaya ve ağzımın içi de pamuk varmış gibi kurumaya başlamıştı.

“Bu durumda ben Yost olayı üzerinde çalışmaya devam ediyorum” dedi Cookie bazı notlar alarak, “sen ise Roket’i görmeye çalışıyorsun.”

“Evet, plan bu. En azından Teresa Yost’un hâlâ hayatta olup olmadığını anlayabiliriz.”

Cookie hazırladığım kahveyi elimden aldı. “Gidip biraz uyusan iyi olur” dedi.

“Benim aslında sıcak bir banyoya ihtiyacım var. Böylece vücudumu dıştan içe doğru da nemlendirmiş olurum.”

“İyi fikir. Belki seni o kadar gevşetir ki istesen de istemesen de uyuyakalırsın.”

“Sen benden yana mısın, değil misin?”

Cookie “Haydi tatlım” diye Amber’a seslenirken yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi.

“Anne!” dedi Amber, gözlerini televizyon ekranından ayırmadan. “Film daha yeni başladı ama.”

“Yatma saatin geldi.”

“Bırak kalsın” dedim. Eğilip fısıldadım: “Zaten hemen uyuyakalır.”

“Doğru ama sen emin misin?”

“Elbette” dedim Cookie’yi kapının dışına iterken. “Çok kısa sürecek. Sonra hemen çocuğun yanına döneceğim.”

Amber kiraladığım korku filmlerinden birini izliyordu. Düşündüm de, bu film onu uyutmamaya yeterdi. En azından ikimizden biri uyuyamayacaktı.

“Ufaklık ben gidip bir duş alacağım” dedim kanepenin üzerinden uzanıp onu alnından öperek.

“Sıcak suyu çok açma. Öğretmenim sıcak suyun insanı yaşlandırdığını söyledi.”

Gülmemek için kendimi zor tutarak “Sıcak banyonun Alzheimer’la bir ilgisi olduğunu sanmıyorum ama tavsiyeni dikkate alacağım” dedim.

“Tamam ama öğretmenim öyle diyor” diye yeniden uyardı. Cookie’nin neden durmadan onu bu kadar hoş olmasa çocuk hırsızlarına satmakla korkuttuğunu o zaman anladım.

Yedinci bölüm

*Gençken azıcık bile uyumak istemediğim
tüm o zamanları geri istiyorum.*

– Tişört

Soyunup küvete girdim. Kaynar su vücudumu ve bacaklarımı kaplarken olduğum yerde biraz büzüldüm. Çevremi boğucu bir sıcak kapladı. Buhar, gözeneklerimden içime işledi ve gözkapaklarım anında kapandı. Aklımdan yemyeşil kırlar geçmeye başladı. Üzerinde mis gibi uyunacak pofuduk yastıklarla kaplı dört direkli bir karyolanın çimenliğin ortasına oturtulduğu yerler. Ve yavru ördekler. Nedense yavru ördekler vardı.

Gözlerimi ovuşturdum ve toparlanmaya çalıştım. Bir tutam ıslak saç kulağımın arkasına attım. Belki bu hiç de iyi bir fikir değildi. Bir geceyi daha uyumadan geçireceksem, sıcak ve rahatlatıcı bir banyo ihtiyacım olan son şeydi.

Çabucak yıkandım ve durulanmak için küvetteki suya daldım. Suyun altından çıkmadan bir süre etrafımdaki parlak ışığa bakındım. Ağırdan alarak tıkacı ayağımla yerinden çıkarıp suyun akıp gitmesine izin verdim ve ayağa kalkıp havluya uzandım. Saçımı kurulamak için havluyu başıma doladım.

Su girdap oluşturup boşalırken ayağımın altında sert bir şey hissettim. Yavaşça havluyu indirdim. Bacaklarımın çevresinden bir sıcaklık dalgasıyla birlikte buhar yükseldi, o anda Reyes karşımda belirdi. Güçlü omuzları akan suyun altında parlıyordu. Elini boynuma doladı ve beni kendisinden ya-

yılan sıcaklıkla tezat olan soğuk duvara doğru itti. Yüzünde acımasız bir ifade vardı.

Bir şey söylememe fırsat kalmadan beni o tanıdık duygu sardı. Kendimle savaştım ama bu elde bir kaşıkla tsunamıyla savaşmak gibiydi. Bakışlarını benden ayırmadan bana daha da yaklaştı. Koyu kahverengi gözlerinde bir merakla beni süzüyordu.

Bacaklarımın dizlerinin gücüyle birbirinden ayrıldığını hissettim. “Ne yapıyorsun?” diye sordum. Sıcaklık içime işlerken nefesim kesiliyordu.

Cevap vermeden havluyu ellerimden alıp kenara fırlattı.

“Reyes bekle. Burada olmayı sen de istemezsin.” Avuç içlerim onun göğüs kafesinin üzerindeydi. “Bunu sen de istemezsin.”

Ağzını benim ağzıma değecek kadar yaklaştırdı. “Senin istediğinden daha fazla değil” dedi bana meydan okurcasına. Nefesi kadife yumuşaklığındaydı. Gök gürültülü bir fırtına, toprak, ozon ve elektrik kokuyordu. Eliyle çenemi tuttu. Midemde kelebekler uçuşuyordu. Varlık merkezim onun dokunuşuna karşı öyle hassastı ki...

Banyo kapısı tıklatıldı. Kaşlarımı çatarak baktım.

“Şimdi sırası değil” dedi beni uyarak.

Soluksuz kalmıştım. Bileğini tutarak onu kendimden uzaklaştırmaya çalıştım. Fakat tersine onu kendime çektim. Bir yandan da beni bırakması için yalvarıyordum.

Çelik gücündeki bedenini bana yaslayıp “Benimle kal” diye fısıldadı. Derinden gelen sesi, gür ve berraktı. Çenemi bıraktı. Elimi tutup kaslı karnına götürdü.

Kapı tekrar çaldı ve ondan uzaklaştığımı hissettim.

“Hollandalı” dedi. Elimi ona uzattım. Su üzerimizden akıyordu. Sonunda soluksuz kaldım.

Nerede olduğumu hatırlayınca küvetten etrafa sular sıçratarak aceleyle doğruldum.

Amber'ın sesini duydum. "İyi misin?" diye soruyordu.

"Ne var tatlım?" dedim yüzümdeki suyu silerek. "Seni duymadım."

"Ben eve gidiyorum. Cep telefonumun şarjı bitiyor ve Samantha'yı aramam gerekiyor. Erkek arkadaşıyla arası bozuk, bu yüzden de dünyanın sonu gelmiş gibi davranıyor."

Nefesimi düzene sokmaya çalışıyordum. "Tamam tatlım. Yarın görüşürüz" dedim fazlasıyla havalı bir ses tonuyla.

"Tamam."

Sakin olmaya zorluyordum kendimi. Gerçek dünyaya dönmeye, yumruklarımı sıkmaktan vazgeçip bir ara elimden kayıp ucu ıslanan havluyu elimden bırakmaya çalışıyordum. Sonunda biraz gevşeyip çenemi dizlerimin arasına sıkıştırarak titrememin geçmesini bekledim.

Bu iş giderek gülünçleşiyordu. Ben onu bağladıysam, nasıl olur da hâlâ rüyalarımın girerdi? Bütün bunların anlamı neydi? Bir banyo küvetinde uyuyup kalmak da cabasıydı. Orada boğulmam işten bile değildi.

Şeytan'ın çılgın oğlu.

Telefonum titreşerek bir şey kaçırdığımı haber verdi. Titreyen ellerle uzanıp telefonu aldım. Kardeşim Gemma bir mesaj yollamıştı. Aslında üç mesaj yollamıştı. Arabası arıza yapmış, babama ulaşamamıştı; kendisini Santa Fe yakınındaki bir marketten almamı istiyordu. Küvetten çıkıp onu aramaya çalıştım, ama öfkeli bir ses cevap verdi. Telefonu ya kapalıydı ya da çekmiyordu. Harika. Şarjının bitmek üzere olduğunu söylediğine göre belki de şimdiye kadar bitmişti.

Hiç seçeneğim yoktu. Hemen şöyle bir kurulanıp bir blucin ile üzerinde Blue Oyster Cult grubunun arması olan bir eşofman üstü giydim. Ayağıma motorcu çizmelerimi geçirdim ve banyodan çıktım. Televizyon kapalıydı. Oturma odasında ışık yanmıyordu.

Saçımı kurutmakla oyalanmadım. Bay Wong'a yabancıları

benim yaptığım gibi içeri sokmamasını tembihledikten sonra evden çıktım. Dışarıda pis bir yağmur vardı. O yüzden hızla arabama seğırttim. Her şeye küfrediyordum. Gemma markete gittiğimde orada değilse, gerçek bir ruh koleksiyoncusu olarak şanlı şöhretli kariyerime onun ruhunu almakla başlayacaktım. Yanıma kavanoz almam gerektiğini düşündüm.

Bugün ikinci kez Santa Fe yolundaydım. Buz gibi bir yağmur, arabanın camlarını dövüyordu. Buz tutup kafama yapışan saçımın buzu yavaş yavaş erimeye başladı. Buzlu dondurma modunda olsaydım en azından uyanık kalma şansım olurdu. Arabam Misery beni ısıtmak için elinden geleni yapıyordu. Yanımda bir havlu ya da battaniye getirseydim keşke. Ya başıma bir şey gelirse? Ya zavallı arabam Misery ölürse, ben de soğuktan donarsam? İşte o zaman hâpı yuttuk.

Acaba Reyes hiç üşütüp hasta olmuş muydu? Vücudu içinde bir soba varmış gibi sıcak oluyordu. Üstünde YANICI MADDE etiketi olması gerekiyordu.

Sonunda biraz ısınabildiğimde durmadan titrememin sebebinin üşümek değil, Reyes'ın son ziyareti olduğunu anladım. Onu düşünmemeye çalıştım. Düşünmem gereken başka bir konu vardı. Doğüstü bağlantılarımı –eğer hâlâ hayattaysa– Teresa Yost'u bulmak için kullanacaktım. Durum aleyhineydi, ama azıcık şansı varsa iyi kalpli doktorumuz onun için ne planlamış olursa olsun hayatta kalabilirdi. Bu durumda doktor hakkında biraz daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı.

Yağmur bardaktan boşanırcasına yağmaya devam ediyordu. Adeta arabanın tavanını dövüyordu. Yavaşlamak zorunda kaldım. Dönemeçlerde daha dikkatli olmam gerekiyordu. Fakat arabanın savrulması benim içten içe savrulmamla yarışlıyordu sanki. Ön camdaki sileceklerin sesi uykumu getiriyordu. Ne yaparsam yapayım Reyes'ı düşünmekten kendimi alamıyordum.

Neden beni ziyaret ediyordu? Öyle öfkeli ve yanımda oldu-

ğu için öyle tepkiliydi ki. Ama yine de benim kadar o da bu ziyaretten zevk alıyordu.

Ayrıca o bir erkekti ve erkeklerin bir şeyi neden yaptıklarını benim gibiler asla anlayamazdı. Yine de kadınlardan yakınırlar dururlardı.

Santa Fe yakınlarındaki marketin bulunduğu sapaktan girdim. Burası çok ıssız bir yerdi. İster istemez Gemma'nın buralarda ne işi olduğunu düşünüyordum. Bildiğim kadarıyla o pek kırlarda far ışığıyla tavşan avına çıkacak bir tip değildi. Önümdeki kamyon yüzünden hızım daha da azalmıştı. Fakat yağmur birkaç metre öteyi görmemi zorlaştırdığı için kendimi kamyonun arkasında biraz daha güvende hissediyordum. Kamyonun stop lambalarını takip ederek yoldan çıkmamayı başardım. New Mexico çöllerinde yağmurun yağması iyi bir şeydi, ama bu fırtınada araba kullanmak tehlikeliydi. Neyse ki sonunda aydınlatılmış market göründü. Ben marketin otoparkına girerken kamyon yoluna devam etti ve az sonra da durdu. Yan tarafta sadece bir araba görünüyordu. O da gece nöbetçisinin olmalıydı. Gözlerimle etrafta Gemma'nın Volvo'sunu aradım. Orada olmadığını fark edince hem şaşırdım hem öfkelen dim.

Yüksek sesle küfretmemek için kendimi zor tuttum ve Gemma'yı tekrar aramayı denedim ama nafile... Ondan gelen mesajları tekrar okudum. Evet, doğru yerdeydim. Belki de Gemma kaybolmuş ve bana yanlış bir yer tarif etmişti. Ne yapacağımı düşünüyordum ki yolcu koltuğunun kapısı açıldı. Tanrım şükürler olsun. Kardeşimin arabası bu fırtınada bir yerlerde bozulmuş, kendisi de markete kadar yürümek zorunda kalmıştı. Fakat kardeşimin sarı saçları ve narin vücudu yerine yağmurda ıslanmış iriyarı bir adam arabaya atladı ve kapıyı kapadı. Bir anlık şaşkınlıktan sonra, sarhoş gibi başımı sallarken vücuduma bol bol adrenalin pompalandığını hissettim.

Cookie haklıydı. Bu gidişle ölümüm en akla gelmedik yerlerde olacaktı.

Hemen kendi kapımı açmaya yeltendim, ama uzun parmaklar kolumu arkadan sıkıca kavrayıverdi. Kaçırılan kadınların hayatta kalma oranını bildiğim için hemen harekete geçtim. Adamın müsait yerlerine birkaç yumruk atıverdim. Bir yandan da kapı koluna uzanmaya çalışıyordum. Beni hızla kendine doğru çekerken ayaklarımı yukarı kaldırıp tekme-yi savurdum. Fakat çelik gibi koluyla ayaklarımı sıkı sıkıya yakaladı.

Kocaman bir el çığlıklarımı bastırmak için ağzımı kapatıyordu. Üzerime bütün gücüyle abanıyor, ağırlığı yüzünden sırtım acıyordu. Fakat tekme savurmaya devam ediyor, eğilip bükülerek iki haftalık jujutsu kursunda öğrendiğim bütün savunma tekniklerini kullanıyordum. Kolay lokma olmadığımı anlamıştı herhalde.

“Kavga etmeyi kes artık da seni rahat bırakayım” dedi homurdanarak.

A, demek konuşarak anlaşacaktık. Yeniden mücadeleye başladım. Pençe atıp tekme savuruyordum. Ne yapacağımı hiç düşünmeden içgüdülerimin sesini dinliyordum. Başımı geri çekti ve üzerime eğildi. Soğuk keskin bir cismin boğazıma dayandığını hissettiğim anda tiksintiyle hareketsiz kaldım. İçinde bulunduğum çaresizlik hissi duyularımın baş döndürücü bir hızla çalışmaya başlamasına neden olmuştu. “Durmazsan gırtlığını keserim” dedi boğuk bir ses.

Geçmek bilmeyen bir dakika boyunca duyduğum tek şey kendi nefesimdi. Damarlarımda dolaşan adrenalin beni tepeden tırnağa tir tir titretiyordu. Adam ter içinde kalmıştı. Yüzündeki yağmur damlaları soğuk soğuk yüzüme akıyordu.

Birden tanıdık bir şeyin varlığını hissettim. Sıcaklık. Giysileri, saç ıslak ve soğuk olsa da ondan bana doğru bir ısı yayılıyordu. Büyük bir şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım.

Soluklanmak ister gibi alnını alnıma dayadı. Sonra ağzımı kapatan elini enseme götürdü ve beni yukarı çekip oturttu. Sonra silahı yine boğazıma dayadı.

Üzerime eğildiğinde gerçek hayattaki boyutundan daha iri görünüyordu. Pis ve yıpranmış bir iş elbisesinin altındaki hapisane üniformasını hemen tanıdım.

“Canını yakmayacağım Hollandalı.”

İsmimi yani onun bana taktığı ismi söylediği anda bütün hücrelerime elektrik verilmiş gibi hissettim.

Arabanın içini çakan bir şimşegin ışığı aydınlatırken yüzüne baktım ve Reyes Farrow’ın kahverengi gözlerini gördüm. Gerçeklerle karşılaşmak beni şaşkına çevirdi. Yüksek güvenlikli bir hapishaneden kaçmıştı. Hiçbir şey bundan daha gerçeküstü olamazdı.

Soğuktan titriyordu. Bu da benim kendime daha önce sorduğum bir sorunun yanıtıydı aslında. Bakışlarında umutsuzluk olsa da hareketleri tam tersini söylüyordu. Kendini çok iyi kontrol ediyordu ve bunu yapan umutsuzluk olamazdı. Onun tüm hareketlerini öfke dolu bir kararlılık yönetiyordu. Gerekirse beni öldürmekten çekinmeyeceğine adım gibi emindim. Onu kendi bedenine hapsedişim öfkeden çılgına dönmesine neden olmuştu.

“Arabayı sen al” dedim. Ondan korktuğuma inanamıyordum. Kuşkusuz o her zaman korktuğum tek varlık olmuştu. Sadece yakın zamana kadar onun gerçekte kim olduğunu bilmiyordum.

Gözlerini kıstı. Üzerime eğildi. Bakışlarını yüzümde gezdirdi. Onunla göz göze gelmek istemiyordum, ama bakışlarımı kaçırmama imkân yoktu. Son birkaç haftadır olanları ve onun yapabildiklerini düşününce... Şimdi de burada boğazıma bir bıçak dayanmış olması... Hem de uykumda adını söylediğim adam dayamıştı bıçağı boğazıma. “Araba senindir” dedim. “Al onu. Polisi aramayacağım.”

“Tam da bunu yapmak istiyordum.”

Bu karşılaşmamız daha öncekilerden öylesine farklıydı ki... Çünkü o Reyes Alexander Farrow, Şeytan’ın oğlu bu kez kanlı canlı karşımdaydı. O sabahki görüşme dışında onu hiç böyle görmemiştim. Neil Gossett’in anlattığına göre gözünü kırpmadan adam doğrayabilecek bir canavardı o.

Etrafı yine bir ışık dalgası aydınlattığı sırada saatine baktı. İşte o anda kol kaslarının yırtılacak kadar gergin olduğunu fark ettim. “Geç kaldık” dedi dudağında çarpık bir gülümseyle. “Neden bu kadar geç geldin?”

Kaşlarımı çattım. “Geç mi?”

Gülümsemesi silindi ve dişleri gıcırdadı. Öne eğilip alnını yine alnıma dayadı. Rahatsız olduğunu fark ettim. Bir an bilincini kaybetmiş gibi kendini bıraktı. Sonra birden toparlandı. Direksiyona tutundu ve bana baktı.

Tarih tekerrür ediyordu. Yıllar önce bir gece, genç bir çocuk şiddetli bir darbeden sonra külçe gibi yığılıp kalmıştı. Kendini korumak için çaresizce kollarını havaya kaldırmıştı. Bu görüntü şefkat duygularımı ve hiç düşünmeden ona yardım etme isteğimi harekete geçirmişti.

Fakat bu kez bu duygularımla savaştım. O artık genç bir çocuk değildi. Boğazıma bıçak dayayan doğaüstü bir yaratıktı. On yıldan uzun bir süre hapis yatarak böyle yerlere özgü bir nefret ve öfkeyle katılmış, dayanıklılığı artmıştı. Sanki cehennemde büyümüş olması onun içini yeterince kötülükle doldurmamış gibi...

Ancak hapse girmeden önce ıslah olmaz biri olmuş olsaydı bile artık kesinlikle uslanmak zorundaydı. Geçmişimiz ne olursa olsun şefkati işin içine karıştırmamalıydım. İyi çocuklar kızları elde etmek için bıçak kullanmazdı. Galiba o gerçekten de babasının oğluydu.

Ona baktım. Bıçağa benzeyen şeyi tutan eli direksiyonu hayata tutunur gibi kavramıştı. Canının yandığı gerçeği ba-

na bir süre önce söylediği bir sözü hatırlattı: Yaralı hayvana dikkat et!

“Bunu neden yapıyorsun?” diye sordum.

Gözünü açıp bana baktı ve sakın bir sesle “Çünkü böyle yapmazsam kaçarsın” dedi.

“Hayır, onu demek istemedim. Sen neden kaçtın?”

Kaşlarını çattı. “Beni asla bırakmazlardı.” Yüzünde yine acı bir ifade belirdi.

Başımı öne eğdim. Giydiği tulumda kan lekeleri vardı. İstmeden iç çektim. “Reyes...”

Arabanın camına hızlı hızlı vurulunca ikimiz de yerimizden sıçradık. Bıçak anında boğazıma dayandı. Gerçekten yaralı bir hayvana benziyordu.

“Bir şey yapmaya kalkarsan...”

Dişlerimi gıcırdatarak “Ciddi misin?” diye sordum.

“Hollandalı” dedi uyarı dolu bir sesle.

“Bir şey yapmayacağım.” Onunla savaşacak cesaretim olsaydı bile bıçak boynuma fazla yakındı, bu riski göze alamazdım. Çılgınlık benim ikinci adım değildi.

“Senin canını yakmak istemiyorum Hollandalı.”

“Ben de öyle.”

“O zaman beni buna zorlama.”

Kapıya yine vuruldu.

Cipin plastik perdesinin fermuarını açmak için uzandığım sırada bıçak boğazıma batmaya başladı.

Ondan gözümü ayırmadan “Kendiliğinden çekip gitmeyecek. Onunla konuşmam gerek” dedim.

Cevap alamayınca uzanıp fermuarı azıcık açtım. Yağmur hâlâ bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Reyes başparmağını dudağımın üstüne koydu ve tedirginlikle arkaya baktı. Meraklı bakışlarını dudağımda gezdirdikten sonra bir an durup eğildi ve beni öptü. Ne yapmaya çalıştığını hemen anladım. Böyle berbat bir havadan yararlanan iki sevgiliyi oynayacaktık.

Öpücük şaşırtıcı ölçüde zarif, ılık ve hafifti. Dilini ağzımda gezdirdi. Bu bizim ilk gerçek öpüşmemizdi.

Hiç düşünmeden ellerimi sert ve sıcak göğsüne bastırdım. Çelik gibi bir kol boynuma dolanıp beni kendine çekti. Hiç acelesi olmayan bir yumuşaklıkla hareket etmesine karşın gergin ve tetikteydi.

Bunun anlamını yanlış yorumlayamazdım. Reyes Farrow tarafından sarmalanmak ve öpülmek çok güzel bir duygu olmakla birlikte mahkeme onun bir katil olduğuna hükmetmişti. Dahası, durumu umutsuzdu. Umutsuz bir erkek gözü kara davranırdı.

“Sorun yok değil mi?”

Birden irkilip başımı çevirince parlak sarı yağmurluk giymiş yaşlıca bir adamın bize gülerek baktığını gördüm.

“Ben olsam arka koltuğa geçerdim.”

Pencere açıklığından görünen adamın yüzüne baktım. Boğazımda bir bıçağın basıncını hissediyordum ama duruşum yüzünden adam bıçağı göremiyordu. Ben pencerenin dışındayken yağmur altında bekleyen adama en güzel gülümsememle bakarken, Reyes’in yine büyük bir acı çektiğini hissettim ve bıçağın ucu derime battı. Boynum kanayınca korkuyla irkildim; o da bıçağı hafifçe geri çekti.

“Özür dilerim” dedim yağmurluklu adama tedirgin bir sesle. “Kötü havadan yararlanalım demiştik.”

“Anlıyorum” dedi gülerek. “Belki arabanızı kenara çekseydiniz daha iyi olurdu. Böyle bir fırtınada sürücülerin neler yaptıklarını bir bilerseniz.”

“Teşekkürler. Öyle yaparız.”

Adam bir an dikkatle Reyes’a baktı. Sonra bana dönüp “Her şey yolunda, değil mi?” diye sordu.

“Evet” dedim Reyes yolcu koltuğuna çekilirken. Sanırım Reyes da birini rehin alan bir hapislane kaçkınına benzetelebileceğini fark etmişti. Bıçak yine kendini hissettiriyor, bu

kez ceketimin üzerinden kaburgama dayanıyordu. Reyes pek düşünceliydi doğrusu.

“Her şey yolunda” diye devam ettim. “İlginize çok teşekkür ederim. Böyle bir fırtınada herkes bunu yapmaz.” Delinmiş gibi yağmurun yağdığı gökyüzüne baktım.

“Peki” dedi saf bir ifadeyle gülümseyerek. “Ben marketteyim. Arabanızı buraya çekince bir sorun olduğunu sandım.”

“Hayır, yok” dedim, sanki orada hapishane kaçkını bir katil ve aynı zamanda evrendeki en kötü yaratığın oğlu tarafından zorla tutulan ben değilmişim gibi.

“İşte buna memnun oldum. Bir şeye ihtiyacınız olursa içeri gelin.”

“Tamam, geliriz. Çok teşekkürler.”

Yağmurluklu adam markete doğru hızla uzaklaşırken ben de pencerenin fermuarını kapadım. Adam elini salladı. Ben de gülümseyerek karşılık verdim. Ne iyi insanlar vardı hayatta.

Adam markete girer girmez Reyes’a baktım. Acı çektiğinin farkındaydım; ona iyi davranmamak için kendimle mücadele ettim. Kanı işaret edip sordum: “Ne oldu?”

“Sen yaptın.”

“Ben mi?” diye sordum şaşkınlıkla.

Bıçağı indirip koltuğa iyice büzüldü. “Uyudun.”

Lanet olsun; uyumuş olabilirdim. “İyi ama bununla ne ilgisi var?”

“Sanırım uykuya daldığın zaman beni kendine ışınıyorsun.”

“Bu benim suçum mu? Ben mi sebep oldum yani?”

Acı çektiğini belli eden gözlerini bana dikti. “Beni hapsettin. Sen beni kendine çekmeden ben sana gelemem.”

“Ama ben bunu bilerek yapmıyorum.” Birden çok şaşırmıştım. “Bir dakika, bunun senin yaralanmana nasıl neden olduğunu henüz söylemedin?”

“Beni kendine çektiğinde nöbet gibi bir şey geçiriyorum.”

“Aaaa.”

“Sana bir tavsiye: Bir çöp kamyonunun dişlileri arasından geçmeye çalışırken, asla nöbet geçirme.”

“Aman Tanrım, ben... bir dakika, ben neden özür dileyeyim ki? Kaçan sensin. Yüksek güvenli bir hapishaneden. Çöp kamyonunda mı kaçtın?”

“Dedim ya. Yoksa beni oradan asla bırakmayacaklardı.” Başını koltuğun arkasına yasladı ve gözlerini kapadı. Bedenini yalayan acı artıyor gibiydi. “Buradan gidelim.”

Uzun bir sessizlikten sonra “Neden cipimi alıp gitmiyorsun?” diye sordum.

Yüzünden bir gülümseme geçti. “Ben mi?”

“Bensiz.”

“Sen de gidip hemen haber ver değil mi? Olmaz.”

“Kimseye bir şey söylemem, Reyes. Söz veriyorum. Tek bir kişiye bile.”

İçini çekti ve gözlerini açıp bana baktı. Öyle masum ve güzel görünüyordu ki. “Eğer o adam durumumu anlarsa neler yapacağımı biliyor musun?”

Cevap vermeden başımı eğdim. Galiba o kadar da masum değildi.

“Kimseye zarar vermek istemiyorum.”

“Ama mecbur kalırsan yaparsın.”

“Kesinlikle evet.”

Motoru çalıştırdım ve otoyola doğru hareket ettik. “Nereye gidiyoruz?”

“Albuquerque.”

İşte buna şaşırmıştım. Meksika değil, İzlanda değil de Albuquerque. “Albuquerque’de ne var?”

Gözlerini tekrar yumdu. “Günahlardan kurtuluş.”

Sekizinci bölüm

*Eğer her şey üzerinize geliyorsa,
yolun yanlış tarafındasınız demektir.*

– Tişört

Çiseleyen yağmurun neden olduğu sisli hava, karşıdan gelen araçların farlarından çıkan ışığı onlarca minik gökkuşakına çevirdi. Yağmur azalmıştı, ama yıldızlar yoğun bir bulut tabakasının ardına saklanmıştı. Arabayı sürerken Reyes uyuyor gibiydi. Daima filmlerdeki gibi bir arabadan atlama sahnesini gerçekleştirmek istesem de kaçmaya çalışarak hayatımı riske atamazdım. Bu şansla ancak otobandaki başka bir arabanın altında ezilirdim. Bir dakika. Aklıma süper bir fikir geldi: Cookie ve ben dublörlük yapabiliirdik.

Arabayla küçük bir kaçış manevrası pratiği yapınca –genellikle film yönetmenleri bu tip şeyleri severdi– Reyes koltuğunda sarsıldı. Hızla nefes alarak eliyle yan tarafını tuttu. Acı çektiği hemen fark ediliyordu. Giydiği işçi tulumunun üzerindeki kana bakılırsa yarası ciddiydi. Reyes ve ben herkesten çok daha hızlı iyileşiyorduk. Bu durumun yardım bulana kadar onu hayatta tutacağını umuyordum.

Nasıl oluyor da birinden bu kadar korkuyorken aynı anda onun sağlığı için böylesine kaygılanabiliyordum. Gerçeklerle yeniden yüz yüzeydim. Kaçak bir mahkûm tarafından kaçırılmışımdım. Sıfırdan gerçeküstüne uzanan bir ölçekle bakarsak, bu durum çoktan çift haneli rakamlara ulaşmış, yani gerçeküstüne yaklaşmıştı. Bardağın yarısını dolu gören iyimser tarafım ise –rahatsız edici biçimde– durumdan az da olsa

memnundu. Sonuçta bu adam herhangi bir kaçak mahkûm değildi. O, rüyalarımı yasal olmaması gereken miktarda şehvetle süsleyen Reyes Farrow'dı.

Her kasisten geçişimde el yapımı bıçağını kaburgama batıran kaçak bir suçluya şoförlük yapmak akşam planlarım arasında yoktu. Elimde bir dosya vardı. Gitmem gereken yerler ve görmem gereken insanlar vardı. Ayrıca iki tane korku filmi sinir sistemimi mahvetmek için beni bekliyordu.

“San Mateo sapağından gir.”

Bu sözleri beni ürkütmüştü. Bir saat öncesine göre azıcık daha cesurca ona doğru döndüm. “Nereye gidiyoruz?”

“En iyi arkadaşımın evine. Dört seneden uzun bir süre hücre arkadaşımdı.”

“Amador Sanchez mi?” diye sordum. Sesimde inkâr edilemez bir şaşkınlık vardı.

Amador Sanchez, Reyes’la aynı liseye gitmişti ve görünüşe göre Reyes’ın dış dünyayla tek bağlantısıydı. Amador da adam yaralama suçundan tutuklanmıştı. Üstelik yaralandığı adam polisti. Zeki bir seçim değildi doğrusu. Neil Gossett ve benim anlayamadığımız şey, nasıl olup da Amador ve Reyes’ın dört sene boyunca aynı hücrede birlikte kaldıklarıydı. Üstelik Neil, hapishane müdür yardımcısıydı. Eğer o bu işin nasıl olduğunu bilmiyorsa kimse bilemezdi. Belli ki Reyes’ın özgeçmişinde *cehennem generali* olmasından fazlası vardı.

Reyes gözlerini açıp bana baktı. “Onu tanıyor musun?”

“Karşılaşmıştım, evet. Daha önce senin insan bedenini bulmaya çalıştığımda.” O bedene bakmaktan kendimi alamadım. Yüzlerce küçük iblis ona saldırıp bedenini lime lime etmiş, yine de iki hafta sonra neredeyse iyileşmiş, en azından o olayın etkisini üzerinden atmış halde buradaydı.

Sırıtmaya başladı. “Sana yardımcı olduğumu varsayıyorum.”

“Lütfen. Elinde ona karşı bir şey olmalı.”

Hafifçe güldü. “Buna dostluk deniyor.”

“Buna şantaj deniyor ve açıkçası birçok ülkede suç sayılıyor.” Karşıdan gelen araçların ışığı gözlerine yansırken bir an ona baktım. Gülümsüyordu. Bakışları sıcak ve rahatlatıcıydı. İçimi eritiyordu.

Ona göz kırptım ve başımı çevirdim.

Uzun bir süre bana baktıktan sonra “Saat kaç?” diye sordu.

Araba panelindeki saate baktım. “Neredeyse on bir.”

“Geciktik.”

“Üzgünüm” dedim dalga geçercesine. “Programımız olduğunu bilmiyordum.”

Sanchez’in evinin önüne geldik. Girişi vitraylı, İspanyol seramikli, üç katlı göz kamaştırıcı bu ev, hapis yatmış birine hiç de uygun değildi. Sanchez vergi kaçırma numarasından ya da zimmetine para geçirmekten daha fazlasına karışmış görünüyordu.

Belki de hırsızlık yapmıştı.

“Garaja sür ve farlarını yak.”

Kaçışını planlarken detaylara verdiği öneme biraz şaşırarak dediğini yaptım. Garaj kapısı anında açıldı.

Amador ve karısıyla daha önce tanışmıştım ve açıkçası çok iyi insanlar olduklarını düşünmüştüm. Yine de içinde olduğumuz durum rahatsız ediciydi, aynen “Girl Scouts” dizisindeki Suzy Dervish’in sakinleştirici kullanmaya başlamasından önceki hali gibi. “Sanırım bu plandan hoşlanmadım.”

“Hollandalı.”

Ona döndüm. Benzi atmış, boş boş bakıyordu. Çok kan kaybettiği belliydi. Artık ondan kaçabilirdim.

“Sana bir şey olmasına izin vermem” dedi.

“Beyaz atlı şövalyeyi oynayacak halde değilsin. Sadece bırak da gideyim.”

Yüzünde bir pişmanlık ifadesi belirdi. “Üzgünüm, bunu

yapamam.” Uzanıp kolumu tuttu, koşarak kaçmamdan korkuyor gibiydi.

Aynı şeyi düşünüyordum. Bu durumdayken beni nereye kadar kovalayabilirdi ki?

“İçeri gir” dedi.

Derin bir nefes aldıktan sonra çift araçlık garajın içine sürüp, yaptığımdan hiç de memnun olmayarak, arabayı durdurdum. Garaj kapısı kapandı; yani tam anlamıyla beni bir grup suçluyla beraber içeri kilitledi. Işıklar açıldı ve yan kapıdan bütün bir aile bize doğru gelmeye başladı.

Reyes hafifçe kıpırdanarak doğruldu ve kapısını kendisi için açan adama, Amador Sanchez’e, içtenlikle gülümsedi. Amador’un karısı Bianca arkada heyecanla bekliyordu. Kucağında küçük bir oğlan, elinde küçük bir kız vardı. Ön camdan bana el salladı.

Ben de ona el salladım – görünüşe bakılırsa Stockholm sendromu hızlı geliyordu. Sonra Amador’un içeri uzanıp Reyes’a sıkıca sarılmasını izledim.

“*Hola* dostum” diyerek Reyes’in sırtına sertçe vurdu.

Reyes bir küfür savurmamak için dişlerini sıktı.

“Geciktin.” Amador Sanchez otuzlu yaşların başında, kısa siyah saçlı, kahverengi gözlü, yakışıklı biriydi ve kendine güveni Meksika köklerinden geliyor gibiydi.

“Şoförün suçu” dedi sıkıdığı dişlerinin arasından. “Sürekli kaçmaya çalıştı.”

Amador bana bakıp göz kırptı. “Bunu anlayabilirim. Bayan Davidson. Ben de dört sene boyunca onun arkadaşlığından kaçmaya çalıştım.”

Reyes kahkaha attı. Evet, kahkaha attı. Duyduğum ilk gerçek kahkahasıydı bu. Yaşadığım karmaşaya rağmen garip bir mutluluk hissettim.

“Sen yaralıydın.” Sanchez bakmak için geri çekildi.

“Baba çekil! Ben de bakacağım.”

Siyah bukleleriyle küçük kız, Reyes'ı daha iyi görmek için babasını iterek öne geçti. Küçük kaşları çatıldı ve "Reyes Amca, ne oldu?" diye sordu.

Reyes kıza gülümsedi. "Sana çok önemli bir şey söyleyeceğim Ashlee. Hazır mısın?"

Küçük hız başını onaylamak için salladığında bukleleri yüzüne döküldü.

"Asla ve asla çöp arabasının arkasına girme."

"Sana aptalca olduğunu söylemiştim." Amador cıkcıklayarak Reyes'a bakıyordu.

"Bu zaten senin lanet fikrindi."

Bianca öne çıktı. "O zaman aptalca bir fikirden daha kötümüş." Reyes'ın üzerine eğilip kanla kaplı tulumu yaranın üzerinden çekmeye çalışırken güzel yüzünde endişe belirdi. "Onu dinlediğine inanamıyorum."

"Ben de senin onunla evlendiğine inanamıyorum."

Bianca Reyes'a bakarak gözlerini kıstı. Yine de bakışında uyarıdan çok eğlenmiş bir ifade vardı. Ve sevgi; samimi, saf... İçimden bir kıskançlık duygusu geçti. Onu benden, bir ihtimal benim tanıyacağımdan daha iyi tanıyorlardı. Hayatım boyunca hiç kimseyi kıskanmamıştım ama son zamanlarda, Reyes'ın hayatındaki insanlara karşı hissettiğim tek duygu buydu.

"Ne zaman aklın başına gelecek de onu boşayacaksın?" diye sordu.

Bakışlarımı başka tarafa çevirdim. Bianca büyüleyici biriydi. Kızı gibi kocaman parlak gözleri ve bukleli uzun siyah saçları vardı.

"O bana âşık, aptal *pendejo*" dedi kocası omuz silkerek. "Gerisini sen düşün."

"Ben seninle evlenirim, Reyes Amca."

Reyes yine kahkaha atıp, kıza sevgiyle baktı. "O zaman hayattaki en şanslı insan ben olurum."

Ashlee, Reyes'ın kucağına atlayarak annesinin şaşkınlıkla bağırmasına neden oldu. "Bebeğim yapma!"

Reyes göz kırparak onu rahatlattı ve kan bulaştırmamaya çalışarak kızı dikkatle sarıldı. Bu olay Reyes'i mutlu etmiş görünüyordu, sanki uzun zamandır bu anı bekliyordu. Bianca'nın gözleri yaşardı ve uzanıp Reyes'ın yanağını öptü. Reyes da her ikisine birden sarıldı.

Amador gülümseyerek onlara bakıyordu. Bu sahne, uzun zamandır beklenen bir aile kavuşmasının ortasında kendimi davetsiz misafir gibi hissetmeme neden oldu. Orada yerim yoktu. Bin farklı nedenden ötürü orada bulunmamalıydım.

Reyes artık annesinin yanında ayakta duran erkek çocuğa bakıp gülümsedi. "Merhaba Bay Sanchez."

Çocuk "Merhaba" derken ağzının kenarında utangaç bir gülümseme belirdi. "Artık bizimle mi yaşayacaksın?"

Bianca güldü ve Reyes iyice görebilsin diye çocuğu kaldırdı.

"Bunun babanın hoşuna gideceğini sanmıyorum, Stephen." Çocuğun küçük elini alıp gayet resmi bir tavırla sıkıttı. "Sen yeterince büyümüşsün. Sanırım ben artık daha fazla büyümesem iyi olur."

Çocuk güldü.

"Tamam, tamam" diyerek Amador arkadan müdahale etti. "Reyes Amcanızı rahat bırakın."

Stephen babasına döndü. "Bizimle birlikte yaşayabilir mi baba?"

Ashlee de ona katıldı. "Lütfen lütfen."

"Daha önce Reyes Amcanızla birlikte yaşamadığınız belli oluyor. O korkunç biridir. Ve horlar! Haydi marş marş!" Çocukları içeri kovaladı ve Reyes'a iyice bakmak için durdu. Yüzünde ciddi bir ifade belirdi. "Yürüyebilir misin?"

"Sanırım."

Reyes kolunu Amador'un omzuna atıp ayağa kalktı. "Bunun planın bir parçası olduğunu hatırlamıyorum."

“Bu onun hatası” dedi Reyes ve beni işaret etti. O sırada Misery’den iniyordum.

Bianca gülerek “Sanırım bütün suçu sana atacak, Charley” dedi.

“Belli.” Arabanın etrafından dolandım. “Yardım edebilir miyim?”

Reyes durdu ve sorum karşısında şaşırılmış gibi bana baktı. Gülümseyince az kalsın kalbim duracaktı. Gözlerinde parlayan minnettar ifadeyi kaçırmadığım gibi Bianca ve Amador arasındaki sessiz bakışmayı ve Bianca’nın güzel yüzündeki gülümsemeyi de fark ettim.

“*Mamma, Mamma!*” Ashlee garaja o kadar hızlı girdi ki neredeyse Reyes ve babasını yere düşürüyordu.

“Dikkatli ol, çocuğum.” Bianca çocuğu yakaladı.

“Kapıda bir polis var.”

“Silahınızı tutabilir miyim?”

Stephen’in isteğini duyunca bayılacağımı sandım. Reyes ve ben yerel görevlilerin sadece yıllık yiyecek yardımı toplamak için gelmiş olabilecekleri umuduyla çamaşır odasına tıkılmıştık. Gece lambasıyla aydınlanan oda baharda açan yabancı çiçekler gibi kokuyordu.

Amador sevecen bir sesle “Yavrucuğum” dedi, “silahlarla oynanmaz, bunu biliyorsun.”

“Sadece tutmak istiyorum. Oynamayacağım. Söz.”

Bianca’nın hoş gülümsemesini hayal edebiliyordum. “Stephen” dedi yumuşak bir sesle, “bırak da memur bey konuşsun.”

Adam boğazını temizledi. “Söylediğim gibi, Reyes Farrow’ı tanıyan herkesin ifadesine başvuruyoruz.”

İşte bu. Çocuk her an yerimizi söyleyebilirdi. Tereyağından kıl çeker gibi kolay olacaktı her şey.

Bense burada yeni yıkanmış elbise yığınlarının arasından bir hapishane kaçkınıyla beraberdim. Memur bizi bulur-

sa, saklandığım için rehine değil de onun suç ortağı sanacaktı beni.

Tanrı aşkına, ben ne yapıyordum böyle? Bu benim son şansımdı. Rehineliğimi burada ve şu anda bitirebilirdim.

Elim kapı kulpunu kavrarken uzun bir kol omzumun üzerinden uzandı. Reyes kapıyı tuttu ve arkadan bana uzandı.

Konusurken nefesi yanağımı yaladı. “Kırk sekiz saat” diye fısıldarken vücudunun ısısı beni sardı. “Tek ihtiyacım olan bu.”

Reyes’in adil bir şekilde yargılanmadığına inanıyor olmam o anda bütün düşüncelerin önüne geçti. Belki de kaçıp özgürce yaşamayı hak ediyordu. Ne olduğunu kimse bilmiyordu. Earl Walker’ın ölümü kaza olabilirdi veya daha büyük bir ihtimalle Reyes kendini o canavara karşı savunmaya çalışmıştı. Onun kaçışı benim için ne anlama geliyordu?

Neden tereddüt ettiğimi düşündüm. Buz gibi bir suyla yıkanmış gibi ürperdim. Hapishaneden kaçtıysa yani firariyse, buralardan ayrılmak zorunda kalacaktı. Meksika’ya, Kanada’ya veya Nepal’e gidip gizlice yaşaması gerekecekti.

Ve onu bir daha göremeyecektim.

Derin bir nefes aldım. Bir cevap bekliyordu. “Ne demek istiyorsun?” diye sordum, sanki neden zamana ihtiyacı olduğunu bilmiyormuş gibi. Tabii ki sahte belgeler hazırlamak zaman alıyordu. Sahte kimlikler kolayca bulunan şeyler değildi. “Kırk sekiz saat içinde ne yapabilirsin ki?”

Daha da yaklaştı; sanki yanımda sözlerini duymasını istemediği biri vardı. “Babamı bulabilirim.”

İşte bu ilgimi çekti. Yüzüne bakmak için elimden geldiği kadar sessizce döndüm. Bu kolay değildi. Olduğu yerde kalarak beni gözlerini görmek için yukarı bakmaya zorladı. “Babanı on beş dakikada bulabilirim.”

İlgilendiğini göstermek için kaşlarını kaldırdı. Ve başını eğerek yüzümü inceledi.

“Sunset Mezarlığı’nda...” Başparmağımla omzumdan arka tarafı gösterdim. “Oradan başka bir yere gideceğini sanmıyorum.”

Dudaklarının kenarı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Eğer babam mezarlıktaysa” dedi alaycı bir sesle, “merhum teyzem Vera’yı ziyaret ediyor demektir ki bu çok düşük bir ihtimal, çünkü onu hiç sevmezdi.”

Kaşlarımı çattım ve aniden Reyes’in psikolojik profiline erişim iznine sahip olmayı istedim. “Anlamıyorum.”

Başını önüne eğdi ve derin bir iç çekişle gözlerini kapadı. “Earl Walker hayatta” dedi buz gibi bir sesle. Uzun bir sessizlikten sonra gözlerini açtı; yüzünde endişeli bir ifade vardı. “Hapishaneye hâlâ hayatta olan birini öldürdüğüm için girdim, Hollandalı.”

Bu imkânsızdı. Ne kadar istesem de buna inanmadım. Sağlık görevlisi cesedi teşhis etmişti. Yandığı için dış kayıtlarını kullanmışlardı. Fakat kayıtlar uyuşuyordu. Kayıtlarda Reyes’in da babasının yüzüğünü teşhis ettiği belirtiliyordu. O yüzük yanmış cesedin yüzükparmağında bulunmuştu.

Reyes yanılıyor olmalıydı... veya... veya ne? Delirmiş miydi?

Şüphelerim gözlerime yansımış olmalıydı. Pes ettiğini belirten bir iç çekişle, başını eğip geri çekildi. Gitmeme izin mi veriyordu? Bu kadar basit olabilir miydi?

Tekrar baktığımda, yüzünde kararlı o ifadeyi gördüm ve sorumun cevabının güçlü bir hayır olduğunu anladım. İstediklerini almak için yapabileceği şeylere beni o zamana kadar ikna etmediyse de sonraki cümlesi kesinlikle ikna etti.

“Elli-beş kırk-yedi Malaguena, kuzeydoğu.”

Olduğum yerde donup kaldım ve söylediklerini sindirmeye çalıştım. Kuşkuyla karışık garip bir ihanet hissi içimi kapladı. Her gün bir kaçak, ailemin ev adresini tekrarlamıyordu. Reyes’in her zerresi ne kadar ciddi olduğunu gösteriyor-

du. Yüzüme baktı ve işbirliği yapmaktan başka bir seçeneğim olmadığını anlamamı bekledi.

“Evet, ben hapishane duvarlarından çok daha uzağa erişebilirim.” Başını bilmiş bilmiş salladı.

Babamın görüntüsü gözümün önüne geldi; sıcak gülümsemesi... İşimden ayrılmam için beni zorlasa da, onun için her şeyi yapardım, buna suça yardım ve yataklık da dahildi. Reyes’a bakarken sıcak gözyaşlarının gözümü yaktığını hissettim. İlişkimiz bir alt düzeye düşmüştü, nefret ve güvensizlikle dolu bir düzeye. Onun için nasıl bu kadar çok şey hissedebiliyordum ki?

Uzun süre susup bekledim; içimi yakan öfkenin kök salmasına, beni yönlendirmesine, kalbimi katılaştırmasına izin verdim. Aptallık etmiştim. Bundan sonra asla aptallık etmeyecektim.

“Birbirimizi anlıyor muyuz o halde?” diye sordu. Öylece durup bana baktı. Sanki sözlerinin içime işlenmesi için, ona karşı yapacağım şeylerin sonuçlarını görmem için bana zaman veriyor gibiydi.

Gözlerinin içine baktım. “İtin tekisin.”

Bu seferki gülümsemesi hiç de eğlendiğini göstermiyordu. “O zaman birbirimizi anladık.”

Kapı açıldı ve bakışımı ondan ayırmadan kenara çekildim. Eğer savaş istiyorsa, savaşacaktık.

Bianca çocukları yatağa yatırdı. Bize de geniş mutfağı ve hayatımda gördüğüm en havalı tost makinesini gösterdi. Çocuklar belli ki Reyes Amcalarını beklemek için uyku saatini geçirmişlerdi. Zavallı çocuklar. Aileden biri gibi sevdikleri bu adamın ne kadar karaktersiz olduğunu bilmiyorlardı.

Amador bütün panjurları kapadı. Bianca ellerindeki tıbbi malzemeleri getirirken, Reyes’ın elbiselerini çıkartmaya başladı. Tulumu ve hapishane üniforması çıkartılırken ona bakmaktan kendimi alamadım. Artık tamamen çıplaktı. Başka

yöne bakmaya çalıştım. Yaralı bile olsa bir Yunan tanrısına benziyordu. Olağanüstü teni, kaslardan oluşan tepeler ve vadileri sıkıca sarıyordu. Amador yarayı incelerken, Bianca alt kısmının etrafına havlu sardı.

“Duşa ihtiyacım var” dedi Reyes. Bu arada Amador’un verdiği üç tane ağır kesiciyi yuttu.

Amador başını salladı. “Bilmiyorum kardeşim. Ya enfeksiyon kaparsa...”

“O şansı bulmadan çok önce iyileşecektir. Sen sadece şu oksijenli sudan ver.” Masayı işaret etti. “Böyle de iyileşirim.”

Onlar konuşurken, ben de onu daha iyi görmek için etrafında dolaştım. Manzara başımı döndürdü. Sol tarafı tamamen parçalanmıştı; kesikler o kadar derindi ki kas ve kemikleri görünüyordu. Bu yaralar açıldığına göre bir iki kaburgası da kırılmış olmalıydı, belki de daha fazla. Vücudu göğüs kısmına kadar çürük içindeydi. “Aman Tanrım” dedim ve sendeleyerek bir sandalyeye tutundum.

“Charley!” Bianca düşmeyeyim diye koşarak yanıma geldi. “İyi misin?”

“Evet” dedim yüzümü yelpazeleyerek. “Hayır.” Ayağa kalktım ve Reyes’ın yeni bir öfkesiyle yüzleştim. “Niye bunu yapıyorsun? Neden hayatını tehlikeye atıyorsun?”

“Hollandalı” dedi uyarı dolu bir sesle.

“Hayır, bu delilik. Niye bunu yapıyorsun? Eline hiçbir şey geçmeyecek.”

“Güvenin için teşekkür ederim.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun.” Daha da yakınlaştım, gözlerimi gözlerine diktim. “Seni bulacaklar. Her zaman bulurlar.”

“Hollandalı” dedi ve elini uzatıp çenemi tuttu. “Gerçekten iyi bir planım var.” Başını çevirip Amador’a bakarak, “Plandan bahsetmişken, bant ve kelepçeye de ihtiyacım olacak” dedi.

Amador gülümsedi. Bianca ise yüzünde bir şefkat ifadesiyle iç çekti.

Dokuzuncu bölüm

MacGyver ne yapsın?

– Tişört

“Bu çok mu gerekli?” diye sordum kelepçeyi hafifçe sallayarak.

Babam tehdit edildiğinde duyduğum nefret, somut gerçeği anladıkça yavaş yavaş azalıyordu. Reyes beni daha önce de tehdit etmişti, hem de pek çok kere. Köşeye sıkışmış bir hayvan gibi istediğini elde edinceye kadar saldırıyordu. Fakat şimdiye kadar ne benim ne de tanıdığım birinin canını yakmıştı.

Polisler sanırım hâlâ gitmemiştii ve Reyes tekrar hapishaneye dönmek istemiyordu. Bu yüzden her zaman yaptığı gibi şahdamarımın peşine düştü. Nasıl bir tepki vereceğimi ve babam için neler yapabileceğimi biliyordu. Fırsatı iyi değerlendirmem gerektiğinin farkındaydım, ama hapishane kaçkını bir katilin anne babamın ev adresini bildiği gerçeğini de göz ardı edemezdim.

Reyes başıyla kelepçeyi işaret ederek “Seni ya kelepçeleyeceğim ya da bodruma kilitleyeceğim. Sen seç” dedi. Yüzünde bir an, hayatta gördüğüm en korkunç sırıtma belirdi. Lanet olasıca şeytan.

Bianca havlu ve Reyes için temiz çamaşır getirip bir kenara bıraktı. Lanet olası bir banyodaydık ve ben havlu askısına kelepçelenmiştim. Kelepçelenmiş! Bu kadarı da biraz fazlaydı.

Bianca gülüp imalı bir bakış attı. Sonra çıkıp kapıyı kapadı. Tam bir komploydu bu.

Reyes musluğu açmadan havluyu yere attı ve banyoya girdi. Kanaması durmuştu. Sırtı bana dönüktü, ama bu bile dizlerimin titremesine engel olamıyordu. Oksijenli suyu yarasının üstüne döktü. Yara köpürürken çıkan sesi ve Reyes'in hafifçe tısladığını duydum. Fakat gözlerimi güzel sırtından ayıramıyordum. Kaslı bacakları sanki savaşmak için yaratılmıştı. Sonra bakışlarımı çeliğe benzeyen kollarında gezdirdim.

“Bitti mi?”

İrkildim. Kelepçe metal rafa çarparak şangırdadı. “Ne? Sadece yarana bakıyordum.”

Sırttı. “Yiyecek gibi bakarak mı?”

Haklıydı. Hiç bu açıdan düşünmemiştim ama sırtının sol yanı fena halde yaralanmıştı. “Hayatta kaldığın için şanslısın.”

“Doğru.” Bana doğru dönünce alkol tedavisi gören birinin alkolü arzulaması gibi bir isteği dizginlemeye çalışarak yüzüne baktım. “Son zamanlarda bu lafı çok duyar oldum.” Kahverengi oksijenli su şişesini uzatırken kolu bana değince yine yüzümde bir ısı hissettim.

Sonra geri dönüp duş kapısını açtı.

“Biliyorsun, duştan sonra yarana yine oksijenli su dökmen gerekiyor.”

“Benim için endişeleniyor musun?” diye sordu duş kapısını kapatmadan önce.

“Sayılmaz.” Buzlu camın ardından onu izlemek, soyut bir resme bakmak gibiydi, insan bu manzaraya bakarken sanatçının modelinin kusursuz olduğunu anlıyordu. Ona bakmaya çalıştım. Ailemi tehdit etmişti. Bunu asla unutmamalıydım. Yine de yaralı çıplak bir adamı hiçbir şey olmamış gibi izlemek hiç de kolay değildi.

Kapı hafifçe vuruldu ve Bianca kapıdan baktı. “Gelebilir miyim?” diye sordu.

“Evet. Kaçak Dr. Richard Kimble duş alıyor.”

Hemen içeri girip yere bir çift çizme bıraktı.

“Onun için fazla risk alıyorsun” dedim fısıltıyla.

Bianca sevimli bir gülümsemeyle karşılık verdi. “O bana çok şey verdi Charley” dedi. İnanmam için yalvarır gibiydi. “O olmasa ne yapardım? Sadece basit bir garson ya da kasiyer olarak yaşayıp giderdim. Amador’u bana o verdi. Reyes olmasaydı kocam çoktan ölmüştü. İnsan başka kim için her şeyi riske atabilir ki?” Gülümsedi ve dışarı çıkıp kapıyı kapadı.

Burnuma çam parfümlü şampuan kokusu geliyordu. Ağır-
lığımı diğer ayağıma verip rafı öteki elimle tutarken sabun-
luktaki sabunları dikkatle gözden geçirdim ve öfkelenerek
yüksek sesle derin bir iç geçirdim. Sonra da en çok bakmam
gereken yere sanki orada bir yemek sosu varmış gibi baktım.
Cam kapının altından sabun köpükleri çıkıyordu. Biraz eği-
lip baktım. Kımıldamıyordu. Bir kolunu duvara dayamıştı;
diğeri yana düşmüştü. Bu bana daha önceki karşılaşmamızı
anımsattı. Tam bir teslim oluş hali.

“Reyes?”

Başını çevirip bana baktı ama yüzünü iyi göremiyordum.
“Tehditlerime hemen kanıyorsun” dedi. Sesi fayanslarda
yankı yapıyordu.

Doğrudum. “Kanmamam mı gerekiyor?”

“Evet.” Suyu kapadı, kapıyı açtı ve hiç kurulanmadan be-
line bir havlu sardıktan sonra bana baktı. “Bu bütün çabamı
boşa çıkarıyor.”

“Yani blöf mü yapıyorsun?” dedim başka tarafa bakarak.
“Senin tehditlerin boş değildir ama bunu unutmayacağım.”

“Unutmanı isterdim.”

Ailemi tehdit ettiğini hatırlayınca ona kötü kötü baktım.
“Ciddi olmasan bile ailemi bu şekilde tehdit etmemelisin.”

“Çaresizdim” dedi bir kaşını kaldırarak.

“Hapishaneye geri dönmek istememeni anlıyorum fakat...”

Yüzündeki ifade beni durdurdu. Gerçekten hayal kırıklığına uğramış gibiydi. “Hayır, Hollandalı, hapishaneye geri dönmek istemediğimden değil, hapishaneye geri dönmeyeceğim için.”

Gözlerimi kırptırdım. Ne demek istediğini anlayamamıştım.

“Polisler beni bulsaydı onlara neler olurdu biliyor musun? Eğer görselerdi Bianca ve çocuklara ne olurdu? Sen benim ne kadar güçlü olduğumu biliyor musun?”

Şimdi anlaşıldı. “Demek ki sen onları korudun. Polisleri korudun.” Birden kendimi köyün delisi gibi hissettim. Elbette onu geri götüremezlerdi. Ölürdü de gitmezdi. Belki birini öldüresiye sakatlardı. Bense orada durmuş kendimi düşünüyordum. Duruma başka bir açıdan bakmak gerekirse, Reyes’ı kelepçelenmiş götürülürken gören çocuklara ne olurdu? Reyes bana zarar vermemiştir. Asla böyle bir şey yapmazdı. Aslında pek çok kez hayatımı kurtarmıştı. Bense bütün bunlara karşılık ona güvenmiyor ve sürekli ondan kuşkulaniyordum.

Ama o da boğazıma bıçak dayamıştı.

“Ses çıkarmaman içindi” dedi bana biraz yaklaşıp. Yüzünden sular damlıyordu. Islak saç bukle bukle alına dökülmüştü. Bana avcının avına baktığı gibi gözünü kırpmadan bakıyordu. Kolunu uzatıp beni boynumdan yakaladı.

“Aileme gerçekten zarar verecek miydin?” diye sordum.

Bakışlarını dudaklarıma çevirdi. “Herhalde önce kız kardeşinin peşine düşerdim.”

Neden canımı sıkıyorum ki? “Sen tam bir pisliksin” dedim. Ellerim kelepçeli olmasaydı onu itecektim.

Omuz silkti. “Yanılsamana devam et. Bir gün sen de kendi gücünün farkına varırsın...” Öne eğildi. “Fakat o zaman ben kim bilir nerelerde olurum?”

Havluyu çekip aldı ve kurulanmaya başladı. Duvara doğ-

ru döndüm. Saçını havluyla iyice kuruladı. Sonra Bianca'nın getirdiği blucin ile tişörtü giydi.

“Bir parmağını ödünç alabilir miyim?” diye sordu.

Geri döndüm. Bir eliyle tişörtü tutuyor ve bir yandan da beline gazlı bez sarmaya çalışıyordu. “Ben senin IQ'nun yüksek olduğunu sanıyordum.”

Birden kafasını kaldırdı. Yüzündeki bütün neşe kaybolmuştu. “Nerden duydun bunu?” dedi.

“Şey... bilmem, sanırım dosyanda yazıyordu.”

İğrenerek bakıp arkasını döndü. “Tabii ya dosya.”

Vay... galiba gerçekten nefret ediyordu dosyasından. “Kelepçeyi çıkarırsan sana yardım edebilirim.”

“Tamam anladım.”

“Reyes gülünç olma.” Lavaboya yöneldiğinde, bacağını kaldırdım ve çizmeli ayağımı uzatıp yolunu kestim.

Durup bir an ayağıma baktı.

Sonra karşıma geçti. Bir eliyle saçımı tuttu, diğeriyle beni kendine çekti. Fakat daha ileri gitmedi. Sadece yüzüme baktı ve “Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor musun?” dedi.

Kapıya sertçe vurulunca yerden yarım metre yükseğe sıçradım. “Tüymek zorundayız *pendejo*. Evi gözetliyorlar. Bu iş seni oldukça zorlayacak. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Kolları bütün gücü tükenmiş gibi iki yana düştü ve Reyes bir adım geri çekildi. Çenesi öfkeyle kasıldı. Eğilip Bianca'nın getirdiği çorap ve çizmeleri giyerken “Bir dakika” dedi.

Ayağa kalktı. Kelepçenin kilidine anahtar soktu. Bir eliyle kilidi açarken diğer elinin parmakları elime değiyordu. Koridoru geçtik. Aramızdaki elektrik giderek artıyordu. Ama-dor arka bahçeyi kontrol etti ve el sallayarak bize işaret verdi. Kendisi de koşarak evin yan tarafına geçti.

“Reyes Amca, gidiyor musun?”

Ashlee yatak odasının penceresinden bakıyordu.

“Sadece kısa bir süre için, çok kısa” dedi Reyes cama doğ-

ru gidip. “Sen neden uyumadın bakayım?”

“Uyuyamadım. Kalmanı istiyorum.” Küçük elini cama koydu. Reyes da aynısını yapınca ben de biraz önce öylesine acımasız olan Reyes’ın bir anda nasıl bu kadar şefkatli olabildiğini şaşkınlıkla izledim.

Küçük kız, dudaklarını büzüp cama yapıştırdı. Reyes eğildi ve küçük kızı burnundan öptü. Benimse tek düşünebildiğim, en gerekli zamanlarda yanımda neden asla bir fotoğraf makinesi olmadığıydı. Elinizin altında bir Kodak yoksa mutlaka tam Kodak’lık bir poz olurdu.

“Evlendiğimiz zaman” dedi Ashlee alnını pencereye dayayarak, “arada cam olmadan öpüşürüz, değil mi?”

Reyes buna sıcak bir gülüşle karşılık verdi. “Elbette. Şimdi annen seni görmeden yatağına yat bakalım.”

“Peki” diyerek esnerken Ashlee’nin küçücük ağzı mükemmel bir “o” harfine benzedi. Sonra da içeri gitti.

“Hey ahbap, sen kızımı mı öptün?”

Reyes, Amadora’a bakarak sırttı. “Birbirimizi seviyoruz.”

“Tamam ama kızım on sekiz yaşına gelinceye kadar öpüşemezsiniz.” Yere bir spor çantası bıraktı. “Hayır, ben seni bilirim. Şunu yirmi bir yapalım.”

Bianca koşarak gelip kocasına bir çanta daha uzattı. “Yol için” dedi, bu sırada Reyes’a uzanıp dikkatle sarıldı ve onu yanaklarından öpüp vedalaştı. “Dikkatli ol, yakışıklı.”

“Senin için.”

“Yirmi beş yaşına kadar” dedi Amador, Reyes ona kaşlarını çatarak bakarken.

Amador, Reyes ve ben hızla arka bahçeyi geçip çitin üstünden komşu bahçeye atladık ve arka sokağa çıktık. Orada bizi eski bir iki kapılı Chevy kamyonet bekliyordu. Bu arada ben Reyes’ın geri dönüşüne şaşırın tek kişiydim; üstelik de doğaüstü güçlerim olmasına karşın. Amador ise en ufak bir şaşkınlık belirtisi göstermiyordu.

Amador çantaları arkaya, anahtarları Reyes'a attı. "İki dakika" dedi saatine hafifçe vurarak. "Bari bu sefer geç kalma." Reyes'a yaklaşıp onu sıkıca kucakladı. "*Vaya con Dios.*" Tanrı seninle olsun. Ne ironik bir söz.

"Umarım öyle olur. Sanırım Tanrı'nın yardımına ihtiyacım olacak" dedi Reyes.

Amador tekrar saatine baktı. "Bir buçuk dakika."

Reyes gülümsedi. "Yerinde olsam koşardım."

Amador geldiğimiz yoldan hızla geri döndü.

"Ne oluyor?" diye sordum.

Reyes arabaya bindi. Yüzünü buruşturduğunu ve bunu gizlemeye çalıştığını fark ettim. Elbette yüzde yüz değildi ama çok yakındı. "Bir değişiklik oldu" dedi ben arabaya binerken.

Bir dakika sonra sakın mahallenin sessizliği, polis sirenlerinin ötüşüyle bozuldu ve iki güçlü araba yan yolda kayboldu.

"İşte başlıyoruz" dedi Reyes. Arabayı çalıştırdı ve otobana doğru sürdü.

"Öteki arabayı kim kullanıyor?"

Gülümsedi. "Amador'un ona bir milyon dolar borcu olan kuzeni. Sen endişelenme. Onlar paçayı kurtarır. Amador'un bir planı var."

"Plan yapmakta üstünüze yok. Ne kadar zamandır araba kullanmadın sen?" diye sordum. Ne de olsa uzun zamandır hapisteydi.

"Endişelendin mi?" diye sordu.

Acaba bir soruya da soru sormadan karşılık veremez miydi? "Hep kaçamak cevap veriyorsun."

Güney bölgesinde külüstür bir otele geldik. Lobiye girerken el ele tutuştuk. Aslında Reyes benim tek başıma içeri girmemi istemiyordu. Bana güvenmiyordu. Bu da sinirimi bozuyordu. En azından kafaya taksam üzülürdüm.

"Burasi sağlığa aykırı bir yer" dedim. "Burada kalmayı istiyor musun gerçekten?"

Gülümseyerek ödeme yapmamı bekledi. Parayı alan orta yaşlı kadın kumarhanelerden çıkmayan birine benziyordu.

“Harika.”

Ödemeyi yaptıktan sonra çantalarımızı alıp 201 numaralı odaya gittik.

“Biliyorsun, istersen bu sefer duş alabilirsin.” Yatağa gömülmeden önce boruları ve muslukları kontrol eden Reyes bu sözüme muzip muzip güldü.

“Yeterince temizim, teşekkürler.”

Omuz silkti. “Sadece bir fikirdi.” Hiç uyarmadan yatağı ve beni açılan boşluğa sürükledi.

“Ne oluyor?”

“Hiç istemediğim bir sırada kaçmana izin veremem.”

“Ciddi misin?” dedim beni zorla oraya oturturken. Elleri mi arkadan karyolanın başlığına kelepçeledi. “Bak, diyelim ki Earl Walker hâlâ yaşıyor” diye sözüme devam ettim.

“Gerçekten bunu istiyor musun?”

Ne kadar kızgın olduğumu anlasın diye yüksek sesle burunmdan soludum ve azıcık rahat edebilmek için kıpırdandım. “Ben dedektifim. Onu arayıp bulabilirim; bunu biliyorsun. Tepemde, bulduğu her metal nesneye beni kelepçeleven bir kaçak olmasa, araştırmamı daha rahat yaparım üstelik.”

Durup beni inceledi. “Yani ben olmasam işini daha iyi mi yapacağını söylüyorsun?”

“Evet.” Orada öyle bağlı oturmaktan çok rahatsız olmaya başlamıştım.

Bana doğru eğildi ve kulağıma, “Bunu düşünüyorum” diye fısıldadı.

“Gitmeme izin verecek misin yani?”

“Elbette. Yoksa Walker’ı nasıl bulabilirsin ki?”

“Öyleyse beni neden buraya kelepçeledin?”

Yüzünde acımasız bir gülümseme dolaştı. “Çünkü bir yerlerden başlamak zorundaydım.” Benim bir şey söylememe

fırsat bırakmadan yüzüme doğru bir kâğıt uzattı. “Bunlar Earl Walker’ın bilinen son yardımcılarının adları” dedi.

Başımı kaldırıp okudum. “Sadece üç kişiler mi?”

“Pek sevilmezdi. Eminim ki bunlardan biri onun nerede olduğunu biliyordur.” Yanıma oturdu. Kahverengi gözleri loş ışıktaki bile parlıyordu. Reyes Farrow, on yıldır tutkun olduğum adam, karşımda duruyordu. Başkalarının insana tehlike yaydığı gibi duygusallık yayan olağanüstü bir yaratık. Kâğıdı ceplerimden birine soktu ve eliyle kalçama dokundu.

“Reyes, şu kelepçeyi çıkar.”

Arkasını döndü. “O zaman yapacaklarımdan sorumlu değilim ama.”

“Ben de sorumlu olmanı istemiyorum zaten.”

“Fakat her an buraya gelebilirler” dedi; ses tonunda pişmanlık vardı.

“Ne?” diye şaşkınlıkla sordum. “Kim?”

Ayağa kalktı ve çantada bir şey aradı. Sonra yine yanıma diz çöktü. “Sanırım saat on haberlerinde sadece ben vardım. Aşağıdaki görevli kadın beni tanıdı ve biz yanından ayrılır ayrılmaz polisi aradı.”

Ağzım açık kalmıştı. “Peki, neden bunu bana söylemedin?”

“Çünkü öyle gerekiyordu.”

“Bunu nasıl olup da anlayamadım.” İşte o anda yapıştıracı bandı neden istediğini anladım. “Bir dakika!” dedim o bandı hazırlarken. “Kız kardeşimin telefonundan bana nasıl mesaj attın sen?”

“Atmadım” dedi sırtarak ve başka bir şey söylememe fırsat bırakmadan ağzımı bantlayıverdi.

Spor çantayı eline aldıktan sonra çenemi tuttu ve bandın üzerine bir öpücük kondurdu. Sonra da –nefessiz kalmıştım– gözlerime özür diler gibi baktı. “İşte bu canını yakacak.”

“Ne canımı yakacak?” diye düşündüğüm anda yıldızları gördüm ve gözlerim karardı.

Onuncu bölüm

Polis, olayı asla sizin düşündüğünüz kadar komik bulmaz.

– Tişört

Çok Büyük İhtimalle Öfkeli Beyaz Bir Piliç Tarafından Öldürülecek Adam'dan yediğim darbeden kısa bir süre sonra midem bulanarak ve içim nefret dolu, kendime geldim. Bir SWAT takımı kapıyı kırarak içeri girdi, tüfekleri omuz hizasında odayı araştırmaya başladılar. İçlerinden biri yanımda diz çökerken inledim, kısmen iyi görüntü verebilmek için, kısmen de bu yapabildiğim tek şey olduğu için.

Reyes bana vurmuştu! Bana cidden vurmuştu. Bana vurmasının sıradan bir kıza vurmakla aynı şey olmaması ve birkaç saat içinde iyileşecek olmam gerçeği değiştirmezdi. Ben yine de lanet olası bir kızdım ve o bunu gayet iyi biliyordu. Bunun karşılığında benim de ona vurmam gerekiyordu. Demir sopayla. Veya bir kamyonla üzerinden geçmeliydim.

SWAT görevlisi, “İyi misin?” diye sordu, bu sırada gözlerimi kontrol ediyordu.

Lanet olsun, üniformalı erkeklerin gözlerimi kontrol etmesini seviyordum. Veya kalçalarımı. Her ikisini de. Ağzımdaki bandı yavaşça çıkartırken başımla onayladım. Bandı bir parça plastiğin içine yerleştirip bir dedektif ve iki polis memuru yetkili amirle konuşmak için yaklaşıırken, kanıtları doldurdukları çantanın içine attı. Polislerden birinin yardımıyla kelepçeyi çıkardı ve düzelttikleri yatağın üzerine oturmam için yardım etti.

“Su ister misin?” diye sordu sonra.

“Hayır, iyiyim, teşekkürler.”

“Bence kızı tutuklamalıyız.”

Şaşkınlıkla başımı kaldırıp polise baktım. Bu Owen Vaughn'du. Owen Vaughn. Lisede babasının cipiyle beni öldürmeye veya korkunç biçimde yaralamaya çalışan çocuk. Eh, bu hiç de iyi olmadı işte. Bu herif benden nefret ediyordu. Bağırsaklarımdan bile nefret ediyordu. Hatta bağırsaklarımdaki boşluktan bile nefret ediyordu. O bölgeye ne deniyordu sahi?

Dedektif, “Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum” dedi. “Bir dakika.” Bana yaklaştı. “Sen Davidson'ın yeğeni değil misin?”

“Evet efendim, öyleyim” derken bir yandan da parmağım la gözümü yokluyordum. Acıdı. Parmağım değil ama gözüm acıdı.

Dedektif derin bir nefes aldıktan sonra Vaughn'a bakıp “Tamam, onu tutukla” dedi.

“Ne?”

Vaughn'un yüzünde bir memnuniyet ifadesi belirirken, dedektif şeytani bir sırıtışla “Sadece dalga geçiyordum” dedi.

Hayal kırıklığına uğrayan Vaughn kaşlarını çattı ve dedektif yanıma otururken, o uzaklaştı.

“Burada neler oluyor?” diye sordu.

“Arabamla kaçırıldım” Belli ki polislere bunu anlatmam planlanmıştı. Aksi halde, Reyes bana vurmazdı. Veya öyle olacağını umuyordum. “Ve bu yatağa kelepçelendim.”

“Anlıyorum.” Dedektif defterini çıkarıp not aldığı sırada bir polis şefi kapıdan içeriye girdi. “Arabanız hâlâ onda mı?”

Bu işin uzun sürebileceğini fark edip hafifçe iç çektim.

Veeeeeeee cidden de uzun sürdü.

İki saat sonra Owen Vaughn'un devriye arabasının arkasında Bob Amca'nın beni almasını bekliyordum. O ana kadar

sağlık kontrolünden geçmiş ve Bud adındaki ahlaksız bir görevlinin tacizine uğramıştım. Artık bu yerden kaçma vaktinin geldiğini fark edip, Albuquerque'nin en acar görevlilerini beni bırakmaya ikna etmeleri için Bob Amcamı aradım. Morarmış gözün faydası dokundu. Vay canına, Reyes sıkı yumruk atıyormuş. Ve bana tüm gücüyle vurduğunu da hiç sanmam. Tanrı'ya şükürler olsun.

Arabanın yan aynasından Vaughn'a baktım. Sürücü koltuğunda oturuyordu, araba kendisinin olduğu için bu çok normaldi. "Suçumun ne olduğunu söylemeyi düşünüyor musun?" diye sorarken bir yandan da konuştuğum için popomda bir delik açmayacağını umuyordum.

"Çılgınlık içinde ölmeyi düşünüyor musun?"

Bu gösterişli cevap, "umarım hayır" manasına geliyor olmalıydı. Benden cidden nefret ediyordu ve nedenini hiçbir zaman çözememiştım. Kendimi biraz daha insana benzeterrek, beni bulduğu ilk fırsatta öldürme ihtimalini ortadan kaldırmaya karar verdim. Bir kurbanın adını, birine –örneğin onu kaçıran kişiye– sürekli söylediğinizde, kaçıran kişinin kurbanla ruhsal bağ kurduğunu bir yerlerde okumuştum.

"Charley Davidson adil bir insandır. Eminim ki, Charley'ye suçunun ne olduğunu söylersen durumu düzeltmek için elinden geleni yapacaktır."

Durdu, sanki onunla dalga geçiyormuşum gibi yavaşça dönerek bana baktı. "Bir daha kendinden üçüncü bir şahıs gibi bahsedersen seni olduğun yerde gebertirim."

Peki; belli ki anlatım metotlarına karşı bir hassasiyeti vardı. Bir polis memurunun bir sivili bu şekilde tehdit etmesinin yasal olduğuna emin değildim; fakat o silahlı, ben silahsız olduğum için bunu ona sormamaya karar verdim.

Ubie'yi beklerken Owen Vaughn hakkında iki şey öğrendim. İlki, dikiz aynasından birine bakarken yaklaşık beş dakika boyunca göz kırpmamak gibi sıra dışı bir yeteneği vardı.

Ona verecek göz damlam olsun isterdim. İkinci öğrendiğim şey ise, her nefes verdiğinde tiz bir ses çıkarmasına yol açan bir burun deformasyonundan mustarip olduğuydu.

Owen Vaughn'un arabası olarak da bilinen sinir yıpratıcı cehennem hapsinden kısa bir süre sonra Bob Amca denilen çok aksi bir adam arabasıyla beni evime götürdü.

Ubie arabayı park alanına yanaştırırken "Yani, Farrow seni arabanla kaçırdı mı?" diye sordu. Yataktan yeni kalkmış gibi görünen saçına nedense hiç aldırımıyordu.

"Evet, öyle yaptı."

"Peki sen gecenin yarısında, sel uyarısı varken, hiçliğin ortasındaki bir markette ne yapıyordun?"

"Çünkü şeyden bir mesaj gelmişti... Ah! Gemma!"

Telefonumu çantamdan çıkardım. Reyes masada bırakma inceliğini göstermişti. Ve onu aradım. Telefonu hâlâ kapalıydı. Bu yüzden ev telefonunu denedim.

"Gemma Davidson" diyerek cevapladı; sesinden en az benim kadar uyku sersemi olduğu anlaşılıyordu.

"Neredesin?" diye sordum.

"Kimsiniz?"

"Elvis Presley!"

"Saat kaç?"

"Kaçalı çok oldu canım."

"Charley?"

"Bana mesaj attın mı? Araban bozuldu mu?"

"Hayır ve hayır. Bana bunu niye yapıyorsun?" Espri yapıyordu.

"Cep telefonunu kontrol et."

Uzun ve uykulu bir iç çekiş ve hışırdayan çarşaf sesleri duydum, sonra "Açılmıyor" dedi.

"Hiç mi açılmıyor."

"Hayır, telefonuma ne yaptın?"

"Kahvaltı niyetine yedim. SIM kartını kontrol et."

“O nerede ki?”

“Şey, pil kapağının arkasında mıydı?”

“Şaka mı yapıyorsun?” Cep telefonuyla boğuştuğunu duyabiliyordum.

“Gemma, sana şaka yapacak olsaydım, sadece telefonunu kapatmazdım. Sen uyurken saçına bal dökerdim. Veya onun gibi bir şey yapardım işte.”

“O sen miydin?” diye sordu dehşet içinde.

Açık pencere tekniğiyle kurbanı gerçek suçlunun izini kaybettirme numarasına kolayca kanmıştı. Yıllardır bu şakayı yapan kişinin Cindy Verdean olduğunu sanıyordu. Bir süre sonra gerçeği söyleyecektim, fakat Cindy’ye yaptığı şeyi görünce fikrimi değiştirdim. Cindy’nin kaşları bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı.

“Bekle” dedi, “telefonumun SIM kartı yok. Sen mi aldın?”

“Evet. Bu akşam dışarı çıktın mı?”

Başka bir uzun iç çekişten sonra, “Hayır, Evet. Bir iş arkadaşım ile içki içmek için dışarı çıktık” dedi.

“Başka biri sana çarptı mı? Önünde bir şey düşür...”

“Evet! Aman Tanrım, bir adam bana çarptı, özür diledi, beş dakika sonra da telafi etmek için bir şişe şarap getirdi. Önemli bir şey değildi. Yani, bana neredeyse dokunmadı bile.”

“Telefonunu aldı, bana telefonundan mesaj attı, SIM kartını çaldı, sonra şarabı getirirken telefonu bıraktı.” Reyes’ın arkadaş çevresini düşününce aralarında bir yankesici olması insana şaşırtıcı gelmiyordu.

“Kendimi tacize uğramış hissediyorum.”

“Telefon konusunda mı, yoksa bal konusunda mı?”

“İntikam soğuk yenen bir yemektir. Hey, Reyes’la buluştuktan sonra beni hiç aramadın. Nasıl gitti?”

“Ah, harika gitti.” Rapor vermemi bekleyen Bob Amca’ya baktım. “Eh, bu her şeyi açıklamıştır herhalde” derken cümlelerin ortasında telefonu kapadım.

“Charley, bunu daha önce söyledim, şimdi yine söyleceğim. Bu adam hüküm giymiş bir suçlu. Eğer babasına ne yaptığını görseydin...” Sesi kesildi, yataktan yeni çıkmış görünen saçlarını iki yana sallıyordu.

Saçının haline rağmen ona sırrımı açıklamaya karar verdim. “Bob Amca, bagajdaki adamın Earl Walker olmama ihtimali var mı?”

Kaşlarını çattı. “Farrow sana bunu mu söyledi?”

“Mümkün mü?” diye tekrar sordum.

Ubie başını önüne eğip cipinin motorunu durdurdu. “O da senin gibi biri, değil mi?”

Sorduğu soru beni şaşırttı, ne diyeceğimi bilemedim. Aslında buna hazırlıklı olmalıydım. İblislerin saldırısından sonra Reyes’ın vücudunu görmüştü. Ne kadar hızlı iyileştiğini biliyordu. Doktorlara göre, Reyes’ın yaşaması mucizeydi. Ve iki hafta sonra Reyes hapishanede herkesle birlikte hiçbir şey olmamış gibi dolanıyordu. Ubie’nin Reyes’ı takip ettirdiğine büyük bir mocha frappuccino üzerine iddiaya girerdim. Gördüklerimden sonra ben de olsam öyle yapardım.

“Senin en olağanüstü koşullarda bile hayatta kalma gibi sıra dışı bir özelliğin var” diyerek devam etti. “Herkesten çok daha hızlı iyileşiyorsun. Bazen farklı davranıyorsun, sanki insan değilsin...”

Takip ettiriyormuş.

“Sana bir şey sormak istiyorum, ama gerçekten dürüst olmanı istiyorum.”

Biraz endişeyle “Tamam” dedim. Çok iyi olduğum söylenemezdi. Neredeyse üç saattir kafein almamıştım. Ve kesinlikle ikiyle ikiyi topluyordu.

“Sen melek misin?”

Ve yanıt olarak on iki sayısını bulmuştu. “Hayır” dedim gülerek. “Söyle söyleyeyim, eğer havaalanında kayıp kutusuna konsaydım, yukarıdaki bana sahip çıkmaya gelmezdi.”

“Fakat sen farklısın” dedi kendinden çok emin bir sesle.

“Öyleyim. Ve... evet, Reyes da öyle.”

Yüksek sesle iç çekti. “Babasını öldürmedi, değil mi?”

“Öncelikle, Earl Walker onun gerçek babası değildi.”

Ubie başını sallayarak onayladı. Bu gerçek, mahkemede ortaya çıkmıştı.

“İkincisi de, bu adamın gerçekten ölmediğine inanmaya başladım.”

Uzun bir süre camdan dışarı baktıktan sonra “Bu olabilir” dedi. “Zayıf bir ihtimal de olsa olabilir. Bazı yolları var.”

“Dış kayıtlarını değiştirmek gibi mi?”

Başıyla onayladı.

“Dış kayıtlarının alındığı yerin aynı zamanda Earl Walker’ın kız arkadaşının o sırada asistan olarak çalıştığı yer olması kimseye garip gelmedi mi?”

Ubie’nin o davada başdedektif olduğunu biliyordum, yani ince bir buz tabakasının üzerinde paten yaptığımı söylemek uygundan bile öte olurdu. Ve buz patenini hiç beceremezdim.

Kalın bıyıkları altında zoraki gülümsedi. “Ona yardım mı ediyorsun?”

“Evet.” Yalan söylemek için bir sebebim yoktu. Bob Amca aptal biri değildi.

Yanıtımla birlikte ondan bir adrenalın dalgasının yayıldığını hissettim, hissettiği şaşkınlık yüzünden, fakat bence en büyük şaşkınlığı dürüstlüğümlen nedeniyle yaşamıştı.

Bu nedenle yeniden denedi. “Nerede olduğunu biliyor musun?”

“Hayır.” Kaşlarını şüpheyle çatınca ekledim: “Bu yüzden beni kelepçeledi, zaman kazanmak için. Beni zor duruma düşürmek istemedi.”

“Peki sana neden vurdu?”

“Kız kardeşine bok kafalı dedim.”

Hiddetli bakışlarını üzerime kenetledi.

“O bu konuda çok hassas.”

“Charley...”

“İnandırıcı olsun istedi işte, biliyorsun, polisler için.”

“Hımm. Onun kaçışında senin parmağın var mı?”

“Arabamın kaçırılması dışında mı? Hayır.”

“Görevli memura anlatmadığın detayları bana anlatacak mısın?”

“Hayır.” Ona Amador, Bianca ve kaçışı için hazırladıkları süper ajan planını anlatamazdım.

“Cookie şu saatte ayakta mıdır?”

Ona kötü kötü bakmamak için arabam Misery’ye doğru başımı çevirdim. Anlaşılan Amador gecenin bir vaktinde arabayı yollamıştı. Ne kadar düşünceli bir hareket.

Belki de Cookie’nin ve Bob Amca’nın sakıncalı beraberliği çok da kötü bir fikir değildi. Kısa bir süre önce flört etmeye başlamışlardı. Bu ne kadar midemde bir yanma hissine neden olsa da, ikisi de sağlıklı, sağduyulu yetişkinlerdi ve yıllarca evlilik terapistlerine gidip sonuçta mahkeme masraflarını ödemekle noktalanacak kötü kararlar verme yetisine sahiptiler.

Yine de izlemek sıkıcı olacaktı. O zaman bütün eşyalarımı toplayıp Misery’nin içinde yaşayabilirdim. Cipun içinde yaşamak, sefil insanlar arasında yaşamaktan iyidir.

Bob Amca’ya şöyle bir baktım; yüz ifadesi acınası derecede umut doluydu. Pazarlık yapmaya karar verdim. “Adamların peşimi bırakacak mı?” Başımla yolun karşısında park etmiş arabayı gösterdim.

Suratı asıldı. “Hayır, bu senin için iyi bir şey.”

“Merdivenleri kullanmak da öyle. Fakat ben bulduğum her fırsatta asansörü kullanırım.” Omzunu silkince ben de “Cookie uyuyor” dedim. Hemen ardından arabadan indim.

On birinci bölüm

Hatalar yapıldı. Başkaları suçlandı.

– Tişört

Ofisi açmak için iki saatimiz olduğuna güvenerek düşmeden önce kayıp eş davasıyla ilgili daha fazla belge okumaya karar verdim. Bob Amca pek çok kişinin ifadesini almıştı, bense daha ziyade Teresa Yost’a odaklandım. Kadın pek çok gönüllü çalışmanın ve iki yönetim kurulu başkanlığının yanı sıra New Mexico Üniversitesi’nde dilbilim dalında onur derecesiyle mezun olmuştu. Bu onun gerçekten zeki biri olduğunu gösteriyordu. Ve muhtemelen bir iki dil daha biliyordu. Engelli çocuklarla çalışmış ve onlar için bir at çiftliği açılmasında önemli rol oynamıştı.

“Ayrıca ölmeyi hak etmiyordu” dedim, kendi köşesine bakmaya devam eden Bay Wong’a.

İki saat sonra, elimde kahve fincanı ve başımda bir havlula, aramadığım-için-bayağı-hayal-kırıklığına-uğramış Cookie’yi sakinleştirmeye çalışıyordum. “Çıplak mıydı?”

“Duş alıyordu, yani... evet.”

“Fotoğrafını çekmedin mi?” Hayal kırıklığıyla içini çekti.

“Kelepçeliydim.”

“O sana... sen?..”

“Hayır. İşin tuhafı, söz konusu o olduğunda esas vuruş önemini kaybediyor. Sadece ona bakmak bile kadınlık organlarımda keskin bir haz dalgasına neden oluyor, o yüzden neredeyse aynı şey.”

“Bu çok büyük haksızlık. Gidip seri katil olsam yeridir.”

“Seni bir yere bırakmamı ister misin?”

“Hayır, Amber’ı okula götüreceğim. En azından Reyes davasına yardım etmeme izin ver.”

“Hayır.”

“Niye?” Hayal kırıklığıyla kaşlarını çatı. “Ben de bazı haltları araştırabilirim. Bu benim işim.”

“Elimde bazı isimler var. Ben onları araştırırken sen de ‘iyi kalpli’ doktorumuzun mali durumu nasılmış öğren bakalım.”

“Hımm, tamam. O adam milyarder değil miydi?”

Gülümsedim. “Bu tam da bilmek istediğim şey.”

Rahmetli Tammy Faye Bakker’i gururlandıracak kadar çok kapatıcıyı gözümdeki morluğa sürdükten sonra otoparka yorgun argın yürüdüm. Adımlarım gittikçe ağırlaşıyordu. Eğer arkamdan bıçakla gelen kızı bir belirti sayarsak bu uykusuzluk beni fena halde etkilemeye başlamıştı. “Dün Buick arabanın motor kapağındaki süs değil miydin sen?” diye sordum kıza.

Bana bakmıyordu; işte bu çok kaba bir davranıştı. Koyu gri elbisesi ve siyah deri botları Rus okul forması olarak kullanılabiliirdi. Siyah saçları omuz hizasındaydı. Üzerindeki tek aksesuar, elbisesine hiç uymayan bıçaktı. Belli ki süslenmekten hoşlanmıyordu.

Yolun karşısında park eden takipçimin yanına gittim ve camı tıklattım. İçerideki adam korkuyla zıpladı. “Şimdi işe gidiyorum!” Camdan bağırdığım sırada adam da gözlerini kısarak bana baktı. “Dikkatli ol.”

Gözlerini ovuşturup elini salladı. Onu tanımıştım: Garrett Swopes’un adamlarından biri. *Garrett Swopes*, diye homurdandım. Lanet olası hain. Bob Amcam *Charley’yi takip et* dediği anda istenileni yapıyor. Anında. Sanki arkadaşlığımız onun için bir şey ifade etmiyor. Tabii ki ifade etmiyor, fakat yine de... Pısrırık.

“Siz Charley Davidson mısınız?”

Dönüp bakınca yıpranmış kahverengi ceketli ve düz mokasen ayakkabılı bir kadın gördüm. Rahat ama çekici olmayan bir tarzı vardı. “Kimin sorduğuna bağlı.”

Bana doğru yürürken, etrafı kolaçan etti. İyi bir fırçanın hakkını verecek uzun siyah saçları vardı ve yüzünün yarısını kapatan devasa bir güneş gözlüğü takmıştı. Dün sabah sokaktaki Buick’te görmüştüm onu. Aynı saç, aynı güneş gözlüğü, dış görünüşünün altından yayılan aynı hüznün. Sıcak bir hava yayıyordu. Bir mumun hafifçe parlaması gibi, çok fazla parlamaktan korkuyordu sanki.

“Bayan Davidson.” Elini uzattı. “Adım Monica Dean. Teresa Yost’un kardeşiyim.”

“Bayan Dean.” Elini sıktım. Kız kardeşini kaybetmiş bir kadınla aynı şeyleri hissettiği fark ediliyordu hemen. Korku, keder ve endişe. “Sizi arıyordum.”

“Çok özür dilerim.” Güneş gözlüğünü gerginlikle yukarı kaldırdı. “Erkek kardeşim sizinle konuşmamı istemiyor da.”

“Evet, çünkü ziyaretimden pek hoşlanmadı sanırım. İçeri gelsenize?” Babamın barının arka tarafını işaret ettim. Rüzgâr ceketimin içinden geçip steroit kullanan bir Chihuahua yavrusu gibi beni ısıırıyordu.

Ceketine daha sıkı sarılıp “Tabii” dedi. “Kardeşim ziyaretiniz hakkında ne düşüneceğini bilmiyor. Sizden çok etkilenmiş.”

“Gerçekten mi?” Bara doğru yürümeye başladım. “Kafamı kollarının arasına alıp tekrar tekrar amca dememi isteyecekmiş gibi bir hisse kapılmıştım oysa.” *İşte bu! Profesyonel bir güreşçi!* Düşüncelerimi toplamak için “Kız kardeşiniz için çok üzgünüm” diye ekledim. Aslında bir güreşçi olarak bayağı başarılı olurdum. Fakat iyice bronzlaşmıştım. Belki damarlı kaslarım da olurdu.

“Teşekkürler.”

Sağlık sigortası da iyi olurdu.

Babamın barının arka tarafına geçip ışıkları yaktım. Mutfaktan gelen ışık Sammy'nin akşam müşterileri için yemek hazırlığına girdiğini gösteriyordu. Babamın işletmesi İrlanda barı ile Viktorya dönemine ait bir genelevin birleşimi gibiydi. Ana salonun tavanı, koyu renk ahşap ve duvarları eski bir taç gibi saran yüz yıllık bir demir iskelet ile adeta bir katedralinkine benziyordu. Demir iskelet, kenarlarda spiraller oluşturarak gözlerin odanın batı duvarına, işlenmiş demirden asansörün gururla ve heybetle durduğu yere çevrilmesini sağlıyordu. Bu tip asansörü ya filmlerde ya da çok eski otellerde görebilirdiniz. Bütün mekanizması ve dişlileri izleyenlerin zevki için açıkta duran cinstendi. İnsanları bu kattan ikinci kata çıkarması da sonsuza kadar süren cinsten... Sağımızda bulunan maun ağacından yapılmış barla birlikte çerçeveli fotoğraflar, madalyalar ve çeşitli güvenlik kuvvetlerinin etkinlikleri hakkındaki afişler her yeri kaplıyordu.

"Kahve ister misin?" diye sordum ve köşedeki masalardan birine oturmasını işaret ettim. Monica neredeyse aklıktan ölecekmiş gibi görünüyordu; elleri ise yorgunluk ve kederden titriyordu. Buraya oturursak Sammy'ye çabuk tarafından bir şeyler hazırlatabileceğimizi düşünmüştüm. "Ben de kahvaltı yapacaktım, belki katılmak istersin."

Kapı gürültüyle açıldı ve Luther Dean adındaki mutsuz adam içeriye daldı. Öfkeyle kardeşine bakarken "Ciddi olmazsın" dedi.

Monica bir koltuğa oturup derin bir nefes verdi; bunu yaparken o kadar derin ve korkunç bir hüznü yaydı ki bu duygunun beni yutacağını zannettim. Bu hislerimi dağıtabilmek için ciğerlerimi havayla doldurdum ve kahve almak için barın arkasına geçtim.

"Araştırma yaptım" dedi kardeşine. "İşinde gayet iyi biri."

Bana bir bakış atıp "İşinde pek de iyi birine benzemiyor. Gözü morarmış" dedi adam.

“Çok affedersiniz” dedim, sözlerinden rahatsız olduğumu belli ederek. Ne komik adamdı bu böyle.

“Luther, otursana.” Monica güneş gözlüğünü çıkardı ve Luther dediğini yapmayınca ters ters baktı. “Bize yardım edebileceğini söylemiştim. Bu yüzden ya tavırlarına dikkat et ya da buradan git. Sen seç.”

Adam yan masadan sandalye çekip oturdu. “Bu kadın bana küfür etti” dedi.

“Zaten itin tekisin.”

Sırıttım ve üç tane kahve kupası getirirken bu konuşmanın ne kadar eğlenceli geçeceğini fark ettim. Otuz dakika sonra *huevos rancheros* ve yeşil acı biberli *enchiladas*’tan oluşan yemeği silip süpürüyorduk. Tanrım, Sammy’yi seviyordum. Ona evlenme teklif etmiştim ama karısı bunu duyunca bozulmuştu.

Luther “Sana neden güvenelim?” diye sordu. Buz mavisi gözleri düşmanca parladı. Şüphecilği yeni bir düzeye çıkmıştı. “Demek istediğim, Nathan için çalışıyorsun. Senin söylediklerine neden inanalım?”

“Aslında çalışmıyorum” dedim ve bana inanmalarını umut ettim. “Kız kardeşinizin kocasına neden güvenmiyorsunuz peki?” Dava hakkında henüz hiç konuşmamıştık. Onları sahte bir güven hissiyle sakinleştirmeye karar vermiştim. Eğer Luther’ın tabağındaki son lokmayı çalmasaydım bu plan çok daha iyi gidebilirdi. Yemeği konusunda bayağı hassastı.

Yine de yola geliyor gibiydi. Birbirleriyle bakiştılar.

Monica pes ettiğini belirten bir iç çekişle itiraf etti. “Görünüşte hiçbir neden yok.” Omuzlarını silkti. “Mükemmel biri. Mükemmel bir koca. Mükemmel bir enişte. Sadece...”

“Çok mu mükemmel?”

Luther “Kesinlikle öyle” dedi. “Fakat bazı şeyler bize pek mantıklı gelmiyordu.”

“Mesela?”

Kız kardeşine bakıp söyleyecekleri için onay aldı. “Teresa iki ay önce Nathan’ın şehir dışında olduğu bir akşam bizi yemeğe çağırdı; sadece üçümüz vardık.”

Monica devam etti: “Teresa endişeli görünüyordu.” Ağır bir suçluluk hissettiğine yemin edebilirdim. “Hayat sigortası yaptırdığını ve ona bir şey olması halinde her şeyi bizim alacağımızı söyledi.”

“Yani sigortayı Nathan değil de kendisi mi yaptırmış?”

Monica cevap verirken yine suçluluk hissettiğini fark ettim. “Evet. Bunu Nathan’ın bile bildiğine emin değilim.”

Luther ekledi: “Poliçenin nerede olduğunu söyledi. Poliçeyi alacağımızdan emin olmak istedi.”

Monica bir anahtar çıkardı. “Bizi bankaya hak sahibi olarak gösterdi. Böylece poliçeyi sakladığı banka kasasına erişim hakkımız doğuyordu.”

“Bu gerçekten çok garip” dedim. Bir yandan da kafamda çalan çanları duymazdan geliyordum. Kocasından mı korkuyordu? Hayatının tehlikede olduğunu mu düşünüyordu? “Sigorta poliçesi ne kadarlıktı?”

Luther “İki milyon dolar” dedi. “Kişi başına.”

“Çöplerin kutsal annesi.” Hitabet yeteneğim her zaman güçlüydü. “Böyle bir şey mümkün mü?”

Monica “Görünüşe göre öyle” dedi.

Luther kollarını kavuşturdu. “Bana kalırsa hayat sigortası kocasının fikri. Öyle olmalı... Teresa bu kadar yüksek prim neden ödesin ki? Kocasını kendisini iyi göstermek için ona zorla yaptırmış olmalı.”

Monica “Bunu bilemeyiz” dedi.

“Lütfen.” Luther huzursuzca kıpırdandı. “O adam her şeyi kendisini iyi göstermek için yapıyor. Hayranlarına kendisinin mükemmel bir portresini çiziyor.”

Şu ana kadar gördüğüm şeyleri dikkate alırsak, ona katılmak zorundaydım. “Başka bir şey var mı?” diye sordum.

“Aklıma başka bir şey gelmiyor.” Monica gözyaşlarını silerken göz altlarındaki şişlikler ve yüzünün sarımsı tonu dikkatimi çekti. Kardeşinin kaybolması ona çok ağır gelmişti; bilememek ve... suçluluk duygusu. “Nathan’ın evde eskisinden fazla zaman geçirdiğinden, konferanslara gitmeyi reddettiğinden ve akşamları hastaneye çağırılırsa sinirlendiğinden bahsetmişti. Monica kendini boğulmuş hissediyordu.”

“Kız kardeşin sana böyle mi dedi?”

“Açık açık söylemedi” dedi Monica kafasını sallayarak. “Fakat kocasının garip şeyler yaptığından bahsetti.”

Luther “Ne gibi?” dedi. “Bana bundan hiç bahsetmemiştii.”

“Çünkü sana bahsedemezdi.” Monica kaşlarını çatı. “Birdenbire sebepsiz yere parlıyorsun. Bu yüzden sana hiçbir şey söyleyemiyoruz.”

Luther bir şey söyleyecek oldu ama sonra utançla donakaldı. Suçluluk duygusunun ona da geçtiğini hissedebiliyordum. Monica’nın hisleri daha derin ve pişmanlık doluydu. Ve biz demişti. Sana hiçbir şey söyleyemiyoruz.

Biraz sakinleşmeye çalıştıktan sonra “Sana ne anlattı?” diye sordu.

Monica olanları hatırlamaya çalışırken uzun uzun kahve kupasına baktı. “Nathan gece yarısı onu uyandırıp korkutuyormuş, sonra da gülüyormuş. Bir defasında da köpeğinin arabanın altında kalıp ezildiğini söylemiş. Teresa iki gün boyunca ağlamış. İki gün sonra Nathan köpekle eve gelmiş. Köpeği belediyenin aldığını söylemiş. Fakat Teresa sığınağı aradığında bunun doğru olmadığını öğrenmiş.” Monica bana bakıp omuzlarını silkti. “Sürekli bunun gibi garip şeyler yapıyordu.”

Yaptığı her şey bir aldatmacaydı. Kısaca bir kontrol manyağıydı; çok sağlıksız bir alışkanlık. Yine de Monica’yla yalnız konuşmam gerekiyordu. Belli ki kardeşinin yanında anlatmak istemediği şeyler vardı. Kahvelerini tazeledim; bu sı-

rada Luther'ın idrar torbasının ne kadar kahve tutabileceğini hesapladım. İriyarı bir adamdı, ama yakın zamanda çişinin gelmesini umuyordum.

Luther "Nathan asla iyi bir doktor olmadı" dedi. "Tıp fakültesini ortalama bir notla bitirdi. Sınıflarını zor bela geçmiş bir cerrah ister miydin?"

"Pek sanmıyorum." Monica'ya dönüp "Dün burada ne yaptığını sorabilir miyim? O sırada henüz Nathan'la konuşmamıştım bile" diye sordum.

Başını eğdi, utanmıştı. "Beni gördüğünü fark etmemiştim." Kesik bir nefes aldı. "Yost'u takip ediyordum. Barın önünde durmuş, telefonla konuşuyordu. O sırada sen oradan geçtin."

"Yani kim olduğumu bilmiyor muydun?"

"Hayır, başta bilmiyordum. Bana özel dedektif tuttuğunu söylediğinde kim olduğuna baktım."

Luther masaya işaretparmağıyla vurdu. "Ne kadar iyi biri olduğunu göstermek için seni tuttu, bunu buraya yazıyorum."

Adam açıkçası görüldüğünden daha akıllıydı. "Bana Teresa'yla aranızın kötü olduğunu söyledi."

Monica'nın şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. "Bunu cidden söyledi mi?" Dehşete düşmüştü.

Luther "Görüyor musun?" dedi. "Ne yaptığını görüyor musun?"

Monica'nın gözlerinde yine yaşların parladığını gördüm, fakat artık kızgınlıktan ağlıyordu. Bana doğru eğildi, yüzü sinirden kıpkırmızı kesilmişti. "Son iki senede bizi birbirimizden uzaklaştırmaya çalıştı. Bizi kısıkanıyordu. Tanrı aşkına, biz kardeşiz."

Luther başıyla onayladı. "Monica'nın sana anlattığı garip şeylere bunu da ekle. Garip davranıyor, saçma sapan şeyler uyduruyor ve bizi Teresa'dan uzaklaştırmak için elinden geleni ardına koymuyor."

Monica “Her şey kontrolü altında olsun istiyordu. Sadece bu bile ilk çıkmaya başladıklarında sorun olmuştu, fakat Teresa bizi dinlemedi” dedi.

“Ne dediysek faydası olmadı.”

“Tahmin edebiliyorum” dedim. “Benim de kız kardeşim var.”

“Sonra” diye Monica devam etti. Başını şaşkınlıkla sallayıp duruyordu. “Ona çok iyi davranıyordu. Sık sık hediyeler alıyor, çiçekler getiriyordu ve Teresa’nın en sevdiği limonlu sodayı her zaman hazır bulunduruyordu.”

“Başka bir deyişle, onu ilgisiyle boğuyordu” dedim.

“Kesinlikle” diyerek onayladı Monica. “Bence bunların hepsi Teresa’yı rahatsız ediyordu. Sodayı bile içmiyordu. Fakat kocasına söylemiyordu çünkü ben içiyordum” diyerek gülmüsedti. Gülümsemesi yumuşak ve içtendi. “Bizi o kadar kısıkanıyordu ki, hafta içi her gün gizlice buluşuyorduk. Dağlarda yürüyorduk. Fakat spor olsun diye değil daha çok konuşmak için.” Küçük bir kahkaha attı. “Ve aptal sodayı içmek için.”

“Peki Teresa çalışmıyor muydu?” diye sordum.

“Ah, hayır” diye yanıtladı Monica, sanki saçma sapan bir şey sormuşum gibi. “Kocasına buna asla izin vermezdi.”

“Gördün mü?” Luther yumruklarını sıkımişti. “Manyak herif. Teresa’ya bir şey yaptıysa, onu kendi ellerimle öldürürüm, yemin ederim.”

Sigorta poliçesi ve garip tavırları yüzünden bizim iyi doktorun Luther gibi bir eniştesi varken nasıl hayatta kaldığına şaşırmıştım. Üstelik Yost da bu gerçeğin farkındaydı. Ne olursa olsun şüphe çekmemeliydi. Eğer sanık olarak tutuklanırsa mahkemeye kadar sağ kalamayacağını biliyordu. O yüzden ne yaptıysa, büyük bir ustalıkla yapmıştı. Olaya kaza süsü vermek istese Teresa’nın arabası hâlâ evde olmazdı. Bir kaçırma olayında ise fidye talebi olurdu. Bir fidye ta-

lebi olmadan kaçırlıma senaryosu Teresa'nın karnında bir bıçak ve Yost'un ellerinde kan olmasından *sadece bir gıdım* daha iyiydi.

Fakat şimdilik Luther ve Monica'nın adamın peşini bırakmalarını sağlamalıydım. İyi kalpli doktorumuz takip edildiğini anlarsa, suç mahalline asla geri dönmezdi. Luther'e "Bana bir dolar ver" dedim.

Kaşları çatıldı. "Niye?" diye sordu.

İstedğim şeyi tekrar düşündüm. "Bu iyi bir soru. Ceplerin dolu. Bana bir yirmilik ver."

Öfkeyle soluyarak cüzdanından yirmi dolar çıkardı.

"Artık sizin için çalışıyorum."

"Ucuzmuşsun."

"Bu avanstı" derken verdiği yirmi doları gösterdim. "Günlüğümü öğrenmek için bunun yanına birkaç sıfır eklemelisin. Faturayı aldığında üzerinde büyük meblağlar göreceksin." Güreş alanında kariyer yapmak için para biriktirmeliydim.

"Yost'un peşinde zaten bir adamım var. Yanından ayrılma-
yacak ve emin olun, Yost bunu bilmeyecek." Onlara bahsettiğim kişinin daha çocuk yaşta bir çete üyesi olduğunu söylemeyecektim elbette. "Eğer doktor şüpheli bir şey yaparsa, adamım bana haber verecek. Şu sırada asistanım doktorun geçmişini araştırıyor. Eğer kuşkulu bir şey varsa, bulacağız."

Luther şaşkınlıkla "Yani onu zaten araştırıyordun, öyle mi? diye sordu.

"Sana söylemiştim, kardeşinizi bulmaya çalışıyorum ve kaybolma olaylarında eşler genellikle baş şüphelilerdir, yani evet, onun hakkında araştırma yapıyorum." Luther'e doğru uzanıp "Eğer şüpheli olsaydın sana yapacağım gibi" diye ekledim.

Monica "Polis de böyle mi düşünüyor? FBI için o bir şüpheli mi?" diye sordu.

"Tatlım, FBI için herkes şüpheli" diyerek hiçbir bilgi ver-

meden sorusunu cevaplamış oldum. İtiraf etmeliyim ki Luther Dean gibi bir eniştesi varken doktorun böyle bir numara kalkışmış olması beni biraz şaşırtmıştı. Belki bazı nedenlerden ötürü çaresiz durumdaydı. Eh, çaresiz insanlar çaresiz işler yaparlardı. Ne yazık ki bu durum Teresa Yost için iyiye işaret değildi.

Monica'nın içinde yeşeren umut, gururlanmama neden olmuştu. Bana çok güveniyordu. "Burada lavabo var mı?" Luther sonunda beklediğim soruyu sormuştu. Etrafa bakınıyordu.

"Hemen şuradan girince..." Erkekler tuvaletini işaret ettim ve arkasından ona baktım. Kısmen Monica'ya sorumu sormadan önce duyma mesafesinden çıkmasını beklediğim için, ama daha ziyade güzel kalçalarına bakmak için...

Kapının arkasında kaybolduğunda Monica'ya döndüm. "Pekâlâ, sadece birkaç saniyemiz var. Benden ne saklıyorsun?"

Gözleri şaşkınlıkla açılan Monica "Anlamadım?.." dedi.

Erkekler tuvaletine bakarak "Tik tak" dedim. Biraz şansım varsa Luther'ın hijyenle azıcık alakası olurdu da zaman kazanırdım; fakat söz konusu erkekler olunca bunu asla kestiremiyordum. Monica'ya anlayışla baktım. "Suçluluk hissediyorsun." Gözlerini kırıp başını yere eğince, "Tek bir kelime etmeyeceğim, Monica. Neyle ilgili olursa olsun. Sadece bu olayla ilgili her şeyi bilmek istiyorum" dedi.

Dudakları hüznle kıvrıldı ve isteksizce konuşmaya başladı. "Luther bilmiyor ama ben hastayım."

Bunu tahmin etmiştim. Sarımsı tondaki cildi çok sağlıklı görünüyordu. Tırnakları da aynı tondaydı ve üzerleri beyaz çizgilerle kaplanmıştı. Bu konunun hissettiği suçluluk duygusuyla nasıl bir ilgisi olduğundan emin değildim. "Üzgünüm, fakat..."

Başını salladı. "Hayır, Luther'ın bunu bilmemesinin bir nedeni var. Annemiz öldüğünde..." Gözünü mendille silmek için durdu, sonra bana bakmaya başladı. "Bu olay ona çok

ağır geldi, Charley. Annem uzun bir hastalık dönemi geçirdi ve öldüğünde...”

Devam etmesi için elimi elinin üzerine koyup onu cesaretlendirdim. Parmaklarımı minnettar bir duyguyla kavradı, sonra bana doğru eğilip fısıldadı: “Luther kendini öldürmeye çalıştı.”

Şoke olduğumu söylemek, hissettiğim duyguyu anlatmakta hafif kalırdı. Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı ve Monica verdiğim bu tepkiyi gördü.

“Biliyorum. Hepimiz şaşırdık. Annemizin ölümü ona çok ağır geldi.”

Tekrar tuvaletin olduğu tarafa doğru bir bakış attım. Kimseyi görmeyince, “Yardım alıyor mu?” diye sordum.

“Evet, yani alıyordu. Artık çok daha iyi.”

“Sevindim. Hastalığınızın ne olduğunu sorabilir miyim?”

“Ne istiyorsan sorabilirsin” derken yüzünde hüzünlü bir gülümseme vardı. “Doktorlar bulamıyorlar. Kronik yorgunluktan Hutchinson sendromuna kadar birçok teşhis koydular. Fakat hiçbirisi de doğru değil gibi görünüyor. Hastalığım gittikçe ilerliyor ve kimse ne olduğunu bilmiyor.”

Luther bize doğru gelmeye başladığında “Monica, hastalığının Teresa’nın kaybolması konusunda kendini suçlu hissetmenle ilgisi var mı?” diye sordum.

Yüzünde yine suçluluk duygusu belirdi. “Hayat sigortası. Teresa İsveç’te bir klinik bulmuştu, çok sayıda bilimsel araştırma yapmış bir yer. Sanırım İsveç’e gidebileyim diye sigortayı benim için yaptırdı.” Luther yaklaşırken bana doğru eğildi ve çabucak “Luther hasta olduğumu bilmemeli” dedi.

Geri çekilmeden önce elini hızla sıktım. Luther yerine otururken, babam ön kapıdan içeri girdi ve aceleyle güneş gözlüğümü taktım.

Gülümseyerek “Merhaba baba” dedim. “Bunlar benim müşterilerim, Monica ve Luther.”

“Tanıştığımıza memnun oldum.” Sesi ve duruşu yeterince nazikti, fakat içten içe hiç de mutlu görünmüyordu. Daha ziyade mutlu bir kampçı yemeye çalışmış fakat kampçının aslında şampiyonluk kazanmış bir koşucu olduğunu öğrenmiş huysuz bir ayyıya benziyordu. Yanağımı öpmek için eğildi. “Daha önce konuştuğumuz şeyi düşündün mü?”

“Fillerin karanlıkta parlamasını mı?”

“Gözlüğünü çıkartabilirsin” dedi, yıpranmış yüzünde bir hayal kırıklığıyla dolu bir ifade belirdi. “Bob Amcan olanları anlattı.”

Güçlkle soluyarak, “Bob Amca beni ispiyonladı mı?” dedim.

“Vaktin olursa, seninle konuşmak istiyorum.”

“Bugün programım bayağı yoğun” dedim, güneş gözlüğüm hâlâ takılıydı ve gülümsüyordum, “fakat yine de uğramaya çalışırım.”

“İyi olur. Sizi rahat bırakayım.” Luther ve Monica’ya başımı salladıktan sonra odasına gitti.

Dean’leri biraz daha sorguladıktan sonra, onlarla vedalaşıp ofisime giden basamakları ikişer üçer çıktım. Son olayları Cookie’ye anlatmak için sabırsızlanıyordum. Bu bir sigorta dolandırıcılığı mıydı? Dr. Yost kesinlikle karısının hayat sigortası yaptırdığını öğrenmişti. Belki bunu bir fırsat olarak görmüştü. Doktorun banka hesaplarına ulaşmalıydım. Fakat bunun için mahkeme kararı gerekiyordu. Hayır, ajan Carson’a ihtiyacım vardı.

Bara yukarıdan bakan balkonda yürümeye başladım. Odam süslü asansörü geçtikten hemen sonraydı, fakat bıçaklı küçük kız yolumu kapatıyordu. Odama girmek için onun etrafından dolandım.

Cookie’nin yüksek sesle, “Ah, size kahve getireyim” dediğini duydum. Kahve makinesinin olduğu yere koşup kocaman açılmış gözlerle bana el salladı.

Gülümsedim ve cevap olarak ben de ona el salladım.

Gözlerini yuvarladı, kahve makinesine ulaşınca odasını başıyla işaret edip “Hey, cezaevi görevlisi beyler!” dedi. İçinizde kahvesine krema isteyen var mı?”

Ah. Ucundan sıyırdım. Geldiğim yerden geri çıktım ve kapıyı yavaşça kapadım. Vay be. Korku filminden fırlama kız gitmişti. Karşılaşmalarımız kısa sürse de anlamlı görünüyordu. Buna emindim.

Babamla konuşacak havada değildim, o yüzden ona görünmeden odasını geçip arka kapıdan çıktım. Misery’ye binmek üzereyken Bob Amca telefon etti.

“Beni ispiyonladın” dedim, kibarlık kısımlarını atlayarak.

“Öyle bir şey yapmadım.” Sesinden gücendiği anlaşılıyordu. “Eh, peki, belki de yaptım. Kime ispiyonlamışım seni?”

“Babama tabii ki.”

“Ne? Reyes olayını mı?”

“İşi bırakmamı istediğini biliyor musun?” Çantamdan anahtarları çıkardım, çünkü Misery DNA’mı hissederek yaklaştığımda kapılarını açma teknolojisinden yoksundu.

“Neyi bırakmanı? Spor salonuna kaydolma işini mi?” Yüksek sesle güldü.

Anahtarı kilide soktum. “Bu büyük bir hakaret.”

“Ne?” Ayılmıştı. “Bana cidden spor salonu kaydın olduğunu söyleme.”

“Tabii ki yok. İşimi bırakmamı istiyor. Dedektifliği.”

“Hadi oradan.”

“Hayır, ciddi söylüyorum.” Çantamı yan taraftaki koltuğa atıp araca tek elle tırmandım. “Kafayı yedi. Cidden işimi bırakmamı istiyor. Bu yüzden ya profesyonel güreşi düşünüyorum ya da oryantal dansı.” Misery ayrıca, *Merhaba Charley. Senin için füzeleri ateşlemeye hazırlayayım mı?* gibi şeyler de söylemiyordu.

“Onunla konuşurum. Bu arada doktor hakkında bir not buldum.”

Ne notu? Okul kayıtlarına mı baktı acaba?

“Veri tabanında. Sonucunda bir şey çıkmamış, ama ismi bir çeşit sahtecilik olayına karışmış. Sana görevli dedektifin adını verebilirim. Geçen sene emekli oldu. Onu tanıyorum. Şu sıralar bol bol golf oynuyor.”

“İyiymiş. Büyük ihtimalle hak etmiştir. Şu anda bizim ofiste iki tane cezaevi görevlisi var” dedim. Tam o sırada Mi-sery puflayarak hayata döndü. Hiçbir ses tanıma yazılımı veya göz taraması gerektirmeden.

“Ne istiyorlarmış?”

“Fikrim yok. Dün gece bir görevliyle konuşmuştum zaten, bu yüzden arka kapıdan sıvıştım.”

“Gerçek bir Davidson tarzı.”

“Hey, Dr. Yost’un mali durumunu öğrenebilir misin? Cooke zaten bunun üzerinde çalışıyor, fakat mahkeme kararı olmadan resmi bilgilere ulaşamam.” Direksiyonu şehir merkezine doğru kırdım....

“Araştırma yapmak gerekmiyor. Zengin işte. Evini gördün mü? Aylık su faturası küçük bir ülkeye bir ay boyunca yetebilir.”

“Peki, banka hesaplarını kontrol etmediysen zengin olduğunu nerden biliyorsun?”

“Gerçekten mali durumunu kontrol etmemi istiyor musun?”

“Papa Katolik mi?”

“Evrak işlerini ne kadar geciktirdiğimden bahsetmiş miydin?”

“Bana ne kadar borçlu olduğumu söylemiş miydim?”

“O zaman mali durumunu kontrol ediyoruz.”

On ikinci bölüm

*Hiçbir şey tartışmanın ortasındaiken
yanıldığını anlamak kadar berbat olamaz.*

– Tişört

Misery'yi terk edilmiş akıl hastanesinin yarım blok ötesindeki ara sokaklardan birine park ettim. Eğilip en yakın çöp bidonuna doğru koştum. Oradan da çalıların arkasına atladım. Çalıların örümcek ağlarıyla kaplı olduğunu fark ettiğim an kollarımı savurmaya ve ağzımdaki ağı tükürmeye çalıştım. Tiksinti dolu bir ürpertiye atlattıktan sonra kendimi toparladım. *Görevimiz Tehlike*'den ilham alıp tel örgülere tırmandım ve oradan da yıkık bir kulübenin tepesine ulaştım. Oraya vardıktan sonra olduğum yere çöktüm. İlham alıp almamak fark etmiyordu. Tel örgülere çıkmak insanın canını acıtiyordu.

Parmaklarımın zonklamasına aldırmayıp etrafı kolaçan ettim. Rottweiler'dan eser yoktu. Ben de aşağı atladım ve içeri girmek için kullandığım bodrum camını aramaya başladım. Camı açmak için mandalı çektim. Normalde camın açılması ve benim içeriye yuvarlanıp sanki nükleer saldırıya uğrayınca yapmamız öğretilen hareketi yapmam, yani iki büküm olup elimle yüzümü kapatmam gerekirdi. Aslında yine de saç kaybindan kurtulamazsınız. Fakat cam sıkışmıştı. Biraz daha zorlayınca açıldı, ancak yarım saniye açık kalıp tekrar çarparak kapandı. Zeus adına ne oluyordu?

O sırada Roket belirdi. Burnu sanki ce-ee'nin kâbus versiyonunda olduğu gibi dev bir çocuğun burnunu cama dayama-

sıyla basıklaşmıştı. Sırıttı. “Bayan Charlotte!” diye bağırdı. Sanki bin mil ötedeyim!

“Roket” diye fısıldadım işaretparmağımı dudaklarıma götürerek, “Şşş” dedim. Çevreme bakınarak Rottweiler’ın patırtısını bekledim. Köpeklerin ölümlerinin seslerini duyup duymadığı konusunda en ufak fikrim yoktu. Ama öğrenmek için uygun bir zaman değildi. “Roket, beni içeri al.”

Tekrar kıkırdadı. “Bayan Charlotte sizi camdan görebiliyorum!” diye daha da yüksek sesle bağırdı. Camı görmemişimdir diye tekrar tekrar işaret ediyordu. “Beni duyabiliyor musun?”

Tanrı aşkına. Uzanıp camı iki santim araladım. “Roket” dedim aralıktan, “beni içeri almalısın.”

“Gelemezsin. Misafirlerim var.”

“Misafir mi? Gerçekten mi?” Roket ellili yıllarda ölmüştü. Kaç kişi onu tanıyabilirdi ki? “Dışarıda köpekler var ve sana bazı isimler vermem gerekiyor.”

Parıldadı. Kelimenin tam anlamıyla hem de. Garipti. Camı iki santim daha açıp burnu ile ağzını dışarı uzattı. “İsimler mi?” diye fısıldadı.

“Evet. Birkaç kişinin ismi. Ölüp ölmediklerini öğrenmem gerekiyor.” Her an gidebilirdi. Roket’in dikkatini birkaç saniye çekebilmek piyango kazanmak gibi bir şeydi. Ama ucunda ikramiye yoktu.

Suratıyla camı ittirdi. Suratı ezilmiş haliyle bir balığa benziyordu. “Merrrrrrrrhaabaaaaa Bayan Charlotte.”

Derin bir nefes aldım. “Çilekli ve Mavi nerede Roket?” Mavi, Roket’in otuzlarda kum fırtınalarından dolayı zatürreeden ölen kız kardeşiydi. Onunla hiç tanışmamıştım. Meğer ölüm meleğiyle tanışmak istemiyormuş. Çilekli ise amcamla çalışan yerel bir polisin ölen küçük kızıydı. Tam bir baş belasıydı.

Roket suratı ezilmiş haliyle gülümsedi. “Senden saklanıyorlar.”

“Ah, harika, şimdi ikisi de benden kaçacak mı?” İlk başta biraz rahatsız oldum. Sonra çocuklardan hiç hazzetmediğimi hatırladım. Bu yüzden durum o kadar da kötü değildi. Seçeneğim yoktu. İsimleri hemen bildirmem gerekiyordu. Yoksa Roket akıl hastanesinin öbür ucuna kaçıp toz olurdu ve onu hepten kaybederdim. Yine de bu bir bacağımanın ısırılmasından iyidir. “Teresa Dean Yost.”

Roket geri adım atıp durdu. Gözkapakları sanki zihnindeki isim rehberinin sayfalarını çevirmişçesine pırpır ediyordu. Hemen sonra bana tekrar odaklandı. “Hayır. Daha ölmemiş.”

Bu yanıt beni şaşırtmıştı. Gerçekten yaşıyor muydu? Nasıl yani? Doktorun onu öldürdüğüne emindim. İki milyon büyük paraydı. Demek yaşıyordu. Yani hâlâ vaktim vardı. “Roket, seni seviyorum.”

Güldü ve camı çarparak kapadı.

“Roket, bekle.” Camı çekip baktım ama nafile. Roket yuvarlanan taş gibiydi. Taşlar göğsümü ve dirseklerimi acıtıyordu. Hemen eve gidip üzerimi değiştirmeliydim. Herkül gibi çekmeme rağmen cam azıcık açıldı. “Canım, bir tane daha isim versem” diye camın dar aralığına fısıldadım.

“Sihirli sözcüğü söyler misin?”

“Lütfen?” dedim yüksek sesle.

“Lütfen sihirli sözcük mü? Sihirli sözcüğün abrakadabra olduğunu zannediyordum.”

“Ah, evet, haklısın. Özür dilerim. Pekâlâ, hazır mısın?”

Başıyla onayladı. Gözleri merakla parılıyordu.

Bu daha da zor olacaktı. Earl Walker’ın birkaç tane ismi vardı ve hiç kimse gerçek ismini bilmiyordu. Yine de denemeye değerdi. “Earl James Walker.”

“Ölü” dedi acımasızca.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım. “Bir dakika, emin misin?”

Roket camı kapatıp şeytani bir kahkahayla mandalı kapadı.

“Roket, lanet olsun.” Mandalı açmaya çalıştım ama ne zaman açsam o da kapatıyordu. “Roket!” diye köpürdüm.

Sonunda gülmeyi kesip bana baktı.

Camdan beni duyduğunu umarak, “Earl James Walker. Öldüğüne emin misin?” dedi.

Camı tekrar açtı, sadece konuşmasına yetecek kadar ve oyununu bozmadan omuz silkti. “Çoğu ölü.”

“Neyin çoğu? Earl James Walker mı?”

“Evet efendim.” Parmaklarıyla saydı. “Kara fırtınalardan beri yedi ölü. Kim bilir ondan önce kaç tanedir?”

Kara fırtınanın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Fakat Roket otuzlardaki o büyük kum fırtınaları döneminde büyümüştü. Belki de onu kastediyordu. “Hiç sağ kalan var mı?”

Tekrar saydı. “İki kişi.”

Vay canına, belki de Reyes doğru söylüyordu. Belli ki Walker’lar o kadar yaratıcı değildi. Çocuklarının isimlerini hep Earl James koymuşlardı. “Nerede olduklarını söyleyebilir misin?” diye sordum yanıtını bilerek.

“Nerede olduklarını bilmiyorum. Sadece yaşayıp yaşamadıklarını biliyorum.”

Pekâlâ, ayvayı yedik. Bu yeterli değildi. Belki aradığım Earl Walker hakkında bir şeyler anlatsam sonuca daha çabuk ulaşabilirdik. “Roket, beni içeri al.”

“Neden?” diye sordu tamamen akli karışmış gibi.

“Çünkü seninle konuşmalıyım ve lanet olası bir Rottweiler’in beni yemesini istemiyorum.”

Koca bir gülümseme belirdi suratında. “Şunun gibi mi?”

Tepemi işaret etti. Tam o sırada koluma yukardan iri bir salya damlası düştü. Sonra nefes sesini duydum. Sıcak nefesi yanaklarımda hissettim. Korkudan altımı ıslatacaktım az kalsın.

Adrenalin vücuduma hızla yayılıyordu. Bu benim yerde sabit bir şekilde yatmama engel olabiliirdi, ama neyse ki hareketsiz kalmayı başardım. Koşmak köpekleri sadece mutlu ederdi. Saatli bir bombayı durdurmaya çalışmış gibi yavaşça elimi cebime götürdüm ve deriden kemik şeklinde bir çubuk çıkardım. Koca bir ağız havlayarak zıplamadan önce elimi güçlkle kurtardım. Eminim, üzerimden geçerken birkaç kaburgamı kırmıştır.

Küfrederek yan tarafa göz attım. Neyse ki Rottweiler attığım kemikle ilgileniyordu. Sanki kemiği almak istediği için özür diler gibi ara sıra burnuyla beni dürtüyordu. Kalbim durmuştu sanki.

“Sen ne tatlı şeysin öyle” dedim köpeğe ve o da –hımm sandığım gibi erkek değil kızmış– sırtüstü uzandı. Kuyruğunu sallaması Çin’de bir fırtınaya neden olabiliirdi. Karnını kaşdım. “Sen sadece koca bir bebedisin. Evet, öylesin.” Burnunu ellerime dokundurdu. Ben de tasmaına baktım. “Artemis mi? Adın Artemis mi?”

Yeni kariyerim için iyi olacağını düşünerek bir süre güreştim onunla. “Sen tanrıça mısın? Tanrıça gibi görünüyorsun. Senin gibi güzel bir köpek için ne güzel bir isim...” Bir çift bot görünce bebek gibi konuşmayı kestim. Donup kalmıştım.

Deri dizlik kaplı bacakları, kafatası şeklinde tokalı kemeri ve HEPSİNİ ÖLDÜR, BIRAK TANRI ONLARI AYIRSIN yazan deri yelek altına tişört giymiş adamı süzdüm. Gözlemi mi kirli görünlü çene, siyah güneş gözlüğü ve güneş ışığını emecek kadar karanlık saçla döndürdüm.

“Şanslısın. Şahdamarın hâlâ yerinde duruyor” dedi. Sesi mesajına rağmen derin ve rahatlatıcıydı. “Artemis insanları pek sevmez.”

Üstüm başım kir toz içinde doğrulup oturdum ve yukarı doğru baktım. “Tatlı bir köpek.”

İlki kadar pejmürde gözüken iki adam daha bana doğru

geliyordu. Biri gençti. Yunan Prensi gibi görünüyordu. Diğeri, motosiklet çetesi üyesinden ziyade İtalyan mafyasına benziyordu.

İlk gelen adam onlara döndü. “Artemis’in tatlı olduğunu söyledi.”

Yunan Prensi omuz silkti. “Gerçekten de tatlı.” Aldığı sıkı bir yumruktan sonra omzunu ovaladı ve “Öyle. Benim hatam değil” dedi.

“Bu tamamen senin hatan gerzek.” Adam öfkeli gözüküyordu. Ama hâlâ tam olarak ne hissettiğini anlayamıyordum. “Bu pilicin suratının yarısı gitmiş olmalıydı.”

Tony Soprano başıyla onayladı. Ben katılmadığımı işaret edercesine başımı iki yana salladım.

“İyi bir bekçi köpeği bile değil artık. Bununla ne yapacağım şimdi?”

Artemis göğsüne doğru atlayıp yeni oyuncağını gösterdi.

“Evet, evet. Biliyorum, hediye almışsın.” Kulaklarını neşeyle okşadı. Sanki bulduğu kemiği yiyecekmiş gibi köpeği arka tarafa götürüp oturttu. Köpek tekrar atlamaya çalıştı ama adam ona engel oldu. Köpek de kemiğine döndü.

“Ben gerzeğim ha?” dedi Prens. “Sen de sümsük ihtiyarın tekisin.”

Kolumu zonklatan başka bir pat sesi binada yankılandıktan sonra çetenin lideri olan adama baktım. “Herhalde burada ne yaptığımı merak ediyorsundur.”

Birbirlerine bakıp gülüştüler. “Dalga mı geçiyorsun?” diye sordu Mafya Üyesi.

“Onları görebiliyorsun değil mi?”

Tekrar lidere odaklandım. “Onlar mı?” Hâlâ yerdeydim ve çizmesinin tekini karnıma koyduğunda ayağa kalkmaya çalıştım. O kadar sıkı değildi. Sadece yerde tutuyordu beni. Belli ki kadınları böyle görmek istiyordu. Zaten kir toz içinde olmama rağmen ona bakıp “İzin verir misin?” diye sordum.

“Buraya izinsiz girdiğini hatırlıyorsun değil mi? Sana her istediğimi yapabilirim.”

Tam da ondan hoşlanmaya başlamıştım oysa.

“Onlar kim?” diye sordu.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

Prens yanımda diz çöktü ve ağzı ağzıma yapışacak kadar yaklaştı. Arka cebime uzanıp dedektiflik kimliğimi aldı. Ge-reğinden uzun bir süre uzanmış durumda kaldıktan sonra kimliğime baktı. “Kız özel dedektifmiş.”

Ayağa kalkıp liderine verdi.

“Charlotte Davidson, özel dedektif” dedi korkusuz lider ayağını karnımdan çekerek. “İşinde iyi misin?”

“İyi tanımlaman gerekir. Diğer köpekler nerede? Genel-likle üç tane köpeğiniz olur.”

Üzerlerine bir sessizlik çöktü. “Gittiler” dedi sessizce. “Ze-hirlendiler. Artemis de neredeyse gidiyordu.”

Nefes nefese ayağa kalktım. “Kim yaptı?” Öfkelenmişim.

Mafya Üyesi omuz silkti. “Biz de onu arıyorduk.” Bana şüpheyile baktı.

Bu suçlamayı umursamamayı tercih ettim.

“Peki, kim onlar?”

Kıyafetlerimi silkip lidere dönerek sorgulayıcı bir bakış attım. Artemis hareketimi bir işaret olarak algıladı ve beni duvara doğru itti. “Kim kim?” diye sordum düşerken ve köpe-ğe tutundum.

“Akıl hastanesindeki hayaletler.”

Lider, Artemis’i tasmaından çekip oturturken hayret-le donakaldım. Köpeğe ne kadar nazik davranıyordu böyle. Herhalde hâlâ iyileşememişti. “Hayaletlere inanan bir tipe benzemiyorsun.”

“İnanmıyordum. Şimdi inanıyorum.”

“Pekâlâ. Kim olduklarını bildiğimi nereden biliyorsun?”

Prens “Çünkü onlarla düzenli olarak konuşmaya bir tek

sen geliyorsun. Buraya gelen diğer herkes ya parti yapıyor ya da hayaletli akıl hastanesini filme alıyor” dedi. Efekt yapmak için parmaklarını oynattı. “Lanet olası hayalet avcılar. Elbette, bazen de erkekler kızları korkutmak için getiriyor. Kollarına atladıkları vakit eğlenceli oluyor.” Gülümsedi. “Birkaç kez bunu ben de yaptım.”

Gülümsemeden edemedim. “Peki, bu yerin gerçekten hayaletli olduğunu nereden biliyorsun?”

“Duvarları görüyoruz” dedi Mafya Üyesi, “bir gün bazı isimler varken, başka bir gün yeni isimler oluyor. Hayaletler sürekli oraya yeni isimler kazıyor. Tekrar tekrar o duvarlara kazıyorlar.” Yıkık binaya kısa bir bakış attı. “Bu şey bir gün çökecek.”

Bu konuda ben de endişeliydim. “Aslında tek bir adam var. Daha doğrusu adı Raket, dürüst olmak gerekirse... Duvarlara isimleri o kazıyor. Kız kardeşi de burada. Ama henüz tanışmadım onunla.”

İnançları onları bundan alıkoymuştu. İkisi de ne diyecek diye liderlerine baktı. Adam bana soru sormak istedi ama gerçekten fazla bir şey anlatacak vaktim yoktu. Ben de anlaşılması kolay bir şey anlatmaya karar verdim.

“Bak” dedim derin bir nefes alarak, “Raket ellili yıllarda öldü. Onun... bir yeteneği var. Ölen herkesin ismini biliyor. Araştırma yaparken benim işime yarıyor. O bir dâhi. O...” Raket’in kişiliği gülümsememe neden oldu. “...O çocuk gibidir. Dikkati dağınık, hiperaktif, büyük bir çocuk gibidir.”

Birbirlerine baktılar.

“Gidebilir miyim?” diye sordum omzumun arkasına işaret ederek. “Bir kayıp vakasını araştırmam gerekiyor da.”

“Onunla bizim için konuşabilir misin?” diye sordu korkusuz lider.

“Elbette ama bugün değil.”

Prens sanki belaltımı takdir ederek başını eğdi.

“Önden gidebilirsin” dedi lider; Artemis’in tasmaşını tutuyordu. Köpek dili dışarıda hızlı hızlı soluyordu. Belli ki oyun istiyordu.

“Gerçekten mi? Önden mi?” Bu harikaydı. Tel örgülere çıkmak hiç de bana göre değildi.

“Ne zaman geri gelirsin?” sordu bir diğeri.

Ön kapıya doğru hızla gidiyordum. “Yakında!” diye söz verdim. Gerçekten de Raket’le daha fazla konuşmak isterdim. Fakat şimdi bir motosiklet çetesiyle samimiyet kurmanın sırası değildi. Nedense hep kucak dansı isterler. Misery’ye doğru hızla giderken sokağın ortasında durup arkama baktım. Geniş siyah bir kamyon yarım blok ötedeydi. Camı indi. Garrett selam vermeden büyük bir gülümsemeyle uzandı. Amcam tekrar onu kuyruğuma takmıştı demek. Reyes kaçmıştı; ben-se büyük bir ihtimalle onu bulmakta zorluk çekmeyecektim.

Garrett’a sonsuza dek onu kör etmeyi umarak en ölümcül bakışımı attım.

Gülüp bağırdı, “Üç! Onu denemek için sabırsızlanıyorum!”

Yeter artık bu liste hikâyesi! Sırtımı döndüm. Yüksek sesle kahkaha atıyordu ve ben ona dönüp bakmayı reddettim. Lanet olsun. Ara sıra Bob Amca’ya hayır diyemez mi yani...

Misery’ye atladım ve tam da Cookie’nin telefon numarasını çevirmeye başladığım sırada Raket yanımda belirdi. Hemen yanımdaki yolcu koltuğuna oturdu. Raket’in kendi mekânından çıktığını daha önce hiç görmemiştim. Bu yüzden de onu tanıyabilmem biraz zaman aldı. Onun da biraz zamana ihtiyacı olmuştu bu arada. Gözlerini kırıştırdı ve sanki ilk defa görüyormuş gibi etrafına bakındı. Sonra çocuksu suratını bana çevirdi.

“Beni terk ettin.”

“Raket, burada ne yapıyorsun?”

Yüzünde kocaman bir gülümse belirdi, sonra yeniden ciddileşti. “Beni terk ettin.”

“Evet, biliyorum. Üzgünüm. Her şey yolunda mı?”

“Ah, evet” dedi ve söyleyeceği şeyi hatırladığı anda yerinden fırladı. “Teresa Dean Yost.”

İrkilip “Ne olmuş ona?” diye sordum. Umarım hayati durumunu son birkaç dakikada değişmemiştir.

Endişeyle bakıp “Acele et” dedi.

Tekrar ismini söyleyemeden gitmişti. Lanet olsun. Acele et mi? Nerede olduğunu bilsem acele ederdim. Doktor ona ne yapmış olabilir ki?

Cookie’yi aradım.

“Sence kırmızı ve pembe birlikte iyi gider mi?” diye sordu alo demek yerine.

“Eğer ufak bir kek olsaydın iyi giderdi. Teresa Yost yaşıyor” dedim ve arabayı çalıştırıp sokağa döndüm.

“Ne? Gerçekten mi? Ufak bir kek mi?”

Kırk dakika sonra Isleta Golf Sahası’nda golf arabası sürüyordum. Bob Amca aramış, sahtecilik bürosunda görevli dedektifle irtibata geçtiğini söylemişti. Dr. Nathan Yost’a bir çizik attıran sahtecilik bürosu. Sahteciliğin nedenini bilmek istiyordum. Cook’u aradım yine. “İşe gidip gelmek için bir golf arabası almalıyız.”

“İşe gitmek için otuz saniye yürümek yetiyor zaten.”

“Kesinlikle! Bu her yıl bize birkaç dakika kazandırır.”

“Sen biraz uyuyabildin mi?”

“Tabii. Bir saat şekerleme yaptım gelirken.”

“Oraya giderken arabayı sen kullanmadın mı?”

“Diğer sürücüler beni sürekli uyandırdı. Korna çalmak yasaklanmalı.”

Daha fazla azarlanmamak için –ufak kek yakıştırmasına kızgındı– telefonu kapadım. Ardıç ağacının yanındaki kum çukurunun yanındaydım o sırada. Çim kaplı bir yükseltide bir grup adam durmuş önlerindeki sahayı inceliyorlardı. Ya

da benim golf aracını, üzerime ateş açılmasına karşı antrenman olsun diye zikzaklı sürmemi izliyorlardı. Golf arabam çok havalıydı. Tek eksiği arkasından alev çıkarmamasıydı. Bir de süspansiyona ihtiyacı vardı.

Aracı dikkatlerini çekmek için tam önlerine gelince gıcırattım. "Paul Ulibarri aranızda mı?"

Bir adam öne çıktı. Elinde kötü bir golf sopasıyla yaşlıca bir beyefendi. "Paul benim" dedi hafif bir merakla.

"Merhaba" diyerek arabadan çıkıp elimi uzattım. "Ben Charley Davidson."

"Ah, elbette. Az önce amcanızla konuştum. Sizi bu kadar çabuk görebileceğimi sanmıyordum."

"Şey, kayıp eş vakamız var ve mümkün olan en insancıl hızla onu bulmam lazım."

"Elbette. Howard" dedi ve koşarak elindeki sopayı bir adama verdi. "Döneceğim."

Hepsi ona gülümsedi ve zarif bir şekilde, belki de fazlasıyla zarif, başlarını salladılar. Sadece biri oyunun bölünmesine bozulmuş gibiydi. Top sakallı, parlak saati olan somurtkan biri.

"Oyununuzu böldüğüm için üzgünüm."

"Ah, hiç önemli değil. Biz bilinçli bir şekilde zaman öldürüyoruz. Biz eskiler yeterince hızlı oynamayız. Oysa genç Caleb'in bir yerlere yetişip insanlarla görüşmesi gerekiyor."

Güldüm. "Yani adamın acelesi var değil mi?"

"Evet. Babasına golf sözü verdi ama söz verdiğine pişman oldu."

Onlara baktım. "Babası kim?"

"Benim." Gülümsedi. Gözlerinde aldatıcı bir ışık yanıp söndü. "Amcan davadan bahsetti. Davayı gayet iyi hatırlıyorum. Hannah'yı aradım —o hâlâ kayıt departmanında— ve dosyayı aldirttim. Bakmak istiyorsan dosya onda."

"Teşekkür ederim." Böyle yardımcı olmasına azıcık şaşırmıştım.

“O adamı gerçekten de hapiste görmek istemiştim” diye-
rek baklayı ağızından çıkardı.

“Dr. Yost’u mu?” diye sordum.

“Ne? Ah, hayır.” Başını salladı. Bana tekrar odaklan-
dı, “Eli Quintero. Gördüğüm en iyi lanet olası sahte imzacı.
Xeros’tan daha fazla kâğıt basmıştır.”

“Kâğıt mı?” diye şaşkınlıkla sordum. “Yani sahte belgeler-
den bahsediyorsunuz, kimlik ve onun gibi şeyler değıl mi?”

“Evet han’fendi.”

“Vay, bunu beklemiyordum. O zaman siz niye doktoru bu
suçtan kayıt altına aldınız?”

“Çünkü listede o vardı.” Kaşlarımı soru sorarcasına çatın-
ca ayrıntılara indi. “Quintero’nun mekânına baskın yaptığı-
mızda olay yerinden çoktan kaçmıştı. Ya Minnesota’ya ya da
Mississippi’ye, isminde M olan bir yere gitmiş en son duydu-
ğumda. Fakat arkasında bir kitap bırakmış, bir kayıt defteri.
Olay yerinden tüymek için hazırlık yaparken defter bir ma-
sanın arkasına düşmüş. Düzinelerce isim vardı. O isimlerden
biri de sizin doktordu.”

“Gerçekten mi?” Hayrete düşmekten daha fazlası olmuş-
tu bana.

“Ne yazık ki elimizdekilerin hepsi bu kadardı. Dava aç-
mak için yeterince kanıt yoktu, ama ben bunun için aylarca
uğraştım.”

“Kendinizi kötü hissetmiş olmalısınız.”

Miskin miskin başıyla onayladı. “Evet, öyle.”

“Dr. Yost’un Quintero’yu ne zaman ziyaret ettiğini biliyor
musunuz?”

“Şey, yanlış hatırlamıyorsam doktor listedeki son isimler-
den biriydi. O yüzden baskına yakın bir tarihte olmalı. Ve bu
da...”

Caleb “Gerçekten mi baba?” diye arkamızdan söylendi.
Topa vurma sırası babasına gelmişti.

Adam yavaşça döndü. Büyük bir gülümsemeyle oğluna karşılık verdi. "Gerçekten, Caleb. Gerçekten." Caleb golf sopasını atıp yürümeye başlarken babası bana döndü. "Karım onu fazla şımarttı. Yaklaşık üç yıl kadar önceydi sanırım."

Üç yıl mı? Çünkü öyle bir davranışın kök salması onlarca yıl alır.

"Evet, doğru, elimdeki en son dosyalardan biriydi. O yüzden üç yıl oldu diyebilirim."

"Peki, tamam o zaman. Zamanınızı ayırdığınız için çok teşekkür ediyorum. Sakıncası yoksa Hannah'yla dosya için irtibata geçeyim."

"Tabii ki sakıncası yok." Kartını bana verdi ve arkasına Hannah'nın numarasını yazdı. Daha sonra uzaklaşan oğluna baktı ve bana döndü. "Başka bir şey istemediğine emin misin? İpucu, hukuki danışmanlık veya Gettysburg Konuşması'nı tam olarak öğrenmek..."

Güldüm ve aracıma doğru yürüdüm. "Hayır. Çok teşekkür ederim."

"Amcana eşeğin teki olduğunu söyle" diye seslendi.

"Söyleyeceğim." Adamı sevmiştim. Uzaktan adamın oğlunun oyuna devam ettiğini görüyordum. Zamanın para kadar değerli olduğu hakkında bağıra çağıra atıp tuttuğunu duydum.

"Hiç mi hiç umurumda değil" dedi eski dedektif.

Hannah'yı, yani evrakları dosyalayan görevliyi, kulüp binasına giderken aradım. Meğer kayıt defterinde doktorun isminin yanında Keith Jacoby'nin de ismi yazıyormuş. Defterden tam bir tarih aldım ve dosyayı yine ihtiyacım olabileceği için el altında tutmasını rica ettim. Sahte imzacı Eli Quintero'yu bulmam gerekebilirdi. Dedektifin raporuna göre Eli, Mississippi'ye kaçmış ve orada işlerine devam etmişti.

"Hiç sorun değil" dedi. "Bobby için ne olursa yaparım."

Bobby mi? Bob Amcayı mı kastetti? İyy.

Garrett'a parmağım ile kötü bir işaret çektim, Misery'ye atladım ve Cook'u aradım. "Dr. Yost'un adalara gidişleri ve gelişlerini unut" dedim telefonu açtığı anda.

"İyi olur, çünkü fazla bir şey bulamıyorum."

"İnsanlar artık Susam Sokağı'nı izlemiyor mu?" diye sordum I-40'a çıkarken.

"Beni şimdi anladın. Ne var ne yok?"

"Ne yapıyordusayn aynıyını bu kez Keith Jacoby için yapmamı istiyorum."

"Almadığım bilgiden bahsettim mi?"

"Kesinlikle bahsettin, teşekkürler."

"Neredesin?"

I-40'a girerken az kalsın bir kamyonu geçiriyordum. "Dönüş yolundayım, neden?"

"Dikkatin dağılmış gibi geliyor sesin."

"Şey, öyleyim. Garrett beni takip ediyor."

"Gerçekten mi? Ne giyiyor?"

"Cook, bu ciddi bir durum."

"Bekle, ne yapıyorsun sen öyle?"

Sesimdeki gerginliği duyabiliyordu sanırım ve bu gerginliğim başımı bir o yana bir bu yana uzatmaktan kaynaklanıyordu. "Arkamda tamponuma yapışmış gibi gelen ufak kızıdan kurtulmaya çalışıyorum."

"Ah. Bu yaptığın tehlikeli değil mi?"

"Normalde öyle ama bıçağı var."

"Eh, o zaman sorun değil."

On üçüncü bölüm

Bir rahibenin hayatı: Namus, fakirlik ve itaatkârlık.

Bir dakika, namus mu?

– Tampon çıkartması

Misery'yi ofisimin yanına park eder etmez Cookie'ye radyoda duyduğum en inanılmaz şeyi anlatmak için merdivenlerden koşarak çıktım. Kapıdan uçarak geçip Cookie'nin masasının önünde durdum. "Milton Berle'nin penisi hakkında yaptığı esprileri duydun mu?"

Cookie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve başıyla arkamı işaret etti.

Başımı çevirince genç bir rahibenin beni beklediğini gördüm.

Hay aksi.

Gülümsedim. "Üzgünüm" diyerek elimi uzattım. Genç rahibe başörtüsüne ve kumral saçına uyan lacivert bir etek ile kazak giymişti. "Benim adım Charlotte Davidson."

"Biliyorum." İki eliyle elimi tuttu. Sanki bir rock yıldızıyla tanışıyormuş gibi yeşil gözlerinden hayranlık akıyordu. Ya da taş kesilmişti. "Kocaman olduğunu duymuştum."

"Pardon?" diye sordum gözlerindeki hayranlığa şaşarak.

"Milton Berle'nin penisi."

"Ah, evet. Garip değil mi? Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Şey..." Önce bana sonra Cookie'ye bakıp yeniden bana döndü. "E-postalarınıza cevap vermediniz. Ben de sizi görmeye geldim."

Kaşlarımı çattım. "E-postalarınız mı? Tanışıyor muyuz?"

“Hayır” dedi kıkırdayarak, “ama kim olduğunuzu biliyorum. Sadece tanışmak istedim.”

“Kim olduğumu mu?” diye sordum temkinli bir sesle.

Bana doğru uzanıp “Ölüm meleğisiniz” diye fısıldadı.

Az kalsın düşüp bayılacaktım, ama yine de sakın görünmeyi başardım. Fal taşı gibi açılmış gözlerle bakan Cookie şaşkınlıktan kahve fincanını devirdiğinin farkında bile değildi. Boğazımı temizleyip devrilen fincana baktım. Neyse ki fincandaki kahvenin çoğunu içmişti. Bir peçete alıp dökülmüş kahveyi temizlemeye koyuldu. Ben de bu sırada rahibeyi odama götürdüm.

“Bir kahveye ne dersiniz?” diye sordum. En son içtiğimden beri dakikalar geçmişti.

Başını hayır anlamında iki yana salladı.

“Pekâlâ, ne kadar istediğimi Tanrı bilir” dedim kendime kahve koyarken.

“Büyük ihtimalle biliyordur” dedi. Biraz düşününce ne dediğimi fark ettim. “Resimlerinizi sevdim.”

Cookie bir fincan kahve alıp yanıma oturdu. Rahibe tam karşımızda oturuyordu.

“Teşekkür ederim. Şey, isminizi sorabilir miyim?”

“Elbette” dedi yine kıkırdayarak. “Adım Rahibe Mary Elizabeth. Ancak siz beni Bayan Sahibe Kadifeçiçeği olarak biliyorsunuz.”

Ayağa kalkıp onu süzdüm ve tekrar oturdum. “Siz Bayan Sahibe Kadifeçiçeği misiniz?”

Gülümsedi ve başıyla onayladı.

“Beklediğimden çok farklısınız” dedim büyük bir yudum kahve aldıktan sonra. Aşk boncukları, tarot kartları ve kokulu yağları olan New Age tipli bir kadın bekliyordum. Bayan Sahibe Kadifeçiçeği melekler ve iblisler hakkındaki sitenin sahibiydi. Açıkçası site kurmayı bilmesi bile şaşırtmıştı beni.

“Fark ettim. Yanılttığım için üzgünüm. Diğerlerinin si-

zi bulduğumu bilmelerini istemiyorum” dedi ellerini iki yana açarak. “Onlara bunu anlatmadan önce sizin doğru kişi olduğunuza emin olmak istedim.”

“Onlar mı?” diye sordum. İşte şimdi iş çirkinleşebilirdi. Bu gezegende sadece bir avuç dolusu insan ne olduğumu biliyordu.

“Kusursuz Haç Kardeşliği. Hemen sokağın aşağısındayız.”

“Elbette.” Ona uzun uzun baktım. Buna sesini çıkarmadı. “Bakın, Büyük Kahuna’ya inanmadığım için değil. Sadece ne olduğumu nerden biliyorsunuz?”

“Şey...”

“Ve beni nasıl buldunuz?”

“E... e...”

“Ve Şeytan’ın oğlunu nereden biliyorsunuz?” diye sordum Garrett’in ölüm meleği olduğunu iddia eden e-postasına *Sen ölüm meleğiysen ben de Şeytan’ın oğluyum* diyen yanıtını hatırlayarak.

Cookie kahvesinden bir yudum alırken başını salladı. Merakla bakıyordu.

Rahibe sabırla gülümsemeye devam etti. Sözümü bitirmemi bekledi ve tekrar konuşmaya başladı. “Tamam, fazla lafı uzatmadan kendimle ilgili birkaç şey söyleyeyim.”

“Pekâlâ.” Arkama yaslandım ve kahvemden bir yudum daha aldım.

Koltuğunda biraz dikleşti. Dizlerini bitiştirip ellerini dizlerinin üstüne koydu. “Melekleri duyuyorum.”

Gözlerimi kıptım sözlerinin devamını yani can alıcı noktayı bekledim. Sessizlik olunca “Ya sonra?” diye sordum.

“Şey, hepsi bu. Melekleri duyuyorum.”

“Tamam, bu her şeyi açıklıyor.”

Rahatlayarak derin bir nefes aldı. “Çok şükür. Benim endişem...”

“Ciddi misiniz?”

“Pardon?”

“Bu hiçbir şeyi açıklamıyor.” Kahvemi bırakıp öne doğru eğildim. “Sadece alay ediyordum.”

“Ah, anlıyorum.” Kaşlarını çatıp başını salladı. “Bazen bunu göremiyorum.”

“Öyleyse bütün o site, iblisler nasıl saptanır yazısı filan, sizin değil mi?”

Başıyla onayladı. Gülümsemesi içtendi. “Açık konuşmak günah değildir.”

“Siz gerçekten Bayan Sahibe Kadifeçiçeği misiniz?”

Yine başıyla onayladı. Sanırım bu durumu sindirmem için bana zaman tanıyordu. Açıkçası buna ihtiyacım da yok değildi.

“Pekâlâ, bunu geçelim.”

Yine başıyla onayladı.

“Cookie size e-posta attı ve onun doğru kişi olmadığını biliyordunuz. Sonra Garrett ölüm meleşti olduğunu iddia eden bir e-posta yazdı ve yine doğru kişi olmadığını bildiniz. Sonra, şunu açıkça belirtiyim” dedim işaretparmağımı kaldırarak, “Cookie benim adıma aldığı sahte bir hesapla ölüm meleşti olduğumu yazdı ve o hesabın benim olduğunu anladınız.”

Yine başıyla onayladı.

“Hangi?.. Ne?..”

Bana acıyıp konuşmaya başladı. “Sorun seçtiği isimdi.” En az benim kadar şaşırılmış olan Cookie’ye baktı. “Jason Voorhess.”

Gözlerimi devirdim. “Sana 13. Cuma’daki adamın ismini seçme demiştim.”

“Ya o olacaktı ya da Michael Myers” dedi kendini savunmak için.

“Hayır, Halloween’deki adamı isteyen bendim. Sen bana ilk başta Freddy Krueger ismini verecektin.” Rahibe Mary Elizabeth’e döndüm. “Gerçekten mi? Freddy mi? Yüzünün halini gördün mü?”

“Fark etmezdi” dedi kendinden emin bir şekilde kafasını sallayarak. “Melekler çok uzun zaman önce hangi ismi seçeceğini bilirdi. Bu ismi kullanacağını söylediler.”

“Melekler, sizinle gerçekten konuşuyorlar o zaman.” Bir kahkaha attı ve hemen eliyle ağzını kapadı. “Özür dilerim. Bazen gerektiği gibi davranamıyorum.”

“Dert değil.”

“Aslında, melekler benimle konuşmuyor. Onları duyabildiğimin farkında olduklarına bile emin değilim.” Kaşlarını sorgulayıcı bir şekilde kaldırdığımda, “Yaptığım şey daha çok kulak misafiri olmak” dedi.

“Meleklerle mi?” diye sordum.

“Kendimi bildim bileli onları duyabiliyorum.”

“Vay, bu ilginç işte. Arkadaşım Pari’nin de başına gelmiş böyle bir şey. Bir kazada ölüp çalışkan bir ilkyardım görevlisinin sayesinde yeniden hayata döndüğünde meleklerin konuştuğunu duymuş.”

Mary Elizabeth kıkırdadı. “Aynen öyle. Benimkinin tek farkı, onları sürekli duymam.” Bize doğru eğilip kutsal bir sırrı açıklıyor gibi “Bazen çok sinir bozucu oluyor. Hiç susmuyorlar” dedi.

“Evet, doğru” dedim gülümseyerek. “Hangi ismi kullanacağını biliyordunuz ama beni nasıl buldunuz?”

“Hımm, bağlantılardan.” Sandalyesiyle biraz geriledi, yüzünde suçluluk ifadesi vardı.

“Bağlantılarınız, acaba yasadışı mı?”

Suluk soluğa kaldı. “Hayır! Şey, tamam. Tam olarak emin değilim. Birini tanıyan birini biliyorum.”

“Ve o?..”

“Adresinizi buldu.”

“Vay.” Azıcık da olsa etkilenmiştim. “Melekler ve iblislerle ilgili siteyi bunun üzerine mi kurdunuz?”

Başıyla onayladı.

“Charley’nin sahte ismini meleklerden mi duydunuz?” diye sordu Cookie.

“Evet, her türlü şeyi duyuyorum. Eğer bir şey yapılmazsa, gelecek hafta olacaklara inanamazsınız.” Gözlerini devirdi. “Ki öyle olmaz da. Asla öyle olmaz. Hiç kimse dinlemez.”

“Siz Tanrı’nın habercisisiniz öyleyse” dedim şaşkınlıktan ağzım açık kalmış bir halde.

“Hayır, hayır.” Elini sallayarak düşüncemi doğru bulmadığımı belirtti. “Yok, öyle değil. Geleneksel anlamda değilim. Yani vahiyle haber almıyorum. Sadece vahiy alanları dinliyorum. Biraz üzerine kafa yorarsan kulağa ahlaksızca bile gelebilir.”

Gülmekten kendimi alamadım. “Şu anda şaşkıyım.”

“Ben de” dedi Cookie. “Yani, beklediğimiz kişi değilsiniz.”

“Evet, bunu sıkça duyuyorum. Ancak rahibeler sizin hakkınızda daha fazla şey bilmek istiyor. Ah, tabii ki bir de Reyes hakkında.”

Hımm. “Reyes hakkında ne biliyorsunuz?”

“Şey, biraz düşünmem gerekiyor. Ölüm meleğiyle birlikte olmak için dünyada doğan Şeytan’ın oğlu. Fakat diğer rahibeler bu tanıımı uygun bulmuyor. Bunun sizi sınırlandırdığını düşünüyorlar. Her neyse, Reyes’in gerçek adı ‘güzel olan’ manasına gelen Rey’aziel. Ayrıca o da bir köprü, sizin gibi. Ah!” Bize döndü. “Ve kıyameti getirebilecek kadar güçlü.”

“Epey bilgilisiniz.”

“Evet, dediğim gibi.” Elini birinin aralıksız sürekli konuşmasına işaret eder gibi açıp kapadı. Çok komikti. “Yani dünyanın sonunu getirebileceğini biliyorsunuz değil mi?” diye sordu.

“Evet, biliyorum.”

“Fakat... Anlamıyorum.” Kaşlarını çattı. “İblisler onu öldürecekken ve yine kendi hayatını sonlandıracakken onun hayatını kurtardınız. Sonra da onu bu boyuta hapsedtiniz.”

“Öyle yaptım değil mi?” İçimdeki ışığı kullanarak Reyes’a işkence eden küçük iblisleri yok ettikten sonra –meğer ib-

lislerin içimdeki ışığa alerjisi varmış— Reyes kendisini daha az savunmasız bırakmak için intihara kalkıştı. Onu dururdum ve sonra onu fiziksel bedenine hapsedtim. Ancak rahibe Mary Elizabeth'in yaptıklarını bilmesi, hatta benim veya Reyes hakkında herhangi bir şey bilmesi bile rahatsız ediciydi.

“Demek istediğim, sebepler ortadaydı” diye devam etti. “Ne yaptığınızı bile bile onun hayatını kurtarmanız beni biraz şaşırttı sadece.”

“Hangi sebepler ortadaydı?”

“İkiniz. Siz ve Rey’aziel. Birbirini çeken kutuplarsınız. Tam anlamıyla.” Göstermek için iki işaretparmağını da havaya kaldırdı. “Arzunun katıksız gücüyle birbirinizi çekiyorsunuz.”

“Ah, o şey.”

“Yani, bu yazılmıştı. Benim bunu bilmemem söz konusu değil. Sadece eğer küçük iblisler sizi ele geçirirse...”

“Evet, biliyorum. Çok kötü şeyler olur” dedim karnımdaki kasılmayı umursamamaya çalışarak.

“Gerçekten de çok kötü şeyler. Fakat endişelenmeyin. Büyük çileden hemen sonra size bir bekçi yollayacaklar.”

“Çile mi?”

“Evet” dedi başıyla onaylayarak.

“Çile çekmeye pek meraklı değilim. Çok canımı acıtacak mı?”

“Çile öyle bir şeydir. Özellikle melekler bunun kehanetinde bulunuyorsa.”

“Bu korkutucu derecede rahatsız edici. Bana bir bekçi mi yollayacaklar? Reyes’ın benim bekçim olduğunu düşünüyordum.”

Kahkaha attı. “Rey’aziel mi? Bekçi mi?”

“Evet” dedim biraz şaşkınlıkla. “Her zaman benim yanımda oldu. Beni korudu ve birkaç defa hayatımı kurtardı.”

“Bu dediğiniz doğru. Ama o sizin bekçiniz değil. O... sanırım durumu anlamıyorsunuz.”

“Ne durumu?” diye sordum ihtiyatlı bir şekilde.

“O, o çok güçlü.”

“Evet, onu da biliyorum.”

“Ve o... Bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum.”

“Rahibe Mary Elizabeth, eğer çekinmenizin sebebi alınacak olmamsa çekinmeyin. Alınmama neden olacak pek fazla şey yok.”

“Ah, o zaman söyleyeyim. O sizin için Aşıl topuğu gibi.”

“Benim neyim?”

“Kriptonit taşı gibi.”

“Yani Reyes zayıf noktam mı?” diye sordum. Alınmaktan çok kafam karışmıştı.

“Aynen. Ona âşıksınız. O yakınınızdayken mantıklı kararlar veremiyorsunuz.”

“Haklı” dedi Cookie başıyla onaylayarak.

“Pöff. Lütfen, bütün gün boyunca kararlar veriyorum. Hem de gözlerim kapalı ve ellerim bağlıyken.”

“Kesinlikle” dedi. Ağzı zalim bir çizgiye dönüşmüştü. “Bu, onun yanındayken sıklıkla oluyordu.”

Bunu bilmesi tuhaf bir şekilde küçük düşürücüydü.

“Peki kim, o zaman? Bu bekçi kim?” Kahvemden büyükçe bir yudum aldım. Eğer geleceğimde büyük bir çile varsa alabileceğim kadar çok enerji depolamalıydım. Çile, büyük olsun küçük olsun, genelde içimdeki enerjiyi emiverirdi.

“İsmi bilmiyorum. Ancak dengeyi getireceğini biliyorum. Ve henüz ölmediğini.”

“Pekâlâ.” Düşünceli bir halde arkama yaslandım. “Öyleyse o öteki dünyadan biri, değil mi?”

“Evet.” Saatine baktı. “İki gün, on bir saat, yirmi yedi dakika sonra ölecek.”

“Vay, bu bayağı detaylı oldu. Bu kişiyi öldürmeyeceğim değil mi?” Gerginlikle güldüm. Kendi bekçi meleşimi öldürmem çok kötü olurdu. Bunu üstüne alabilirdi.

“Elbette ki hayır” dedi o da benimle gülerek. “Doğrudan değil.”

“İyi o zaman.” Sözlerini tam olarak anlayana kadar kahvemden başka bir yudum aldım. “Bir dakika, ne demek istiyorsunuz?”

“Ne hakkında?”

“Doğrudan değil derken?”

“Hımm” diye mırıldandı. Düşünceli düşünceli tavana baktı. “Gerçekten emin değilim. Bu kadarını biliyorum. Daha çayımı bile içmedim. Bazen çay içmeden bazı şeyleri atlarım.”

“Vay canına.” Arkama yaslanıp dimdik oturdum. “Dolaylı olarak birinin ölmesine mi sebep olacağım?”

“Evet.”

“Şey, bu çok berbat bir durum.”

“Evet, öyle.”

“Kim olacağını sorabilir misiniz?”

“Ne?”

“Dolaylı olarak öldüreceğim bekçiyi diyordum.”

“Ah, elbette.” Hafifçe güldü. “Peki kime soracağım?”

Belki de namuslu kalma kararı onun için en iyi karardı. “Meleklerle.”

“Olmaz.”

“Neden olmaz?” diye sordum hafifçe terslenerek.

“Dedim ya, meleklerle konuşamam. Onları sadece dinlerim.” Cookie’ye döndü. “Hâlâ uyumuyor mu?”

Cookie kafasını hayır anlamında salladı.

“Nasıl sen?..” Kendimi tuttum. “Melekler mi? Gerçekten mi? Bu kadar çok dedikodu mu yapıyorlar?”

“Tahmin bile edemezsiniz.”

Rahibe Mary Elizabeth’e çıkışı gösterdikten sonra Cookie’ye döndüm. “Tuhaf mıydı, yoksa bana mı öyle geldi?”

“İkisi de.” Cookie şüpheyle beni süzdü. “Demek birini tah-talıköy trenine bindireceksin.”

“Doğrudan değil” dedim kendimi savunmak için. “Yani, kim bilir kaç kişiyi dolaylı olarak öldürdüm. Ona bakarsan sen de öldürmüşsündür.”

“Ben mi?” diye sordu. Dehşete kapılmıştı. “Pekâlâ, dokto-run ilk karısı öldürüldüğü zaman Cayman Adaları’nda Ke-ithy Jacob adında biri var mıymış diye arama yapacağım.”

“Mükemmel. Reyes dosyası ve aldığım isimler hakkında ufak bir araştırma yapacağım ben de.”

“Söylediği şey ne kadar garipti öyle.” Cookie masasının başına geçti. “Melekleri duyduğu filan.”

En önemli kısım bu muydu yani? “Çileyi ne zaman yaşa-yacakmışım anlayabildin mi?”

Yüzünde bir yumuşama oldu. “Ben burada yokken yaşa-san olmaz mı?”

“Üzgünüm” dedim. Odama doğru giderken onaylamayan bir şekilde el salladım. “Eğer çile çekeceksem, on mil yakı-nımdaki herkes de benimle çile çekmeli.”

Ağzını büzdü. “Takım için kendini feda etmeye ne oldu?”

“Hiçbir zaman iyi bir takım oyuncusu olmadım.”

“Daha iyi işler için kendini feda etmeye ne dersin?”

“İnsanların kendini feda etmesini pek sevmem.”

“Sessizce acı çekmek nasıl?”

Durup ona döndüm. Suçlayıcı bir ifadeyle ona baktım. “Eğer çile çekeceksem tüm gücümle senin adını haykıracağım. Şuraya yazıyorum ki Jersey’ye kadar sesimi duyuracağım.”

“Bugün fazlasıyla huysuzsun.”

On beş dakika sonra masamdaki dahili telefona parmağımı indirdim. “Reyes’in duruşmasındaki dışçı asistanını hatırlıyor musun? Earl Walker’ın Reyes’tan korktuğunu söylemişti. Me-ğer Earl’ü dış kayıtlarından tanıyan dışçı için çalışıyormuş.”

“Hatırlıyorum. Sarah bir şey” dedi.

“Sarah Hadley. Ve tahmin et Sarah Hadley şu an nerede?”

“Jamaika’da mı?”

“Neden Jamaika’da olsun ki?”

“Tahmin etmemi istedin ya.”

“Şunu dinle...”

“Sinir bozucu dahili telefon olmadan seni duyabildiğimi biliyorsundur umarım.”

“Cookie ile ben öne eğildik ve kapıdan birbirimize baktık.

“Ama böylesi daha eğlenceli” dedim. “Daha bir *Uzay Yolu* işi.”

“Daha mı sinir bozucu?” diye sordu.

Dudaklarımı büzüp beklediğimi fark edince teslim oldu.

“Peki neredeymiş?”

“Şunu dinle.” Gazete haberini çıkardım. “Sarah Hadley dairesinde ölü bulundu. Pazartesi sabahı televizyondan çok ses geldiği için gelen şikâyetler üzerine apartman sahibi, Hadley’nin dairesine girdiğinde onu ölü buldu.” Cookie’ye döndüm.

“Olamaz” dedi öne eğilerek.

“Oldu.”

“Yani bu pazartesi mi?”

“Hayır. Reyes’in davası on yıl önce bir perşembe günü bitti, değil mi?”

“Evet.”

“Son duruşmadan hemen sonraki pazartesi ölü bulunmuş.”

“Walker öldürdü. Tanıkları ortadan kaldırıyordu.”

“Öyle görünüyor. Sırf o değil, yaşlı kadınları dolandırıp paralarını almak suçundan on beş yıl hapis yatmaktan kıl payı kurtulmuş.”

“Sonra da zekice öldürmekten mi?”

“Duruşmasından yaklaşık beş dakika önce.”

“Şanslı herif.”

“Evet. Veya ortağı olan bir herif.”

“Yani, Sarah Hadley dış kayıtlarını değiştirip aranan Earl Walker’ın öldüğünü gösterdi ve...”

“Ne dedin duyamıyorum.” Elimi sallayıp önce kulağımı, sonra da dahili telefonu işaret ettim. “Dahili telefona konuş.”

Uzunca süren bir iç çekişten sonra tuşa basıp “Sonra Reyes’ın aleyhine tanıklık yaptı ve sevgili Earl’ümüz ona olan borcunu...”

“Öldüresiye döverek ödedi.”

“Bence Earl’ün sorunları var.”

“Ve bence onu bekleyen milyonlarca yıl hapis cezası var.” Ayağa kalktım. Ceketimi almak için Cookie’nin odasına girdim. Sonra da odama dönüp dahili telefonun tuşuna bastım. “Pekâlâ, Reyes’ın bana verdiği isimlerin adresleri var bende. Dışarı çıkıyorum. Umarım kimseyi öldürmem.”

“Endişelenme. Daha o olaya günler var.”

“Doğru. Neyse ki listedeki adamlardan biri ölmüş. O yüzden onu öldürmeme gerek yok.”

“Ya diğerleri?”

“Biri Albuquerque’de, diğeri Corona’da.”

“Bira olan mı?”

“Maalesef hayır. Köy olanında.”

“Corona adında bir köyümüz mü var?”

“Yok mu? Kim bilebilirdi ki? İlk buradaki adamı sorgulayacağım. Bana şans dile.”

“Bekle!” dedi masasının önünden geçerken.

Ona döndüm. Parmağı tuşun üzerindeydi ve sabırsızca bana bakıyordu.

“Ufak kekler gibi gözüktüğümü mü söyleyecektin?”

On dördüncü bölüm

Günümü gün etmenin zamanı geldi.

– Tişört

Misery'yi terk edilmiş bir apartman bloğunun arkasındaki yıkık bir apartman bloğunun arkasındaki yine yıkık bir apartman bloğuna gelinceye kadar güney yönüne doğru sürdüm. İlk blok o kadar kötüydü ki diğer iki blok onun yanında Ritz gibi kalıyordu.

Cookie'ye telefonda “Charley'nin İskambil Kartı Evi'ne vardım” dedim, arabamı en berbat apartmanın yanına park ederken.

“Yost'un ilk karısı öldükten sonra yakılmış” dedi Cookie.

“Ne dedin?” Aracı durdurdum. “Ama ölümü şüpheliymiş. Yani yakılmasına izin mi verilmiş?”

“Öyle gözüküyor. Herif ülkeye geri dönmeden adalarda kadının işini bitirmiş.”

“Neden insanlar önce bana danışmıyor?”

“Henüz sahte isim bulamadım. Hâlâ arıyorum.”

“Tamam. Bir şey bulursan haber ver. Çünkü yakın zamanda buradan canlı çıkma olasılığım pek yok gibi.”

“Biliyordum. Seninle gelmeliydim.”

“Birlikte ölelim diye mi?”

“Doğru söylüyorsun. Bol şanslar.”

Konuşma bitmişti ama telefon hâlâ kulağımdaydı. Uzun adımlarla 3 numaralı apartmana ilerledim; bana bakan adamları görmezden gelmek için mükemmeldi böylesi. Kapı

numarası yoktu. Ama tek basamaklı sayıları sayma yeteneğime güveniyordum.

Bay Virgil Gibbs'in kapısını tıklattım. Kapıyı açan zayıf adam yaşının ve zor bir hayatın etkisiyle kamburlaşmıştı. Koyu renk saç ve kırlaşmış sakalı vardı.

Bana bakan bir grup adama bakmaktan vazgeçip başını bana çevirdiğinde "Merhaba" dedim. "Benim adım Charlotte Davidson ve ben özel de..."

"Belki de içeri gelmelisin güzelim."

Geri çekilip yol verdi ama temkinli bir şekilde etrafı kolaçan etmeye devam etti.

"Peki." Kesinlikle ölecektim. Yine de içeri girdim. O kadar da çevik gözüküyordu. Ondan kaçabileceğime emindim.

Ev o kadar da berbat değildi. Sehpanın üzerinde birkaç boş bira şişesi, folyoya bağlanmış antenli televizyon. Etrafta dolu bir küllük ya da koltuğun üzerinde iç çamaşırı olmaması beni epey şaşırttı.

"Bira ister misin?" diye sordu. Konuşurken birkaç dişinin eksik olduğunu fark ettim.

"Teşekkür ederim. Almayayım."

Buzdolabına kendisine bira almak için gitti. "İsmin neydi?"

"Charlotte Davidson. Ben özel de..."

"Davidson mı?" diye sordu. Biranın kapağını açarken ma-vi gözleriyle yan yan baktı.

"Evet, ben bir..."

"Şey, bira istemiyorsan ne istiyorsun?"

Lanet olası cümlemi tamamlamama izin verse işimiz daha hızlı bitecekti. "Bekle" dedim pencereye yürüyerek. "Cipim güvende mi?"

"Tathm dışarı altın bir bardak koysam bile güvende olur. Benim bir şeyime bulaşılmayacağını bilirler."

"Ziyaretim seni endişelendirdi bakıyorum" diye lafı çevirdim.

Gülümseyerek korkutucu diş koleksiyonunu gösterdi. "Be-

nim değilsin ne yazık ki. Fakat benim evimdesin. Hava kararmadan buradan çıkarsan, cipine dokunmazlar.”

Havanın kararmasına daha birkaç saat vardı ve ben ne pahasına olursa olsun öyle yapmayı planlıyordum.

“Peki, pazarlamacı mısın?”

“Yok, ben özel dedektifim. Tanıdığınız birini arıyorum.”

“Gerçekten mi?” İlgisi gülünç bir şekilde artmıştı. “Adinin tekine benzemiyorsun.”

“Şey, öyleyim. Ve ben...” Durdum ve not defterimin sayfalarını çevirirken adamın sakinleşmesini bekledim. Tane tane söylemek istiyordum “... Bay Earl Walker’ı arıyordum.”

İnat etmeye çalıştı. Hem zihinsel olarak hem de fiziksel olarak. “Yaklaşık on yıl geciktiniz küçükhanım. Zaten onun tipi de değildiniz.”

Bunu biliyordum. Earl’ün tipini biliyordum. Ve ne kadın ne de yetişkindi. Adam yalan söylemiyordu. Earl Walker’ın öldüğüne gerçekten inanmıştı. Belki gerçekten de ölmüştür.

Listede ikinci ismin üstü de çizildiğine göre Corona yolları güzükmüştü bana.

“Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim Bay Gibbs.”

“Dert değil. Onu bulursanız Virgil’in selamını söylersiniz.” Gülerek birasından bir yudum aldı.

“Mesajınızı iletirim.”

Virgil’inki de dahil olmak üzere birkaç çift göz beni izlerken arabama bindim. Virgil arkadaşı Earl gibi canavarın teki değildi. Ancak yakın bir zamanda onunla takılacağımı hiç sanmıyordum.

Nereye gideceğimi söylemek için Cook’u aradım.

“Selam patron.”

“Çıktım.”

“Ah, yakışıklı mıydı?”

“Hayır. Ne alakası var şimdi?”

“Şey, eğer çıkma teklif etseydin hayır derdi.”

“Öyle çıkmadım. Reyes’ın listesindeki adamın evinden çıktım diyorum.”

“Lanet olsun, yanlış anladım. Şimdi nereye?”

“Corona’ya gidecektim ama ilk önce Kim Millar ile konuşsam daha iyi olur.”

“Reyes’ın kız kardeşi mi?”

“Evet, o.”

Reyes’ın bir kız kardeşi vardı. Öz kardeşi değildi ama birlikte büyümüşlerdi ve Reyes ona çok değer veriyordu. Reyes küçük bir çocukken ailesinden kaçırılıp Earl Walker’a satıldığında Kim de aynı adama verilmişti. Kız iki yaşındayken, uyuşturucu bağımlısı annesi çocuğunun babası olduğunu düşünerek onu Earl Walker’ın kapısına bırakmıştı. Bu olaydan birkaç gün sonra da ölmüştü. Kadın, Earl Walker’ın nasıl bir canavar olduğunu bilseydi kızını ona bırakmazdı herhalde. Walker korktuğum gibi ona cinsel tacizde bulunmamıştı ama Reyes’a kontrol etmek için kızı kullanmıştı. Kızı aç bırakarak Reyes’a kelimenin tam anlamıyla istediği her şeyi yaptırmıştı. Adamın Reyes’a neler yaptığını hiç konuşmamıştık ama cinsel tacizin olduğu açıktı.

“Kızla konuştuktan sonra Corona’ya gideceğim” dedim.

“Geç oldu. Oraya gitmen birkaç saat sürer.”

“Evet, fakat bu işi halletmeliyim. Doktor hakkında daha fazla bilgi olmadığı için bir şey yapamıyorum; bari bunu yapayım.” Cookie’nin faks makinesinin tuşlarına bastığını ve kâğıt çıktısı aldığını duyabiliyordum.

Bir dakika sonra, “İnanmıyorum, oradaymış” dedi.

“Ne? Kim neredeymiş? Doktor mu?”

“Evet, şimdi geldi. Cayman Adaları’ndaki Sand and Sun Otel’inden bir fatura. Ingrid Yost’un ölü bulunduğu gün, Bay Keith Jacoby adında biri otele giriş yapmış. Tek gece için nakit ödeme yapmış ve bir daha otele uğramamış.”

“Aman Tanrım. Cook. Onu enseledik.”

“Şu konuştuğun FBI ajanını aramalısın.”

“Tamam, birazdan arayacağım. Araştırmaya devam et.”

“Anladım. Aptalca bir şey yapma” dedi.

“Bu dediğine alındım doğrusu.”

“Hayır, alınmadın.”

“Şey, alınabilirdim. Bilemezsin.”

“Biliyorum.”

“Corona’ya gitmek için yola çıktığımda seni ararım.”

“Tamam. Bana Ajan Carson’ın ne dediğini anlatırsın. Ve tabii Reyes’in kız kardeşinin durumunu da... Kaç kupa kahve içtin?”

“On yedi bin kupa.”

“Sakin yoldayken uyuyakalma.”

Dikiz aynamdan züppe kuyruğum beni takip ediyor mu diye baktım. Hemen arkamdaydı. Takip edilmekten nefret ediyordum. Ya buğday tarlalarının arasından cırlılıp kaçmam gerekirse? Ya da erkek fahişe kiralamak istersem?

“Bu adamın işi iyi gitmiyor.”

İrkildim. Yolcu koltuğunda beliren Angel’a döndüm. “Angel, seni gidi küçük velet. Kimden söz ediyorsun?”

Omuz silkti. “İzlememi istediğin doktor var ya. Karısı için hüngür hüngür ağlıyordu. Onun yaptığına emin misin? Yani, adam bayağı üzgün gözüküyor.”

Bak sen! Ne de iyi adammış. “Elbette o yaptı. Ofisime geldiğinde suçluluk duygusu içini kemiriyordu.”

“Belki başka bir şeyden dolayı kendini suçlu hissediyor. Vergi kaçırmak gibi.”

“Dostum, yanılmıyorum. Vergi kaçırma suçu tamamen farklı bir şey. Bana kalırsa ilk karısını da o öldürdü.”

“Tamam, ancak seninle takılmayı tercih ediyorum.”

“Peki ama sadece birkaç dakikalığına. Sana hiç ipucu vermedi mi? Şüpheli bir telefon konuşması, ıssız bir yerdeki kulübeye gitmesi, bodruma inmesi veya ara sokaklardan birine

gidip bir kadınla buluşup oracıkta birlikte olmaları gibi. Belki de gizli bir ilişkisi var.”

Bana rahatsız olmuş gibi baktı. “Anlardım.”

“Sadece emin olmak için sordum.” Bana daha fazla itiraz etmesini önlemek için külahıma anlat dercesine elimi hafifçe salladım.

“Üstelik etrafı federallerle dolu. İsteseydi biriyle birlikte olurdu ve onu görürlerdi.”

“Yaşadığı yeri kontrol ettin mi? Toprakta yeni kazılmış yerler olabilir. Belki yeni bir bahçe yapmıştır. Bahçe olayı seri katiller arasında yaygındır.”

“Hiçbir şey yok. Adam suçsuz. Seni takip eden adam kim?”

“Bob Amca peşime bir kuyruk taktı.”

Angel’in suratında bir gülümseme belirdi. “Bob Amca’yı seviyorum. Babamı hatırlatıyor.”

“Gerçekten mi? Ne güzel.”

“Şey, aslında tam öyle değil. Babamı tanımıyorum, ama sanırım Bob Amca’ya benziyordu.”

Gülümsemekten kendimi alamadım. “Eminim haklısındır.”

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra Angel bana “Görüşürüz” dedi ve yok oldu.

Yirmi dört saat açık olan bir markette durup kahve aldıktan sonra Kim Millar’ın yaşadığı siteye gittim. Kimliğimi sitenin güvenliğine gösterip arkamdaki siyah kamyoneti içeri almaması için on papel rüşvet verdim. Kim’in kapısına yakın bir yerde park ettim. Bu işe bir gerçeği araştırma işinden daha çok bir merak konusu olarak bakıyordum. Acaba o da mı Earl Walker’ın hayatta olduğuna inanıyordu? Reyes’ın bilmediği bir şey biliyor muydu? Kim’in anlattığına göre, Reyes’la ikisi hiç konuşmama kararı almışlardı. Kim’in güvenliği için, onunla ilgili hiçbir şey mahkemede geçmemiştir. Soyadı farklı olduğundan isminin bu işe karışmaması daha kolaydı. Orta-

dan kaybolması konusunda ise Reyes ısrar etmişti.

Bildiğim kadarıyla Kim evden çalışan bir tıbbi kayıt görevlisiydi. Tam olarak ne iş yaptığını bilmiyordum fakat önemli bir şeye benziyordu. Şu da var ki onu iki kere sade döşeli da-iresinde ziyaret edip üzerindeki demode giysileri görünce daha fazla dışarıya çıkması gerektiğini düşünmüştüm. Güzeldi. İnceydi. Kestane rengi saçları ve gümüşü yeşil gözleri vardı.

Turkuvaz renkli kapıya kadar yürüdüm. Bu site kerpiç duvarları, düz çatıları ve basamaklar halinde yükselen binalarıyla otantik bir pueblo mimarisi görünümündeydi. Her kapı farklı bir güneybatı rengine boyanmıştı. Parlak maviden, kırmızıya, sarıya ve toprağın çeşitli tonlarına kadar farklı renkler vardı.

Kim'i en son ziyaretimden Reyes pek memnun olmamıştı. Bu yüzden endişelenmemeliydim, çünkü artık o bir bedene hapsolmuştu. Burada olduğumu anlayamazdı. Kapıyı tıklatmadan önce yine de tereddüt ettim. Ne olursa olsun diyerek kapıyı tıklattım. Az sonra kapı açıldı. Kim elinde bir kurşunkalemle karşımda duruyordu. Geri çekildim. Kalemı bıçak gibi tuttuğu için değil; kız kardeşim bana bir kalem saplamaya çalıştığı için de değil; evet, bıçak değil kalem ve aynen bıçak gibi tutuyordu. Geri çekilmemin sebebi, Kim'in kötü görünmesiydi. Daha önce de onu böyle görmüştüm. Fakat şimdi on kat daha berbat durumdaydı. Oraya gittiğime anında pişman oldum.

İri yeşil gözleriyle bana endişe ve çaresizlik içinde baktı. "Bayan Davidson" dedi. Sesi yumuşaktı ve şaşkınlık içindeydi. Etrafına bakındı. Her gülümsemesinde ve her çekingen göz kırpışında umudunu hissedebiliyordum.

"Benimle birlikte değil" dedim. "Üzgünüm."

"Fakat onu gördün."

Kalemı daha da sıkı tutmaya başladı. Orada kalmak için kendimi zorluyordum. Bu kez ben etrafıma bakındım ve başı-

mı sallayarak onu onayladım. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Beni içeri çekip kapıyı çarptı.

“Buraya geldiler bile” dedi perdeleri kapatarak. Beni küçük oturma odasına götürdü.

“Bunu tahmin etmiştim.” Adalet Bakanlığı polisi işini iyi yapıyordu.

Açık kalan son perdeleri de kapatıp bana döndü. “Sence dinleme cihazı koymuşlar mıdır?” diye sorup kanepede yanma oturdu.

Onu kalın bir kabuk gibi kaplayan endişesine rağmen yüzünde sağlıklı bir parlaklık, bebek cildinde yumuşak bir pembelik vardı. Heyecanlanmış görünüyordu.

Gülümsedim. “Bilmiyorum. Anlatacak pek bir şey yok zaten.”

“Kaçtığını haberlerde gördüm.” Bunu söylerken çok mutlu görünüyordu.

“Evet” dedim gülerek. “Buraya gelir mi dersin?”

“Asla. Benimle konuşmama kararını unuttun mu? Artık bir şey fark edermiş gibi. Polis benimle ilgili her şeyi biliyor.”

Adalet Bakanlığı polisinin nasıl olup da onu bulduğunu merak ediyordum. Kim ve Reyes’ın hiçbir bağlantısı yoktu. Ama hemen iki hafta önce mahkûmların hayran sitelerinden birinde kız kardeşi olma olasılığı hakkında bir yazı gördüğümü hatırladım. Kim’in izini o sitelerden bulmuş olmalıydılar. Tabii mahkûmlar için hayran siteleri olması beni şaşırtmıştı. Bay Reyes Alexander Farrow için bir değil birkaç site olduğunu öğrenmem ise tam anlamıyla beni şaşkına çevirmişti. Aslında şaşkına çevirmek deyimi hissettiklerimi tarif etmekte epey hafif kalırdı. Bazı insanların daha fazla dışarı çıkması gerektiği açıkça ortadaydı.

Yine de hapishane polisinin Reyes ile Kim arasındaki ilişkiyi öğrenebilmesinin aklıma gelen tek mantıklı açıklaması buydu. Dediğim gibi işlerini çok iyi yapıyorlardı.

Reyes'ın Kim'le görüşmemiz konusundaki tutumunu ona söylememin iyi olacağını düşündüm. "Kim, sana en son ziyaretim Reyes'ı pek mutlu etmemiştir."

İrkildi. "Seni... tehdit mi etti?"

"Ah, hayır. Şey, belki biraz." Eğer Kim'i bir daha görmeye gidersem beni ikiye ayırmakla tehdit etmişti. Fakat ciddi olduğundan emin değildim.

Gözlerini devirdi. "Bir şey yapmaz. O sadece hırlar."

Yeni keşfettiğim cüreti beni afallattı. Heyecanlı ve samimiydi. "Çok mutlu gözüküyorsun."

"Öyleyim." Kucağında tuttuğu ellerine baktı. "Şimdi Meksika veya Kanada'ya gidip hayatını yaşayabilir." Umutlu bakışlarını bana çevirdi. "Ömründe ilk kez hayatını yaşayabilir. Ama sana bir şey vermem gerek." Etrafına bakındı ve tekrar kalemi aldı. Kendimi kaleme hazırladım. Bu sefer de kâğıt almaya gitti. Neyse ki. Bir not yazdı ve bana uzattı. "Bunu Reyes'a götürür müsün? Bu hesap numarası ve şifresi. Hepsi burada. Son kuruşuna kadar."

"Hesap numarası mı?" diye sordum sayılara bakarken.

"Onun parası." Kaşlarımı çatınca "Şey, benim param. Ama o vermişti. Ben sadece faiziyle geçiniyorum. O paradan azıcık alıyorum. Para onun. Hepsi. Bu parayla Meksika'da krallar gibi yaşar." Söylediği şeyi düzeltti. "Dünyanın herhangi bir yerinde bu parayla krallar gibi yaşar."

Kâğıdı katlayıp avcumda tuttum. "Bu para nereden geldi? Nasıl?.." Başımı iki yana sallarken Reyes'ın bu işleri nasıl hallettiğini asla anlayamayacağımı fark ettim. Ben de sorumu değiştirdim. "Bunun bir banka hesabı olduğunu düşünüyorum. Yanılıyor muyum?"

Başıyla onayladı. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Hesapta ne kadar para var?"

Düşünceli düşünceli tavana baktı, ağzı yuvarlak bir şekil aldı. "En son kontrol ettiğimde elli milyondan biraz fazlaydı."

Donup kaldım.

Kıkırdadı.

Neredeyse şok geçiriyordum.

Omzumu sıvazladı ve banka hesabının İsviçre’de olduğu gibi bir şey söyledi.

Başım dönmeye başladı.

Elini salladı ve kesekâğıdı getirmeyi önerdi.

Reyes’in bilgisayar konusundaki yeteneğini biliyordum. New Mexico Eğitim Departmanı’nın veritabanına girip kendine lise diploması hazırlamıştı. Böylece hapisteyken internet üzerinden dersler alıp bilgisayar sistemleri üzerine yüksek lisans derecesi almıştı. Reyes’in kaçmasına yardım eden Amador ve Bianca Sanchez’le tanıştığımda bana Reyes’in onlara ev sahibi olmak için nasıl yardımcı olduğunu, piyasaları araştırdığını ve ne zaman alım satım yapılacağını öğrettiğini söylemişlerdi. Fakat bu elli milyon dolar bir muammaydı.

Kâğıdı Kim’in avcuna sıkıştırdım. “Reyes bu para senindir dediyse senindir. Buna eminim. Senden bunun tek kuruşunu bile almaz. Daha da önemlisi, bu tür bir bilgi için kimseye güvenmemelisin. Bana bile.”

Kâğıdı geri verdi. “Bu konuda sadece sana güvenebilirim. Bana bir şey olursa bu parayı senin almanı isterdi.”

İstemeyerek kâğıdı cebime tıktım. “Ne demek istiyorsun?”

“Hiçbir şey” dedi yüzünde güven dolu bir gülümsemeyle. “Ne olur ne olmaz. Bilirsin işte.”

Kaşlarımı endişeyle çattım. Yalan söylemiyordu ama her şeyi anlatmıyordu da. “Tatlım, her şey yolunda mı?”

Hayretle gözlerini kırpıştırdı. “Kesinlikle, neden sordun?”

Pekâlâ, bu yalan değildi. “Hiç. Sadece emin olmak istedim. Burada fazla kapalı kalmış gibisin.”

Dairesine göz gezdirerek, “Dışarı çıkıyorum. Olması gereken kadar değil herhalde. Bahçede her gün yürüyüş yapıyorum. Havuzumuz var.”

Bir parçam ona elli milyonla kaç tane havuz satın alabileceğini söylemek istedi. Ancak Kim burada rahat gözükmüyordu. Hawaii sahilinde ev almayı önermek bana düşmezdi.

O kadar iyi, o kadar rahat hissediyordu ki neredeyse buraya geliş sebebimi bile söyleyemeyecektim. Ancak bir konuda görüşünü almam gerekiyordu. Reyes'ın olayları net görüp görmediğine emin değildim.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedim.

"Elbette." O güzel yüzünde tekrar bir gülümseme belirdi.

Ona biraz daha yaklaşıp verebileceği herhangi bir tepki için kendimi hazırladım.

"Earl Walker'ın sağ olması mümkün mü?"

Yüzündeki gülümseme değişmedi. Kaymadı ya da hiç mi hiç bozulmadı. Ancak gözlerindeki gülümseme –hakiki gülümsemesinin bir parçası– yok oldu. Sonra içindeki panik bir yanardağ gibi patlayıp bütün gücüyle bana çarptı. Fakat yerli yerinde ve hareketsiz oturuyordu. Korkularının verdiği azap içinde donmuş bir haldeydi.

Hemen elimi onun elinin üzerine koydum ve öne eğildim. "Kim, üzgünüm. Seni korkutmak istemedim."

Gözlerini kırptırdı. Duygulu, yüzü azıcık fazla gösterişli çizilmiş bir manken gibiydi. "Beni korkutmadın" dedi. Hava da yalan kokusu vardı. "Söylediğin şey imkânsız."

Hemen lafı değiştirdim. "Haklısın" dedim başımı sallayarak.

"Konuyu açtığım için üzgünüm. Sadece Reyes'ın masum olabileceğini düşündüm."

Gülümsemesi sonunda bozulmuştu. "Masum mu? Sana bunu o mu anlattı?"

"Hayır!" diye yalan söyledim öne atılarak. "Hayır, o bir şey söylemedi. Ben... ben sadece neden kaçtığını merak etmiştim. Sadece..."

"Fakat sen onunlaydın" dedi gerçeğe işaret ederek. "İlk kaçtığında. Haberlerde gördüm. Arabanı çaldı."

“Doğru. Ancak... bunu kastetmemiştim. Bana asla...” Önceki iki ziyaretimde onda gördüğüm kırgınlık, o ağır üzüntülü ifade tekrar ortaya çıkmıştı. Üzüntüden kemiklerinin toza dönüşmesinden korkuyordum.

Biraz geri çekildi. Bakışları başka bir zaman ve mekâna odaklanmıştı sanki. “Yaşıyor değil mi?” dedi.

“Hayır, tat...”

“Reyes’in bunu yapacağını bilmeliydim.” Gözleri doldu. “Elbette bunu yapardı. Her zaman bunu yaptı.”

Düşüncelerim *Bundan nasıl kurtulurum* ile *Affedersin* arasında gidip geldi. “Ne demek istiyorsun? Kim, ne yaptı?”

Gülümsemesi tekrar dondu ve bana döndü. “Bana onu öldürdüğünü anlatmıştı.”

Pekâlâ, lanet olsun. Burada ne dönüyordu? Earl Walker hayatta mıydı, değil miydi?

“Fakat yalan söyledi.” Parlayan gözyaşları kirpiklerinde birikmişti. Nefes almakta zorlanıyordu.

“Neden böyle bir konuda yalan söylesin ki?” diye sordum anlamaya çalışarak.

Elinin üstündeki elime baktıktan sonra parmaklarıyla elimi sıktı ve bana anlayışsızlığımı acırmış gibi baktı. “Çünkü o bunu yapar. Beni korur. Benim için her şeyi yapar. Her zaman öyle yaptı. Her yerde resimler olduğunu biliyor musun?”

“Ne resimleri?” diye sordum üzüntümü belli etmemeye çalışarak.

Belli belirsiz başını salladı. “Resimleri sakladı. Kanıt. Şantaj.”

“Reyes mi?”

“Earl.” Anıları anımsadıkça titriyordu. “Duvarlarda.”

Öne uzanıp onu anlamaya çalıştım. “Tatlım, ne resimleri?”

Ayağa kalktı. Kapıya gidip benim için açtı. İsteksizce onu takip ettim. “Bir şey öğrendiğim an seni arayacağım” diye söz verdim.

Kesik kesik soluk alıyordu. Ayakta durabilmek için tüm gücünü kullandığını fark ettim. Yapabileceğim en iyi şey oradan ayrılmaktı. Öyle yaptım. Misery'ye yürürken kapıyı yavaşça kapadı. Reyes ve kendisi hakkında daha önce anlatıklarını şimdi anlıyordum. Earl Walker'ın onu kullanarak Reyes'a istediğini yaptırdığı anlaşıyordu. Earl ona yapılabilecek en kötü şeyi yapmıştı. Ve resimlerini mi çekmişti? Bu kendisini de işin içine bulaştırmaz mıydı?

Daha sonra Reyes'in onu koruması aklıma geldi. Hapse kısmen Kim için girmişti. Açıkçası Earl Walker'ın öldüğüne Kim'in bütün varlığıyla inanması gerekiyordu. Bense onun bundan şüphelenmesine sebep olmuştum.

Reyes beni gebertecekti.

On beşinci bölüm

Eğer ilk seferinde açılmazsa paraşütle atlama bir daha.

– Tampon çıkartması

Kim’e yaptığım ziyaretin neden olduğu üzüntüyü hâlâ üzerimden atamamıştım. Karavanlardan birine gidip paslı demir kapıyı çaldım. Corona köyü New Mexico’nun güneydoğusundaki güzel manzaralı dağlardaydı. Köyün nüfusu iki yüzün altındaydı ve kendine özgü bir çekiciliği vardı. Albuquerque’den nereden baksanız en az iki saatlik uzaklıktaydı. Bu yüzden oraya ulaşmam bir saatten uzun sürmüştü. Bana kapıyı Reyes’ın listesinde düşünülebilecek son isim olduğunu sandığım çatık kaşlı bir adam olan Farley Scanlon açtı.

Farley iriyarı bir adamdı. Yer yer beyazlayan kahverengi saçları omuzlarına dökülüyordu. Uzun bıyıkları ve favori-leri vardı. Boynuna ucunda gümüş bir kolye ucu asılı deri bir bant takmıştı. Yaşı altmışa dayanan Farley yaşını tam olarak gösteriyordu.

“Merhaba” dedim, çatık kaşlarıyla yüzüme sorar gibi baktığında. Karavanın arka tarafında av malzemeleri duruyordu. “Adım Charlotte Davidson.” İnsanlara kolayca güvenen birine benzemediği için, özel dedektif kimliğimi çıkardım. “Özel dedektifim. Kayıp birini arıyorum.”

Uzun uzun kimliğimi inceledikten sonra bakışlarını yüzüme dikti. “Merak ediyorsanız söyleyeyim, ben kimseyi öldürmedim.” Çarpık yüzünden bir gülümseme geçti.

“Bunu bilmem iyi oldu” diyerek ben de gülümsedim ve biraz bekledikten sonra, “Ne yazık ki sizin gibi adı çıkmış birinin hapishaneye gitmesi için daha bin türlü sebep olabilir” dedim.

Ne soluk alışında bir değişiklik oldu ne de yüzüme bakmaktan vazgeçti. Fakat ben korku ve öfkeyle dopdoluydum, hangisinin baskın olduğunu bilemiyordum. Adamınsa benden korktuğunu söylemek, fazla iyimserlik olurdu.

Not defterimi çıkardım ve o an uydurduğum bir listeyi kontrol ediyormuş gibi yaptım. “Bakalım, adalet sadece birkaç ay daha geciktirilebilir. Yasak madde bulundurmak ve dağıtmaktan üç yıl. Cinayete teşebbüsten on yıl.” Adama doğru eğilip gülümsedim. “Tabii hâkim iyi günündeyse.” Tam cinayete-teşebbüs-edecek-biri gibi bakınca bir fırsat yakaladığımı düşündüm ama cevap vermedi.

“Ne istiyorsun?” diye sordu benden uzaklaşarak. “Bekle” dedim bir parmağımı havaya kaldırarak ve okumaya devam ederek, “olaydan dolayı ek olarak dokuz ayım daha var, ama iyi bir avukat mahkeme başladıktan sonra bu süreyi azaltabilir. Fakat bu da bir süre alacaktır, ne demek istediğimi anlıyorsunuz değil mi?” diye homurdandım.

Korkunun yerini hemen öfke aldı.

Not defterimi kapadım ve yirmi saniye kadar adamın yüzüne bakıp bekledim. Çenesi titriyordu.

“İşte sana önerim” dedim. Vücut ağırlığını öteki ayağına verdi. Benden kurtulmayı çok istiyordu. “Polisi çağırma-dan ve seni saydığım suçlardan tutuklatmadan önce, Earl Walker’ın nerede olduğunu söylemen için sana tek bir şans veriyorum.” Onu tutuklatmama olanak yoktu, ama o bunu bilmiyordu. Yani öyle umuyordum.

Geçirdiği şok öyle elle tutulur gözle görülür durumdaydı ki onu gafil avladığımı fark ettim. Açıkçası adam Earl Walker adını duymayı hiç beklemiyordu. Fakat tepkisinin deli-

likle ilgisi yoktu. Bunu nereden bildiğimi merak etmişti. Bir insanın suçlu olduğunu anlamak çok kolaydır. Denizin ortasında kırmızı rengi seçebilmek kadar kolay.

“Bu pis işler için hiç zamanım yok” dedi gitmeye hazırlanırken.

Yolunu kesmek için iki elimi açıp kapı pervazına dayandım.

Bana inanmamış gibi baktı. “Tatlım sen ciddi misin?” Ben omuz silkince içini çekip “Earl Walker on yıl önce öldü. Doğru araştı” dedi.

“Evet, iki şansın var ama bu benim sana son teklifim” dedim, parmağımı ona doğru sallayarak. Böylece durumu anlamasını bekliyordum.

“Tatlım o öldü. Oğluna sor” dedi zoraki bir gülümsemeyle. “Oğlu onu öldürdüğü için on yıldır hapiste. Ne sen ne de kanun artık bu durumu değiştirebilir.”

“Bak buraya sana zarar vermek için gelmedim.” İnsanlara barış, sevgi ve iyi niyetimin göstergesi olarak avuçlarımı açtım. “Sen de ben de onun artık ölü olmadığını biliyoruz. O her akşam mutfağı istila eden hamamböceklerinden daha canlı o.”

Kaşları adeta birbirine bitişmişti.

“Bu senin hatan değil” dedim kaygısızca omuz silkerek. “Kimsenin senin adını bilmesi gerekmiyor. Sen sadece bana adamın nerede olduğunu söyle. Bir daha seni asla rahatsız etmem.” Yalan söylediğim için cehenneme gideceğim kesindi. Adamın hapiste çürümesi için elimden geleni yapacaktım.

Farley’nin ağzı zalimlere özgü ince bir çizgiye dönüştü. Rambo’yu bile gururlandırabilecek bir avcı bıçağı çıkarıp ucuyla tırnaklarını temizlemeye başladı. Sanki Rambo’nun manikür yapması gerekirmiş gibi. Bu davranışı çok etkileiydi gerçekten de. İlk düşüncem, o bıçağı karnıma gömerse canımın ne kadar acıyacağı oldu. Bıçak kaslarımı hızla geçip kullanmayı düşünmediğim yumurtalıklarımaya dayanırdı. Far-

ley omzumun üstünden uzaklara baktı. En sevdiği geneleve haftalık ziyaretinden önce, Viagra'sını almayı unutmuş bir adamın isteksizliğiyle bıçağını yeniden kılıfına yerleştirdi.

Garrett'in uzakta bir yere arabasını park ettiğini fark etmiş olmalıydı. Fakat ben bakışımı ondan ayırıp arkama bakamıyordum. Uzanıp ceketini aldı.

"Söyleyecek başka bir şeyim yok."

"Çünkü sen koca bir yalancısın, değil mi?" diye sordum. Bu yerinde bir soruydu. Şu dünyanın en lanet adamı Earl Walker hayattaydı çünkü.

Vücudunu bir öfke dalgası kapladı. "Koca" sıfatından hoşlanmıyordu belli ki. İçimden kıkırdadım fakat aptal olmadığım için bunu ona fark ettirmedim. Dışından ise kaşlarını çatıp cevap bekledim.

"Hayır, Earl Walker ölü olduğu için."

Anlayışla başımı salladım. "Belki öyle, belki de sen koca bir yalancı olduğun için."

Elini beyaz eklemeleri iyice ortaya çıkıncaya kadar sık-tı, ama yüzünde tek bir kas bile oynamadı. Her şey düşünülmüştü. Çok başarılıydı. Muhtemelen bol bol poker oynuyordu. "Toplantım var."

Kapıyı tutmama rağmen beni geçip kapıdan çıkmaya çalıştı. Umutsuz bir maço hareketi yaparak omzuyla omzuma çarptı.

Arabasına doğru ilerlerken ona "Haftalık Koca Şişkolar Toplantısı'na mı gidiyorsun?" diye seslendim. Cevap vermedi. Arabasına binip kapıyı kapattı ama penceresi açıktı. Öyleyse bir şansım daha vardı. Böylece bir kâğıt daha oynamaya karar verdim. "Koca Şişkolar Briç Kulübü'ne mi?"

Arabayı çalıştırırken öfkeyle baktı.

"Koca Şişko Yalancılar Çay Toplantısı'na mı?" Vitesi geçirirken "Parmagımı fincana daldırmamaya dikkat et!" diye bağırdım. Çaylı toplantılar da ne sıkıcıdır.

Farley yola koyulunca dönüp Garrett'ın gelip gelmediğine baktım. Arabadan inmiş, bir ayağını ötekinin üstüne atmış bekliyordu. Bir kez daha onun gelmesine sevinmiştim ama bunu ona söylemeyecektim. Arabama atladım ve Cookie'yi aradım.

“Sen hâlâ yaşıyor musun?” diye sordu.

“Kısmen. Bu herif büyük bıçakları seviyormuş.”

Birden ürküp telaşlandığımı anladım. “Rambo bıçağı gibi mi?”

“Kesinlikle.” Ya artık bu işte ustalaşıyordu ya da aramızda gerçekten telepati vardı. “Hayatım onun elindeydi ve bana günümü gösteremedi ama bir şey bildiği kesin.”

“Büyük bıçaklar korkutucu mu?”

“Earl Walker sağ.”

Bir an sessizlik oldu, sonra “Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Yani Reyes da öyle söylemişti ama...” dedi.

“Evet. Ben de ne düşüneceğimi bilemiyorum.”

“Demek ki Earl'ün kız arkadaşı, şu dış asistanı dış kayıtlarını değiştirdi ve polisler de öleni Earl sandı” dedi yüksek sesle düşünerek.

“Evet. Earl yüzü kendisine benzeyen birini bulup öldürdü ve onu kendi arabasına koyup yaktı.”

“Böylece Reyes'ın cinayetten tutuklanmasını sağladı.”

“Reyes'ın tutuklanmasından bir hafta sonra da kız arkadaşını öldürdü.”

“Yani büyük bir bıçak taşıyan Farley Scanlon sadece bir figüran mıydı?”

“Orası belli değil” dedim anahtarı yerleştirip kontağı çevirirken, “ama Earl Walker'ın hayatta olduğunu çok iyi biliyor.”

“Öyleyse onu bulmalıyız. Reyes'ı hapisten çıkarmalıyız. Yani masum olduğunu kanıtlamalıyız.”

“Sana katılıyorum. Şu küçük kafeye gidip bir şeyler yiyeceğim ben...”

“Küçük kafelere bayılırsın.”

“Öyle. Birkaç saat içinde dönerim.”

“Bir fikrim var” dedi tereddütle.

“Neymiş?” Farley’nin toprak yolunu geçtim. Geri geri giderken az kalsın Garrett’i ezecektim. Neyse ki son anda arabasına atladı. Sonra da dikiz aynamdan onun bana soran gözlerle ve öfkeyle baktığını gördüm. Gülümsedim.

“Sen neden Garrett’la birlikte gitmiyorsun? Arabanı yarın oradan aldırırđık.”

“Niye ki?” diye şaşkınlıkla sordum.

“Çünkü on dört gündür uyumuyorsun.”

“Ben iyiyim Cook. Yalnız biraz kahveye ihtiyacım var.”

“Bırak da seninle gelsin. Bu arada dikkat et Rambo seni takip etmesin. Öyleleri hep senin peşine takılırlar.”

Bu sözlerine alınabilirdim ama buna bile enerjim kalmamıştı. “Peki.”

“Kim’e yaptığın ziyaret nasıl geçti?”

Uzun ve derin bir iç çekışten sonra “Gittiğimde çok mutluydu” dedim. “Fakat ben ayrılırken yine intihar fikrine kapıldığından eminim.”

“Evet, sen herkeste bu etkiyi yapıyorsun.”

Küçük bir kafenin otoparkına girdim. Sadece iki müşteri vardı. Garrett ise arabasını otoparkın bana en uzak noktasına park etti. Farları kapadı ve beklemeye başladı. Aç olmalıydı ama onu içeri davet etmem imkânsızdı. Sadece havasını alırdı.

Ben içeri girer girmez, “İstediğin yere otur tatlım” dedi bir blucin ve rahat bir bluz giymiş topluca garson.

Kapı kapanırken üzerindeki çan çaldı. Burada ticaret hayatından uzak bir köy hayatının çekiciliğinin bütün izleri vardı. Duvarlardaki ahşap raflarda antika mutfak eşyala-

rı ile çiftlik aletleri vardı. Krakerden makine yağına ait kadar bin bir çeşit vintage teneke kutusu dekoru tamamlıyordu. Bütün bunlar bana çocukluğumu anımsattı. Ya da otuzlarda doğsaydım, hatırlatırdı.

Çocukluğumda İskoçya'da koyun yetiştiren ve onları kısırlaştıran bir adamı hatırladım bir an. Ne yazık ki bir şeyi bir kez gördükten sonra onu görmemiş olamazsınız.

Birkaç dakika sonra, çan tekrar çaldı ve bizim uzun boylu adalet bakanlığı polisi, küçük dağları ben yarattım edasıyla içeri girdi.

“Merhaba yakışıklı” dedi kadın garson. Bu da beni gülümsetti. “İstediğin yere otur.”

Garrett evet anlamında başını salladı ve gidip en uzak köşeye beni görebilecek şekilde oturdu.

“Ne istersin tatlım?” diye sordu garson, elinde kalem ve not defteriyle.

“Yeşil biberli cheeseburger ve bir de buzlu çay istiyorum.”

“Sadece yeşil biberli cheeseburger ve çay mı? Patates kızartması?”

“Bir de bol bol ketçap.”

“Ben de aynısından istiyorum hemen ama patates kızartması da olsun” diye seslendi Garrett. Galiba yemeğimi ondan önce yiyip bitirmemi istemiyordu.

Garson ona bakıp kıkırdadı. “Çok acıkmış herhalde.”

“Onu hiçbir yere götüremem” dedim başımı iki yana sallayarak.

Garson içeceklerimizi getirmek için uzaklaştığında, Garrett’a, “Boğazıma bıçak dayandığında neden beni kurtarmaya gelmedin?” diye sordum.

Garrett’ın loş ışıktaki sırtıttığını fark ettim. “Ben sadece seni izliyorum. Sana kendimi gösteremem. Kurtarmaya gelseydim peşinde olduğumu anlardım.”

Garson elinde çayla bana doğru gelmeden önce bir an dur-

du. Garsona dönüp “Beyefendi haklı” dedim. Kadın kararsızlıkla gülümsedi. Ne diyeceğini bilemedi. “Acaba cheeseburger’imi getirebilir misiniz?” dedim.

“Seni gayet iyi duyuyorum” dedi Garrett. Onun sesi de gayet iyi geliyordu.

Gözlerimi kısarak “Sen sus kuyruk. Bu benimle” garsonun yaka kartına baktım, “Peggy arasındaki bir şey.”

“Nasıl olsa seni kurtarmaya geleceğim” dedi omuz silkerek.

“Öyle mi? Ne zaman? Bir çukurda boğazlanmış kanlar içinde yatarken mi?”

“Kesinlikle” dedi ellerini ensesinde birleştirerek. “Yani elbette çukura inip kanamanı durduracak değilim, ama en azından yardım filan çağırırım.”

Gülümseyerek “Sen gerçek bir azizsin Swopes” dedim.

“Annem de öyle der.”

Garrett’in bir annesinin olduğu gerçeği beni biraz rahatsız etti. Ama bu sadece on iki saniye sürdü. Bir şeyi on iki saniyeden uzun süre pek düşünmezdim. Hani şu dikkat eksikliği sendromu.

Bir süre sessizce oturup birtakım notlar aldım. Birkaç ke-re çaktırmadan Garrett’a baktım. Gözünü benden ayırmadığına bakılırsa beni izleme işini ciddiye alıyordu. Izgaradaki yeşil acı biberin ve cheeseburger’in kokusu ağzımı sulandırıyor. Peggy cheeseburger’leri getirinceye kadar ağzımın suları aktı. Sebebi cheeseburger kokusu da olabilirdi, uykusuzluk da; emin olamadım.

“Neden buraya geldik?” diye sordu Garrett yemeğini yerken. Lanet olası Garrett beş dolarlık rüşvet sayesinde Peggy’nin ilk servisi kendisine yapmasını sağlamıştı. Şu erkeklere hiç güven olmuyordu doğrusu.

“Reyes’in cinayetle suçlanıp hapse tıklılmasına neden olan adam yaşıyor” dedim, daha ilk lokmamı almadığım cheeseburger’ime tuz ekerken.

“Ciddi misin?”

Bu söz Peggy’nin de dikkatini çekti. Bitişikteki masayı sillerken başını kaldırıp bana baktı.

“Son olarak bir de kahve alabilir miyim?” dedim ona.

“Elbette.” Bir lokma daha ısırđım. Hayatımda yediğim en lezzetli cheeseburger’lerden birini yiyordum. Ya da sadece çok açtım. Bilmiyorum.

Peggy içeri giderken Garrett da bana, “Sen onu mu arıyorsun?” diye sordu. Sesinde hem alay hem de kuşku vardı.

“Teşekkürler güvendiğin için” dedim ve lokmamı zorlukla yutup üstüne buzlu çay içtim.

Başını hayır anlamında iki yana salladı. “Güvenmek bana göre değil.”

“Olamaz!” dedim şaşkınlıkla.

“Daha yemeğini bitirmedin mi sen yoksa?”

“Kutsal inekler adına! Yemeğin ne zaman bitti senin?” Ben daha iki lokma yemeden bu nasıl olurdu? Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım.

“Evet, bu erkeklere özgü bir şey.”

“Ama hazım için hiç de iyi değil.”

“Bunu unutmayacağım” dedi, onu çekici yapabilecek gülümsemesiyle. Tabii yakışıklı ve yetenekli adamları ilginç bulsaydım. Neyse ki böylelerini beğenmiyordum.

On dakika sonra ödemeyi arka arkaya yapıp dışarı çıktık.

Onu gördüğüm anda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Ellerimle ağzımı kapadım. Şok geçiriyordum. Yuvarlanınca-sına koştum. “Misery!” diye bağırdım melodramlara yakışır sesimle.

“Lanet olsun!” dedi Garrett yanıma gelerek. Kollarımı arabanın tamponuna doladım. Karşıdan gören onu kucakladığımı sanırdı. “Kimi zaman tam bir Shakespeare oyuncusu gibi davranıyorsun.”

Arabamın lastikleri parça parça olmuştu. Dördü birden ve

belki de arkadaki stepne bile parçalanmıştı. Gel de sinirlenme.

“İddiaya var mısın?” dedi Garrett, daha yakından incelemek için lastiklerin yanına çömelerek, “bence bu lastikler bir avcı bıçağıyla kesilmiş.”

“Öyle olduğuna eminim. Farley Scanlon koca şişko yalancının teki!” diye karanlığın içine doğru bağırdım. Sonra da polisi aramak için telefonumu çıkardım.

Neyse ki iki saat sonra Misery’ye yepyeni lastikler takılmıştı bile. Arabam iyi görünüyordu. Polis rapor tuttu ve benim Farley Scanlon’la ne ilgim olduğunu rapora yazdı. Koca şişko yalancı. Belki kendisine şişko denmesinden hoşlanmazdı, ama zaten şişman olmadığına göre bunda bir sakınca yoktu.

“İyi araba kullanır mısın?”

Garrett’a kaşlarımı çatarak baktım. “Neden herkes bana aynı soruyu soruyor?”

“Çünkü iki haftadır uyumuyorsun, yanılıyor muyum?”

“Sanırım öyle. Ben iyiyim ama... Belki arkamdan gelsen iyi olur.”

“Oldu.” Arabasına binip çalıştırdı ve benim Misery’nin yeni lastiklerinin parasını ödememi bekledi. Arabam için bu parayı ödemeye değerdi doğrusu.

On altıncı bölüm

*Günün geri kalanında üretken olamayacağınızı
fark ettiğiniz bir an gelir.*

– Tişört

Ekme-kutusunda-biraz-büyük-olan-daireme girer girmez ortalığı ne kadar dağıttığımı fark ettim. Garrett’in yedeği park ettiğimiz sırada apartmanın dışında bizi bekliyordu. Garrett ise uyumaya gitti. Pısırk.

Fakat evime girdiğimde onun gidişine naçizane müteşekkir oldum. Ya Mardi Gras erkenden benim apartmanımda kutlanmıştı ya da dairem yağmalanmıştı. Hem de feci şekilde. Görünüşe bakılırsa tekerleklerin patlatılması, *koca şişko yalancı* lafına bir tepki değildi. Birileri fırlayıp Albuquerque’e giderek keşiflerimi didiklemek –ve darmadağın etmek– suretiyle beni oyalamak istemişti. Çok gereksiz bence.

“Bay Wong, size yabancıları içeri almamanızı söylememiş miydiniz?” Ona şöyle bir bakış atıp elinde bıçak olan kıza döndüm ve başımı salladım. “Bu adam beni hiç dinlemiyor.”

Salona göz gezdirdim. Gazete ve kitaplar yerlere saçılmıştı. Çekmecelerin içleri boşaltılmıştı. Kapıları yarı açık duran dolap kapakları kanatlanıp uçmaya hazırlanıyor gibiydi.

Kahve kupamı kuşanıp gömme dolaplara –zaten bütün evde sadece iki tane vardı– eğilerek baktım. Bunu yapmadan önce silahımı çıkartabilirdim, fakat onun da dolaplardan birinde durması bu ihtimali ortadan kaldırıyordu. Dolapların içi de darmadağınktı; iç çamaşırlar, ayakkabı ve tokalar etrafa dağılmıştı. *People* dergileri *The New Yorker*’larla karış

mişti. Kristal satranç seti, Monopoly'nin SpongeBob Square-Pants versiyonuyla karışmıştı. Tam bir kaos.

Bu iş sadece vandalizm uğruna vandalizm değildi. İlk kışta anlaşılmayacak kadar planlı bir saldırıydı aslında. Dolap ve çekmecelerde bir şey aranmıştı ve bunu yaparken önemsiz her şey bir kenara atılmıştı, buna benim acil durum çikolata zulam da dahildi. Belli ki davetsiz misafirim ağzının tadını bilmiyordu.

Bilgisayarım da açıktı, yani Bay Wong internet pornosunu keşfetmediyse, biri neler araştırdığıma bakmıştı. Üstelik bu kişi görünüşe bakılırsa biraz gergindi.

Faremin kaybolduğunu fark ettiğimde dehşete düştüm. Gitmişti. Kim zavallı, savunmasız bir fareyi alırdı ki? Faremden kalan kablosuz USB bağlantısına baktım –farem onu çok severdi– ve değerini asla yeterince bilemediğim faremin yasını tutmaya başladım. Sonra telefonumu alıp, yarı-arkadaşım Taft adlı polisi arayarak rapor tutturdum. Polisler raporsuz hiçbir şey yapamazlardı, bu yüzden bir raporları olsun istedim.

“İstersen sana uğrayabilirim” dedi.

“Hayır, bunu kim yaptıysa –kim olduğunu tahmin ediyordum– gideli çok olmuş.” Taft’a ifademi telefonda verdim.

“Kız kardeşimi gördün mü?” Taft’ın kız kardeşi, çocukken ölmüştü ve abisini takip ediyordu.

“Sanırım Raket’in kız kardeşiyle akıl hastanesinde oyun oynuyorlar.”

İki kızı yakın zamanda birbirleriyle tanıştırdım –dolaylı olarak– ve ikisi o andan itibaren birbirlerinden ayrılmaz oldular. Bu iyi bir şeydi, çünkü o baş belasından böylece kurtuldum. Ama Taft’ın onu özlediğinden şüpheleniyordum. Birkaç hafta önce ben söyleyinceye kadar varlığından haberdar bile olmamasına rağmen.

“İyi” dedi, cesur bir çıkış yaparak. “Kendine arkadaş bulduğuna sevindim.”

“Ben de. Hemen ofise gidip orayı da kontrol edeceğim, ne olur ne olmaz. Yeni bir şey çıkarsa seni ararım.”

“Yalnız mı?”

“Kendi başıma telefonu kullanabilirim Taft.”

“Hayır, oraya yalnız mı gidiyorsun? Belki babanı arasan daha iyi olur.”

Yanımda duran kıza baktım. “Yalnız değilim. Yani tam olarak değil. Yanımda elinde bıçakla beni takip eden minik ölü bir kız var.”

“Telefonda çok fazla bilgi veriyorsun.”

“Üstelik bar açık. Davetsiz bir misafirin hemen alt katta bir sürü izinli polis varken oraya gideceğini sanmıyorum.”

“Peki. Amcamı arayıp haber versem?”

“Hayır, zaten oranın polislerin takıldığı bir mekân olduğunu biliyor. Ve büyük bir ihtimalle şu an elektrikli bir testere gibi horluyordur. Onu yarın ararım.”

Babama ve nutuklarına yakalanmamaya çalışarak ofise doğru ilerledim ve ön kapıdan girip barın içinden geçmek yerine dışarıdaki arka merdivenleri kullandım. Koca Şişko Yalancı'nın etrafta olmadığından emin olduktan sonra, kapının kilidini açtım ve içeri göz attım. Bir terslik yok gibi görünüyordu. Bu da sadece evimi temizleyeceğim anlamına geliyordu. Evimi temizlemekten daha çok nefret ettiğim tek şeyse işkenceydi, aslında ikisi başa baş gidiyordu.

Kaldırımda yürürken, şirket sahibi olur olmaz bir golf arabası almadığıma pişman oldum. Sol tarafımdaki gölgelerden birilerinin olduğunu hissettim, fakat iyice bakamadan bir araba arkamda yavaşladı. Beni geçmeyecek bir hızla geliyordu. Araba beni takip ederken adımlarımı hızlandırdım. Garrett'in adamı yolun karşısına park etmişti, fakat uyanık olup olmadığından emin değildim. Ama uyanık olsa güzel olurdu. Binayı dönüp, park alanından geçerken, araba yanıma yaklaşmış durdu.

Araba mavi bir Nissan'dı. Bu sırada sokak lambasının ışığı boyalı camında yumuşak bir yansıma yapıyordu. Cam aşağı kayarak açıldı. Sürücüye fazla zaman ayıramayacaktım. Sadece yol sormak isteyebileceğini ummak bu noktada fazla iyimserlik olurdu.

İçeriden bir kadın "Charley?" dedi. "Charley Davidson?" Kahverengi kıvrırcık saçlı ve süper model gibi gülümseyen bir kafa gördüm.

"Yolanda?" diye sordum. Liseden beri görüşmemiştik ve hiçbir zaman gerçekten yakın arkadaş olmamıştık. Yolanda başıyla onaylarken ona bir mikro adım yaklaştım. Bir gıdım bile değişmemiştii. Lisede daha ziyade amigo kiz tipinde biriydi ve kız kardeşimin grubuyla takılıyordu. Ben ise daha ziyade kız kardeşimin grubuyla güvenli bir mesafeden dalga geçen rahatsız edici tipte biriydim ve başarısız tiplerle takılıyordum. Ben de başarısız bir tip olduğum için. Bunu da gururla söylüyorum.

"Asistanının mesajını gördüm ve ofisine gittim ama sen yoktun. Sonra seni merdivenleri çıkarken gördüm ve burada yakalayabileceğimi düşündüm."

O anda iki şey fark ettim. Öncelikle beni ofiste ziyaret etmek için geç bir saatti. İkincisi, telefon edebilirdi. Bu saatte onca yolu neden arabayla gelmişti ki? Gülümsemesi hızla kayboldu, endişeli olduğu belliydi.

Zoraki gülümsedim. "Geldiğin için teşekkür ederim. Nasılsın?" Camdan kollarını çıkardığında, sarılmak için öne eğildim, hareket alanımızın darlığını düşünürsek garip bir manzaraydı. "Seni evime davet etmek isterdim ama şu an çok karışık" derken omzumun üzerinden başımla evimin olduğu yönü işaret ettim.

"Sorun değil. Bayağı iyiyim. Üç çocuk, iki köpek ve bir koca." Gülüşüne ben de katıldım. Yeterince mutlu görünüyordu.

“Anlaşılan çok meşgulsün. Sadece üzerinde çalıştığım dava hakkında sana birkaç soru sormak istiyordum.”

“Asistanın söylemişti.” Etrafı kolaçan ederken daha da endişelendi. “Arabaya gelir misin? Arabanın içinde konuşabiliriz.”

“Kesinlikle.” Omzumun üzerinden hızlı bir bakış attım. Gölgelemin içindeki her kimse bizi ilgiyle izliyordu. Hissedebiliyordum. Belki Garrett’ın adamıydı. Yolun karşısındaki arabada kimse yok gibi görünüyordu. Yolanda arabanın kapı kilitini açıp camını kaparken ben de Nissan’ın etrafından dolandım. Bindikten sonra “Her şey yolunda yani?” diye sordum.

“Yolunda” derken radyonun sesini kıstı. Aracını henüz durdurmamıştı. Isıtıcısı iyi çalışıyordu. “Nathan Yost’la ilgili bir dava üzerinde çalışıyorsun değil mi?”

Eski tanıdıklarımın hemen sadede gelmeleri hoşuma gidiyordu. “Evet. Karısı kayboldu. Haberlerde görmüşsündür.”

“Haberlerde başka şeyler de gördüm.” Hüzünle gülümsedi ve o an arabamla kaçırıldığımı öğrendiğini de anladım. “İyi misin?”

“Ah, o mu?” Elimi önemsiz bir şeymiş gibi salladım. “Önemli bir şey değildi. O adamı yıllardır tanırım. Beni bıçak mesafesinde tuttuğu bütün o zaman zarfında tam bir centilmen gibi davrandı.”

Gözleri birden merakla parladı. “Bana her şeyi anlatmalısın. Korktun mu? Seni tehdit etti mi?”

Hafif bir kahkaha attıktan sonra, “Çok fazla televizyon izliyorsun galiba?” diye sordu.

Suçlu bir çocuk gibi başıyla onayladı. “Üzgünüm, dışarı çok çıkmıyorum.”

“Önemli değil. Dr. Yost’la üniversitede aranda neler geçtiğini anlatabilir misin?”

Derin bir nefes alarak anlatmaya başladı: “Bir yıl boyunca çıktık. Gençtik ve iş hızla ciddiye bindi, fakat ailem mezun olana kadar evlenmemize izin vermedi. Bu Nathan’ı deli et-

ti.” Geçmişi hatırladıkça başını iki yana sallıyordu. “Nathan, üzerlerine vazife olmadığını düşündüğü bir şeye burunlarını soktukları için deliye dönmüştü. Tavrı o kadar tuhaftı ki bir anda büyü bozuldu. Gözüm açıldı. Gerçekleri gördüm. İlişkimiz bir sene sürdü. Bu süre boyunca neredeyse bütün arkadaşlarımı kaybetmiştim, ailemi hemen hemen hiç görmüyordum ve Nathan’sız bir yere çok ender gidiyordum. İlk başta çekici olarak gördüğüm şey...” Doğru kelimeyi bulmakta zorluk çekiyordu. “... Boğucu olmaya başlamıştı.”

“Bunu söylemekten nefret ediyorum ama onun hakkında bu yorumu duyduğum ilk kişi değilsin. Peki niye ona dava açtın?”

“Önceleri ondan ayrılırsam neler yapacağını şakayla karışık söylerdi, ben de gülerdim.”

“Örnek verebilir misin?” Böyle bir tehdidin ona komik gelmesine şaşırdım.

“Hımm, bir kere şöyle bir şey söylemişti. ‘Eğer benden ayrılırsan, cansız bedenini Otero Kanyonu’nun dibinde bulurlar.’”

Dehşete kapıldım ama gülümsemeye çalıştım. Bunun neresini gülünç bulduklarını anlamak için gerçekten çaba gösteriyordum.

“Biliyorum” dedi, başıyla onaylayarak. “Kulağa korkunç geliyor, fakat söyleme şekli komikti. Ailem evlenmemize izin vermeyince her şey değişti. Onunla kaçmam için bana baskı yapmaya başladı. Ailemin işimize neden karıştığını defalarca sorup durdu. Giderek bu şakalar açık tehdide dönüştü. Dengesizleşti ve ben aslında başından beri dengesiz olduğumu fark ettim. Artık onun yanında ne söyleyip ne söylenmesi gerektiğini öğrenmiştim.”

“Sana zarar verdi mi?”

“Bana mı?” Şaşırmıştı. “Hayır, bana değil. Öyle şeyler onun tarzı değildir.”

Merakla bakakaldım.

“Bunu söyleyebilmek yani bu sonuca varabilmek için epey psikolojik desteğe ihtiyaç duydum. O beni, çevremi kontrol ederek denetliyordu. Kimlerle, ne zaman vakit geçirdiğimi kontrol ederek. Ne hakkında konuşup konuşmayacağımı kontrol ederek. Telefon konuşmalarımı bile gözetim altında tutuyordu.”

Klasik otoriterlik.

“Bana hiçbir zaman doğrudan zarar vermedi. Çevremdekileri rencide ederek beni kontrol altına aldı.”

Bütün bunları nasıl yapabildiğine şaşıırıyordum. Bunca işinin arasında kontrol edecek zamanı nasıl buluyordu? “Sonunda seni tehdit mi etti?”

Hüzünlü bir gülümseme gene yanlış tahminde bulunduğumu fark etmeme neden oldu. Başını eğerek, “Ailem evlilik planlarımıza engel olunca, öfkesi günden güne artmaya başladı. İsteklerini reddedince daha da öfkелendi, ta ki bir gün tamamen patlayana dek. Sanki ışığın düğmesi birden kapandı. Nasıl oldu bilmiyorum ama birdenbire yeniden mutlu olmuştu” dedi.

“Tuhaf görünüyor. Belki ilaç kullanmaya başlamıştır.”

“Ben de bunu düşündüm; fakat o kadar rahatlamıştım ki ailemi akşam yemeğine davet ettiğinde, bir şey planladığı aklıma gelmemişti.

“Tahmin edeyim: Yemeği o hazırladı.”

“Evet. Annem rahatsızlanana kadar her şey çok güzeldi. O kadar rahatsızlandı ki acil servise götürmemiz gerekti.”

“Annemi mi?” diye sordum, şaşırmıştım.

Bilmiş bir edayla başıyla onayladı. “Annemi. Acilde beklerken, Nathan bana doğru eğilip ‘İnsan vücudunun bu kadar hassas olması ne kadar heyecan verici’ dedi. Memnun bir ifadeyle bana bakarken aslında suçunu itiraf ediyordu.” Hüzünle baktı. “Çok korktum Charley.”

Nathan’ın yüzünü, mavi gözlerinin soğuk ve hesapçı bakı-

şımı hayal edebiliyordum. “Yolanda, kim olsa korkardı.”

“Hayır, dehşete düşmüştüm” dedi, başını iki yana sallayarak. “Zorlukla nefes alıyordum. Çıkmak için ayağa kalkınca yerime oturmamı söyledi. İtiraz ettiğim vakit bileğimden tuttu ve ‘Bütün gece hastanede olacak. Tek bir çubuk bile işi görmeye yeter. Kalbi saniyeler içinde durur ve kimse benim yaptığımı anlayamaz bile’ dedi.”

Ajan Carson bunu bana telefonda söylediğinde tehdidin Yolanda’ya yapıldığını sanmıştım. Oysa Nathan, Yolanda’nın annesini tehdit etmişti. “Yolanda çok üzüldüm.”

Nathan, gözümde Earl Walker gibi görünmeye başlamıştı. İkisinin akraba olup olmadığını düşündüm. Earl, Reyes’ı kız kardeşi Kim’e zarar vererek kontrol ediyordu. Nathan da hayatına giren kadınları etraflarındaki kişilere zarar vererek kontrol ediyordu. Fakat ne Luther ne de Monica tehdit edildiklerini ima etmişlerdi. Kontrol manyağı olduğunu söylediler, fakat aileden kimseye zarar vermemişti. Yine de, her ipucu Nathan’ı işaret ediyordu. Teresa’nın sosyal hayatı neredeyse bitmişti. Kız kardeşiyle bile gizlice görüşüyordu. Belki aynı şey Teresa’nın başına da gelmişti, ama o bunu ailesinden saklamıştı. Özellikle Luther’ın neler yapabileceğini düşünürsek...

Yolanda duygularını kontrol altına almaya çalışırken parmaklarını dudaklarına bastırdı. Hüzün arabadaki her şeye nüfuz ediyordu. “Yerime oturup bütün gece annemin başında bekledim, bir dakika bile yanından ayrılma fikri ödümü koparıyordu. Annemi taburcu ettikten sonra, işe gidene kadar bekledim, eşyalarımı topladım, evden taşındım ve davacı oldum.” Bana bakmak için döndü. “Sanırım intikam almak için yeğenime zarar vermeye çalıştı.”

Şaşkınlıkla Yolanda’ya baktım. “Niye? Ne oldu?”

Sanki kendine kızıyormuş gibi kafasını salladı. “Saçma bir şey. Söylemesem daha iyi olur.”

Onu zorlamamaya karar verdim, fakat söylediğinde doğruluk payının yüksek olduğunu tahmin edebiliyordum.

Boğuk bir sesle “O bir canavar, Charley” dedi. “Ve hayatım üzerine bahse girerim ki karısının kaybolmasıyla ilgisi var.” Hiddetle kaşlarını çattı. “Eğer onu bir şekilde kontrol edemediyse, başka bir yöntem bulmuştur.”

Belki Teresa’nın kardeşiyle her gün görüştüğünü öğrenmiş ve istediği gibi kontrol edemediğini fark etmişti. Buna cevabı ise cinayetti.

“Her neyse” dedi. Galiba hissettiği hüznün azalıyordu. “Sana gelip bunları anlatmam ve seni uyarmam gerektiğini biliyordum.”

“Çok teşekkür ederim, Yolanda.”

“Bence harika bir şey yapıyorsun.” Yüzünde heyecanlı bir gülüş belirdi; görünüşe göre duyguları anında değişebiliyordu. Daha önce hayal ettiğimden çok daha fazla birbirimize benziyoruz. Demek istediğim, özel dedektifsin. Bu ‘havalı’ kelimesinin tam da sözlükteki karşılığıdır.”

Ne kadar tatlıydı. Belki kardeşim ve bir grup arkadaşıyla beraber dışarı çıktıkları gece kafasına makarna sosu dökmemeliydim. Gülümseyerek teşekkür ettim.

“Bu arada, kardeşin ve bir grup arkadaşımın dışarı çıktığımız gece kafama makarna sosu döken sen miydin?”

“Ne? Hayır?” derken yalandan incinmiş bir yüz ifadesi takındım.

Homurdanarak “İyi bir yalancı değilsin” dedi.

“Evet, özür dilerim. Niyetim Gemma’nın üzerine dökmektir. Kazağımı çalmıştı.”

“O zaman kesinlikle altın rengi kıvrırcık saçlarına biraz domates sosu dökülmesini hak etmiş” derken kıkırdadı.

“Kesinlikle katılıyorum.”

Yolanda’ya sarılıp Dr. Nathan Yost’u adalete teslim etmek için elimden geleni yapacağıma söz vererek oradan ayrıldım.

Fakat önce Teresa'yı bulmalıydım. Ona bir şey yaptıysa, hiç de iyi olamazdı.

Apartmana doğru yürürken tekrar sol tarafıma baktım. Biraz önce gölgeler içinde duran kişinin kim olabileceğini anlamaya çalışıyordum. Evimi dağıtan kişi olamazdı. Büyük bir avcı bıçağıyla boğazımın kesilmesini hiç mi hiç istemiyordum. Böyle durumlarda gizemli ajanın kimliğini öğrenmek için çaba harcardım, fakat çok yorgundum ve onu o an hiç umurumda değildi.

Evime geri döndüğümde, Cookie'nin kırışık pijamasıyla yine geldiğini gördüm; gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. Büyük ihtimalle Corona'da olanları konuşmaya gelmiş, fakat bir savaş alanıyla karşılaşmıştı. Onu suçlamaktan başka şansım yoktu.

Arkasından yaklaşıp "Cidden, Cookie" dedim. Yerinde sıçrayıp bana döndü. "Kek hakkındaki yorumum seni bu kadar mı rahatsız etti?"

"Eve birinin girdiğini bile duymadım" dedi, etrafına bakarak. "Bunu nasıl duymadım? Ya Amber burada televizyon izleseydi ne olacaktı?"

Haklıydı. "Üzgünüm, Cookie." Yerden kâğıtları toplamaya başladım. "Yakınımdakiler bazen tehlikede olabiliyor."

"Ne?" Kastettiğim şeyi anladığı vakit "Aptallık etme" dedi.

Kollarımda bir yığın dergiyle durup "Peki, fakat havamı söndürüyorsun. Aptallık etmek benim işim" dedim.

Bana yardım etmek için eğildi.

"Hayır, bunu yapmıyorsun" diyerek onu azarladım. Elin-den topladığı öteberiyi aldım ve onu kapıya götürdüm. "Bunu ben yaparım. Sen git biraz uyu."

"Ben mi?" diyerek itiraz etti. "Uykusuzluğu hobi edinen sensin."

Ellerim dolu olduğu için onu omzumla kapıdan dışarı ittim. "Kendime olan saygımın son kırıntılarına tutunmaya çalışma iradesini göstermem hobi sayılmaz." Kaşlarını kızgınlıkla çat-

tığında “İtiraf ediyorum, bu pek aydınlatıcı olmadı. Hah, yarın senden Xander Pope’u araştırmanı istiyorum” dedim.

“Xander Pope. Tamam” derken gözlerini evdeki karmaşadan ayıramıyordu. “Peki ama neden?”

“Çünkü onun kızına kötü bir şey olduğundan şüpheleniyorum ve ne olduğunu öğrensem iyi olur.” Yolanda’nın sadece bir erkek kardeşi vardı. Yani bahsettiği yeğeni, bu kardeşinin çocuğu olmalıydı.

“Ah” dedi, başıyla onaylayarak. “Yost’un bir şey yaptığını mı düşünüyorsun?”

“Yolanda öyle düşünüyor ve bu benim için yeterli iyi bir sebep.”

On yedinci bölüm

Akıllılık edip, sorumlu bir vatandaş kılığına girmiş.

– Tişört

Cookie'yi iyi olduğuma ve uyuyacağıma ikna ettikten sonra gecenin kalanını savaş alanını temizleyerek geçirdim. Kaybettiğim ve aramaktan da vazgeçip ikinci kez aldığım kitabı buldum. Sonra aynı kitabın ikinci kopyasını da buldum. Bu kopyayı da kaybetmiştim ve kitabı üçüncü kez almak zorunda kalmıştım. Fakat üçüncü kopyayı ne yazık ki bulamadım; galiba sonsuza dek kaybolmuştu.

Bay Wong da iyi görünmüyordu. Hâlâ köşesinde arkası dönük havada süzölüyordu, tek kelime etmeden. Bütün bu olaylar yüzünden biraz sarsılmış gibiydi. Belki de ben hayal görüyordum.

Görünüşe bakılırsa evden giden bir şey yoktu ama –tabii giren kişi *Sweet Savage Love* adlı kitabın üçüncü kopyasını almadıysa– ama kendimi garip biçimde rahatsız hissediyordum. Sanki dairem güvenli bir yer olmaktan çıkmıştı. Aynen Noel Baba'nın gerçek olmadığını ve şekerin şişmanlattığını on dokuz yaşından sonra fark ettiğimdeki gibi.

Ben temizlik yaparken elinde bıçağıyla küçük kız yine ortaya çıktı. Lastiklerimi belki de o kesmişti; bunu daha önce neden düşünemedim? Belki de Bay Koca şişko Yalancı'ya bir özür borçluydum. Fakat bir ruh lastikleri parçalayabilir miydi? Onunla konuşmaya çalıştım. Ama faydası olmadı. Beni izliyordu ama doğrudan yüzüme bakmıyordu. Diğer tara-

fa geçmesi için ısrar etmeyi düşündüm, ama o zaman beni bıçakla doğrayacağından korkup vazgeçtim.

Saat üç buçuk ile artık-yatağa-yollar arasında bir yerler-deyken duşa girdim. Reyes'ın nerede olduğunu, ne yaptığını, nerede uyduğunu merak ediyordum. Üç eyaletteki bütün televizyonlarda fotoğrafının olması kaçak bir mahkûm için epey büyük bir sorun olmalıydı.

Cep telefonum çaldı, duş perdesinin yanından elimi uzatıp aldım.

Bir erkek sesi "Bayan Davidson?" dedi.

Numarayı veya sesi tanımamıştım. "Benim."

"Ben Corona Şerif Departmanı'ndan Şerif Yardımcısı Meacham. Daha önce konuşmuştuk."

"Evet, parçalanmış lastiklerim hakkında."

"Uyandırdığım için özür dilerim, ama bugün buraya gelmeniz mümkün mü?"

Bir an duraksadım. "Gelmem gerekiyorsa... Aslında o taraflarda işlerim var, bu yüzden sorun değil."

"Tartıştığınız adam, Farley Scanlon, evinde ölü bulundu."

Lanet olsun. "Cidden mi?" Sanırım Earl Walker yine yarım kalan işlerini bitiriyordu ve benim işine burnumu sokmam bir adamın ölümüne neden olmuştu.

"Böyle konularda pek şaka yapmam."

"Tamam, olur, gelirim. Ama size nasıl yardımcı olabilirim ki?"

"Size birkaç soru sormamız gerekiyor" dedi kararlı bir ses tonuyla.

"Harika. Yani şüpheli miyim?"

"Lütfen buraya gelin bayan. En kısa sürede."

Ofladım. "Peki, tamam. Bir dakika" dedim, aklıma bir şey gelmişti, "ölüm saatini biliyor musunuz?"

"Eğer buraya gelerseniz..."

"Bay Şerif Yardımcısı" dedim, öfkem sesime yansiyordu.

“Dün gece Corona’da lastik meselesiyle boğuşurken birileri evime girdi. Ben de Farley Scanlon’dan şüpheleniyordum.”

Adam bir an tereddüt etti. “Tahminimize göre sekiz ila on arası. Doktor öğleden sonra kesin saati söyleyecek.”

Bu doğru olamaz. “Emin misiniz?” diye sordum. “Eğer öyleyse evime giren kişi o olamaz.”

“Geçen sefer yanınızdaki beyefendinin de gelmesi gerekiyor.”

“Tamam, birkaç saat içinde orada olurum.” Doğal olarak önce Bob Amca’yı arayıp durumu anlatacaktım. Ne olur ne olmaz. İnsan cinayetle suçlanınca Bob Amca çok faydalı oluyordu. “Acaba Farley bir kitap desteğiyle öldürülmüş olabilir mi?”

Earl Walker kız arkadaşı Sarah Hadley’yi bu şekilde öldürmüştü. Fakat Earl Walker ölü sanıldığı için doğal olarak kimse ondan şüphelenmemiştir.

“Hayır hanımefendi.”

“Beysbol sopası?”

“Hayır.”

“Çim biçme makinesi?” Adamdan mümkün olduğunca fazla bilgiyi almaya çalışıyordum. Bilgi güç demektir, bebek. “Biliyorsun, ikimiz de dedektifiz.”

Öksürerek boğazını temizledi. Konuşmaya başladığında sesinin biraz daha yumuşadığını fark ettim. “Boğazı kesildi.”

“Ah. Tamam, en kısa zamanda orada olacağım.”

Telefonu kapadım ve saçımı durulamaya döndüm. Farley Scanlon’ın boğazı kesilmişti. Earl Walker’ın arabasının bagajında bulunan ve o olduğu sanılan cesedin boğazının kesilip kesilmediğinden emin değildim. Fakat tanınmayacak kadar yandığı için, kim bundan emin olabilirdi ki? Katiller genellikle aynı yöntemi kullanırlardı. Earl Walker o adamı beysbol sopasıyla öldürmüştü ve Reyes’in duruşmasından aylar sonra bu kez kız arkadaşını kitap desteğiyle döverek öldürmüştü.

tü. Fakat boğazın kesilmesinin bahsi hiç geçmemişti. Belki elinin altında o an bıçak vardı.

Bir dakika. Belki de bir adamın ölmesine neden olmuş-
tum. Evet, ben dolaylı olarak bir adamın ölmesine neden ol-
muştum. Belki Farley Scanlon, Rahibe Mary Elizabeth'in
bahsettiği koruyucumdu. Umarım öyle değildir, çünkü adam
benden hiç hoşlanmamıştı. Daha iki gün, on bir saat ve yirmi
yedi dakika olmamıştı. Yine de dolaylı olarak birinin ölümü-
ne neden olacak zamanı bulmuştum. Olimpos tanrılarına şü-
kürler olsun.

Derinden gelen bir ses duydum. "Evinde yaptığın değişik-
likleri beğendim."

İrkilip yüzümü sildim ve duş perdesini çekip baktım. Reyes
Farrow banyo dolabına dayanmış, kollarını göğsünde kavuş-
turmuştu. Saçları dağınık, yüzü tıraşsızdı; büyük ihtimalle ev-
rendeki en seksi şeydi. Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayılır-
ken dizlerimin bağı çözüldü.

Duş perdesine dikkatle baktı. "Bundan kurtulmamış mıy-
dım?"

Eski duş perdemden söz ediyordu. Perdemi parçalayarak
içinden geçmişti. O zamanlar ruhunu bedeninden ayırabili-
yordu ve devasa kılıcıyla her şeyi kesip biçiyordu. Mecazi an-
lamda söylemiyorum. Oradan çıkmayı reddedince duş per-
dem cüretimin bedelini ödemişti.

"Bu perde yeni" dedim uyarı dolu bir sesle. "Uzunluğunu
seviyorum."

Gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Perdeden bahsediyordum" dedim, fakat bir an kalbim du-
racak sandım.

Cevap vermeden önce uzun bir süre bekledi; beni daha
fazla görmeye çalışıyordu. "Tabii." Yeşil komando gömleği ve
pantolonu giymişti. Büyük ihtimalle ordu malzemeleri satan
bir dükkânı soymuştu. Yorgun görünüyordu. Gözlerinin altı

hafif morarmıştı. Bunca zamandır nerede saklanmıştı acaba?

Suyu kapatıp havluya uzandım. Kocaman eliyle bileğimi tutup bana yaklaştı. Kahverengi gözleri ilgiyle parlıyordu. “Islakken güzel görünüyorsun.”

Üzerimi örtmek ve hızlı atan nabzımı kontrol altına almak için mücadele ettim. Elimini açıp avcumun içini öperken sıcaklığı koluma yayıldı. Sakalı avcumu gıdıklıyordu.

“Yaran nasıl oldu?” diye sordum. O sırada ağzıyla basit bir avuç içine yapabildiği inanılmaz şeyler beni hipnotize etmişti.

Bakışları o kadar güçlüydü ki nefesim kesildi. “Diğer kı-sımlarımdan daha iyi.” Sesi derin ve güçlüydü. Üzerimden akan ılık sudan daha iyi geldi bana.

Esir aldığı elimin ne zaman serbest kalacağı hakkında fik-rim olmadığı için, duş perdesini bırakıp diğer elimle havluyu aldım. Beni daha iyi görebilmek için başını yana eğdi.

“Bana verdiğin listedeki adamlardan biri öldürüldü.”

Bir süre düşündü. Sonra elimi tutup bakışlarını yere indirdi.

“Farley Scanlon” diyerek devam ettim. “Eski dost Farley’nin psikopat olduğunu bana söyleyebilirdin.”

“Earl Walker’ın arkadaşıydı. Bunu söylemeye gerek duymadım.” Omuz silkti. “Ayrıca sadık köpeğin her zaman peşindeydi.”

Elimi geri çekip havluya sarındım. “Bunu nereden biliyorsun?” Bir süre düşündüm, sonra şaşkınlıkla baktım. “Beni takip mi ediyorsun?”

Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Onun seni takip ettiğini sanıyordum.”

“Evet, fakat bu onun suçu değil. Garrett verilen emre uyuyor.”

“Garrett seni takip ediyor” dedi ve kara kirpiklerinin altından bana bir bakış fırlattı. Dudaklarımı birbirine bastırdı. Gözümde, durumu kabullendi.

“Peki, bu kimin suçu?”

“Ashında senin suçun. Niye peşimde olduğunu sanıyorsun? Yetmezmiş gibi bir de buraya geldin. Hâlâ yakalanmadığın için şanslısın.”

“Erkek arkadaşın dışarıda değil” dedi kafasıyla dışarıyı işaret ederek. “Diğer çocuktan ise zarar gelmez. Arabasında uyuyor.”

Gözlerimi devirdim. Garrett’in iş başvurularını daha iyi değerlendirmesi gerekiyordu.

“O arabaya binerken ne düşünüyordun?”

“Gölgelerdeki kişi sen miydin?” Bunu tahmin etmem gerekirdi. Gerçekten. “Yakalanmayı çok mu istiyorsun? Çünkü amcamı hemen çağırabilirim ve bu işi göz açıp kapayıncaya kadar halledebiliriz.”

“Yakalanmaya hiç niyetim yok. Nasıl öldürülmüş?” diye sordu. Konuyu bir anda değiştirmişti.

“Trajik biçimde.” Yüzümü kurulamak için bir havlu daha aldım.

“Boğazı mı kesilmiş?”

Donup kaldım. Bunu nasıl biliyordu? “Evet.”

“Neyle?” diye sordu.

“Büyük ihtimalle keskin bir şeyle.” Buna cevap vermeyince, “Bu onun yaptığı bir şey mi?” diye sordum. Duştan çıkarken Reyes’in bakışları vücudumun alt kısmına yöneldi.

“Bu onun yaptığı bir şey” derken yüzüme bakmıyordu.

“Ben Earl’ün insanların kafasını kırmayı tercih ettiğini sanıyordum.”

“Sadece başka bir amacı varken.”

“Yarım kalmış işlerini bitiriyor, değil mi?”

“Oraya geri dönme” dedi havluyu çekmeye çalışırken.

Eline vurduktan sonra “Nereye, Corona’ya mı?” diye sordum.

Eline bir kez daha vurduktan sonra sırtımaya başladı.

“Evet.”

Havluyu alıp, saçımı kurutmaya çalıştım. “Dönmek zorundayım. Şerif benimle konuşmak istiyor.”

Diğer havluyu başıma atıp saçımı kurutmaya başladı. Elleri masaj yapıyordu. Bana doğru iyice yaklaştı gömleğinden tutmak zorunda kaldım. Dengemi sağlamak için.

Emreder gibi bir ses tonuyla “Gitme” dedi.

“Önerilerini dikkate alırım.”

“Bu bir öneri değildi.”

Acaba erkekler neden bana sürekli emir verebileceklerini düşünüyorlardı? Havluyu itip sert bir bakış attım. Ona vurup vurmamayı düşündüm. Bunu ona borçluydum, fakat ihtiyaç duyduğumda yanımda nadiren demir bir çubuk veya bir TIR taşıyım. “Bana ne yapacağımı söylemeye hakkın yok.” Söylediklerimi iyice anlasın diye işaretparmağımı göğsüne bastırdım.

Durdu. Gerginlikten çenesi titriyordu ama bir şey söylemedi. Büyük ihtimalle intikamın soğuk yenen bir yemek olduğunu, hatta yemek vaktinin biraz geçtiğini düşünüyordu.

“Yorgun görünüyorsun” dedim havluyu alırken. “Sanırım duşa ihtiyacın var.” Dönüp onu banyoda yalnız bıraktım. Aşağı tarafımda hissettiğim hayal kırıklığı kayda değer bir seviyede idi. Beş dakika sonra su sesi geldi.

Blucin, karamel renkli düğmeli bir bluz ile önü açık alçak topuklu çok şık Dolce&Gabbana ayakkabılarımı giydim. Bu kıyafetle kısmen yatılı okuldaki asi bir öğrenci, kısmen de edepsiz bir kütüphaneci gibi görünüyordum. Bu kıyafetleri her gördüğünde Cookie’nin salyalarının akması hoşuma gidiyordu. İçimde bir zalim vardı.

Reyes banyodan çıktığında üstünü değiştirip tıraş olmuştu. Saçı yüzünün çevresinde ıslak öbekler halinde duruyordu.

Kirli kıyafetlerini bir sırt çantasına yerleştirirken “Şimdi daha iyi, değil mi?” diye sordu.

“Evet, fakat hâlâ yorgun görünüyorsun.”

Kaşları alaycı biçimde kalktı. “Sen aynadan kendine baktın mı?”

Haklıydı. Korkunç görünüyordum. Uyumamak için kendimi zorlamak beni hiç de çekici yapmıyordu.

Güldü ve beni santim santim incelemeye koyuldu. Çantasını yere bıraktıktan sonra durdu; beni gözünü bile kırpmadan izledi. “Buraya gelsene” dedi. Sesi ipeksi bir yumuşaklıktaydı ve beni çağırıyordu.

Bu, karnımın derinliklerinde hissettiğim bir davetti. Orada duruyordu; asil, tanrısal ve bu dünyaya ait değilmiş gibi. Hayır diyemeden ona doğru minik bir adım attım.

“Lanet olsun!”

İkimiz de dönüp baktık. Cookie kapıdan girer girmez olduğu yerde donup kaldı.

Amber bu ani duruş yüzünden annesine çarpınca “Anne” diye söylendi. Cookie’nin etrafından dolandığında annesi gibi o da donup kaldı. Bir rock yıldızı gibi Reyes’i izliyordu. “Vay be!”

Tespitine katılıyordum, fakat şu an dairemde saklanan bir kaçakla tanışmaları için uygun bir zaman değildi. “Cookie, bir dakikalığına senin dairene gidebilir miyiz?”

Cookie bariz biçimde bakışlarını Reyes’in üzerinden çekebilmek için kendi kendisiyle savaştı. Fakat başarılı olamadı. Bakışları adeta lazerli takip sistemi gibi Reyes’in üzerinde kilitli kaldı.

“Cookie?” Üzerine doğru yürüyüp onu kapıdan dışarı ittim.

Cookie gözlerini kırptırdı ve ne yaptığını fark edince yüzü kızardı. “Çok özür dilerim” dedi ve Reyes’a doğru başını sallayıp Amber’ı götürmek için çekıştirdi.

Amber, “Anne, bekle” dedi; belli ki o evimdeki eğlenceyi terk etmeye hazır değildi.

“Sırt çantanı al tatlım. Seni okula bırakacağım.”

“Burada kalamaz mıyım?” diye sordu. Reyes’i biraz daha görebilmek için giderken arkasına bakıyordu.

Üçümüz birlikte onların evine girdik. Cookie, Amber'ı çantasını almaya yolladı, sonra büyülenmiş gibi bana baktı. "Lanet olsun, Charley." Sesi titreyerek ve fısıltı halinde çıkıyordu. "O Reyes Farrow'dı."

"Biliyorum. Çok özür dilerim. Bir anda ortaya çıktı."

"Sanırım kendimden geçtim."

Kendimi tutamayarak bir kahkaha attım. "Sadece ona bakıyordun."

"Biliyorum. Adamın omuzlarını gördün mü?" diye sorunca yine güldüm.

"Evet, gördüm. Endişelenme, bacaklarını kısa sürede yeniden hissetmeye başlayacaksın."

"Ya kolları? Tanrı aşkına, kolların bu kadar seksi olabileceğini kim bilebilir ki?"

"En iyilerimizin bile başına geldi."

"O çok..."

"Biliyorum."

"Ve çok..."

"Onu da biliyorum. Şeytan'ın oğlu olmasıyla ilgili olabilir."

"Evet. Belki de."

Kanepeye otururken ona yardım ettim.

Amber koşarak geri geldi. "Okula gitmeden önce telefonla fotoğrafını çekebilir miyim?"

"Okul." Cookie bana baktı, yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Yolda giderken onunla konuşurum."

Kendimi çok kötü hissediyordum. Bu onların hatası değildi, fakat Amber'ın arkadaşlarına Reyes'ı anlatmasına izin veremezdim. Kimin dinleyeceğini ve kimin aradaki bağlantıları kurabileceğini bilemezdik. "Bunun için çok üzgünüm."

"Hayır." Cookie ayağa kalktı. "Bu senin suçun değil. Çaresine bakacağım."

Gülümseyerek "Teşekkürler, Cook" dedim.

Amber'a güle güle öpücüğü verdikten sonra eve döndüm.

Reyes gitmişti. Sırt çantasını da bırakmıştı. Bu hiç de suçlanmama neden olacak bir şey gibi görünmüyordu. Üzerime siyah deri bir ceket giydikten sonra Misery'ye gittim. Garrett geri dönmüştü ve yolun karşısında kamyonetinde oturuyordu. Durdum, Reyes var mı diye etrafa bakındım, sonra kapıyı açıp arabama bindim.

Motoru çalıştırırken telefonum çaldı.

"Charlotte ile konuşmam gerekiyor."

Telefondaki erkek sesini tanıyamamıştım. "Ben Charley."

"Ben Donovan."

İsmi de tanıyamadım. "Donovan mı?" Geri geri giderek yola çıktım ve otobana doğru ilerledim. Garrett doğal olarak beni takip ediyordu. Reyes'ı elinden nasıl olmuş da kaçırmıştı?

"Akıl hastanesinden."

Akıl hastanesi mi? Lanet olsun akıl hastanesine ne ara düşmüştüm ki?

Cevap vermeyince "Arada bir gizlice girdiğin terk edilmiş akıl hastanesi" diye hatırlattı.

"Ah, tamam. Motosiklet çetesi."

"Evet" dedi. "Seninle konuşmak istiyorum."

"Tabii." Sonunda Raket'in binayı yıkıp yıkmadığını merak ediyordum.

"Artemis" diye başladı, sonra durdu.

Sesindeki acıyı hissedebiliyordum. Kalbim duracak gibi oldu. "İyi mi?"

"Hayır. Görünüşe göre zehir tahminimizden daha fazla zarar vermiş ve dün seninle oynarken bir böbreği iflas etmiş. Şu anda hayvan hastanesinde."

Gayriihtiyari elimi ağzıma götürdüm. "Aman Tanrım. Çok üzgünüm."

"Seni suçlamıyorum." Sesi çatallandı ve nefes alabilmek için durmak zorunda kaldı. "Seni kiralamak istiyorum."

"Ne?"

“Bunu kimin yaptığını bilmek istiyorum” dedi soğuk ve kararlı bir sesle. “Onu ya sen bulursun ya da ben.”

Yöntemlerinin benimkine kıyasla daha vahşi olabileceğini tahmin ediyordum. “Hakaret ettiğimi düşünmeni istemem, ama paran yok, beni nasıl kiralayacaksın?”

Bedavaya çalışabileceğimi söyleyecektim ki “Senin gibi on kişiye param yeter” dedi.

“Göreceğiz. İki gün içinde oraya gelmeye çalışırım. Bensiz başlama.”

“Çok geç.”

Lanet olsun. “Peki, düşünmeme izin ver.” Cinayet nedeniyle sorgulanmak üzere Corona’ya gitmem gerekiyordu. Onun dışında günüm boştu. “Eğer tutuklanmazsam, bu öğleden sonra oraya gelebilirim. Evde misin?”

“Ben sana geleyim” dedi. “Hemen.”

“Bir soruşturma nedeniyle şehir dışına çıkıyorum. Ben oraya gelirim. Zaten komşuların hakkında bilgi toplamam gerekiyor.”

Pes ettiğini belirtecek şekilde iç çekip kabul etti. “Tamam. Fakat öğleden sonra burada olmazsan, bu işin peşine ben düşerim. Seni aramamın tek nedeni Eric’in bunu istemesi. Senin suçluyu bulma şansının daha yüksek olacağını söyledi.”

Eric’in çete üyelerinden biri olduğunu varsaydım. Belli ki daha akıllıydı.

“Oraya geleceğim. Söz veriyorum. Ona bir şey olursa beni haberdar edebilir misin?”

“Peki.” Telefonu alelacele kapadı. Böyle bir şeyi kim yapabilir ki? Çok üzülmüştüm. Adamın acısını telefonun ucundan hissedebiliyordum; bu bir ilkti.

Yolda bir mocha latte almak için durdum, sonra Misery’yi güneye çevirdim. Bu sırada Garrett aradı. Az kalsın cevap vermeyecektim, nasıl olsa yine arardı.

"Nereye gidiyoruz, Charles?" diye sordu, sesi neşeli geliyordu.

"Nova Scotia."

"Görünüşe göre Corona'ya tekrar gidiyoruz. O cheesburger'i gerçekten sevdin, değil mi?"

"Farley Scanlon dün gece öldürüldü."

"Lanet olsun. İnsanlarla iyi geçinmeyi biliyorsun."

"Şerif departmanı bizimle konuşmak istiyor."

"Bir şerif departmanı gerçekten konuşabilir mi ki?" diye sordu; oyununu yeni bir seviyeye çıkarmıştı. Benim gibilerle âşık atmak istiyorsa öyle de yapmak zorundaydı.

"Güle güle Swopes."

"Bir dakika. Nerede kalmıştık?"

Oflarken sesimdeki rahatsızlığı bir çocuk bile anlayabiliyordu. "Bu hileli bir soru mu?"

"Ah, evet. İki numara. Hazır mısın?"

Tabii ki, ölüm meleğine asla söylenmemesi gereken şeyler listesinden söz ediyordu. Hak yerini bulsun diye tekrar ofladım. "Söyle bakalım."

"Bu ilişki benim sonum olacak."

"Peki, peki" deyip telefonu kapattım. Kaçık.

Durumu haber vermek için Bob Amca'yı aradım. Telefonu açtığı anda "Sana karşı dürüst olmam gerekiyor. İsrar ettiğin o saç kesimiyle hayatın boyunca bir kadın bulabileceğine emin değilim" dedim.

"Bu yüzden mi aradın?" dedi biraz kırılmış bir sesle.

"Sayılır. Ve bir de cinayetle suçlanıyor olabilirim. Sadece bilmeni istedim."

"Birini mi öldürdün?"

İnsanlar neden hep en kötüsünü düşünürler ki? "Hayır, cinayetle suçlanıyor olabilirim dedim. İkisinin arasında büyük bir fark var, Ubie."

"Ah, kayıp eş dosyası nasıl gidiyor?"

“Öylece duruyor. Adam kahrolası evinden çıkmıyor.”

“Ne yapabilirim?”

“Cookie’yi arayabilirsin. Boğazına kadar işe gömüldü. Adamın mülklerinin yerini öğrenmeliyiz. Teresa’yı bir yerde rehin tutuyor olabilir. Ayrıca, Xander Pope’un kızına ne olduğunu da öğrenmek istiyorum. İyi olup olmadığını öğren.”

“Xander Pope?”

“Evet. Yost ona zarar vermiş olabilir.”

“Nasıl?”

“Hiçbir fikrim yok. Cookie araştırıyor.”

“Araştırıp, Cookie’yi ararım. Bu cinayet olayının Reyes Farrow adındaki kaçak mahkûmla bir ilgisi olabilir mi?”

Kahvemden büyük bir yudum aldıktan sonra “Evet” dedim. “Sanırım Earl Walker yaptı. O ölmedi, Bob Amca. Yarım kalan işlerini tamamlıyor. Reyes’in mahkemesinden kısa bir süre sonra kız arkadaşını öldürdü, şimdi de hayatta olduğunu bilebilecek herkesin peşine düştü. Virgil Gibbs’in daireesine birini yollayabilir misin?” Gibbs, Reyes’in listesindeki diğer isimdi. Corona’da Farley Scanlon’ı görmeden önce onu da ziyaret etmiştim. “Sırada o olabilir; örnek bir vatandaş değil, ama boğazının kesilmesini hak etmiyor.”

“Walker etrafta dolaşıp boğaz mı kesiyor?” diye sordu; endişelenmişti. “Swopes seninle mi?”

Yan aynamdan arkamdaki devasa siyah kamyonete baktım –Garrett açıkçası biraz aşırıya kaçmıştı– “Evet.” Uyku-suzluğumu da dikkate alırsak, elimden geldiğince sert ve kısa cevap vermiştim.

“Güzel. Onu yakınında tut. Bir görevliyi Gibbs’in evine yollayıp kontrol ettireceğim. Bunun ne demek olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Bir grup intihara meyilli kuştan kaçmaya çalışıyordum. Direksiyonun arkasında yana eğildim, işe yarayacakmış gibi. “Pek değil. Ne demek?”

“Bu on sene önce masum bir adamı hapse attığım manasına geliyor.” Sesi değişip, umutsuzlaşmıştı.

“Bob Amca, onun suçlu olduğunu düşünüyordun. Raporları ve mahkeme kayıtlarını okudum. Kim olsa aynı şeyi yapardı.”

“O... Ben onu dinlemedim, bana ne demeye çalıştığını anlamadım. Sadece bir çocuktuk.”

Hayalimde canlanan bir görüntü beni rahatsız etti. Yirmi yaşındaki Reyes, cinayetle suçlanıyor; hiçbir arkadaşı yok, ailesi yok, kimsesi yok. Hayatındaki tek kişi olan kız kardeşi Kim’in onu görmesi yasaklanmış. Hücrede oturup işlemediği bir cinayet yüzünden mahkemeye götürülmeyi bekliyor. İhtiyaç duyulduğunda zaten zaman makinesi ortalıkta hiç olmaz. Fakat şimdi her şeyi düzeltebiliriz. Düzeltmek zorundayız. “Bu hatayı telafi etmek için bir şansımız var, Bob Amca.”

Uzun bir sessizlikten sonra “On seneyi nasıl ödersin, Charley?” dedi.

Sesindeki suçluluk duygusu yüzünden üzüldüm. Aslında biraz şaşırmıştım. Bob Amca görevini yapmıştı. Bunu kimse inkâr edemezdi. Tabii söylediğinden daha fazlasını bilmiyorduydu... Kesinlikle hayır. “Görünüşe bakılırsa Earl Walker izini kaybettirme konusunda çok başarılı. Kimse seni bu yüzden suçlayamaz.”

Alaycı bir sesle “Reyes Farrow suçlayacak” dedi.

Evet, sanırım o suçlardı. Sorgu odasında elleri kelepçeli, öfkeyle kafası karışmış bir halde otururken, Bob Amca’nın konuşturmak için onu nasıl sıkıştırdığını hayal edebiliyordum. “O nasıldı?” diye sordum. Soruyu sorarken ne hissedeceğini hiç düşünmemiştim.

“Bilmiyorum, tathm. O daha çocuktuk. Kirli, bakımsız, sokaklarda yaşayan bir çocuk işte.”

Gayriihtiyari elimi ağzıma götürdüm. Sol dizim içgüdüsel olarak elimi direksiyona koyana kadar Misery’yi sürmek için

kalktı. Kesinlikle elleri meşgul etmeden telefonla konuşmamı sağlayan aparatlardan almam gerekiyordu.

“Yapmadığımı söyledi. Bir kere. Sonra bir daha benle hiç konuşmadı.”

Gözlerim doldu. Bu tam da Reyes’ın yapacağı bir işti. İnatçı ve asiydi. Yine de, belki görüldüğünden daha başka bir anlam ifade ediyordu bu davranışı. Belki de pes etmişti; kendini çok fazla zarar görmüş bir hayvan gibi hissetmişti. “Neden uğraşayım, neden savaşayım?” diye düşünmüştü.

“Fakat söyleme yöntemi farklıydı” diyerek devam etti ancak. Aklı belli ki anılarındaydı. “Gözlerimin içine baktı. Bakışı o kadar güçlüydü ki, sanki mideme yumruk yemiştım. Sadece ‘Ben yapmadım’ dedi. Başka hiçbir şey söylemedi. Tek bir kelime bile etmedi. Avukatlar, hakları, yemekler hakkın-da hiçbir şey söylemedi... Kendini dış dünyaya tamamen kapadı.”

Arabayı sürerken, dudaklarımı birbirine bastırdım. Sesim titreyerek “Bunu düzeltebiliriz, Bob Amca” dedim.

“Hayır, düzeltemeyiz.” Görünüşe göre Reyes’in ondan hayatının sonuna kadar nefret edeceğini düşünüyordu. “Onu tuttum.”

“Ne yaptın?” Sorarken irkilmişim.

“Gömleğinin yakasından. Sorgulamanın bir noktasında, o kadar kızmışım ki, sandalyeden kaldırıp, onu duvara fırlattım.”

“Bob Amca!” dedim. Başka ne diyebileceğime emin değildim ve hâlâ hayatta olduğu için şanslı olduğunu fark ettim.

“Hiçbir şey yapmadı” diye devam etti; atlattığı tehlikeden habersizdi. “Sadece bana baktı, yüzü ifadesizdi, fakat ben-den nefret ettiğini hissedebiliyordum. O günden beri o bakış kâbuslarıma giriyor. Onu ve davasını asla unutamadım.”

“O çok güçlü bir varlık, Bob Amca.”

“Hayır, anlamıyorsun.”

Dağlık yola girerken kaşlarım çatıldı.

Telefon bağlantısının kesildiğini sandığım uzun bir sessizlikten sonra “Biliyordum, tatlım” dedi.

Konuştğu sırada Ubie’nin başını elinin arasına aldığı hayal edebiliyordum. Hüzün ve pişmanlık dolu sesi göğsümün sıkışmasına neden oldu. “Neyi biliyordun?”

“Yapmadığını biliyordum.”

Bir açıklama beklerken nefes bile almadım.

“Aptal değilim. Yapmadığını biliyordum ve buna karşılık kılımı kıpırdatmadım. Bütün kanıtlar onu gösteriyordu ve aptal gibi görünmek istemediğim için bu durumu sorgulamadım. Bir dakikalığına bile. Yani görüyorsun ki” dedi, kaderine razı olmuştu, “bunu düzeltemeyiz. Benim peşimden gelecek.”

Şaşkınlıkla kalakaldım. “Hayır, gelmeyecek, o öyle biri değil.”

“Onların hepsi öyledir.” Sanki cezalandırılmayı hak ettiğini düşünüp bu fikri hoş karşılıyordu.

Ne söyleyeceğimi, nasıl bir yol izlemem gerektiğini bilemeden şaşkınlıktan donmuş halde oturuyordum. “Sorgu kayıtlarını görebilir miyim?” diye sordum. Neden görmek isteyebileceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

“Patladığım kısmı bulamayacaksın.” Sesi tekrar katılaşmıştı. “Yüksek yerlerde arkadaşlarım vardı ve garip bir şekilde kaydın o bölümü silindi.”

“Görmek istediğim senin patladığın kısım değil, o. Onunla ilk defa lisedeyken karşılaşmıştım, hatırlıyor musun? Onun ne kadar güçlü ve tehlikeli olduğunu biliyorum. Fakat senin peşinden gelmeyecek Bob Amca, söz veriyorum.” Kendimi Koca Şişko Yalancılar Kulübü’ne üye gibi hissettim. Reyes’ın ne yapabileceğini bilmemin imkânı yoktu. Ayrıca sanırım amcamı öldürmek isteyen bir adamın özgürlüğüne kavuşmasını sağlamaya çalışıyordum. “Acaba ben kötü bir yeğen miyim?” diye düşünmekten kendimi alamadım.

On sekizinci bölüm

*Şiddetli patlayıcıların uygun kullanımıyla çözülemeyecek
çok az kişisel sorun vardır.*

– Tişört

Şerif Departmanı'na vardığımda Misery'den fırladım ve ayağım yere değer değmez koşmaya başladım. Planım işe yaradı. Garrett'tan önce sorgu odasıyındaydım. Şerife bildiğim her şeyi anlattım. Farley Scanlon kötü bir adamdı. Beni bıçakla tehdit etmiş, Garrett'ı görünce kaçıp gitmiş, sonra da biz yemekten arabamın lastiklerini kesmişti. Bu onların yutmakta zorluk çekecekleri bir hikâye değildi, ama yine de o gecenin her anını açıklamak zorundaydım. Garrett'la konuşup ifademi doğrulatmak istediler.

Onlar Garrett'ı sorgularken, Bob Amca'nın anlattıklarının ağırlığı üzerime çökmüş halde, Farley Scanlon'ın evine doğru yola çıktım. Acaba Earl Walker hâlâ Farley Scanlon'ın evinde miydi, suç mahalline geri dönmüş olabilir miydi? İfademi en iyi şekilde vermiştim ama belki de işe yaramayacaktı.

Cep telefonum çaldı. “Merhaba, Cook. Garrett'ı sepetledim.”

“Süper. Zaten birbirinize yakışmıyordunuz.”

Sırttım.

“Neyse, işte sana yeni duyduğum bir söylenti.”

“Söylentilere bayılırım.”

“Yolanda Pope'un yeğeni basit bir bademcik ameliyatından hemen sonra ölmüş.”

“Yok daha neler!”

“Gerçekten. Üstelik iyi kalpli doktorumuz yatan hasta servisinden çıktıktan birkaç dakika sonra...”

“Nasıl kuşkulandı?”

“Doktorun o gün hastası yokmuş. Ameliyat da yapmamış. Fakat yine de yatan hasta servisine gitmiş. Oradan ayrıldıktan birkaç dakika sonra Yolanda’nın yeğeni kalp krizi geçirmiş.”

“Tüh. Kız kaç yaşındaymış?”

“On iki. Anesteziye alerjisi olup olmadığı ameliyattan önce araştırılmış. Ameliyat boyunca durumu gayet iyiymiş, ama nedense bir saat sonra fenalaşmış.”

“Bu olamaz. Yolanda’nın ondan niye kuşkulandığını şimdi anlıyorum.”

“Sence, doktor, o kızın Yolanda’nın yeğeni olduğunu biliyor muydu?”

“Kesinlikle. Zavallı Xander” dedim, Yolanda’nın ağabeyini sevgiyle anımsayarak...

Yost’un onun başına neler getirdiğini hayal bile edemiyordum. “Bu bilgiyi bu kadar hızlı nasıl öğrendin?” diye sordum.

“Tesadüfen o sabah görevli hemşireyle konuştum.”

“Çok hoş.”

“Öyle, fakat hiçbir şey doğrulanamıyor. Hemşireler tüm bu olan biteni ve hiçbir şeyin rapor edilmemesini garip bulmuş. Onların bu konuşmalarına Yolanda kulak misafiri olmuş. Onun doktordan kuşkulanasının nedeni de bu.”

“Pekâlâ. Tüm bu izler bizi bir tek sonuca götürüyor: Nathan Yost düşündüğümünden daha da kurnaz. Bu kadar çok kötülüğü böylesine ustalıkla yapabilen biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım. Bu adam kesinlikle bir şeytan.”

Cookie, “Böyle davranarak adamın eline ne geçtiğini anlamıyorum” dedi.

“İntikam. Şansını zorlayan bir fırsatçı o. Yolanda onu terk etti. O da bunu ona ödetmeyi düşündü. Kötülükten söz etmişken, Farley Scanlon’ın evinin etrafına göz atmaya gidiyo-

rum. Belli ki, Earl Walker oralarda bir yerde, belki de onun evinde kalıyordu.” Yıllar önce, onun Reyes’ı fena halde hırpaladığına tanık olmuştum, asla unutulmayacak bir şekilde... Sırf bu adamın yakınımda olduğu düşüncesi bile bir an kendimi kaybetmeme yol açtı. Ya bu sebep ya da bu-uykusuzluk-mereti hakkımdan gelmek üzereydi zaten.

“Ve sen, seni birinin öldürmeye çalışmasından birkaç gün sonra onun evine gidiyorsun öyle mi?”

Yorgun bir sırtmayla “Elbette. Bu fani varlık yaşılanıyor” dedim.

“En azından Garrett’ı bekleyebilirsin.”

“Bekleyemem.”

“Niçin?”

“Ondan hoşlanmıyorum.”

“Evet, hoşlanıyorsun.”

“Ayrıca bu öğleden sonra bir çete üyesini görmek zorundayım.”

“Hep aynı hikâye...”

Farley’nin arazisine girerken telefonu kapattım. Adamın prefabrik evi kutu gibi küçüktü. Böyle evleri severdim ama bu, evde kalmış kız gibiydi. Konserve et gibi yani. Halbuki et dediğin domuz pirzolası gibi olmalıydı ama değildi işte.

Kilidi açtım, başımı eğerek güvenlik şeridinin altından geçiyordum ki evin önünde bir araba yavaşladı. Neyse ki durmadı ama büyük olasılıkla o anda polisi aradılar veya ona benzer bir işgüzarlık yaptılar. Muhtemelen beni de dikizliyorlardı. Eh, kim onları suçlayabilir?

Zeytin yeşili halıda ve yetmişlerin berbat dekorunun vazgeçilmezi gibi görünen ahşap kaplamada büyük biçimsiz bir kan lekesi vardı. Eldivenleri getirme öngörüsüzlüğüme rağmen bir çift fırın eldiveni buldum. Aceleyle kâğıt yığınlarını ve pis çöp kutularını karıştırdım, fakat fırın eldivenleriyle çalışmak kolay değildi. Earl Walker’ın büyük olasılıkla ar-

tık bu ismi kullanmadığını fark ettim. Harold Reynolds adına bir çift fatura vardı. Şu ana kadar işittiğim en sahte isme benziyordu. Bu faturaları çantama tıktırdım ve tüm bu insanlık dışı yerdeki izleri didik didik aramayı sürdürdüm.

Geyik boynuzlu şapka giymiş bir adamın fotoğrafına dik-katle baktığım sırada kapı kolu yavaşça hareket etti. Lanet okuyup, hızla dar koridordan koşarak geçip evin sonundaki yatak odasına daldım. Dış kapı açıldı, kalp atışlarım panik halinde tavan yaptı. Polis beni burada bulursa, yandığının resmiydi.

Kapıyla duvar arasındaki aralıktan, yakalanmamayı ve kendimi ele vermemeyi umarak, geleni gözetledim. Orada eli silahlı biri duruyordu, sadece vücudunun bir kısmını görebiliyordum. Kirli camdan süzülen gün ışığı onun giysilerini görmeme engel oluyordu, ama bunun bir polis üniforması olmadığı açıktı. Birden arkamdan bir el uzanıp ağzımı kapatınca içimdeki kahveyi çıkarmamak için kendimle mücadele ettim.

Saldırganın diğer eli karnıma ve blucinimin düğmelerine kayarken, kulağıma “Şşşt” diye fısıldadı. Bedeninden yayılan ısı dokunduğu yerlerde sımsıcak bir iz bırakıyordu. Biraz kızgınlıktan, biraz da rahatlamış olmaktan gözlerimi devirdim.

Onu –Reyes Farrow’ı– öldürecektim. Hangi cehennemden çıkmıştı? Beni kendine çekti, sıcaklığı elbiseme ve saçlarıma değdi. Başımın omzuna düşmesine ve nefesinin yüzüme düşmesine engel olamadım. Pantolonumun düğmesini açmaya çalıştı. Eldivenli ellerimle telaşla mücadele ederken dikkatimi toplamaya çalıştım. Ellerimi tuttu ve çelik gibi kollarıyla beni sıkıca kavrayıp üstüme abandı.

Kulağıma “Erkek arkadaşın geldi” dedi. İkinci kez onunla mücadele ederken, parmaklarıyla hızla blucinimin düğmelerini açtı, bense ellerimle güçlü bileğini kavramaya çalıştım. Bu sırada coşkuyla kulağıma sırnaşarak beni yine susturdu.

Fermuarı indirirken yumuşak bir şekilde “Reyes” diye fısıldadım. İşin en zor kısmı buydu.

Boynuma ateşli öpüşler kondururken “Bunlar senin fırın eldivenlerin mi?” diye sordu. Sonra elini külotumun içine soktu. Parmaklarını daldırmaya hazırlanırken kendimi tutamayıp çığlık attım. Biraz sonra koridorda ayak sesleri yankılandı.

Hayal kırıklığını yansıtan bir iç çekişle “Bu meseleyi kişiselleştirme” dedi ve o anda boğazımda bir bıçak hissettim. O anki hırslım bir balonun patlaması gibi savrulup gitti. Yine mi bıçakla? Gerçekten?

Reyes kollarını bedenimin etrafında bir deli gömleği gibi sarıp duvara doğru gerisingeri yürüdü. Bu sırada içeri Garrett girdi. Bir an bize bakıp içgüdüsel olarak silahımı doğrulttu.

Reyes sanki onu sorguluyormuşçasına başını yana eğdi. Garrett gümüş gibi parlayan gözleriyle bir bana bir Reyes’a baktı. Tereddüt etti, öfke içinde dişlerini sıktı, sonra herhangi bir şey yapamamanın çaresizliğiyle silahını indirdi.

Reyes sırtıp ellerini havaya kaldırdı, silahını aşağı indirdi ve yere attı. Sonra yavaşça beni bir kenara itti. Garrett’in silahı tekrar doğrulttuğu anda onun ne yapmaya çalıştığını anladım.

“Garret, hayır!” dedim, ama artık çok geçti. Her şey bir kobranın avını ısırması kadar çabuk gerçekleşti. Reyes Garrett’in elinden aldığı silahı onun kafasına doğrulttu.

Garrett kolları havada geriye doğru sendeledi.

Sert bir sesle “Reyes, bekle” dedim.

O ise Garrett’a silahıyla işaret ederek “Geri git” dedi.

Reyes beni kapıya doğru sürüklerken Garrett karanlık koridora doğru çekildi. Reyes hem bana hem de Garrett’a baktı.

Reyes beni endişelendiren bir ses tonuyla “Ben insanları öldürmem, Hollandalı! Mecbur kalmadıkça...” dedi. Gözünü Garrett’tan ayırmadan dudığıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

Sonra gitti. Birkaç saniye içinde küçücük pencerenin dışına attı kendini; kas ve posttan oluşan bir hayvan gibi.

Garrett hızla yanımdan geçip pencereye koştu. Öfkesini bastırmaya çalışarak “Serseri” dedi. Bana doğru döndü. “Güzel.” Ağır adımlarla odadan çıkıp koridora yöneldiğinde arkasından “Hey” diye seslendim. “Onun burada olduğunu bilmiyordum. Sen de içeri gelmek zorunda değildin.”

Geriye dönüp baktı. Blucinimin açık düğmelerinde bakışlarını gezdirirken, küçümseyici bir ifadeyle “Senin için endişelendim” dedi. Elimdeki eldivenleri bir kenara attım ve düğmelerimi hızlıca ilikledim, fakat o başını iki yana sallayarak tekrar kapıya doğru yöneldi.

“Cookie aradı beni” diye lafını sürdürdü. “Buraya tek başına gelecek kadar saf biri olduğuna inanamıyorum.”

“Defol” dedim. Yaptığım işleri açıklamak zorunda değildim.

Öfkeyle bana döndü. “Kahrolası kaçak bir katille suç mahallinde olan sensin.”

Öfkeden keskinleşen sesimle “Burada iş pişirmiyorduk. Ayrıca Reyes babasını öldürmedi” dedim.

“Babasını değil, Farley Scanlon’ı.”

Şaşkınlıkla gözümü kırptım. “Ne? Sen Farley Scanlon’ı onun öldürdüğünü mü düşünüyorsun?”

Ucuz ahşap kaplamada yankılanan güçlü bir sesle güldü. “Eğer jiletin ağzındaki kan aynıysa...”

Arabasına doğru giderken arkasından koşarak “Garrett, bekle” dedim.

“O buradan fazla uzaklaşmadan polis çağırmalıyız.” Telefonunu aldı ve 911’i çevirdi.

O sırada telefonunu kapıp “Hayır” dedim. Hattın açıldığını ümit ederek telefonu kapattım.

“Ne uyuzluk yapıyorsun?” dedi. Tekrar telefonuna davrandı.

Telefonu tekrar ele geçirdim. “Bir süre bende kalsın.”

Misery'ye doğru koştum ve motoru çalıştırdım. Beni izledi, ben kilitlemeden önce sürücü kapısını açtı.

Dişlerinin arasından “Bana telefonu ver” dedi. Bu bir tek-lif değildi. İçinde kabaran öfke onun aurasını yoğun bir siyah dumana dönüştürüyordu. Garrett'i daha önce böylesine öfke-li hiç görmemiştim.

Telefonu onun alamayacağı bir uzaklığa itelemeye çalışı-yordum, ama onun kolu benimkinden neredeyse iki kat uzun olduğu için bu aptalca bir çabaydı.

“Charles, yemin ederim...”

Telefonu almak için kollarımdan tutup beni Misery'nin dı-şına sürüklemeye çalıştı. Başka çarem yoktu. Dikkatini da-ğıtmak için onu tekmeledim, sonra da telefonunu fırlattım. Garrett lanet okuyarak doğruldu. Tuhaf bir şekilde bir suya düşme sesiyle kısa bir an rahatladık. Sırtımda soğuk terli bir ürperti dolaşırken durup sese doğru döndük.

Şaşkınlıkla kalakaldım, bu bir sürprizden daha fazlası-ydı, çalıkların ve yabani otların ilerisinde bir gölet vardı. İkimiz de uzunca bir süre bakıştıktan sonra Garrett, öfkeyle şaşkın-lık arasında gidip gelen bir ifadeyle yavaşça ve tehditkâr bir yüzle bana döndü. Garrett ikimizin de pişman olacağı bir şey yapmadan önce, yeniden Misery'ye atladım ve kapıyı kilitle-dim. Mikrosaniye içinde cipi sallayacak bir güçle kapı kolu-nu çekti. Pencereilerin plastik olduğunu da göz önüne alarak Misery'yi çalıştırdım ve sanki yaşamak için önemli bir nede-nim varmış gibi Farley Scanlon'ın arazisinden topukladım. Dikiz aynamdan Garrett'in kamyonetine koşturmadan önce en az on saniye öfkeyle kalakaldığını gördüm.

Resmen ölmüştüm. Şaşırtıcı biçimde bitkindim. Cookie'yi aradım. Belli belirsiz bir sesle “Selam, Cook” dedim. “Ne ol-du?” diye sordu. Anlaşılan gereğinden fazla alçak sesle ve ya-vaş konuşmuştum.

“Pekâlâ, Reyes bıçağını boynuma dayadı, ama bu Garrett'i

püskürtmek için bir taktikti. Bunu başardı. Silahı alıp Garrett'in kafasına doğrulttu; beni öptü, sonra da pencereden atlayıp kaçtı."

Uzun bir bekleyişten sonra Cookie, "Yani, işler iyi gitti mi?" diye sordu.

"Aynen öyle. Garrett öfkeden kuduruyor. Biraz sakinleşmesi için onu yalnız bıraktım. Bu arada telefonunu alıp bir gölete attım. Ona ulaşamazsan dert etme." Sesim biraz sorgulayıcı olmaya başlamıştı.

"Özür dilerim" dedi. "Seni çok merak ettim. Lanet olsun, Reyes neden oraya gitmiş ki?"

"Bilmiyorum, bunu kim bilebilir ki? Muhtemelen koştu. Bu adam gerçekten de çok hızlı."

"Tanrım. Garrett bir yanda, Reyes diğer yanda... Görünüşe bakılırsa ortam fazlasıyla ısındı."

"Sana Garrett'in sarhoş olduğunu söylemiş miydim?"

"Bu arada! Ingrid Yost'un ölümünden bir ay önce annesi ölmüş."

"Yok artık. Kim bu Ingrid?"

"Dr. Yost'un ilk karısı."

"Evet. Onu biliyordum. Bekle bir dakika, annesi nasıl ölmüş?"

"Onunki gibi. Kalp krizinden..."

"Bu çok normal." Nathan Yost giderek bir seri katile dönüşüyordu.

"Bu arada amcanla konuştum. Hazır mısınız?"

"Bu hileli bir soru mu?"

"Nathan Yost'un Pecos'da bir evi var."

"Gerçekten mi?" Puanı kaptık! "Günün en iyi haberi bu."

Önümde uzun bir yol olduğu için, FBI'daki en iyi arkadaşımı aramaya karar verdim.

Sert ve profesyonel bir sesle "Ajan Carson" dedi.

“Kanka, bu konuda çok iyisin.”

Birden şen şakrak olan bir sesle “Teşekkür ederim” dedi.

“Dr. Yost’un intikam almak için Yolanda Pope’un yeğenini öldürmüş olabileceğini biliyor muydun?”

“Hayır” diye itiraf etti.

“Ayrıca uçakla Cayman Adaları’na gidip onu öldürmeden bir ay önce Ingrid Yost’un annesini öldürdüğünü?”

Bir an düşünerek “Bunu kanıtlayabilir misin?” dedi.

“Hayır, ama ölü sayısı artıyor. Bu adam bir an evvel durdurulsa iyi olur. Teresa Yost’un ortadan kaybolmadan önce onu terk edeceğine dair bir kanıt buldun mu?”

“Hayır. Gezegendeki herkes onların mükemmel bir çift olduğunu düşünüyor.”

“Evet, boşanma davasına ve ülke dışına çıkana kadar, ilk evliliğiyle ilgili de herkes aynı şeyi düşünmüyor muydu?”

“Hemen hemen.”

“Kadın tehlikede olduğunu biliyordu” dedim. “Bu yüzden de Cayman Adaları’na gitti. Ondan uzaklaşmak için. Belli ki terk etmek için sebepleri vardı.”

Yolanda’nın yeğeniyle ilgili söylediklerini ve bulduğumuz diğer bilgileri onunla paylaştım. Sonra Yost’un bilincaltı ve Keith Jacoby takma adı hakkında konuştum. En sonunda “Tekrar gibi olacak ama bunların hiçbirini kanıtlayamam. Şu kalpazanla bağlantı kurmalıyız. En son duyduğumda Mississippi, Jackson’da iş yapıyordu” dedim.

“Anlaşılan, bu Keith Jacoby, Bayan Yost’la aynı zamanda Cayman Adaları’ndaydı.”

“Evet.”

“Anlaşıldı, Jackson ofisinden, senin kalpazanla konuşabilecek birini bulmaya çalışacağım.”

“Yost’un Pecos’da da bir yeri var.”

Uzaktan klavye tıkırtıları gelirken dalgın bir sesle “Tamam” dedi. “Orada bir evleri var ama hiçbir şey bulamadık.”

“Şu anda bir motosiklet çetesi üyesiyle görüşmek için yoldayım. Mekânı gözden geçirmek istiyorum, her ihtimale karşılık söyleyeyim, belki de ancak yarın orada olabilirim.”

“Keyfine bak” dedi ve ekledi: “Dur bir dakika... Sen motosiklet çetesine mi katılıyorsun?”

On dokuzuncu bölüm

Ben, Tanrı'nın insanların canını sıkmak için kullandığı bir aletim.

– Tişört

Coal Sokağı çıkışında direksiyonu Haydutlar olarak bilinen motosiklet çetesinin mekânına çevirdim; Garrett arkamda öfkeden kuduruyordu. Güneş bütün gece dinlenmek için ufukta alçalırken çetenin yaşadığı evin önünde durdum. Ev akıl hastanesinin yanındaydı; bence yaşamak için gayet havalı bir yerdi. Bir motosiklet çetesinin nasıl ev sahibi olduğunu daima merak etmişimdir. Tapu kimin üzerineydi acaba? Deri giysili birkaç motosikletli verandada oturuyordu. Birkaçı da akşamüstü güneşinde motoruyla ilgileniyordu. Yüksek sesli müzik duvarlardaki çatlaklardan sızıyordu. Çete üyeleri evi fazlasıyla hor kullanmışlardı. Ya da bu ev zaten döküktü.

Daha önce hiç bu kadar motosikletliyi bir arada görmemiştim. Donovan onları cadı avı için çağırmış olmalıydı.

“Geç kaldın” dedi içlerinden biri loş verandadan. Kimin konuştuğunu anlayamadım. Fakat hepsi de işi gücü bırakıp kafasını bana çevirmişti.

Ceketimi sıkıca ilikledim ve yavaş yavaş içeri doğru yürüdüm. Donovan verandada arkasına yaslanmış oturuyordu. Çizmeli ayaklarını korkuluğa dayamıştı. Elinde bira vardı.

“Kız nasıl?” diye sordum berbat-görünümlü-birkaç-elemanın arasından geçerken. Böyleleri favori tipimdi. Büyük ihtimalle hepsi özünde birer sevgi çiçeğiydi.

Prens oradaydı. Yanından geçerken kolunu korkuluğa dayadı ve benim kızları uzun uzun süzdü. Mafya Üyesi omzuna vurdu ve geçebilmem için onu kenara çekti.

Doğrudan Donovan'ın yüzüne baktım. Korkmuş görünmek istemiyordum. Ama güneşin ertesi sabah doğuşuna engel olamayacağım gibi içimdeki kaygı dalgasına da engel olamadım.

“Bira ister misin?” diye sordu Donovan.

“Hayır, teşekkür ederim. Kız iyi mi? Bir şey mi oldu?”

“Hayır” dedi birasından büyük bir yudum alarak. “Hayvan hastanesinde. Onu uyutmak istediler. Kabul etmedim.”

Yanındaki kırık bir sandalyeye çöktüm. “Çok üzüldüm Donovan.”

“Arkandan gelen kim?”

Aşağıya park etmiş büyük siyah kamyonete baktım. “Hayranlarımdan biri. Zararsızdır.”

Ayağını yere koyarken pat diye bir ses çıktı. “Şey, tam da bunu kimin yaptığını öğrenmeye gidiyorduk. Gelmek ister misin?”

Ayağa kalkmaya yeltenince kolunu tutup “Bunu ben halledecektim hani” dedim.

“Öyleydi. Gelmedin.” Kolunu çekip ayağa kalktı.

Arkasından gittim. “Buradayım işte.”

Durup bana baktı. “Sana öğleden sonra gel demiştim.”

“İşte şimdi öğleden sonra” diye karşılık verdim.

“Akşam oldu.”

“Kesinlikle öğleden sonra. Saat vermedin.”

Yüzündeki ifadeye bakılırsa tekrar kolunu tutarak sıkıcı hayatımı tehlikeye attım. Ona dokunmama inanamıyormuş gibi elime baktı. Kararlı bir ifadeyle “Bu işi kendi yöntemlerimle halledeceğim” dedi. Kolunu tekrar kurtarıp ordusunun yanında yürümeye başladı. Prens beni selamladıktan sonra arkadaşlarına katıldı.

Ne yapacaklardı ki? Etraftaki evlerin kapısını mı tıklatacaklardı? Herkesi rahatsız mı edeceklerdi? SWAT'ın bölgeye doluşacağını şimdiden hayal edebiliyordum. Birinin, belki de pek çok kişinin canı yanacaktı.

“Bunu kimin yaptığını biliyorum” dedim çaresizce. Durdular. Ölüm meleği kartımı oynamaktan nefret ediyordum ama başka seçeneğim yoktu. Polisi arasam Roket'i görmek için bir daha içeri giremezdim. Oysa ondan alacağım bilgiler çok kıymetliydi.

Hayır, bunun yapmam gerekiyordu. Buraya gelir gelmez bunu kimin yaptığını anlamıştım. Onlardan biriydi. Kardeşlerindendi. Yakalanırsa geceyi çıkaramazdı. Adamı buradan uzaklaştırıp postu deldirmeden polise teslim etmeliydim.

Siyah deri ordusu bana bakıyordu.

Donovan tereddüt etmeden kardeşlerinin arasından geçip burnumun dibine geldi. Öfkeden titriyordu. Verandadan Garrett'in telaşlandığını görebiliyordum. Kamyonetinden çıkmaya yeltendi. Kafamı sallayarak çıkmamasını işaret ettim.

Prens ve Mafya Üyesi Donovan'ı takip etti. İkisi de biraz endişeliydi. Şey, Prens öyleydi de Mafya Üyesi eğleniyor gibi görünüyordu.

Yerimde kımıldamadan durdum. Göz gözeydik.

Tehditkâr bir sesle “Beni sakın kandırmaya çalışma” dedi.

“Kandırmıyorum. Bu öğleden sonra biraz araştırma yaptım. Kimin yaptığını biliyorum. Ancak sakın olacağına dair bana söz ver.”

Anında ceketimi elleriyle kavradı. Beni kendine çektiğinde nefesim kesildi. Prens yerinde rahatsızca kıpırdandı.

“Üç saniyen var” dedi.

“Bekle, anlatacağım. Ama bana kimsenin canını yakmayacağına söz ver.”

Dişlerinin arasından tıslayarak “Tabii, olur” diye yalan söyledi.

Garrett bize doğru yürümeye başladı. Ona elimle geri çekilmesini işaret ettim. Donovan da dahil herkes dönüp ona baktığında işaretparmağımla gökyüzünde daire çizdim. Bu *işi bitirelim* demektir. Eğer dediğimi anlarsa kamyonetine atlayıp çalıştırması gerekiyordu.

Donovan da ne yaptığımı gördü. Diğerlerine beni işaret etti. Haydutlardan birkaçı Garrett'a doğru yürüyordu.

"Bekle" dedim. "Bu sadece bir önlem. Bugün ölmek istemiyorum, tamam mı?"

Garrett kamyonetini çalıştırırken herkes bana dönüp baktı.

"Garrett'ın yanına gitmeme izin verin. Size onun kim olduğunu söyleyeceğim."

Gözleri kısıldı. "Oyun oynamayı seven biri gibi mi gözüküyorum?"

"Hiç de öyle değilsin Donovan. Buna katlanmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Ama kızgınsın ve olayı fazla abartıyorsun. Bir kızın, güvenliğini garantiye alma hakkı vardır."

Bu sırada Donovan başını çevirip Garrett'a döndüğünde onun sol tarafındaki suçluya soğuk bir bakış attım. Adamın tel tel kumral saçı, kıvrıkcık bir sakalı vardı. O kadar kiloluydu ki koşmakta zorlanabilirdi. Fakat o an yüz yüze olduğu ölüm tehdidi karşısında başka çaresi yoktu.

Ona gerçeği bildiğimi belli etmeye çalıştım. Öyle de oldu. Gözleri hayretle açıldığında demek istediğimi tam olarak anlayabilmesi için başımla onayladım. Donovan arkasını dönerken başımla Garrett'ın arabasını işaret ettim.

Donovan ceketimi yavaşça bırakarak "Peki" dedi. Merdivenlerden indim ve köpek katilinin yanından geçtim. Ona bir an öfkeyle bakıp kamyonete doğru gittim. Yavaşça, kimse onu fark etmeden geriye çekildi.

Grubu geçip dikkatlerini üzerimde toplamaya çalıştım. Köpek katili sezdirmeden kamyonetin yanına yaklaşmaya çalışıyordu. Donovan'ı ne kadar oyalayabileceğimi kestiremi-

yordum. Ben de biraz oyun oynamaya karar verdim.

Kollarımı Donovan'ın boynuna dolayıp dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Hiç dert etmedi. Ne kadar öfkeli olursa olsun gerçek bir aşk fırsatını tepecek ya da bir kızı pas geçecek biri değildi. Ağzının tadı biranın dışında fena sayılmazdı. Arkada adamın koştuğunu duyabiliyordum.

İçlerinden biri "Hey!" diye bağırdı.

Öpüşmeyi kesip sokağı geçen adama baktım. Sonra da Garrett'in kamyonetinin arkasına atladı. Ancak Garrett beni bekliyordu.

"Bas gaza!" diye bağırdım.

Başıyla hayır dedi. O sırada kamyonete doğru bir ordu koşuyordu.

"Bas gaza!" diye tekrar bağırdım. Gözlerimi hüsrarla devirdim. Garrett başka seçeneği olmadığını anladı. Geri geri gitti ve çılgın bir dönüş yapıp sokağı yararak geçti. Lastiklerin kokusu metreler boyunca hissediliyordu.

Garrett'in kamyoneti kaybolana kadar deri kaplı ordu arkasından koştu. Bazısı motorlarına atladı. Bazısı emir almak için geri döndü. Hepsi bana düşmanca bakıyordu.

"Yakalayın onu." Donovan beni ceketimden tutup kelimenin tam anlamıyla sürükleyerek eve sokmadan hemen önce bu emri verdi. Bir kere daha Mafya Üyesi ve Prens onu takip etti. Kırık dökük mobilyaların arasından tökezleyerek arkadaki bir büroya ilerledik. Kapıyı çarparak kapadı. Ancak onu takip eden iki adam içeri girebilmek için kapıyı tekrar açtılar. Donovan'ı küçümsememişimdir diye umuyordum. İyi biriydi. Fakat iyi adamlar bile zaman zaman öfkeden kuduralabiliyorlardı. Kahrolası testosteron.

Beni bir sandalyeye itip odada volta atmaya başladı. "Blake mi?" dedi dişleri arasından. "Blake miydi?" Bu soruyu yanındakilere sormuştu. Sonra bana döndü. Beklemediğim bir hızla bir anda önümde belirmişti. Elleri oturduğum sandalyenin kolçak-

larındaydı. Yüzü benim yüzümden sadece iki santim uzaktaydı. “Nasıl bildin?”

Umursamaz bir sesle “Açıklaması zor” diye cevap verdim.

“Tek bir şansın var. Onu tanıyor musun?”

“Hayır. Lütfen otur.”

Sandalyeyi dikkatimi toplamam için salladı. “Şu anda ne kadar büyük bir belanın içinde olduğunun farkında mısın?”

Güçlkle yutkundum. Yerimde kımıldanarak Parfümü kokutup, Prens’e baktım. Halime üzülmüş gibiydi. Ama lideri ne karşı çıkacağını sanmıyordum. Gerçi Mafya Üyesi karşı çıkabilirdi. Daha az saygılı gibiydi.

“Donovan, oturursan açıklarım.”

Önümde eğildi. Elleri hâlâ sandalyedeydi. Alabileceğim en iyi şey buydu.

“Hisleri ayırt edebiliyorum” dedim, derin bir nefes alarak. “Ben... insanların duygularını kendilerinden yayılan auralarını ayırt ederek değerlendirebiliyorum.”

“New Age palavralarını sayma bana.”

“New Age değil bu. Eski bir şey. Çok, çok eski.”

Kaşlarını kaldırdı. Bana inanıp inanmamakta kararsızdı.

“Roket’le nasıl konuşabildiğimi biliyor musun?” Üçüne de beni onaylamalarını bekleyerek bir an baktım. Mafya Üyesi omuz silkti. Donovan’a bakıp “Şöyle ki... Kimsenin hissetmediği şeyleri hissediyorum. Şimdi olduğu gibi” dedim. Üzüntüyle kalbim sıkıştı. “Seni içten içe yiyen acıyı hissedebiliyorum. O köpekler her şeyindi. Ve o adam, Blake, senden her şeyini aldı.” Avcumla çenesini tuttum. “Acın öyle güçlü ki ağırlığı altında güçlkle nefes alabiliyorum.”

Biraz geriye yaslandı. Temkinli bir şekilde bana bakıyordu. Elimi çektim.

“Sanki boğuluyorsun. Biliyorum, bu acıya sebep olan adamı yakalarsan onu öldürebilirsin.”

Yere oturup kolunu sandalyeden çekti.

“Uzun bir süre hapis yataydın ama. Sen iyi birisin, Donovan. Roket’in varlığını hissettiğim gibi bunu da hissedebiliyorum.”

Telefonum çaldı. Cevap vermeden önce Donovan’ın başıyla onaylamasını bekledim. Ceketimden telefonu çıkardım. Bilmediğim bir numaraydı. “Ben Charley” dedim. Donovan ayağa kalkıp tekrar volta atmaya başladı.

“Ne haltlar karıştırıyorsun?”

“Garrett? Neredesin?”

“Lanet olası bir marketteyim. Hangi cehennemdesin?” diye sordu. Belli ki kızgındı. “Lanet olsun, ne oluyor?”

“Adam yanında mı?” diye sordum çaktırmadan.

“Değil.”

Şaşırp kalmıştım. “Nerede peki?”

Donovan bana bakıyordu.

“Lanet olası bir kırmızı ışıktaki arabadan atladı. Ne yapabildim ki?”

Garrett kızgındı. Yoksa *lanet* sözünü art arda bu kadar çok kullanmazdı. Daha seçici davranırdı. Sık sık konuşma içinde kullanmanın etkisini azalttığını düşünürdü.

“Pekâlâ, sen iyisin ya. Üzgünüm. Orada kal. Ben de iyiyim.”

“O tiplerle beraber misin?”

“Hımm, evet.”

“Lanet olsun. İki dakika içinde oradayım.”

“Swopes. Her şey yolunda.”

“Yakandan tutup eve sürüklediklerinde de mi öyleydi?” sordu. Tedirgin olduğu ortadaydı. “O zaman da mı işler yolundaydı?”

“Sana dediğim gibi” dedim sesimi düzelterek, “ben iyiyim.”

“Lanet olsun Charles.”

“Aman Tanrım Garrett.” Başka bir cevap beklemeden telefonumu kapadım.

“Nerede o?” diye sordu Donovan.

“Geri dönüyor.” Emrimi dinlemeyeceğini biliyordum.

“Blake ile mi?”

“Hayır. Kırmızı ışıktaki arabadan atlamış” dedim istemeyerek. Yanıt olarak öfke, küfür ve çevreye fırlatılan sandalyeler bekliyordum, ama sadece bir gülümseme geldi.

Çeteye bakarak “O bizimdir” dedi.

Şey, herhalde tek yaptığım iyi şey Blake’in maruz kalacağı işkenceyi geciktirmek oldu. Şimdi öfkeli ve hazırlıklıydılar. Harika. Belki de dolaylı olarak ölümüne sebep oluyordum. Belki de köpek katili Blake benim bekçim olurdu. Umarım olmazdı. Daha önce köpek katili olan birinin bekçim olmasını istemezdim. Biri niye böyle bir şey yapar ki?

Donovan’ın hâlâ bana gülümsediğini fark ettim. Çapkınca ve sabırla bakıyor, gözleri parlıyordu. “Şimdi öpücüğe gelelim.”

“Ah” dedim ayağa kalkarken boş bir kıkırdamayla tökezleyerek. Geri çekilmeye çalıştım, ancak Prens yolumu kapadı. Hain.

Donovan aramızdaki mesafeyi kapadı ve çenemi tuttu. “Yaptığın şey pek cesurcaydı. Nihayetinde herkesin zamanını ve enerjisini çaldın. Ama cesurcaydı.” Başparmağını altdudağımdan çeneme ve tekrar altdudağıma doğru hareket ettirdi. “Bunu nasıl yapıyorsun?”

Acı gerçekleri söyleyerek onları etkilemeye karar verdim. “Normalde insanlara bunu söylemem ama ben ölüm meleğiyim.”

Hepsinin suratında bir gülümseme belirdi. Hatta Prens bile gülümseyerek göz kırptı.

Donovan’ın içinden saygı ve takdir gibi başka duygular geçti. Kendi iradesiyle mücadele ediyormuş gibi gerildi ve uzun uzadıya Tehlike ve Will’i süzdü. “Seni öyle seviyorum ki” dedi yüzünü çevirmeden. “Fikrimi değiştirmeden gitsen iyi olur.”

İkinci kere söylemesine gerek kalmadı. Gülümseyen Prens'in yanından geçip Pitbull'larla dolu bir odadan kaçan kedi gibi oradan sıvıştım.

Roket'le konuşmak istiyordum ama şimdi sırası değildi. Bu adamlar kanlı bir av başlatacaktı anlaşılan. "Umarım Blake'in iyi bir çift koşu ayakkabısı vardır" diye düşündüm.

Yirminci bölüm

Bazı günler kedi olursun, bazı günlerse yumuşacık bir deri koltuk.

– Tişört

Cookie, Yost'un Pecos'taki arazisi hakkındaki bilgiyi mutfağa kahve makinemin yanına bırakmıştı. Bay Wong'a merhaba dedim ve makineye kahve koydum. Sonra kâğıdı okudum. İlçe vergi tahakkuk memurunun tutanağına göre Yost'un, Pecos Nehri'nin az ötesindeki Santa Fe Dağları'nın ormanlık alanında bir avcı kulübesi vardı. "Gündüz bulmak çok zor olmamalı" diye düşündüm. Zaten karanlık olduğu için havanın aydınlanmasını bekleyecektim.

Bu sırada çantamı –el çantası ile zarf çanta arası bir şey– karıştırıp Farley Scanlon'ın evinden çaldığım mektubu çıkardım. Bıçaklı kız bana bakıyordu. Konu hafiften ilgisini çekmişti. Harold Reynolds adına iki, Harold Zane Reynolds adına da bir zarf yürütmüştüm. Ne yazık ki ikisi kredi kartı tekli, biri de altına yatırım reklamıydı.

Kocaman bir kupa kahve yaptıktan sonra bu adam hakkında neler bulabileceğime bakmak için bilgisayarın başına geçtim. Bıçaklı kız yanıma oturdu. Büyülenmiş gibi bilgisayara bakıyordu. Elindeki bıçağı sımsıkı tutuyordu. Harold Zane Reynolds adında birinin neredeyse var olmadığını öğrenmem uzun sürmedi. "Pekâlâ, bu kötü oldu" dedim kıza. Hiç orali olmadı.

Biraz daha araştırarak Harold Z. Reynolds'ın önceki adresini buldum. Bundan bir şeyler çıkabilirdi. En azından bir

komşusu Harold'ın nereye gittiğini söyleyebilirdi. Tabii onları da öldürmediyse.

Eşyalarımı toplarladım ve kahvemi termos kupaya boşalttım. Kapiya yöneldim. Kızı, Bay Wong'un olmayan ellerine bıraktım. Zaten kız ekran koruyucumu incelemekle meşgul olduğu için evden ayrıldığımı bile fark etmedi.

Garrett nöbete ara vermiş olmalı ki ön tarafta ne onu ne de adamını görebildim. Bu da Misery'ye atlayıp o adrese gidene kadar beni mutlu etti. Adres bana bir parça tanıdık geliyordu. Alberquerque'nin güneyine gittikçe, bir şüphe içimi kemirmeye başladı.

Mühürlenmiş bir apartmanın önünde durdum. O anda bulunduğum yeri tanıyınca başımdan aşağı kaynar sular döktü. En son bu binanın önünde durduğumda kız kardeşim Gemma'yla birlikte bir adamın bir çocuğu bayıltana kadar dövdüğünü görmüştük. Harold Reynolds'ın Earl'ün takma isimlerinden biri olduğuna artık inansam iyi olurdu.

Tahtayla kapatılmış pencereye baktım. Adamı durdurmak için tuğla attığım pencereydi bu. Adam bizi kovalamaya başladığında kaçtığımız binalar arasındaki boşluğa baktım. Ertesi gün geri dönüp çıktığım merdivenlere göz attım. O gün öfkeli apartman sahibinden 2C'deki ailenin o gece iki aylık kira ile kırık pencere parasını ödemediğini öğrenmiştim.

Kapiya daha yakından bakmak için Misery'den indim. Uzun süre öylece bakakaldım. Gözlerimin önünden kalbimi sıkıştıran anılar seli geçiyordu. Gecenin içinde duyduğum bazı seslerden birkaç gözün beni izlediğini fark ettim. Çoğu, apartmanların kuytularına ya da arkamdaki terk edilmiş okula saklanmış evsizlerdi. Diğerleri ise buraya ziyaret sebebi bimi merak eden çete üyeleri idi. Hiçbiriyle ilgilenmedim. Sadece pencereye baktım. O gece çok parlaktı. Earl Walker'ın Reyes adında bir çocuğu dövmesi kadar hastalıklı bir sarıyla aydınlanıyordu. Reyes o zaman on sekiz yaşında olmalıy-

dı. Bense on beş yaşındaydım. Genç. Hassas. Süper güçlerimle dünyayı kurtarmaya hazır... Ama onu kurtarmak için yapabildiğim tek şey, terk edilmiş okuldan pencereye tuğla atmak olmuştı.

İşe yaramıştı. Earl onu dövmeyi bırakıp bizi kovalamaya başlamıştı.

O gece polisi arasaydım, Reyes buna izin verseydi, şu an burada olmazdım. Reyes Earl'ü öldürdüğü gerekçesiyle hapse düşmezdi. Elbette bazı yardım kuruluşları Reyes ve Kim'e sahip çıkardı, böylece güvende olurlardı.

Kaybedecek bir şeyim yoktu. Havanın aydınlanmasına saatler vardı. İçeri zorla girmek ve kendimi korumak için arabadan fener ile lastik levyesini yanıma alıp merdivenleri çıkmaya başladım. Demir kapı bakımsızlıktan dökülüyordu. İçeri girmem zor olmadı. Evsiz insanların aylarca, belki de yıllarca aynı yöntemle içeri girdiklerinden emindim. Girişten ikinci kata çıkılıyordu. Ayağımı bastığım zemin çökmek üzereydi. 2C hemen solumdaydı. Işığı duvar diplerindeki insanların yüzlerine tutmadan çöplerin, molozların ve iki çift bacağın üzerinden dikkatlice geçtim. Kapıya ulaştım. Üzerinde sadece 2'nin yarısıyla C'nin izi kalmıştı.

"Ben olsam oraya girmezdim, küçükhanım."

Koridorun diğer ucundan gelen sese dönüp fenerimi oraya yönlendirdim. Üst üste birkaç kat giysi giymiş bir kadın oturuyordu. Yanı başında ters çevrilmiş bir alışveriş arabası basit eşyalarını koruyordu. Belki de araba sürmeyi bilmiyordu! Elini kaldırıp kendini ışıktan korumaya çalıştı. Feneri hemen indirdim. Zaten ihtiyacım da yoktu. En azından ona bakmak için.

"Üzgünüm" dedim yan tarafa tuttuğum ışığı göstererek.

"Benim için üzülme" dedi, "Bayan Faye'in yeri orası. Davetsiz misafirden hiç hoşlanmaz."

"Kapısını tıklatsam?" diye sordum yarı şaka yarı ciddi. İçe-

ri girdiğimde gelen ekşi koku zehir gibi etrafımı sardı. Ağızdan mı yoksa burundan mı nefes almanın daha kötü olduğuna karar veremedim.

Kadın güldü. “Tabii. Tıklat. Yardımcı olmaz ama sen işine bak.”

“Harold Reynold’ı duydunuz mu?” diye sordum yine yarı şaka yarı ciddi.

“Hayır. Neden soruyorsun?”

“Onu arıyorum. Burada yaşardı.” Deri ceketimin yakasını kaldırıp burnumu kapatmaya çalıştım. Ama işe yaramadı.

“Ah, o zaman kesinlikle Bayan Faye’e sormam lazım. Eski-den burayı çekip çevirirdi. Sanırım hâlâ o ilgileniyor.”

Bir anda Bayan Faye’in kim olduğunu hatırladım. Yıllar önceki apartman sahibi Bayan Faye’di demek. “Onu hatırlıyorum.”

“Öyle mi?”

“Saçları sarıydı hani?”

Tekrar güldü. “Ta kendisi. Kapısını tıklat bakalım. Biraz eğlence iyi olur.”

Bu sözlerden pek hoşlanmadım. Ama apartman sahibiy-le bunca yıl sonra tekrar konuşacak olmam nabzımın hızlan-masına neden oldu. Belki de Earl Walker’ın nereye taşındığı-nı kadın biliyordu. On beş yaşındayken bana pek yardımı do-kunmamıştı. Ama bu olasılığı değerlendirmeye değerdi. Ka-pıyı tıklatmak için elimi kaldırdığımda kadın heyecanla kah-kaha atmaya başladı. Kendini eğlenceye hazırlıyordu. Bayan Faye ne kadar kötü olabilirdi ki? On yıl önce onunla ilk ko-nuştuğumda zaten bir ayağı çukurdaydı. Biraz şansın yardı-mıyla onun hakkından gelirdim.

Yumruğum değer değmez kapıya bir şey atıldı. Ödüm pat-ladı. Geri çekildim. Fenerimi önce kapıya, sonra da kadına tuttum.

“Bu da neydi?”

Kadın karnını tutarak gülüyordu. Sonunda, “Sesi çorba gibiydi” diyebildi.

Kaşlarımı çatıp kapıya baktım. “Ses çorba gibi değildi. Ama birkaç haftalıkça bilemem.”

“Konserve çorba. Biliyorsun, pişirilmeden önce...”

“Ah, evet. Konserve çorba. Harika” diye söylendim. “Burası tam bir tımarhane.”

Kadın gülmekten yere yuvarlandı. Genellikle insanları güldürmekten hoşlanırdım. Ama şu anda hissettiğim tek şey endişeydi. Kapıdan geri çekilip zile bastım.

“Hâlâ içeri girmeyi düşünüyor musun?” diye sordu kadın. Şaşkınlığı gülme krizini bastırmıştı.

“Evet, aynen öyle.” Ona döndüm. “Sence bana ne olur?”

Elini salladı. “Sadece bir şeyler fırlatmayı seviyor. Çok berbat bir nişancıdır. Hızlı koşarsan seni vuramaz.”

“Bana bu konuda iyiymiş gibi geldi.”

“Evet, şey, bazen şansı yaver gidiyor.”

“Harika.”

Şaşırtıcı bir şekilde kapının kilidi açıldı. Bir kolumla yüzümü kapatıp kapıyı aralamaya çalıştım. “Bayan Faye?” dedim kapıyı açmaya çalışırken.

Başka bir konserve kutusu çarparak kapıyı kapatırken yine bir kahkaha duydum. Kapı tekrar açılırsa içeri koşup yuvarlanmam ve saklanacak bir siper bulmam gerekecekti. Kadına dönüp sempatik bir gülümseme gönderdim.

“Adın ne?” diye sordum.

“Tennessee” derken aurası gururla parlamaya başladı.

“Pekâlâ.” Bir kadın için garip, pek duyulmadık bir isimdi. “Peki, Tennessee. İstersen diğer tarafa geçmene yardımçı olabilirim.”

Yüzünde zoraki bir sırıtış belirdi. “Sanırım burada biraz daha kalacağım. Bayan Faye’i bekliyorum. Çok gecikeceğini sanmıyorum.”

“Anladım. Bana şans dile” dedim.

Kıkırdadı. “Şansa ihtiyacın olacak. Berbat bir nişancı olduğu konusunda yalan söylüyordum.”

“Teşekkürler” dedim ve kapıdan geçmeden önce son bir kez el salladım. Kafamın yanından bir şey geçti. Hurda yığınları arasında tökezleyerek eskimiş bir koltuğun arkasına atladım. Bu sırada başka bir teneke kutu yan taraftaki odanın sıvasız duvarına çarptı. “Bayan Faye, lanet olsun!” diye bağırdım koltuğun arkasından başımı kollarımın arasına alarak. “Bana zorla polisi çağırma. Ben senin dostunum. Yıllar önce tanışmıştık.”

Bombardıman durdu. Dirseklerimin arasından etrafa göz attım. Bana yaklaştıkça yerden çatırtı sesleri geliyordu. Konserve kutularıyla öldürüleceğim bir korku filminde gibi hissettim kendimi.

“Seni tanımıyorum.”

Ayağa fırlayıp kendimi korumak için aynı anda fener ve levveyi havaya kaldırdım. Onun elinde sadece sinek raketi olduğunu düşünürsek durumum gayet iyiydi.

“Adımı nereden biliyorsun?” dedi; sesi, buldok havlaması ile çimento kamyonu arasında bir şeye benziyordu. Zor bir hayat geçirdiği hemen anlaşılıyordu.

“Tennessee söyledi.”

Kaşlarını çatıp bana baktı. El fenerini onu kör etmemeye çalışarak yüzüne olabildiğince yakın tuttum. Tennessee’nin aksine Bayan Faye hâlâ hayatta olduğu için fener tutarak yüzünü görmeye çalışıyordum.

“Adın ne?” diye sordu.

Odayı sigara külü ve küf kokusuyla birlikte yumuşak bir aydınlık doldurunca fenerimi söndürdüm. “Charley” dedim dergi, eski gazete, kitap ve diğer eşya yığınlarına bakarak. Ortalık adeta *sigaranı atarken dikkatli ol* diye bağıırıyordu.

“Senden asla bahsetmedi” dedi Faye. Koltuğa çıkıp oturdu.

“Saçını hatırlıyorum.” Oturacak bir yer aradım. Sağlam görünen bir gazete yığınının oturmaya karar verdim. Neyse ki kıyafetim beyaz değildi. Sarı boyalı saçlı Bayan Faye’e döndüm. “Birkaç yıl önce tanıştık.”

“Tanıdık gelmedin” dedi bir sigara yakarken.

Korkuyla iki büklüm oldum. Buranın nasıl ayakta kaldığını merak ediyordum. “On yıl önce buraya gelmiştim. Bir gece önce taşınan bir aileyi arıyordum. Senin iki aylık kiranı ve kırık pencere paranı da ödememişlerdi.” Pencereye döndüm. Yerine konmuş cam çatlamış, bantlanmış, en sonunda da tahtayla kapatılmıştı.

“O sen miydin?” diye sordu.

Büyük bir şaşkınlıkla tekrar ona odaklandım. “Beni hatırladın mı?”

“O aileyi hatırlıyorum. Seni hatırlamıyorum. Ama dur... ertesi gün bir çocuk gelmişti. O sendin. Migrenim vardı ve sen beni rahat bırakmamıştın.”

Vay canına. “Üzgünüm. Ben sizin akşamdan kalma olduğunuzu düşünmüştüm.”

“Migrenimin yanı sıra o da vardı.” Geçmişini düşündükçe ses tonu yumuşadı. “Onları bulabildin mi?”

“Hayır. Bulamadım.”

Başını salladı ve pencereye doğru baktı. “Bulmanı umuyordum. Herhangi birinin bulmasını umuyordum.”

Silah olarak getirdiğim feneri ve levyeyi başka bir kâğıt yığınının bırakıp “Onların nereye gittiklerini biliyor musun?” diye sordum. Sigarasından bir nefes daha çekip hayır dercesine başını salladı. “Earl Walker adlı bir herifi arıyorum. Çok önemli.”

Sesimdeki yalvarış, bir şeyler daha anlatmasına neden oldu. “Nereye gittiklerini bilmiyorum. Fakat o çocukları hatırlıyorum. Dün gibi. Kız çok zayıftı. Üflesen uçacak gibiydi. Çocuk fena dayak yemişti. Çok kötü ve acımasızca.”

Kalbim sıkıştı. Gözümü kapayıp bir anlığına bahsettiği görüntüyü hayal ettim.

Tekrar gözlerimi açtığımda bana tutkulu bir bakış attı. “O insan değil, gerçek bir canavardı.”

Daha da yaklaşım ondan biraz ötedeki dergi yığınınına oturdum. Zayıf ışık yüzünde kara gölgeler oluşturunuyordu. Fakat gözlerindeki titrek ıslaklık fark ediliyordu. Sandığımdan fazla ilgiliydi. Bu da şaşırtmıştı beni. Halbuki daha sıradan bir yaklaşım bekliyordum ondan. Öyle olmadı oysa.

“Bayan Faye...”

“Bana Tennessee’den başka kimse Bayan Faye diye seslenmez” dedi sözümü keserek. “Seni o göndermiş olmalı. Hemen şuracıkta başına alacağın bir darbeyle ölmüyorsan tek sebebi odur.”

“Yeterince makul.” Terli avuçlarımı pantolonuma sildim. Acaba Tennessee’nin öldüğünü biliyor muydu? Onu zorlasa mıydım? “Earl Walker’ı bulmama yardımcı olacak bir şey biliyor musun? Evet, çok fazla şey istiyorum. Geride bir şey bıraktılar mı? Evrak çantası veya...”

“Duvardaki şeyleri bıraktı.”

Şaşkınlıktan gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Earl Walker mı?”

Başıyla belli belirsiz onaylayarak “Harold, Earl, John... hangisini seçersen seç” dedi.

Earl’ün birkaç tane kimliği vardı. Belli ki kadın birkaçını biliyordu. “Duvarda ne bıraktı?”

Ağzını sımsıkı kapattı. Burnundan derin bir nefes aldı. “Resimler.”

Donup kaldım. Kim de aynısını söylemişti. Earl duvarda bazı resimler bırakmıştı. “Ne resimleri?”

Cevap vermeyi reddederek başını salladı.

“Resimdekiler Reyes miydi? Hani onun oğlu?..”

Başını kaldırıp baktı. Önemli bir şey yakaladığımı anla-

dım. Neden Earl bunu yaptı ki? Eline ne geçecekti? Bu tamamen bana yabancı bir düşünceydi. Cevap bulmak için aklımdan üniversitede öğrendiğim tonla bilgiyi hızla taradım. En azından hatırlayabildiklerimi. Genellikle suçlular yaptıkları işlerden bir anı saklamak isterdi. Resimler Earl için anı olabilir miydi? Peki öyleyse Earl onları yanında neden götürmemişti?

Hayır, Earl sadece kontrol peşindeydi. Belki Reyes'ı kontrol etmenin, parmağında oynatmanın bir yoluydu. Yine de Earl'ün niye onları geride bıraktığını anlayamadım. Kim, duvarların tamamının resimlerle kaplı olduğunu söylemişti. Acaba gittikleri her yerde duvarlar böyle miydi? New Mexico, Texas ve Oklahoma'da birçok yere gitmişlerdi. En azından polis kayıtları böyle diyordu.

İstemeye istemeye "Faye, bu resimleri saklıyor musun?" diye sordum.

Parmak uçlarıyla gözyaşlarını sildi.

"Bu resimlerde bir ipucu olabilir. Bir şey. Herhangi bir şey. Onları bulmalıyım." Zihnimde gizemli bir cinayet davasını çözmek için gereken bir ipucunu resimlerden bulabileceğime dair sahneler canlandı. O kadar şanslı olabilirmişim gibi.

Faye'in, isteğimi düşünürken kalbinin kırıldığını hissettim. Resimleri saklıyor olmalıydı. Derin bir soluk aldıktan sonra ayağa kalkıp dağınıklığın arasından güçlkle ulaştığı bir çekmeceyi açtı.

"Sadece bir tanesini sakladım" dedi. Sesi kederliydi. "Diğerlerini yaktım. Bakmaya dayanabildiğim tek resmi sakladım." Kırık dökük çekmeceden bir Polaroid resim çıkarıldı. Resme bakmamaya gayret ediyordu. "Bunu bakmak için saklamadım. Diğerleri çok daha kötüydü. Onları evde tutmaya dayanamadım. Adamın çocuğa neler yaptığının bir kanıtı olarak polise verebileceğimi düşünmüştüm."

Dehşete kapılarak kadını dinledim. Onu anlıyordum. Res-

mi uzattı. Elim titreyerek aldım ve ışığa yöneldim. Cesareti-
mi toplayıp resme baktım.

Belki fazla kahve içmekten, belki on beş günlük uykusuz-
luktandı. Belki de kalın bir sis gibi beni çevreleyen ve ne-
fes almamı zorlaştıran kokudandı. Sebep her ne olursa olsun
resmi alıp baktığımda çevremdeki her şey bir anda yok oldu.

Yirmi birinci bölüm

Daha az kullanılan yolu seçtim ve kayboldum.

– Tişört

Arabamı oturduğum apartmanın garajına çektim. Saat üç buçuktu. Gözlerim öyle şişmişti ki eve kadar arabayı güçlkle kullandım. Kendimden geçince Faye biraz su verip beni ayıltmaya çalışmıştı. Kendimden geçince mi! O resmi gördüğümde resmen bayılmıştım. Şimdi göğsüme yapıştırdığım resim. O resme bakamamıştım bile. Bir daha da asla bakamadım. Ne olursa olsun. Gözlerimin kornea tabakasına o resmin yerleştiğini ve artık görmemiş gibi davranmanın imkânsız olduğunu biliyordum.

Merdivenleri güçlükle çıkıp bir daha görmeyeyim diye resmi ters çevirdim ve çamaşır çekmeceme sakladım.

Halatlar. Kesikler ve morluklar. Utanç. İşin en berbat kısmı da buydu sanırım. Earl o resmi çekerek Reyes'ı utandırmak istemişti. Halatla sımsıkı onu bağlamış, yeni yeni iyileşmeye başlayan yaraları tekrar açılmıştı. Gözbağına rağmen Reyes'ı o yoğun kara saçlarından, ağzından, kollarındaki dövmelelerden hemen tanımıştım. Resimde on altı yaşlarında görünüyordu. Yüzünü öte yana çevirmiş, dudaklarını utançla sımsıkı kapatmıştı. Boyun ve kaburgalarında kocaman morluklar, kollarında ve gövdesinde bazısı yeni, bazısı kabuk bağlamış derin kesikler vardı.

Faye'in evinde o resmi görünce içimden sadece haykırmak gelmişti. Bir saatten fazla ağlamıştım. Konuşmaya başlayın-

ca biraz daha ağlamıştım. Faye'in yaktığı diğer resimleri de merak ediyordum. Güçlkle yutkunarak aklımdan o görüntüyü çıkarmaya çalıştım. Asıl amacıma, Teresa Yost'u bulmaya odaklanmalıydım.

Şafağın sökmesine yaklaşık üç saat vardı. Duş alıp üstümü değiştirmeye karar verdim. Yürüyüş botlarımı giyip çıkacaktım. Pecos'a varmam bir buçuk saatimi alırdı. Bir aksilik olmazsa oraya güneş doğarken varır ve erkenden Teresa'yı aramaya başlayabilirdim.

"Solda mı?"

"Sağ."

"Sağda mı?"

"Hayır, sağ diyorum; sen sola dön."

"Cookie sen ciddi misin?" diye sordum telefonda. Yost'un arazisini bulmak sandığımdan zor olacaktı. Cookie'ye rağmen hem de! Telefonumda GPS sinyalinin kaybettığımdan beri, Cookie evdeki bilgisayardan Google Maps'i açmış, bana yolu tarif ediyordu.

Evden çıkarken Garrett'ın adamını gördüm. Üstelik uyu-muyordu; bu bir ilkti. Gizlice arkadan dolanıp Cookie'nin gümüş rengi Taurus'una atladım. Cookie'yi beşte uykudan kaldırıp haber verdim. Peşime kuyruk takmak istemiyordum. Üstelik arabamda benzin de yoktu.

Bir daha düşününce bu yaptığımı –yani suçluyu ararken suç işlemek– Cookie'ye o kadar erken saatte haber vermesem de olurmuş diye düşündüm. Zira Pecos'a varıncaya kadar –bir saatten fazla bir süre– Cookie'nin yardımına ihtiyacım olmamıştı. Beynime kazınan fotoğraf dışında bir şeylerle meşgul olmak istiyordum sadece.

"Özür dilerim" dedi Cookie. Duş almasına rağmen uyku sersemiydi. "Sağ değil, sol."

"Şimdiye kadar varmış olmalıydım, ama ortada bina filan

göremiyorum.” O kadar yorgundum ki her şeyi çift görüyordum. Her şey vardı ama bina yoktu. Bütün dikkatimi toplayarak baktım. “Bu ağaçların hepsi birbirine benziyor. Sanırım ikiz veya dördüz bunlar.”

“Patika filan var mı?”

Cookie’nin arabasını dar yoldan çıkarıp yan taraftaki küçük bir açıklığa sürdüm. Gözlerimi ovuşturup çevreme baktım. “Eh patikaya benzer bir şey var. Senin arabanın buradan geçeceği şüpheli.”

Cookie “Arabamı dağ yollarına süreyim deme sakın” diye söylendi.

“Gerçekten mi? Biraz önce dağ yolunda gayet iyi iş çıkardı ama. Tabii arka dingili saymazsak...”

“Charley Davidson!”

“Şaka şaka. Seni kızdırmak için söyledim.” Cookie arabası konusunda çok hassastı.

Ona şu fotoğraftan bahsetmeli miydim? Biraz meraklanmasının ne zararı vardı? Madem ben günlerce bu olayın etkisinden kurtulamayacaktım, varsın o da kurtulması. Neden? Dertler paylaşılacak içindir de ondan. Birden arabamı özledim, ama şimdi bunun hiç sırası değildi.

“Garrett’i beklesen iyi olurdu” dedi Cookie. “Nerede kaldı acaba?”

“Yola çıktığımda adamı kapıdaydı, unuttun mu? Bu arada telefonunu attığımdan beri onunla iletişim kurmamamız çok normal değil mi?..”

“Ya Angel?”

“Angel’a doktorun peşinden ayrılmamasını söyledim. Onu bu sıralar göreceğimi sanmıyorum.”

“Lanet olsun. Şu çocuğu çağırmanın bir yolunu bulsan...”

“Evet.” Yaşadığım üzüntünün etkisinden kurtulamamıştım. Birden Reyes’ı kolları ve gözleri bağlı karşımda görünce Taurus’un koltuğundan fırladım.

“Belki de Garrett’in telefonunu suya atmamalıyım.”

“Gerçekten mi?”

İç çektim. Artık yapacak bir şey yoktu. “Tamam, aynı yönde ilerliyorum. Bacağımı kırarsam ya da bir ayı saldırırsa seni ararım.”

“Taş taklidi yap.”

“Şimdi mi?”

“Hayır, ayı saldırırsa.”

Yanıt vermeden önce bir an düşündüm. “Acaba çılgılık atan, ağlayan taş var mıdır? Çünkü bir ayı kolumu kapmaya çalışırsa yapacağım tek şey bu olurdu.”

“Ayı pençe atarsa hareketsiz yatman kolay olmaz.”

“Sahi mi?”

Patikayı tırmanınca bir avcı kulübesi çıktı karşıma. Duvarına YOST adı kazınmıştı. Kapıyı yokladım; kilitliydi elbette. Pencerelerden birini kırdım. Kapı kilidini açmakla uğraşmaya ne zamanım ne de isteğim vardı. Bir kadının hayatı söz konusuydu. Dr. Yost isterse cam parasını bana fatura edebilirdi.

İçerde olağanüstü bir durum yoktu. Eli bıçaklı kız peşimde gezinirken bodrum gibi bir yer olup olmadığına bakmak için kulübeden dışarı çıktım. Kız çok meraklıydı. Yanlışlıkla gözümü bıçakla oymamasını umarak geri dönüp önünde eğildim.

“Çarşamba... Sana Çarşamba adını taksam olur mu?” Cevap alamayınca “Yeraltında bir yapı filan görüyor musun?” diye sordum. Hayatı buna bağlıymış gibi sıkı sıkıya bıçağı tutuyordu. Bakışları arkamda bir yere sabitlenmişti. Kül rengi yüzünde korku izleri vardı. Ona dokunmak için uzandığımda ortadan kayboldu. Eh böyle olması gerekirdi zaten. Tekrar ortaya çıktığı yer, bir arazi aracının motor kapağıydı. Orada boşluğa bakarak hareketsiz duruyordu.

Ona doğru bir adım atmıştım ki telefonum çaldı. Arayan Nathan Yost’tu.

“Merhaba Bayan Davidson mı?” dedi ben telefonu açar açmaz.

“Ben Charley.”

Arazi aracı çok yıpranmış görünüyordu, ama çoğu öyledir zaten. Arkasında elektrikli vinci ve kablosu vardı.

“Ben Nathan Yost. Karımla ilgili bir ipucu bulabildiniz mi?”

Vinç nispeten yeni görünüyordu, ama bağlandığı parça kırılmıştı. Muhtemelen doktor vinci ağır bir şeyi kaldırmakta kullanmıştı. Ağaçları kökünden sökmeye çalışmıyorsa bunu neden kullandığını merak ettim. Ama itiraf etmeliyim ki bu vinç işi tam erkeklere göre; tıpkı zamparalık gibi.

“Tam da şu anda eşinizin dosyasıyla ilgileniyordum doktor.” Çevreyi incelemeye devam ettim.

“Yani işi kabul ediyor musunuz?” diye sordu buna sevinmiş gibi görünmeye çabalayarak.

“Kesinlikle.”

Çevrede her şey normal görünüyordu. Kulübe sıradandı. Elektriği ve şebeke suyu olmakla birlikte milyarder bir doktor için fazla basit bir yerdi. İçerde kamp malzemeleri, fenerler, uyku tulumları, tırmanma ekipmanı ve halatlar vardı.

“Teşekkür ederim” dedi sesine zorla bir rahatlama hissi vererek.

“Bu işi memnuniyetle yaparım. Bir şey bulur bulmaz sizi ararım.”

“Tekrar teşekkürler.”

Telefonu kapadıktan sonra, çevrede tam bir saat yorucu bir yürüyüş yaptım, ama zaman kaybından başka bir işe yaramadı. Arabaya dönerken kahvem de dibi görünmüştü. Uzakta bir yerde yine Çarşamba’yı fark ettim. Sırtı bana dönük, dağın yamacına bakıyordu. Birazcık şansım varsa orada kalırdı.

Telefonu çıkarıp Cookie’yi aradım.

“Nasıl gitti?”

“Berbat.”

“Lanet olsun. Bir şey bulacağımızdan emindim.”

Kanlı canlı bir ayının ağaçların arasından geldiğini görür görmez “Ayı var!” diye bir çığlık attım.

“Aman Tanrım. Dur, yere yat ve yuvarlan!”

“Ne?” diye sordum gözlerimi ayıdan ayırmadan. Sadece hayvanat bahçesinde ayı görmüştüm. Birden her yanıma ter bastı. Ayı için biraz tuzlu sayılırdım.

“Haydi dediğimi yap!” diye bağırdı Cookie.

“Dur, yere yat ve yuvarlan mı? Sana saldıran bir ayı karşısında yapacağın tek şey bu mu olurdu?” diye sordum Taurus’un kapısını açıp içine atlarken.

“Hayır, ama yangının ortasında kalınca durup bekleyecek misin?”

Ayının geri dönüp beni kahvaltı niyetine mideye indirmesine fırsat vermeden kapıyı kapadım. Tam o sırada etrafta zayıf bir kalp atışının ve güçlü bir korkunun varlığını hissettim. Biraz sakinleşince arabadan indim.

“Cookie bekle, bir şey hissediyorum.”

“Seni yakaladı mı?” diye panik içinde bağırdı Cookie. İki-miz de doğada daha fazla vakit geçirmeliydik.

“Hayır tatlım, bir saniye bekle.” Patıkaya doğru yürüyüp Teresa’yı aradım. Bir yandan da ayıyı kolluyordum.

“Ne oldu? O muymuş?” diye sordu Cookie.

“Bilmiyorum. Korku dolu birinin nabız atışını hissettim.”

“Bağır!” diye bir çığlık attı.

Telefonu fırlatmamak için bir an kendimi zor tuttum, sonra tekrar kulağıma götürdüm. “Cookie ne oluyorsun?”

“Özür dilerim, çok heyecanlandım. Bağırırsan belki seni duyar.”

“O zaman ayı da beni duyar.”

“Evet, ama ayı dilimizi bilmiyor.”

“Haklısın. Dediğini yapayım” dedim ve arabaya döndüm.

“Bir şey bulursam seni ararım.”

“Bekle. Ben de geliyorum.”

“Ne?” diye sordum sakinliğimi korumaya çalışarak. “Buraya mı geliyorsun?”

“Evet.”

“Neyle? Uzay gemisiyle mi?”

“Buzdolabından arabanın yedek anahtarlarını yürüttüm.”

“Benzin göstergesinin sıfırda olduğunu fark ettin mi acaba?”

“Yola çıkmadan benzin aldım.”

Bravo.

“Hatırlarsan Garrett’ı sepetlemiştin. Sayende artık telefonu da yok. Yine tek başına kalıp ölümün kıyısından dönmeni istemem. Ne zaman yalnız olsan ölümle burun buruna geliyorsun. Bir ayımız eksikti zaten.”

“Bu doğru değil. On iki yaşındayken de ayı tehlikesi atlattım. Adı Bob Amca’ydı. Bir arı yuvası görüp paniğe kapılmıştı. O sözde FBI ajanı elinde silahla arka sokakta beni kovaladığı sırada sen de vardın. Neredeyse bizi vuruyordu. İkimizi birden.”

“Haklısın. Onun bizim arka sokaktaki o binaya neden durmadan silah sıktığını hiç anlamamışımdır.”

“Kötü bir nişancıydı” dedim ufukta kürklü koca topun belirmesini beklerken. Bir ayı tarafından öldürülmek de tam bana göre bir ölüm şekli zaten.

“Neyse ki kötü nişancı. Zaten hepiniz öylesiniz ya. Hiç bu konuda ders almayı düşündün mü?”

“Aldım ya” dedim Cookie’nin bagajını kontrol ederken. “Çömlekçilik ya da dokumacılık dersi almayı da düşünmüştüm. Arabada fener olmadığını söyleme sakın.”

“Fener yok.”

“Peki, ilkyardım çantası?”

“O da yok. Beni bekle. Hemen geliyorum. Senin arabanda hepsi var nasıl olsa. Araban zaten spor malzemeleri dükkânı gibi.”

“Teresa’yı kaybetmek istemiyorum. Buralarda bir yerde olmalı. Uzaktaki birinin duygularını şimdiye kadar hiç hissetmedim. Buraya gelir gelmez beni ara.”

“Güzel. Sana ayı da dahil birileri saldırırsa onlara beni beklemelerini söylersin.”

“Tamam.” Telefonu kapadım ve “Teresa!” diye seslendim. Yanıt veren olmadı. Yeniden patikada ilerlemeye başladım. Sık sık durup sesleniyordum. Ayı korkusundan bağırıyordum.

Çarşamba hâlâ dağın yamacına bakıyordu ve bu yön bana gidilmesi uygun gibi geldi. Sonra yine aynı duyguya kapıldım. Bu ortamda bir korku hissi vardı. Bunu üzerime düşen bir çiy tanesi ya da bir tüy gibi hissediyordum.

Bu kez bütün gücümle “Teresa!” diye bağırdım ve birden çarpıldım. Güçlü bir korku ve umut dalgası hissettim bu kez.

Bu duygunun olduğu yöne doğru koşarken bir yandan da yeniden Cookie’yi aradım. “Galiba o burada” dedim. Heyecandan nefesim kesilmişti.

“Aman Tanrım Charley, iyi mi?”

“Bilmiyorum. Onu henüz bulamadım ama buralarda olduğunu hissedebiliyorum. Bob Amca’yı ve Ajan Carson’ı ara. Hemen buraya gelsinler. Haklısın. Kulübe patikanın yukarısında kalıyor. Şimdi kulübenin doğu tarafından tepeye doğru çıkıyorum. Oralara bakın.”

“Tamam, anladım. Adamları topluyorum. Sen onu bulmaya bak.”

Telefonu kapatıp tekrar Teresa’ya seslendim. Varlığını hissettiğim korku dalgası çabucak kayboluyor, yerini umut alıyordu. Umut dalgasını bana doğru esen serin bir rüzgâr gibi hissediyordum. Bu arada ilkyardım malzemem olmadığını anımsadım. Umarım ihtiyacım olmazdı.

Çarşamba'nın yanından geçtim ve ona "Bunu bana söyleyemez miydin?" diye çıkıştım.

Cevap vermedi ama onun neye baktığını fark ettim. Orada üzeri kapatılmış eski bir maden ocağı vardı. Bu bölgede maden ocağı olduğundan haberim bile yoktu. O sabah bir dağın tepesine gitmek üzere evden çıkarken yanıma fener almadığımı hatırlayınca utandım.

Zaman kaybetmek istemediğim için Cookie'ye mesaj atıp madenin girişini tarif ettim. Ağaçların kenarından girişe doğru hızla ilerlemeye başladım. Maden ocağı zifiri karanlıktı. Bu yüzden telefonun ışığını açtım. Girişten içeri tırmanıp engebeli zeminde eğilerek yürürken bulunduğum yeri aydınlatmaya ancak yetiyordu ışık. Bu giriş bir maden için küçüktü bence. İçerde duvarlar boyunca destek kirişleri sıralanıyordu. İskelete benzeyen bu kirişler arasındaki dar bir tünel boyunca ilerledim. Burası bir cesedi saklamak için çok uygun bir yerdi. Acaba doktor da böyle mi yapmıştı? Acaba Teresa'yı öldü sanıp buraya mı atmıştı? Bu imkânsızdı. Çünkü o bir doktordu. Kadının ölüp ölmediğini en iyi o anlardı.

Yaklaşık beş dakika yürüdükten sonra yol bitti. Tünelin önü taş ve toprakla kapatılmıştı. Kalbim sıkıştı. Etrafa bakıp başka bir giriş olup olmadığını araştırdım. Yoktu. Yanılmıştım. Teresa burada değildi. Sonra birden tünelin yeni kapatıldığını, taş ve toprak yığınının henüz sıkışmadığını fark ettim.

"Teresa" dedim. Bu sırada yukarıdan bir toprak tabakası düştü. Burada olsa olsa tel üzerindeki bir sirk cambazı kadar sabit ve dengede hissedebilirdim kendimi. Fakat Teresa'yı bu kez yine hem de daha yakınımnda hissediyordum. Ellerimi ve dizlerimi sıyrma pahasına yan duvara tırmandım.

Tam tepede küçücük bir açıklık vardı. İçeri bakmaya çalıştım, ama bu mümkün değildi.

"Teresa senin varlığını hissedebiliyorum" dedim cesaret

edebildiğim kadar yüksek sesle. “Sana yardım edeceğiz.”

Korkusu tekrar yüzeye çıktı ve onu yalnız bırakmamı istemediğini hissettim. “Seni burada bırakmayacağım tatlım, endişe etme.” Cep telefonumu çekmeyecek kadar derindeydik. Açıklığa doğru eğilerek “Tam onun gücüne ihtiyacımız olduğu şu sırada kardeşin Luther nerede?” diye sordum.

Zayıf bir gülüş işittim. O kadar yakınımdaydı ki neredeyse ona dokunacaktım. Açıklığın hemen arkasındaydı. Yığının üstüne tırmanıp kendine bir çıkış yolu açmaya çalışmıştı besbelli.

“Canın yanıyor mu?” diye sordum, ama bana sadece bir inlemeyle karşılık verdi. Bunu evet olarak algıladım.

Cookie’nin yanında yardım getireceğinden emindim. Onu aramak, gelirken arabamdaki feneri getirmesini söylemek istiyordum ama Teresa’yı da yalnız bırakamazdım. Yapacak daha iyi bir şey olmadığı için yığındaki kaya parçalarını çekip ona ulaşmaya karar verdim. Büyük bir dikkatle en tepedeki taşları yere indirmeye ve kenara yığmaya başladım. Birkaç kez dengemi kaybedip düşme tehlikesi atlattım. Kaya parçaları avuçlarımı ve pantolonuma rağmen bacaklarımı çizdi. Her defasında bütün yığının üzerimize yıkılmaması için dua ettim.

Yaklaşık on beş dakika sonra kolumu sokabilecek kadar bir yer açabilmişim. Karanlık boşluğa elimi soktum ve bir saç kümesine dokundum. Sonra elimi bir el kavradı ve o eli avcumda sıktım.

“Adım Charlotte” dedim bir anda rahatlayarak. “Daha önce söylemiş miydin?”

Bir inleme duydum. Orada o engebeli yığının üstünde bana saatler gibi gelen bir süre onun elini tutarak yardım gelmesini bekledim. Onu cesaretlendirmeye çalıştım. Erkek kardeşiyle karşılaşmamı anlattım. Kardeşine aşağılık herif dediğimi anlatırken de hafifçe güldüğünü duydum.

Sonunda sadede gelip “Teresa bütün bunların nasıl olduğunu biliyor musun?” diye sordum.

Beklediğimin tam tersi oldu. Ondan yayılan duygu, doktor hakkında bildiğim ve öğrendiğim her şeyi yeni baştan sorgulamama neden oldu. Çünkü Teresa’dan bu kadar büyük bir güçle yayılan ve benim de ta göğsümde hissettiğim soluğumu kesen duygu korku ya da endişe değil, suçluluk duygusuydu. Teresa pişmanlık doluydu. Bir an durup –ben de bu duyguyu anlamaya çalışıyordum– sonra cılız bir sesle “Hayır, neler olduğunu bilmiyorum” dedi.

Utanc içindeydi; bense büyük bir şaşkınlık geçiriyordum. Ne diyeceğimi bilemedim. Eğer onu yanlış anlamıyorsam bunu kendisinin yaptığını söylüyordu. Yani bir şekilde kendi hatası olduğunu. Fakat bu imkânsızdı. Bunu kendi kendine yapması mümkün değildi. Neden yapsın ki?

Bence kocasının suçlu olduğu gün gibi ortadaydı.

Teresa’ya daha fazla bir şey sormadım. Dinlensin diye onu rahat bıraktım. Ben de bu arada Teresa’nın başına bunların nasıl geldiğini düşünüyordum. Bu bir intihar girişimi miydi? Kendisini bu şekilde öldürerek eline ne geçecekti ki? Neden sadece bir kutu hapla bu işi halletmemişti? Kocası doktordu ne de olsa. Bu olayı kendi başına yaptıysa mağara nasıl çökmüştü peki? Belki kazayla çökmeye neden olduğu için suçluluk duyuyordu. Fakat onun suçluluk duygusu ve utancı bununla açıklanamayacak kadar yoğundu.

“Charley?”

Bu sırada elindeki telefonun ışığıyla mağarada ilerlemeye çalışan Cookie’yi gördüm. Arabamdaki spor ve kamp malzemesi koleksiyonundan hiç yararlanmadığı belliydi.

“Buradayım. Burada bir aralık var.”

Durup yukarı baktı. “Tanrım. Onun altında mı kendisi?”

“Sanırım üstünde fakat yaralı. Bob Amca’ya haber verdin mi?”

“Evet. Ajan Carson’a da.” Kat ettiği yol yüzünden soluk soluğa kalmıştı; dinlenmek için duvara yaslandı.

Ayak bileklerindeki tozlukları fark edince “Sen ne giydin öyle Tanrı aşkına?” diye sordum.

“Benimle uğraşma gene. Bu nasıl olmuş?”

“Emin değilim.”

“Maden çökmüş mü?”

“Teresa içerdeyken hem de.” Buna Teresa’nın duygusal bir tepki vereceğini sandım, ama hiçbir tepki alamadım. Elinin hareketsizleştiğini fark ettim. “Sanırım bayıldı. Ona biraz su bulmalıyız. Bir de fenere ihtiyacım var.”

Hafif ışığa gözlerim alışınca Cookie’nin nereye yaslandığını görebildim. Yerinden çıkmak üzere olan bir destek direği bu. “Cookie bunu yapmayacaktın” dediğim sırada direk devrildi ve sanırım dünya başımıza yıkıldı.

Yirmi ikinci bölüm

Cehennem başına yıkılırsa suçu cinlere at.

– Tişört

Tavandan taş toprak dökülürken mağaraya benzeyen duvarlarda hafif bir gümbürtü koptu. Refleks olarak başımı bir kolumla kapatıp dirseğimin altından toprağın kaymasını izledim. Kader hızlanmalarını isteyinceye kadar boşluğa yavaş yavaş akan ve şimdi bir anda dökülen taş toprak miktarı beni hayrete düşürdü. Gördüklerim karşısında midem bulandı ve zaman sanki bir anda şiddetli bir fırtınaya direnmeye çalışan bir kaplumbağa gibi durdu.

Karanlık madenin ortasındaki enkaz yığını belli belirsiz parlıyordu. Uzanıp elimi yığına daldırdım. Toprak avcumun içinden akıp gitti.

Enkaz yığını altından burnum bile kanamadan çıkıp kaçabilirdim. Yardım isteyebilirdim. Bunun yerine etrafa göz atmayı tercih ettim. Cookie olduğu yerde donup kalmıştı. Kocaman bir kaya parçası başının üzerinde asılı kalmış, böylece Cookie çöpten bir ev gibi ezilmekten kurtulmuştu.

Toz bulutu içinde, uzanıp onu yere yatırmak böylece olası bir tehlikeden kurtarmak için hamle yaptım. Sonunda onu madendeki en büyük kayanın altında kalmaktan kurtarmayı başardım. Fakat enseme sürtünerek dik duran ve ezici ağırlığını omurgamda hissettiğim kayayı tamamen etkisiz hale getirmeyi başaramamıştım. Sırtımda sanki bir yangın başlamıştı. Cookie'nin başını kollarımla kapatırken gelecek sancıya hazırlık olarak dişlerimi sıktım. Gümbürtü birkaç saniye

daha sürdükten sonra başladı gibi aniden durdu ve ortalık büyük bir sessizliğe gömüldü. Toprağın akışı giderek azalırken havadaki toz sağanağı da yatıştı. Tam o sırada Cookie o ana kadar duyduğum en kan dondurucu çığlığı koyuverdi. Kemiklerime kadar beni titrettiği gibi zaten çökmek üzere olan tavamı da titretti.

“Gerçekten, böyle bir anda çığlık mı atacaksın yani?” diye fısıldadım ondan sürünerek uzaklaşmaya çalışırken.

Durup gözlerini kırpıştırarak gözlerindeki tozu uzaklaştırmaya çalıştı ve dikkatle etrafına baktı.

“Yaralı mısın?” diye sordum ağzımdaki tozları tükürmeye çalışırken.

“Hayır hayır. Ya sen?”

Bunu düşünmekten vazgeçtim. “Sanmıyorum. Pek değil.” Sırtım ateş gibi yanıyordu ama hareket edebiliyordum; bu iyiye işaretti. “Bir daha çığlık atmasan iyi olur. Burası hiç sağlam değil biliyorsun.”

“Özür dilerim.”

O anda Teresa’yı hatırlayarak son dökülen toprakları karıştırmaya ve eğimli yüzeyi desteklemeye çalıştım. Onu hâlâ hissedebiliyordum. “Teresa iyi misin?” Cevap alamayınca Cookie’ye döndüm. “Arabadan bir fener, biraz su ve bir battaniye getir. Bunu yapabilir misin?”

“Kesinlikle” dedi ve yavaşça ayağa kalkmaya çalıştı.

“İyi olduğuna emin misin?”

“Şey sadece...” Uzunca bir süre yüzüme baktı. “Sen benim hayatımı kurtardın.”

“Hayır, hiç de değil. Yemin ederim.” Şimdi bunu konuşmanın sırası değildi.

“Böyle bir şeyi hiç görmemiştim.”

“Hayatın film şeridi gibi gözlerinin önünden geçti mi? Bir parça hayal kırıklığı hissettin mi? Çünkü benim başıma böyle bir şey geldiğinde...”

“Hayır hayır. Senin davranışından söz ediyorum. Baban bundan söz etmişti ama... Hiç tanık olmamıştım.”

Şaşkınlıktan saçmalamaya başlamıştı. “Şimdi bunları unut tatlım. Fener?”

“Tamam. Fener, anladım.”

Bana doğru eğilmeye çalıştı. Gülmemek için kendimi zor tuttum. Çok da zor değil aslında. Tam ters yönü işaret ettim. Cep telefonunu açtı ve ölmüş bir madencinin yanından geçerek dışarı çıkmaya çalıştı. Madenciye bakarken nefesimi tuttum. Önce Cookie’nin geçip gitmesini izledi, sonra da bana baktı. Madencinin kaskındaki lamba yüzünü gölgeliyordu, ama tahminime göre 1930’larda ölmüş olmalıydı.

O sırada kaskına hafifçe dokunarak bana selam verdi. Daha önce hiç ölü bir madenci görmemiştim. Yıpranmış giysileri toz toprak içindeydi. Muhtemelen bakır ya da gümüş madeniydi burası.

Bana doğru yaklaşıp ayaklarımın dibinde durdu. Neye baktığımı anlamak için benimle aynı yöne baktı. Çok meraklı birine benziyordu.

“Adım Charley” dedim. Bana dönünce yüzünü yakından gördüm. Hemen hemen kırk yaşında görünüyordu. Aslında madencilik zor bir meslek olduğundan yaşını yanlış tahmin etmiş olabilirdim. Gözlerinin çevresinde tozların bile saklamadığı çizgiler vardı.

“Ben Hardy” dedi. Zoraki gülümsedi. “Kadın bir süredir burada” dedi. Güçlü bir sesi vardı. Başıyla toprak yığınının diğer tarafını işaret ediyordu.

Evet anlamında başımı salladım. “Günlerdir kayıptı. Yaralı olup olmadığını biliyor musun? Eminim susuz kalmıştır.”

“Bakayım.” Üzerine uzandığım toprak yığınının diğer tarafına geçti. Benim içimden de geçebileceğini sandığı apaçıktı, ama bir engelle karşılaştı.

O ancak öteki dünyaya geçme izni aldıktan sonra benim

içimden geçebilirdi. Aksi halde katı et ve kemik yığını halinde olacağımdan beni geçemezdi. Dizi kaburgama çarpınca şaşkınlıkla bana baktı.

“Özür dilerim” dedim, “etrafımdan dolaşmak zorundasın.”

Bir an bana bakıp “Siz nesiniz?” diye sordu.

“Ben ölüm meleği gibi bir şeyim ama iyi türündenim.”

“Dediğiniz gibi olsun hanımefendi.” Tekrar kaskına hafifçe dokunup kaybıldı. Birkaç saniye sonra gelip “Bacağı kırık sanırım. Tahtayla bağlamaya çalışmış, ama kötü görünüyor” diyerek rapor verdi.

“Lanet olsun. Şimdiye kadar bacağı kangren olmadıysa iyidir.” Küçük bir kurtarma operasyonu için malzemem var mı diye etrafıma bakındım. Fakat toz toprak dışında bir şey göremedim. “Onu dışarı çıkarabilir miyim sence?” diye sordum. “Tavan her an yere inebilir.”

“Öyleyse bir denesiniz iyi olur hanımefendi.” Mağaranın çevresine göz attı. “Belki de şu direği tavanı desteklemek için kullanabilirsiniz.”

“Muhtemelen daha fazla zarar veririm.”

“Haklısınız.”

Toprağı kazmaya başladım. “Öteki taraf ne âlemde?”

“Tavan sağlam.” Bir anda kaybolup tekrar ortaya çıktı.

Öbür taraftaki direkler sağlamdı.

Teresa’dan aldığım duygular öyle zayıftı ki artık onu güçlkle hissedebiliyordum. Roket iki gün önce arabama bindiğinde acele etmemi söylemişti. Elbette acele edecektim. Elimde telefon, sivri uçlu taşların üzerinde yüzükoyun süründüm. Tavandan sürekli toprak akıyordu. Bu yüzden saçlarım toprak içindeydi.

Garrett olsaydı şimdiye kadar çoktan yardıma gelirdi. Keşke onu sepetlemeseydim. Ya da telefonunu suya fırlatmışaydım.

Enkazı aşmaya çalışırken Teresa'nın elini yakaladım. İnledi ve elimi sıkmaya çalıştı.

"Selam tatlım. Yardım geliyor ama ondan önce seni buradan çıkarmalıyız."

Cep telefonunu tutunca ışıktan gözlerini kırıştırdı. Göz bebekleri ışıktaki olması gerektiği gibi küçülüyordu. Gözlerinin rengi kardeşlerinininkiyle aynıydı. Koyu renk saçlı, masmavi gözlüydü. Zayıf ve solgun görünüyordu, ama bu kalıtımın yanı sıra içinde bulunduğu koşulların bir sonucu da olabiliirdi.

Açıklıktan geçtim ve onun bulunduğu yerin üst kısmına çıktım. Aşağı doğru kayarak indim. Hardy arkamda belirdi ve ışığını bir sırt çantasına doğrulttu. Çantanın içinde su, ilkyardım malzemesi, madenci kaskı ve mağara araştırma donanımı gibi malzemeler vardı. Teresa bacağına bu çantadan aldığı bir alüminyum desteği iple bağlamıştı. Akıllı bir kızmış. Belli ki tavan çöktüğü sırada burada araştırma yapıyormuş.

Kafam iyice karışmıştı. Dr. Yost suçluydu –bunu hissedebiliyordum– ama suçu neydi? Madenin çökmesini sağlamak mı? Eğer o bunu yaptıysa Teresa kendini neden suçlu hissediyordu?

"Kustun mu Teresa?"

Başını hayır anlamında salladı. "Başımı bir yere çarpmadım" dedi. Sesi hırıltılı ve cılızdı. Başını hafifçe kaldırılabiliyordu. "Sadece bacağım kırık."

Tenine dokundum. Ilıkla soğuk arasıydı. Neyse ki ayağına kan gidebiliyordu da kangren olmamıştı.

"Bu tavan her an çökebilir. Yardım etsem buradan çıkabilir miyiz?"

Başını evet anlamında salladı.

"Yardıma geliyorlar. Bekleyebiliriz."

"Hayır, o aralıktan kendi başıma geçemem. Çok dar. Beni nasıl buldunuz? Size yerimi kocam mı söyledi?" Sırf kurta-

rılma fikri bile onun yeniden gücünü toplamasını sağlamıştı. Adrenalinin damarlarına yayıldığını ve kalp atışlarını hızlandırdığını hissedebiliyordum.

“Seni duydum” dedim uzanmış sırt çantasının içindekileri kontrol ederken. “Bir şişe suyun daha var.” Suyu alıp tekrar Teresa’nın yanına tırmandım.

“Onu saklıyordum.”

“Özel bir durum için mi?” diye sordum suyun kapağını açarken. “Daha eğlenceli olacaksa, istersen şişeyi çalkalayıp sana doğru fıskırtabilirim.”

Bir yudum su alıp hafifçe gülümsedi. Sonra şişeyi bana uzattı.

“Kocan burada olduğunu biliyor mu?”

Bir an yanıt vermekte tereddüt etti. “Buraya çok sık gelirim, ama ona bu kez söylemedim.”

“O buraya seninle gelmez mi?”

Gözlerini kısıp nereye varmaya çalıştığımı düşündü ve başını olumsuz anlamda salladı. “Hayır, cumartesi sabahı erkenden o daha uyanmadan yola çıkmıştım.”

O zaman biri Teresa gelmeden ya da gelir gelmez madene sabotaj düzenlemiş olmalıydı. Fakat nasıl? Destek direkleri kesilmemişti, sadece yerlerinden kayıp düşüyorlardı.

Hardy yüzünde ciddi bir ifadeyle yanıma çömeldi. Benim bulmaya çalıştığım gerçeği o iyi biliyordu. “Kadın bunu kendisi yaptı” dedi başını sallayarak.

Şaşırarak kaşlarını çattım.

Hardy başını salladı. “Direkleri yerlerinden oynattı.” Bakışları duvarlarda dolaştı. “Bir süredir bu iş üzerinde çalışıyordu.”

Kalbim sıkışmaya başladı. “Neden?” diye fısıldadım.

Hardy omuz silkerek “Emin değilim hanımefendi, ama sanırım burası çöktüğünde dışarda olmayı hayal ediyordu” dedi.

Derin bir nefes alıp “Hazır mısın tatlım?” diye sordum Teresa’ya.

“Sanırım.”

“Yavaş hareket edeceğiz.” Büyük bir dikkatle onun bir kolunu boynuma attım. Yavaşça tümseğin üzerine çıkmaya başladık. Madenci de bana yardım ediyordu. Santim santim ilerliyorduk. İki dakika sonra ancak yirmi santim ilerleyebilmiştik. “Bu kadar da yavaş değil” dedim.

Hafifçe gülüp yan tarafını tuttu.

“Kırık mı var?” diye sordum başımla kaburgalarına işaret ederek.

“Hayır, sadece ezildi sanırım.”

Biraz daha zorlayarak onu açıklığa kadar götürmeyi ve oradan geçirmeyi başardım. Teresa öteki tarafa geçerken dişlerini sıkarak inledi. Sivri uçlu taşlar her yanımıza batıyordu.

“Arkadaşın geri dönüyor” dedi Hardy.

Hiç tereddüt etmeden yeni bir göçük olasılığını göze alıp girişin oradan “Cookie, geri çekil!” diye bağırdım.

“Ne? Hayır. Getirdiğim malzemeler ne olacak?”

“Teresa’yı neredeyse girişe kadar getirdim. Burası her an çökebilir.” Dışarı bakarken bir an yerden bir fener ışığının yansıdığını fark ettim. “Cookie kahrolası bu şey de ne?”

“Bana böyle söyleme” dedi Cookie sesi titreyerek. “O kadar yolu boşuna mı gidip geldim?”

Feneri yan duvara koydu ve yardım etmek için Teresa’ya doğru uzandı. Bizden bir metre kadar ötede tavandan yavaş yavaş toprak yağıyordu. Bana baktı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Çabuk!”

Teresa’yı girişe götürür götürmez kaskı almak için geri döndüm. Hardy’nin yardımıyla enkazın üstüne tırmanıp kaskı aldım ve hızla tekrar Cookie’nin yanına koştum. İkimiz birlikte Teresa’nın yüzünü kendimize doğru çevirdik. Teresa

bana sarılarak büyük bir acıyla inledi. Ne yalan söyleyeyim bayılacak diye korktum.

Kaskı Teresa'nın başına geçirip kollarımla onu sararken "Yardım geliyor" dedi Cookie

Bütün vücudu yeni bir sancı dalgasıyla sarsılan Teresa iki büklüm oldu. Cookie ile ben yeniden yürümeye hazırlanırken yüksek sesle ağlamaya başladı.

"Çok üzgünüm Teresa" dedim.

Başını kararlılıkla iki yana salladı. Biz onu dışarı sürüklerken o da aksayarak yürümeye çalışıyordu. Adrenalinin bütün vücuduna yayıldığını hissediyordum. O sırada neredeyse Teresa'nın başındaki kaskı düşürecek miktarda yeni bir toz toprak dalgası tepemize yağdı. Kaskı düzelttim ve tekrar ilerlemeye başladık.

Sonra birden soluğum kesilir gibi oldu. "Yüce Tanrım Aldrich-Mees!" diye haykırdım.

Tavan tekrar üstümüze çökerken, böyle bağırmanın nasıl bir hata olduğunu anladım.

Yirmi üçüncü bölüm

O sırada iyi bir fikirdi.

– Tişört

O aptal madenden çıkana kadar beni yiyip bitiren Cookie “Bağırarak zorunda mıydın?” diye sordu. “Avazın çıktığı kadar bağırmanın ne gereği vardı?”

Baştan ayağa toz toprak içindeydik. “Şimdi bunun sırası değil Cook” dedim. Teresa’yı madenden çıkarmaya çalışırken her şeyi yüzüme gözüme bulaştırmıştım.

“Artık sizden ayrılmam gerekiyor” dedi Hardy. Karşı çıkardım ki kaskıyla selam verip yumuşak bir sesle “İzninizle Bayan” diyerek gitti.

O sırada telaşla gelen Bob Amca’yı görür görmez rahatladım. Yine de yüzündeki şaşkınlık ifadesi ya bana inancının kalmadığını ya da Teresa Yost’u bulabildiğime şaşırdığını, hatta belki de düşündüğümde daha kötü göründüğümü anlatıyordu.

Ajan Carson da gelmişti. Onu daha önce hiç görmemiş olmama rağmen hemen tanıdım. Tipi sesine uyuyordu. Kısa kesilmiş siyah saçlar, fit bir vücut, zeki bakışlı gözler. Hemen koşarak geldi. Bob Amca’yla birlikte Teresa’yı kollarımızdan aldılar. Onlar daha iki adım atmamıştı ki Luther Dean de geldi. Girişte durup Ajan Carson’ın yerine kardeşini omuzladı.

“Luther” dedi Teresa. Orada olduğuna şaşırmıştı.

Luther’ın yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. “Hiç aramazsın. Hiç yazmazsın.”

Olan biten her şeye rağmen Teresa yumuşak bir gülüşle karşılık verdi.

Carson bana dönüp elini uzattı. Sıkamak için elimi kaldırmaya çalıştım, ama kaslarım tamamen hapı yutmuştu. Gerçi birazcık oynatabiliyordum. Dışarıdaki bir memur Cookie'yle ilgilenirken Ajan Carson fazla yakınlaşmadan kolumdan tutup bana yardımcı olmaya çalıştı. Ortalık hâlâ toz duman içindeydi.

“Bunu yaptığına inanamıyorum” dedi Ajan Carson başını onaylamaz bir şekilde sallayarak. Gün ışığı üzerimizi battaniye gibi örtüyordu.

“Bunu sık sık duyuyorum.” Saçım o kadar toz toprak doluydu ki canım yanıyordu. Yetmezmiş gibi Long Island büyüklüğünde bir taş düşmüştü üzerime.

Cookie omzunun üzerinden bana bakıp “Feneri içeride bıraktım” dedi.

“Şey, en iyisi gidip geri getir. Buradan Alberquerque'ye kadar hiçbir yerden yenisini alamam.”

Söylediklerimi ciddiye almış gibi bir şeyler homurdandı. Ona Hardy'yi anlatmak için sabırsızlanıyordum. Buraya yine geleceğim. Onu yakından tanımak için. Belki. O sırada madenin derinliklerinden bir çökme sesi daha geldi ve bir toz bulutu gökyüzüne yükseldi.

Kurtarma ekibi beraberinde sedye, tıbbi erzak ve aşırabileceğime emin olduğum bir fener getiriyordu. Ekiptekilerin üçü de uzun boyluydu, ses tonları hoştu ve yakışıklı tiplerdi.

“Kurtarma ekibi nasıl geldi?” diye sordum Carson'a.

“Onları amcan getirdi.”

“Ne iyi etmiş.”

Bir an durup onlara hayranlıkla baktık. “Kesinlikle öyle” dedi. “Bu arada ölen Bayan Yost'un Cayman Adaları'ndaki esrarengiz ölümünden önce doktorun telesekreterine bıraktığı mesajın kopyasını alamadım. Dedektif de o mesajı dinlememiş.

Şüpheli bir ölüm olmadığı için sadece Yost'un yalancısıyım."

Yakışıklı kurtarma ekibinden gözlerimi ayıramadan "Tuhaf" dedim. "Bu sefer karısını öldürmeye niyeti yoktu sanırım. Ne yapmaya çalıştığını Teresa fark etmiş olmalı. Sanırım bambaşka birini öldürmeye çalışmış."

"Kim olduğunu sorabilir miyim?"

"Bunun için yarım saat bekleyebilir misin?"

Bana döndü. "Otuz dakikaya ne dersin?"

Güçlkle gülümseyerek "Olur" dedim.

Monica yukarı doğru gelirken Luther de Teresa'yı dikkatlice sedyeye taşıdı. Monica'yı gördüğüm anda kalbim hızlı hızlı atmaya başladı. Ona koşup neler olup bittiğini açıklamak istedim. Fakat benimle ilgilenecek halde değildi.

"Teresa!" diye bağırdı gözyaşları sel olup akarken. "Aman Tanrım." Onlara doğru koştu. Luther'ı sıkıca kucakladı ve kurtarma ekibi serum takarken Teresa'nın elini tuttu. Monica'dan yayılan duygu seli saf ve serin bir su gibi beni rahatlattı.

Luther yanıma geldi. İnanamıyor gibiydi. Egom tavan yapmıştı.

"Başardın" dedi.

Ajan Carson başıyla onaylayıp uzaklaştı. Sırıttım. "Öyle yapmışım diye duydum."

Başını sallayarak "Sana borçluyum" dedi.

"Merak etme, faturan yakında elinde olur" dedim.

Yüksek sesle bir kahkaha attı. Kız kardeşi dışında bir şeyle ilgilenemeyecek kadar mutluydu.

Cookie'ye dönüp başparmağımı havaya kaldırdım. "Bu ayki parayı çıkardık" dedim.

Cookie "Evet!" dedi Bob Amca onu büyük bir kayanın üzerine çıkarırken. "Hoşuna gidecek düşük kalorili bir diyet biliyorum."

"Yemek yiyebiliriz dedim; sağlıklı beslenmeden bahsetmedim."

Bob Amca bana doğru yürüdü. “Evet?”

“Ne eveti?”

“Yost mu yaptı bunu?”

“Dolaylı olarak.” Yost madeni patlatmak için arazi aracı ve vinç kullanmamıştı, ama Teresa’yı depresyona sürükleyen oydu. Kadına fark ettirmeden hem de. Herkes bir şeyle meşgulken Bob Amca’yı bir kenara çekip alçak sesle “Konuşmadan önce zihnini açık olmalı” dedim.

“Benim zihnim her zaman açıktır” dedi hafif alınmış bir sesle. “7/24.” Ona en şüpheli bakışlarımla bakınca “Peki, en azından haftanın beş altı günü. Ne olmuş yani?” dedi.

Eğilip “Düşündüm de –bilirsin pek yanılmam– Nathan Yost normalde yaptığı şeyi yapıyor. Çevresini kontrol ederek Teresa’yı kontrol etmeye çalışıyor” dedim. Ubie bana inansın diye yalvarırcasına ona sarıldım. “Sanırım Nathan Yost Teresa’nın kız kardeşi Monica’yı öldürmeye çalışıyor.”

Bob Amca kaşlarını çattı. Başını çevirip kalabalığa baktı. “Bunu kanıtlamak kolay değil.”

Derin bir nefes aldıktan sonra boynuna sarılma dürtüsüne engel olmaya çalıştım. Sevgi gösterileri Bob Amca’yı rahatsız ederdi. Bu yüzden sık sık ona sevgi gösterirdim. Ama bu konuda beni desteklesin istiyordum.

“Bir planım var. Ama elimizi çabuk tutmalıyız” dedim, bu arada Dr. Nathan Yost patikadan hızla çıkıyordu. Adamın üzerinde hâlâ doktor önlüğü vardı.

Angel arkasındaydı. Beni gördüğünde işi bitmiş gibi selam verip toz oldu. Onu suçlayamazdım. Ne de olsa ergendi. Onun için bir yerde uzunca kalmak işkenceden farksızdı.

Yost’a baktım. Rahatladığı yüzünden anlaşılıyordu. Hissettiği şeyse ne mutluluk, ne de hayal kırıklığıydı. Öfke veya korku da değildi. Bu... hiçbir şeydi. Hissedebildiğim hiçbir duygu değildi. En azından Luther ve Monica’yı görene kadar. Onları gördüğü zaman ne hissettiğini anladım. Yost bir duy-

gu seline kapıldı. Bu olabilecek en kötü küskünlüktü. Onları düşman gibi görüyordu. Duvar gibi. Engel gibi.

Kuşkularım doğruysa, Teresa bütün bunları onu terk etmek için yapmış, bu yüzden ölümcül bir tehlikeye atmıştı kendini. Yost'un Yolanda Pope'a yıllar önce üniversitedeyken söylediği şey bir an zihnimde canlandı. *Bir sopa bile yeter.* Bob Amca'ya "Ona göz kulak olacak birini bul" dedim.

"Kesinlikle." Doktora çok iyi bildiğim ve -bana çevirmeydiyse- çok sevdiğim o sert bakışıyla baktı.

"Ah, birkaç şey toplaman ve benimle hastanede buluşman gerekiyor. Aromalı sodayı unutma."

Bana baktı. "Artık sağlıklı mı takılıyorsun?"

Homurdandım. "Pek sayılmaz. Her şey bittiğinde bol kalorili Margarita içmeye gideceğim."

Albuquerque'ye gitmem bir saatten uzun sürdü. Duş alıp üzerimi değiştirmem yarım saatimi aldı. Kırk beş dakika da Bob Amca'nın Yost'un evinde arama izni çıkarmasıyla geçti. Artık Ajan Carson'ı arayıp kötü haberi verebilirdim. Doktorun suçlu olduğunu nasıl kanıtlayacağımızı bulmak esasen tahminimden -otuz dakika- uzun sürdü. Ancak yolculuk süresini ve temizliğin erdemini de dikkate alırsak hiç fena olmadığımı söyledi. Vayy.

Teresa Yost'un bacağı ameliyat gerektirmiyordu. Onu sedyeyle alıp başka testlere ihtiyaç duyulduğu gerekçesiyle -Bob Amca ve kadınlarla ilgili kurnaz yöntemleri sağ olsun- aniden özel bir odaya götürdüler. Olayı biraz daha açmak gerekirse, Ubie'ye çikolataya batırılmış çilek gibi bakan bir hemşire vardı.

Hasta bakıcı kılığındaki iki polis, Teresa'yı çok ilginç ekipmanın olduğu bir doğumhaneye götürdü. Neredeyse bir elektrikli sandalyeye oturmuş kadar rahatsız hissettim kendimi. Oda loştu. Teresa sedyede yarı uykudaydı. Bacağı yas-

tıklarla yükseltmişti. Alçıya alınabilmesi için şişliğin inmesi gerekiyordu. Üzerinde geçici bir sargı vardı.

“Teresa?” dedim ona yaklaşarak.

Gözlerini açtı ve kaşlarını kuşkuyla çattı.

“Ben Charlotte Davidson. Madenden hatırlayabilirsin beni.”

Beni tanıdığı gözlerinden anlaşılıyordu. “Evet. Beni sen buldun.”

Başımla onaylayıp adım adım ona yaklaştım. “Ne kadarını hatırlarsın bilemiyorum. Ben özel dedektifim. Luther ve Monica kiraladılar beni. Yani öyle sayılır.”

Onların adı geçince uykulu gözlerle gülümsedi.

Acele etmeliydim. Yost her an gelebilirdi. Neyse ki ziyaret etmesi gereken hastaları vardı daha.

“Fazla zamanımız yok Teresa. O yüzden başından geçtiğini tahmin ettiğim senaryoyu ve mevcut durumumuzu özetleyeceğim. Anlaştık mı?”

Endişeyle gerildi. Yine de başıyla onayladı.

“İlk olarak madeni sabote ettiğini biliyorum.” Karşılık vermeden başka yöne bakınca devam ettim. “Arazi aracı ve vinç yardımıyla maden ocağındaki direkleri gevşettin. Ama çöktüğünde sen içeride olmayacaktın.”

“Cep telefonumu içeride unuttum” dedi cılız bir sesle. Utanç üzerinden kalkıyordu. “Orada olduğumu düşünsünler diye eşyalarımı bırakmaya gittim.”

“Tam o sırada çöktü.”

Başıyla çekinerek madencinin dediğini onayladı. “Maden çok derindi. Eninde sonunda beni aramaktan vazgeçerlerdi.”

“Ancak bunları yapmadan önce kız kardeşin için hayat sigortası yaptırdın. Böylelikle tedavi masraflarını karşılayabilecekti.”

Hayretle bana baktı.

“Nathan’ın ilk karısını öldürdüğünü öğrendin.”

Yüz ifadesi değişmedi.

“Seni boğuyordu zaten. Hayatındaki her şeyi kontrol etmeye çalışıyordu.”

Yüzünde ufak bir utanç belirdi.

“Olayların bu noktaya nasıl geldiğini merak ediyorsun.”

“Evet” diye fısıldadı. Yüzü utançtan kıpkırmızı oldu.

“Teresa, kocan işini çok iyi yapıyordu. Çok iyi bir doktordu. Seni nasıl kontrol edeceğini biliyordu. Erkek kardeşine bunlardan hiç söz etmedin, çünkü onun yapabileceklerinden korkuyordun.”

Yumuşak bir nefes vererek söylediklerimi doğruladı.

“Erkek kardeşin neden senin hatalarının bedelini ödesin, değil mi? O Nathan’ın canını yakabilirdi. Muhtemelen onu öldürüp bunun bedelini bir ömür boyu öderdi.”

Buna verdiği karşılık hafif bir baş sallamaydı, az kalsın fark edemeyecektim.

“Sen de sigorta yaptırdın, kaçışını planladın ve kaybolmaya çalıştın. Ancak kardeşlerini asla tamamen terk etmedin. Bir şekilde onlara iyi olduğunu bildirecektin. Fakat tatlım, Nathan anlardı. Peşinden gelirdi. Veya Luther niye ayrıldığını anlayınca onu öldürürdü. Her şekilde kötü sonla bitirdi.”

Ağzını sımsıkı kapadı. Gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu.

“Ama yaptığın şey gerçek bir cesaret örneği idi, Teresa. Seni ne kadar takdir ettiğimi tahmin bile edemezsin.”

“Aptalcaydı.”

“Hayır.” Elimi onun elinin üzerine koydum. “Özveriliydi.”

Ağzını çarşafı kapatarak hıçkırarak ağladı. Ondaki fıskıran keder benim için itici güç gibiydi. Derin bir nefes alarak doğruldum ve geri çekildim.

“Hamileydim” dedi. Güçlkle konuşuyordu. “Sanırım... Sanırım bana bir ilaç verdi. Bir gece çok hastalandım ve bebeğimi kaybettim.”

Dişlerimi sıktım. Bunu bilmiyordum. Derin bir acı his-

settim. “Bunu yapmasına şaşmamak gerek.” Elini tuttum ve “Teresa, güçlü olmalısın. Polis ve federaller işin içinde. Onu durdurabiliriz” dedim.

Bana bakmadan başıyla onayladı. Derin bir keder içindeydi.

Ona bunu söylemek hiç kolay değildi ama bunu bilmeye hakkı vardı. “Sanırım kız kardeşini zehirliyor.”

Dikkatle bana baktı. Dehşet içindeydi.

“Ona her gün getirdiğin sodayı senin içmediğini biliyordu. Çünkü sen değil de kız kardeşin hastalanıyordu.”

İki eliyle ağzına kapattı.

“Arama emri çıkarttık, evini arayacağız” dedim sorunu hallettiğimizi belirtmek için.

“Nasıl anla...”

“Monica’nın tırnaklarında Aldrich-Mees çizgileri denilen çizgilerden var.” Teresa görüntüleri gözünde canlandırıp dalgın dalgın başıyla onayladı. “Ağır metal zehirlenmesinin işaretleri bunlar. Talyum, hatta arsenik bile olabilir.”

Dışarıda bir hemşire şaşkınlıkla “Dr. Yost” dedi.

Kapıyı hafifçe aralayıp baktım.

Hemşireye “Karımı gördünüz mü?” diye sordu kafası karışmış bir halde etrafına bakınarak. Hiçbir şey yapmadan oyalanan iki hasta bakıcıya da kaşlarını çatıp baktı.

“Hayır görmedim” dedi hemşire doktorun ilgisini tekrar üzerine çekerek. “Odasında değil mi?”

“Odasındaydı, ama... her neyse. Tekrar bakarım.”

“Hoşça kalın” dedi gülümseyerek hemşire. Sonra kapıya dönüp gözlerini kapıdaki aralığa çevirdi.

Hemşireye el sallayarak hemen Teresa’nın yanına döndüm. “Seni geri götürmeliyim.”

Hemşire yatağının kilidini açarken “Nasıl bu kadar aptal olabilirim?” diye sordu Teresa.

“Cesur ol tatlım” dedim. Onu gizlice götürmeden önce doğum servisini kolaçan ettim. “Bunu bir daha yapamayacak.”

Yost'un Yolanda'nın ailesini zehirlemeye çalışması her şeyi anlamama yetmişti. Yost, Yolanda'yı parmağında oynatmak istiyordu. İlk karısına da aynı şeyleri yapmıştı. Ingrid'in annesini öldürdü ve kadın bunu öğrenip kaçmaya çalışınca son çare olarak onun da işini bitirdi. Ailesi korumasaydı Yolanda'nın başına da aynı şeyler gelebilirdi.

Teresa durumu anlamıştı. Yost'un ilk karısına neler yaptığını biliyordu. Ayrılığın bedeli olarak... Ancak onu başka bir şekilde kontrol etmeye çalıştığını hiç düşünmemişti. Kız kardeşiyle görüştüğünü biliyordu. Ona aldığı sodayı Monica'nın içtiğini biliyordu. O yüzden de içine Monica'yı hastalandırmaya yetecek kadar arsenik koyuyordu. Böylece hem Teresa'yı başkaldırdığı için cezalandırıyor hem de engellerden birini ortadan kaldırıyor. Bu yüzden doktorlar Monica'nın hastalığına teşhis koyamıyorlardı. Monica yavaş yavaş zehirleniyordu.

Teresa'yı hasta bakıcı kılığına girmiş iki polisin yetenekli ellerine teslim ettim ve sahnenin hazır olup olmadığını anlamak için onlardan ayrıldım. Bob Amca sayesinde her şey hazır. Yarım saat sonra Presbiteryen hastanesinin bir köşesinde yüzümün yarısını dergiyle kapatarak, sessizce oturmuş, sarı saçlı mavi gözlü şeytan bana doğru yürürken kuşku çekecek kadar bariz bir şekilde kuşku çekmemeye çalışıyordum. Doktor Yost hemşire bankosunda durup bir belgeyi imzaladıktan sonra yanıma geldi.

"Bayan Davidson, size minnettarım" dedi.

Sahte bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Evet, eminim öyledir. Birkaç dakikanız var mı?"

Adam kaşlarını çatıp etrafına bakındı. "Bu şey?..."

"Bak, Keith..." dedim. Bir an bu ismi algılamasını bekledim, sonra da derginin içinden sarı bir zarf çıkarıp ona verdim. Zarfı havaya kaldırıp kaşlarını çattı. Yüz ifadesi şaşkınlıktan pazarlığa hazır bir ikinci el araba satıcısına dön-

düğünde depoyu işaret ederek o yöne ilerledim. “Geliyor musun?” diye sordum arkama bakıp.

Beni takip etti.

İçeri girdi ve kapıyı kilitleyip odanın boş olup olmadığını kontrol etmek için etrafına bakındı. O sahte sevimli doktor tavrı yerini sinsî bir suçluya bırakmıştı.

“Bu zarf nedir?” diye sordu. Beni gerçeklerden habersiz sanıyordu. Boşuna çırpınıyordu. Çünkü istihbaratım sağlamdı.

“Bir iki şey var Keith. Sana Keith dememin sakıncası yok değil mi?”

“Aslında var. Ne istiyorsun?”

Miskin miskin bakıp gülümsedim. “Para.”

Beni uzunca bir süre süzdükten sonra, “Anladım. Siz sürükler hep aynısınız” dedi. Yakamdan tutup beni metal raflara doğru sürükledi. Ona karşı koymadım.

Benimle ilgilenmiyordu. Tek yapmaya çalıştığı, kendini korumaktı. Fakat gözleri benim gözlerime kilitlenmişken ceketimi çıkardı ve gömleğimin düğmelerini açtı. En son düğmeye geldiğinde gömleğin uçlarını blucinimden çıkardı ve ellerini arkama götürdü. Ellerini kalçamda ve sutyenimin arkasında hissedebiliyordum. Eli arkamdaki hassas noktaya değince biraz geriye yaslandım. Fark etmedi. Neyse ki doktordu da yarı çıplak kadın görmeye alışkındı. Yoksa bu durum benim için utanç verici olabilirdi.

Üzerimde dinleme cihazı olmadığından emin olunca elimdeki sarı zarfı alıp açtı. Zarfın içinde onunla ilgili araştırmamızın sonuçları vardı. Keith Jacoby adına düzenlediği sahte belgeler, ilk karısı öldüğü sırada yanında olduğunu kanıtlayan otel faturaları ve Yolanda Pope’un ameliyat olduğu gün çok güçlü birkaç tüp kas gevşeticinin kaybolmasıyla ilgili raporlardı bunlar.

O kâğıtları incelerken gömleğimin düğmelerini kapattım. Şaşırdığını söylemek hafif kalırdı; adeta donup kalmış-

tı. Onunla ilgili gerçekleri öğrendiğime inanamıyordu. Bu bir ekip çalışmasıydı tabii. Ama yine de inanamıyordu.

Kâğıtları zarfa tıktı. Ancak yüzünde poker oyuncularına özgü o istemeden oluşan refleks dışında hiçbir duygu yoktu.

“Bunun Teresa’nın kayboluşuyla hiçbir ilgisi yok.”

“Sanırım var. Bu hepimizin bildiği ve sevdiği birinin kontrol manyağı olarak ne kadar ileri gidebileceğini gösteriyor.”

Kâğıtlardan birini havaya kaldırdı. Teresa’nın sigorta poliçesinin bir kopyasıydı bu. “Ajan Carson’a anlattım. Bu poliçeyi o yaptırdı. Bir tane benim için, bir tane de kendisi için. Bununla ilgim yok.”

İlgisiz bir ifadeyle omuz silkerek “Belki sen yaptın” dedim. Teresa’yı korumak için en iyisini yapıyordum. “Belki de sen yapmadın. Ancak hiç de hoş gözükmeyeceğine eminim.” Eğer Teresa’nın onu terk etmeyi planladığını bilse neler yapacağını kimse tahmin edemezdi.

“Ne kadar istiyorsun?” diye sordu.

Doktor bana bakarken konumumu biraz değiştirmeye karar verdim. Böylece duvar saatindeki gizli kamera onu görebilecekti. Eski ama iyi bir numaraydı. Saatin olduğu duvara sırtımı yasladım.

“Peki, Keith” dedim, “epey malın mülkün var. Bir milyona ne dersin?”

Dudak büküp öfkeyle bana baktı. “Dalga geçiyorsun.” Zarfı katlayıp pantolonunun arka cebine tıktı. Öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

“Başka bir kopya daha var, merak etme.”

İçinden panik ve öfke dalgası geçti. “Ona nasıl ulaşabilirim?”

“Sana anlattım” dedim gülümseyerek, “bana para verecek.”

Bana döndü. Öfkeden kudurmak üzereydi. Yakışıklının böyle bir huyu varmış demek. “O kadar param yok” dedi oy-

nu bırakıp. “Neden?..” Suçunu daha fazla itiraf etmektense susmayı tercih etti.

Onu biraz konuşturmalıydım. Belki de bir ölüm tehdidi filan yeterli olurdu. “Şundan emin ol ki” dedim ben de renk vermeden, “elinde tuttuğun dosyanın sadece bir tane kopyası var; başka yok. Ve son kopya en yüksek parayı verene gider.”

Şaşırmıştı. Geri adım attı. Başı önünde düşüncelere daldı. Bana dönüp “Blöf yapıyorsun. Polisler bu tür bir bilgi için para vermez” dedi. Sinsi sinsi gülümseyerek “Seni kanıt sakladığın için tutuklarlar. Mahkemede hiçbir işe yaramaz” dedi.

İşe yaramaz mı? Bana oyun oynuyordu. Ben de oynamaya karar verdim. “Polise vermeyi düşünmüyorum. En yüksek parayı verene vereceğim dedim, en çaresizine değil.” Bob Amca bu söylediklerim yüzünden beni öldürecekti.

Bana kuşkuyla baktı. “Kimden bahsediyorsun?”

“Bunun için para akıtmaya hazır biri var.” Başımla zarfı işaret ettim. “Eşinin sağlığıyla yakından ilgilenen biri...”

Kim olduğunu anlamaya başlamıştı. Sersemletici bir korku onu ele geçirmişti. Boğulan bir adamın ayağına bağlanmış taş gibi onu çektiğini hissedebiliyordum. Ancak oyuna devam etmeye karar verdi. “Kimi kastettiğini bilmiyorum.”

“Pekâlâ.” Omuz silktim ve kapıya doğru yürüdüm. Kolumu tutup beni kendisine çekti; pek nazik olduğu söylenemezdi doğrusu.

“Kim bu?” diye sordu. Bu kez gerçekten meraklanmıştı. Yost’un hayatı için bu kadar parayı kimin vereceğini merak ediyordu.

“Gözlerimi devirerek, “Luther, Dr. Yost. Luther Dean” dedim.

Onu o anda esir alan duyguları tasvir etmek zordu. Ama ille de bir şey söylemek gerekirse bir ölçü şaşkınlık ve iki ölçü korku denilebilir. O anda Luther’la aralarının kötü olduğunu anladım. Öyle korkmuştu ki bunun anlaşılmamasına

imkân yoktu. Bu çok iyi. Belli ki Luther benden bir şeyler saklamıştı.

Başka seçeneği kalmayınca, bildiği yönetime başvurdu. İkinci perde kapanmış, üçüncüsü açılmıştı. Pişmanlık ve utanç yüzünü kederle doldurdu. Gülmemek için kendimi zor tuttum.

“Charlotte” dedi yumuşak ve çekingen bir sesle, “bana güvenmek için hiçbir sebebin olmadığını biliyorum. Ancak tanıştığımız anda seninle bir bağım olduğunu hissettim. Her şeyi açıklayabilirim, tabii bana fırsat verirsen...”

“Gerçekten mi?” En masum bakışımla baktım ona. Soluğum hızlandı. Sanırım bu az yemek yediğim için oldu. Altdağımı tereddütle ısırdım. “Şu anda sana güvenmek tam bir aptallık olur, Keith.”

Toparlandı ve bana sırtını döndü.

“Kaç kişi öldürdün? Hadi sayalım” dedim parmağımı kaldırarak. “Tamam, Ingrid var, ama bu zaten belli.”

“Kapa çeneni” dedi sert bir sesle.

“Ama daha yeni başladım. Ingrid’in annesi var” diye devam ettim işaretparmağımı kaldırarak. “Yolanda’nın yeğeni.” Büyük bir şaşkınlığa düşünce, “Kahretsin, yanlış oldu. Neyse ki kurtuldu. Sen kurtarmadın ama. O küçük kızın babası, Xander Pope, bu bilgi için para öder mi dersin? Belki o ve Luther masrafları paylaşırlar” dedim. Tehdit edercesine yaklaştı bana. Ben de öldürücü darbeyi hazırladım. “Ah, Teresa’nın kız kardeşi Monica’yı nasıl da unuttum?”

Durdu. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Sodanın içine arsenik koymak mı? Gerçekten Nathan, daha yaratıcı olabilirdin.”

Şaşkınlıktan donup kalmıştı.

“Evet. Hepsini biliyorum. Arka cebine tıktığın bütün o fatura ve raporlarla birlikte her şeyi. Bence Luther sana daha önce ulaşmazsa bile cezan epey büyük olur.”

Hareketsiz durdu. Sanki artık akli da durmuş gibiydi.

“Şimdi sen Luther’ın iki kız kardeşine de zarar verdin değil mi? O bunda hiçbir iyi niyet göremeyecektir tabii.”

“Ben... ben bir şeyler toparlayabilirim” dedi sonunda.

“Umarım bol bol para çuvalın vardır. Çünkü ucuz değilim, Keith.”

Köşeye sıkışmış bir hayvan gibi etrafına bakınıp tekrar bana odaklandı. “Bu akşam buluşalım mı? Konuşup ne yapacağımıza karar veririz.”

Bu kez esnedim. “Beni öldürüp cansız bedenimi bir çukura atman için değil mi?”

Gözlerini kapatıp başını salladı. “Bunu sana asla yapmam.”

Ah, çikolata aşkına. Karmaşanın içine bir de saatli bomba atsam iyi olacaktı.

“Aslında, bu akşam Luther Dean’le yemek yiyecektim. Bana kafayı takmış gözüküyor. Ya da sadece kız kardeşinin yalanı da olabilir.”

Öfke dolu bir iç çekişten sonra, yüzünü ovuşturdu. Seçeneklerinin daralması gibi duvarların da daraldığını hissettiğine emindim.

“Şu an sana yüz bin papel ayarlayabilirim” dedi.

“Nakit mi? Ufak banknotlar halinde ve karışık seriden mi?”

Başıyla onayladı. “Sonra daha fazlasını ayarlayabilirim.”

“Daha sonrası için sana nasıl güvenebilirim ki? Para için eşlerini öldüren bir adama?”

Başını eğdi. “Eğer ilk karımı tanısaydın, nasıl biri olduğunu bilseydin. Öfkeli ve bencil.”

“Senin gibi mi?”

İçin için öfkeleniyordu ama sükûnetini korumayı başardı. “Nasıl biri olduğunu tahmin dahi edemezsin.”

“Canlı olması dışında mı?”

Arkasını bana belki onuncu kere döndü. Bu duygusal ha-

reketi artık etkisini kaybetmişti. Yine de poposu fena sayılmazdı. "Her şeyimi alacaktı. Buna asla izin veremezdim."

Daha iyi. Kesinlikle sonuca yaklaşıyorduk. "O yüzden mi onu öldürdün?" Cevap vermeyince ekledim. "İyi bir avukatla bu işi halledemez miydin?"

Aşağılayıcı bir gülümsemeyle, "Mahkemede yalan söyleyin diye mi? Jüriye onu dövdüğümü söyleyin diye mi?" dedi.

"Bunları yaptın mı?"

Homurdandı.

"Peki" dedim derin bir iç çekerek, "sana inandığımı ve başka hiçbir seçeneğin olmadığını varsayalım. Monica hakkında ne diyeceksin? Sana ne yaptı ki?"

Kendini tutmakta zorlanıyordu. Ya da tuvalete gitmesi gerekiyordu. "Teresa'yı benden çalmaya çalışıyordu. Ona uygun olmadığını söylüyordu."

Derin bir nefes aldım. "Sonra da onu zehirleyeyim dedin."

Bunun üzerine tekrar gülümsedi. "Bunu kanıtlamak sen-ce de biraz zor değil mi?"

Buna karşılık veremezdim. Kanıtlaması zor olabilirdi. Yenilgiyle başımı eğerek, "Belki de haklısın" dedim. Sonra da neşelendim. "Veya sadece polislerle garajında bulduğum soda şişelerini verip en az otuz yıl hapiste çürümeni izleyebilirim."

Kendini savunmaya bile çalışmadı. "*Kanıtların sahliliği* terimini hiç duydun mu?"

"*Luther Dean takmaz* terimini hiç duydun mu?"

Yost uzunca bir süre beni süzdü. Şüphe çekmeden beni öldürmenin yolunu bulmaya çalışıyordu sanırım. Bahsi artırmamanın vakti gelmişti.

"Anladığım kadarıyla ortada üç seçenek var."

"Sana söyledim. Para ödeyebilirim. Bana zaman ver."

"Bir, bunu Luther Dean'e satarım."

"Beni dinliyor musun?"

“Dinliyorum” dedim başımla rahatsızca onaylayarak. “Sen ikinci seçeneksin.”

Hiddetle baktı. “Üçüncü ne?”

“Bunların hepsini Ajan Carson’a teslim ederim.”

Kararımı verdi. “Peki. Ona ver. Hiçbir şey kanıtlayamazsın.”

Lanet olsun. Sağlam bir şeye ihtiyacım vardı. İnkâr edemeyeceği bir şeye. Belki de bu konuda yanıliyordum. Belki de cazibemi kullanmalıydım.

“Bak sana ne diyeceğim” dedim dışarı çıkmak için yanından geçerken, “Luther’ın vereceği rakamı öğrenip seni ararım.”

Dışarı çıkıyordum ki kolumu tekrar tuttu. “Ne kadar istiyorsun?”

Çileden çıkmış bir ifadeyle “Söyledim, bir milyon papel” dedim. Aniden mutlu oldum. Her zaman gerçek bir konuşmada *papel* lafını kullanmak istemişimdir. “Ama önce Luther’ın ne kadar ödeyeceğini öğreneyim.”

Beni kendine çekti. Öfkeden cayır cayır yanıyordu. “Bura-dan elini kolumu sallayarak çıkabileceğini mi sanıyorsun?”

“Planım bu, evet.” Kadınlık cazibemi kullanmak için artık çok mu geç diye düşündüm.

“O zaman görüldüğünden daha aptalsın” diyerek bir elini boğazıma götürdü.

Evet, cazibemi kullanmak için çok geçti.

Beni raflara doğru fırlattı. Belli ki kafamı yarıp beyin kanamasından ölmemi bekliyordu. Dürüst olmak gerekirse adam geri zekâlının tekiydi. Birkaç kişi buraya girdiğimizi görmüştü. Onlara ne diyecekti? Benden daha yüksekte olan rafın köşesine kafayı vurduğumu nasıl açıklayacaktı?

Üff bu adam bu işleri öğrenemeyecekti. Ancak iki haftalık dövüş sanatları kursunda öğrendiğim çılgın hareketleri gösteremedim, başım binlerce güneşin ateşiyle patladı. Korkunç bir acı varlığımın özüne işliyordu. Gözlerim sulanmıştı. Acı-mı hafifletmek için kendimi yere attım. Buna izin verdi. Fa-

kat boğazımı sıkmaya devam ediyordu. Boğazımdaki morluklar delil sayılmayacakmış gibi.

Bob Amca işte tam o sırada içeri daldı. Yost şaşkınlıkla geri çekildi. Soluk alabilmek için yan tarafıma yuvarlandım. İki elim başıma kenetlenmiş, peynir tekerine dönmüştüm.

“Bob Amca” dedim büyük bir öfke ve *başım çatlıyor* sesiyle, “çok erken geldin doğrusu!”

Göz ucuyla Yost’u görebiliyordum. Yüzündeki ifade paha biçilemezdi. Ubie’ye baktı, sonra da bana. Şaşkıındı. Bir komiser ona haklarını okuyordu. Elini arkasına koyup kelepçelenmeyi beklemesini emrediyordu.

“Sanırım seni öldürene kadar bekleyebilirdim” dedi Ubie ayağa kalkmama yardım ederek. “Elimizde epey kozumuz var, tatlım.”

Ayakta durabilmem için Bob Amca beni tutarken bir yandan da rafa dayandım.

Gözümün üzerine düşen saçları kaldırdı. “İyi misin?”

Başımdan akan kanı toplamak ister gibi diğer elimi yukarı kaldırdım. “Bir damla bile kan yok.” Elimi ters çevirdim. “Hiç kan yok. Nasıl oldu da kan kaybından ölmedim?” Yost’a bakarak güçlkle “Canım çok yandı” dedim.

Yost öfke ya da sara nöbeti geçiriyordu. Kelepçelenmeyi bekleyen elini memurdan kurtarıp üzerime atladı. Ne yapmaya çalıştığını anlamış değildim. Yere yatırılmasından yarım dakika önce gömleğimden bir parça kopardı. Memurlar hızla onu yere indirdi. Onunla birlikte ben de yere düştüm. Gömleğim tamamen yırtılmıştı. Gizli kamera kaydının bu odadan hiç çıkmaması için Tanrı’ya dua ettim. Ubie ikinci kez ayağa kalkmama yardımcı oldu. Kızlara biraz mahremiyet hakkı tanımak gerekiyor. Ancak yarım gömlekle bu iş zordu.

Kendimi toparlayıp Yost’a baktım. “Gömleğin faturasını da yollarım artık.”

Onu kelepçeleyen memurların altından homurdandı. Has-
taneden çıkarılırken insanların dönüp hayretle bakmalarını,
başım o kadar ağrımasaydı komik bulabilirdim.

Bob Amca benimle kaldı. “Pekâlâ” dedi diğerlerinin gidi-
şini izlerken, “Ajan Carson’ı arayıp iyi haberi sen mi verirsin
ben mi vereyim?”

“Sen” dedim. Bir anda umutsuzluğa kapılmıştım. Yost kö-
tü biri miydi, yoksa ben mi aptaldım? “Sadece sen telefon et-
tiğin sırada Luther Dean’in yakınlarda olmadığından emin
ol.”

“Neden?”

“Birincisi, o iriyarı biri.”

“İkincisi?”

“Adı Luther, umarım bu ad, sana bir şey ifade ediyordur.”

“Anladım.”

Yirmi dördüncü bölüm

Hayat sana limon sunarsa sen de kabul et.

Nasıl olsa bedava.

– Tişört

Dr. Ölüm’le işimizi bitirdiğimizde vakit bir hayli geç olmuştu, çok yorgundum ve başım zonkluyordu. Luther her iki kız kardeşinin de ölümden kurtulduğu haberini sevinçle karşıladı. Gerçekten sevindi mi yoksa kız kardeşleri mi onu sakinleştirdi, bilmiyorum. Mütevazı dairemin merdivenlerini artık uyumam gerektiğini düşünerek yorgun argın tırmanırken onu kıskandım. Nokta. Reyes’la ya da Reyes’sız biraz olsun uyumak istiyordum. Kapımı açınca televizyonumun açık olduğunu, karşısındaki kanepede Amber’in uyuduğunu, arkasında onun başına silah dayamış iriyarı bir adamın oturduğunu ve sonsuz bir sabırla yolumu gözlediğini fark edince neden bayılacak gibi olduğum anlaşılabilir.

Adam beni görür görmez, kocaman elini kaldırıp parmağını dudağına götürerek sus işareti yaptı. Sonra başıyla Amber’i işaret etti. Silah neredeyse kızın alınına değecekti. Soğuk metalin Amber’i uyandırmaması için dua ettim. Çantamı ve anahtarlarımı rafa bıraktıktan sonra ellerimi havaya kaldırdım. Adam gülümsedi ve başka bir baş işaretiyle beni çağırdı.

Onu son gördüğümünden bu yana yaşlanmış gibiydi. Fakat tipi, saçlarının parlak griliği, ellerinin iriliği, öldüresiye dövüğü çocuğu bırakması için mutfak penceresinden tuğla attığım günden beri hiç değişmemişti. Görüntüsünü belleğimde capcanlı saklıyordum.

“Beni aradığını duydum” diye fısıldadı ve bakışlarım Amber’ın uyuyan bedenine kayd. “Kendinde değil” dedi emin bir ifadeyle. “Saatlerdir buradayım ama bir santim bile yerinden kıpırdamadı.”

Soluk soluğa “Ona bir şey mi yaptın?” dedim.

“Hayır.” Kaşlarını çatarak azarlarçasına baktı. “Küçük kızlarla işim olmaz.”

İşte o anda onun derdinin ne olduğunu hatırladım. Onunla ilgili kanıtım, bitişik odada çamaşır çekmecemde duruyordu. Reyes’a yaptıklarını düşününce hayatımda kimseden etmediğim kadar nefret ettim ondan.

“Çocuğu evine bırakmama izin ver” diye fısıldadım, “ondan sonra ne istersen yaparım.”

“Beni aptal mı sandın?” diye sordu.

“Pek değil” dedim onu sakinleştirmek için. “Zaten öyle olmadığın için bu teklifi yaptım. Senin öldüğünü sanıyorlar. Bu yüzden kimse seni görsün istemezsin herhalde. Burada parmak izlerin bulunursa on yıldır oynadığın oyun biter. Nasıl ama?”

Beni tepeden tırnağa süzdükten sonra “Parmak izleri genellikle problem olmuyor. Çünkü gittiğim yeri ateşe veriyorum” dedi.

“Bu da ne kadar zeki olduğunu gösteriyor.”

“Ukalalık yapma” dedi açık açık beni uyaran bir sesle. Öne eğildi, sıcak soluğu yüzüme çarptı. “Kızı uyandırıp kapıya kadar götüreceğiz. Annesi ya da kendisi buraya gelmeye kalkarsa ikisi de ölür. Birini hemen kapıda öldürürüm, ötekini de peşine düşer yakalarım. Anlaşıldı mı?”

Güçlkle yutkunarak “Kesinlikle” dedim.

Tabancayı biraz çekti, ben de kızı kaldırdım. Söz konusu olan sadece benim hayatım olsaydı onu görür görmez tabanları yağlardım, ama Amber’la bu imkânsızdı. Onun hayatını riske atamazdım.

“Amber tatlım” dedim onu hafifçe sarsarak. “Gidip yatağına yatsana hadi.”

Uykulu gözlerle bana baktı.

“Annen seni merak eder.”

“Peki” dedi uyku sersemi bir sesle. “Özür dilerim. Burada uyuyup kalmışım.”

Gülümsedim. “Olsun tatlım. Sadece annenin seni merak etmesini istemiyorum.”

Ayağa kalkmasına yardım edip onu kapıya götürdüm. Neyse ki elinde .38 kalibrelik bir tabanca olan odadaki canavarı fark etmemişti. Bir kez gömme dolaba, bir kez de banyo kapısına seğirterek sonunda dış kapıyı bulabildi. Eşiği geçerken Walker hızla elimi tuttu. Neyse ki evin kapısı açıktı da hiçbir engelle karşılaşmadan içeri girdi.

Bense o gözden kaybolur kaybolmaz nasıl kaçabileceğimi düşünmeye başladım. Acaba Amber ve Cookie’nin peşine takılır mıydı? Tabii ki hayır. Onun derdi benimleydi. Ya beni yakalarsa? Ya başaramazsam? O zaman dediği gibi beni öldüreceğinden hiç kuşum yoktu.

Amber eve girer girmez başımda keskin bir acı hissettim. O gün başıma aldığım üçüncü darbeydi bu. Başım beladaydı galiba.

“Hollandalı.”

Uzaktan Reyes’in sesini duydum. Uzanıp elini tutmak istedim, ama kendi elim duman gibi dönen yumuşak bir kütleydi adeta. “Reyes.”

“Şşşt” dedi Earl Walker ben ayılmaya çalışırken. Aslında bağırırmamı engellemeye filan çalışmıyordu. Ağzımı bantlamamış veya kapatmamıştı. Sadece beni uyarıyordu.

Vücudumu bir koltuğa sürükleyip kollarımla bacaklarımı kablolarla bağladıktan sonra gerçekten başımın belada olduğunu anladım. “İşkenceden nefret ettiğimi söylemiş miydin

sana?” diye sordum her hecenin tek tek üstüne basarak.

Silahını solundaki sehpanın üstüne koydu ve kocaman eliyle yüzümü avuçladı. Aslında canımın acımasından çok öfkelen dim. “Bizde işler böyle yürür” dedi. Alçak sesle ve yavaş konuşuyordu. Böylece ne dediğini anlayabildim. “Seni keserim. İstersen bağırabilirsin ama bu kapıdan girecek ilk kişiyi de öldürürüm. Senin küçük iş arkadaşının boğazı benim burada olduğumu bile öğrenmeden kopar.” Biraz daha eğildi, sıcak ve ekşi nefesi yine yüzümü yaladı. “Ondan sonra kim gelir dersin buraya?”

Amber elbette. Bunu söylemesine gerek hile yoktu.

“Amber.” Belki de gerek vardı.

“Şunu aklına iyice sok.” Bu sefer iyice kulağıma eğildi ve “Çocukların canını yakmaya bayılırım” diye fısıldadı.

Herhalde çocukluğunda başına çok kötü şeyler gelmişti.

Yirmi dakika sonra bana, bisturi kullanmakta ne kadar yetenekli olduğunu gösterdi. Her seferinde küçük bir dilim alıyordu. O kadar becerikliydi ki neden cerrah olmadığını merak ettim.

Bacağımın iç tarafında yeni bir kesik açtığında derin bir acı içime işledi. Blucinim yoktu ayağımda. Onun için fark etmezdi zaten. Bacağımda bıçağın metalini hissettiğimde gözlerim yuvalarından fırladı. Bu seferki kesik çok derindi ve uyluk atar damarına fazla yakındı. Belki de tam üzerindeydi. Artık bakamıyordum. Kalçamdaki yaradan gözyaşı gibi kan akıyordu.

“Bir kez daha” dedi biraz kızmış gibi.

Haydi, sen de bize katıl dostum.

“Beni neden arıyorsun? Yaşadığımı nasıl öğrendin?”

Ona cevap vermek isterdim –gerçekten– ama bu kadar acı çekerken konuşabileceğimi sanmıyordum. Cevap vermek için ağzımı açtığım anda sadece çılgılığı basacağıma emindim. O zaman da önce Cookie gelecekti, ardından da Amber. Böylece her şey bitecekti.

Bir kere daha sevdiğim insanların hayatını tehlikeye atmıştım. Belki de babam haklıydı. Belki bu işten vazgeçip muhasebecilik ya da köpek bakıcılığı falan yapmalıydım. Öyle olsa ne kadar belaya bulaşabilirdim ki?

Reyes hep yanımdaydı, ama onu bedenine hapsedmiştim. Onun ölümünü engellemiş, ama kendi ölümümü hazırlamıştım böylece. Beni kurtarması için ona ihtiyaç duymadan iki hafta bile geçiremiyordum. Tanrım ne kadar beceriksizim.

Walker “Seçim senin” dedi sol kolumun altında keskin bir acı hissetmeden bir saniye önce.

Kas liflerimin birbirinden ayrıldığını hissettim. Başım arkaya düştü. Bağırmamak için dilimi ısırardım. Fakat acı o kadar kuvvetliydi ki gözlerim yerinden oynarken kendimi yine Reyes’in yanında buldum.

“Hollandalı” dedi Reyes karanlığın içinden. “Neredesin?”

“Evde” diye mırıldandım onu kaybetmemeye çalışarak.

“Beni serbest bırak” diye emretti soluk soluğa. Onun koştuğunu gayet iyi hissedebiliyordum. “Kahrolsun Charley. Sana vaktinde yetişemeyebilirim.”

“Bilmiyorum ki...”

“Söyle!” dedi dişlerini gıcırdatarak. “Sadece söyle.”

“Özür dilerim.” Çaresizdim. Hayatımda ilk kez öleceğimi hissettim. Ne onun ne de benim elimizden bir şey geliyordu.

Bisturi sinir uçlarımda dolaşarak yeni bir acı dalgasına neden oldu. Gözümü kırpıştırarak kirpiklerimde biriken kanın akmasını sağladım. Şimdiye kadar hissettiğim en kötü ve hayal edilemez acı beni tekrar yüzeye fırlattı. Sanki okyanusun dibinden gelmiş gibi ciğerlerimin her noktasını havayla dolduran bir nefes aldım.

Walker göğüs kafesimi dilimlemeye başladı; bisturi kemiklerimin arasına girip çıkıyordu. Sanki beyaza boyalı bahçe çitlerine eli sopalı bir çocuk vuruyordu. Öyle şiddetli sarıldım ki kendimden geçeceğimi sandım. Koltuğa tutundum

ve dişlerimi sıktım. Bazı vücut fonksiyonlarını kontrol edebilmek için bu kadar kuvvet harcamak başka fonksiyonları kontrol edememe yol açıyordu. Sıcak idrarın bacaklarımın arasından akıp oradaki kanla karıştığını hissettim.

Bana doğru eğildi ve bacağımın üst kısmındaki kesiği inceledi. Sonra dönüp gözlerimin içine baktı. Onu iyi göremiyordum ama kaşlarını çatmıştı. “Reyes” dedi; gözlerimi kırıştıtarak ona baktım. “Sen de onun gibisin. Senin de onun gibi yaraların iyileşiyor.” Bıçağı yanağıma bastırdı. “Nesin sen?”

Yanıt için fazla beklemedi. Kan ağzıma ve boğazıma akıyordu. Tükürmeye çalıştım, ama bunun için ağzımı açmam gerekiyordu. Bense bu riski göze almak istemiyordum.

“Bir parmağını kesersem ne olacağını merak ediyorum” dedi elimi koltuğun kenarından alarak.

O tam bunu yaparken –keskin metal etime saplanıp kemiğe ulaştığında insanın aklını oynatacak kadar acı verirken– birinin merdivenleri koşarak çıktığını duydum.

“Sonunda” dedi canavar. Gülümseyerek bana sırtını döndü. “Bu bizim küçük hapisane kaçkını değil mi?”

Biraz sonra kapı zorlanarak açıldı ve iriyarı bir adamın silueti kapıda belirdi.

Reyes. Hayır.

Ben bir şey söyleyemeden, bir şey düşünmeden, silah yok oldu. Walker onu bekliyordu. Geleceğini biliyordu. Gözlerimi kapadım ve dünyanın durması için yalvardım.

Gözlerimi açtığımda kurşunun Walker ile Reyes arasında havada asılı kaldığını gördüm. Öne doğru bir hamle yaptığı sırada ben de bütün gücümle zamana hükmetmeye çalışıyordum. Fakat zaman parmaklarımın arasından rüzgârlı havadaki duman gibi kaçıyor.

Onun yavaşça ilerlediğini görebiliyordum, ama hedefteki adam bunun farkında değildi. Bir anda ağzımdan “Rey’aziel”

sözü döküldü. Dışlerimi aralamaya zorlayarak “*Te libero*, serbestsin” dedim.

Zaman intikam duygusuyla benim engelime çarparken Reyes bir anda yanımda vücuda büründü. Bir silah sesi daha geldi ve bir saniye sonra Reyes’ın kılıcının havada vınladığını duydum.

Okyanus dalgası gibi kalın ve kıvrımlı pelerini odanın yarısını kapladı. Kılıcı Walker’ı usta bir golfçünün zarif hareketleriyle kesti.

Walker ne olduğunu anlayamadan donup kaldı. Reyes onu içten dışa doğru kesmişti. Dış tarafta hiçbir iz yoktu. Açık yara ve akan kan gibi acımasız görüntüler de yoktu. Bu yüzden acı çekse de korkuya kapılmamıştı. Keşke Reyes’ı o muthiş pelerininin içinde görebilseydi. O Reyes’ı göremediği için kendisini neyin oradan oraya çarptığını da bilmiyordu. Walker duvarlara çarptıkça ev sarsılıyordu. Artık Reyes’ın bedenini göremediğimi fark ettim. Sadece Reyes’ın kılıcından daha az hareket etmesini umabiliyordum. Birkaç kurşun onu yere sermeye yetebilirdi.

Birden bana döndü ve pelerininin kapüşonunu çıkardı. Böylece güzel yüzünü görebildim. Diz çöküp ellerimi ellerine aldı. “Çok üzgünüm Hollandalı” dedi.

“Üzgün mü?” diye sormaya çalıştım, ama ağzım ve boğazımın kanla dolu olduğunu anlayıp sustum. Derken bir belirsizliğe yuvarlanıp uykuya daldım.

Yirmi beşinci bölüm

*En iyi arkadaşının en önemli görevi,
sen ölünce bilgisayarını temizlemektir.*

– Tişört

“Sanırım haklısın. Doktor çağırsak mı acaba?”

Yan tarafımdan gelen sesin Bob Amca’ya benzeyen sahibini görmeye çalıştım ama pek başarılı olamadım. Sonra araya başka birinin sesi girdi ve ben bu sefer onu görmeye çalıştım.

“Kesinlikle. Hemen gidip bir doktor bul.”

Sol tarafımdaki Cookie’ydi. Elimi avcuna almıştı; çok aptalca. Başkalarının yanında pek el ele tutuşmazdık. Birinin gözkapaklarımı bantladığını fark ettim. Lanet olsun, itiraz etmek istedim ama ağzımı da açamıyordum. Biri ağzıma pamuk tıkmıştı galiba.

Kaşlarımı çattım ve hiç de çekici olmayan bir inleme koyuverdim.

“Tatlım ben Cookie, hastanedesin.”

“Hımmm” dedim. Bu hece, söylemek istediğim her şeyin yerine geçiyordu. Gülünç bir durumdu, çünkü ben daha önce hiç hastaneye yatıp manzaralı –belki de manzarasız, bunu ayırt edemiyordum– bir odada kalmamıştım. Fakat altımda bir yatak olduğunun farkındaydım.

“Uyandı mı?” Bir sürü insanın odaya doluştuğunu hissettim. Kız kardeşim “Charley” diye seslendi. Zekice verebileceğim bir sürü yanıt vardı ama olmadı işte.

“Ne düşünüyorsunuz?” diye sordu Gemma. Ona bu saçma

durum hakkında ne düşündüğümü söylemeyi çok isterdim. Fakat bir hemşire araya girdi.

“Dikişleri iyi görünüyor. Ameliyat başarılı geçti. Tedavinin sonunda kolunu eskisi gibi rahat kullanabilecek.”

Kolum mu? Koluma ne oldu ki?

Biri dışarı çıktı. Gemma da ona sorular sorarak peşinden gitti.

“Hey aptal kafa” dedi Bob Amca’nın sesi. Yüzünü tam olarak göremiyordum. “Beni duyabiliyor musun?”

“Hımm.”

Güldü. “Bunu evet olarak kabul ediyorum.”

Serbest elimi kaldırıp yüzüme dokunmaya çalıştım. Yoktu! Cookie elimi tutup biraz daha sola götürdü.

“İşte şurası” dedi.

“Tanrım, şükürler olsun sana. Başımda bir bant vardı. Şu 80’lerde bağlananlar gibi bir şey. Ayrıca yüzümün yarısı da bandajlıydı. Berbat görünüyordum anlaşılan.

Bana ne olmuştu acaba? Sonra birden hatırladım. “Aman Tanrım!” diye mırıldanıp yatakta doğrulmaya çalıştım.

Aynı ses “Hayır, hayır, olmaz” dedi; ben onun yine Bob Amca olduğunu düşünmeye başladım.

“Walker” dedim, ama sanırım daha farklı bir kelime çıktı ağızımdan.

“Sen anladın mı?” Sanırım bu soruyu Ubie Cookie’ye soruyordu. “Ben de anlamadım. Ubie bana doğru eğilip yüksek sesle ve tane tane “Su mu istiyorsun?” diye sordu.

Büyük bir güç harcayarak kolumu kaldırıp onun yüzüne dokunmaya çalıştım.

“Buradayım” diye bağırdı.

Elim yüzüne değince ağzını kapatıp “Şşşşt” dedim.

Cookie kıkırdadı.

“Özür dilerim” dedi elimi tutarak.

“Göremiyorum.”

“İşte sıcak havlu geldi” dedi Cookie ve gözlerimi, yüzümü –en azından bandajsız bölümünü– sildi. Sonunda dudaklarımı biraz ayırabildim.

Gözlerimi kırptıştırıp tekrar çevreme baktım. Bob Amca sağ tarafımdaydı. Uzanıp tekrar yüzüne dokundum. Siyah bıyıkları avcumu gıdıkladı. Cookie sol tarafımdaydı ve öteki elimi avcunda tutuyordu. Fakat onun elini sıkamıyordum.

“Reyes” dedim. Cookie Bob Amca’ya baktı.

“O iyi tatlım, endişelenme.”

Ben de endişelenmedim. Daha sonra kendimden geçmek ile kendime gelmek arasında saatler geçirdim. Bir an gördüğüm insanlar daha sonra gitmiş, yerine başkaları gelmiş oluyordu. Sonunda üzerime bir ev yıkılmış gibi hissetmeden –yok yine öyle hissediyordum ama on saniyeden uzun süre kendimden geçmeden kalabiliyordum– uyandığımda oda karanlıktı. Yan tarafımdaki gösterge panelinden hafif bir ışık geliyordu sadece. Odada kimse yoktu – Reyes dışında.

Onun varlığını ve enerjisini hissediyordum. Gözlerimi açmaya çalıştım ve birden onu gördüm. Köşedeki sandalyenin arkasında ayakta duruyordu. Pelerini siyah bir sis gibi yerlere akmış, duvarlara ve gösterge paneline tırmanmıştı. Kapüşonunu açmış, kartal bakışlarıyla gözünü kırpmadan beni izliyordu.

“İyi misin?” diye sordum, pamuk hâlâ ağzımda olduğu halde.

Pelerinini savurarak sandalyeden aşağı atladı. Pelerinini topladıktan sonra dönüp pencereden şehrin ışıklarına –belki de çöplüğe, kim bilir?– baktı.

“Bu benim hatam.”

Kaşlarımı çattım. “Hayır, senin hatan değildi.”

Arkasına dönüp güçlü omzunun üzerinden bana baktı. “Gücünün neye yeteceğini öğrenmen gerekiyor” dedi beni baştan aşağı süzerek.

Birden bilincim yerine geldi. Yüzümde koca bir yarık ve tedavi edilmesi gereken bir kolum vardı. Walker kol ve bacağımdaki kasları kesmiş olmalıydı. Walker aklıma gelince... “Nerede o?” diye sordum.

“Walker mı?”

Başımı salladım.

“Bu hastanede” dedi.

Kafamda tehlike çanları çaldı. Hayatımda hiç kimseden –Reyes dışında– korkmamıştım, ama Walker’ın adının geçmesi bile yatakta büzülmeme neden oldu. Benden çok değerli bir şeyimi –masumiyetimi– çaldığını düşünüyordum. Ya da küstahlık. Bilemiyorum.

“Artık hiçbir yere gidemez ve kimseye zarar veremez” dedi.

Haklı olduğunu biliyordum, ama nedense sözleri beni pek teselli etmedi. Bana doğru yaklaşıp koluma dokundu. Bu dokunuşla birlikte, iyileşmeye başladığımı parmak uçlarımı oynatabildiğimi hissedebiliyordum.

“Çok üzgünüm.”

“Reyes...”

“Senin peşine düştüğünde bu kadar ileri gidebileceği hiç aklıma gelmemişti.”

Bir an ne düşüneceğimi bilemedim. Aklım uçup gitmiş gibiydi. Ne garip bir şeydi söylediği. “Ne demek istiyorsun?”

“Bir şey yapacağını biliyordum” dedi gözlerini pişmanlıkla kapatarak, “fakat bunu yapacağını hiç düşünmemiştim. Üstelik beni hapsettiğin için...”

“Peşime düştüğünü söylerken ne demek istiyorsun?” Bakışlarını yere indirdi. Beysbol sopasıyla başıma vurulmuş gibi ayılıverdim birden.

“Aman Tanrım, bazen o kadar yavaş anlıyorum ki kendime şaşıyorum doğrusu.”

“Hollandalı, bilseydim...”

“Beni kullandın.”

Başını çevirdi.

“Ben yedim. İnsan nasıl bu kadar geç anlar?” Kalkıp oturmaya çalıştım, ama koluma ve kaburgama ağrı girdi. Bacağıma da. Hatta gariptir ama yüzüme bile. Oturmak için çok erkendi. Benim için bile.

“Onun nerede olduğunu ve onu nasıl bulacağımı bilmiyordum. Sen beni bedenime hapsetmiştin hatırlarsan. Fakat yeterince büyük bir yem atarsak onun koşa koşa geleceğinden emindim. Bunun için de plana seni dahil ettim. Seni her yerde takip ettim. Fakat bir yerde izini kaybettim.”

“Reyes, o Cookie ve Amber’ı tehdit etti. Onları öldürebilirdi.”
“Hollandalı.”

“Bu sadece benimle ilgili bir şey değil. Ya da seninle.”

“Keşke bilseydim. Keşke aklıma gelseydi.”

“Bunu düşünmedin. Sorun da bu ya.”

Öfkelendi. “Sen beni hapsetmiştin” dedi.

“Ben seni iki hafta önce hapsettim” dedim. “Onun peşine neden daha önce düşmedin ki?”

“Bilmiyordum.” Öfkeyle eline saçlarından geçirdi. “Herkes gibi ben de onun öldüğünü sanıyordum.”

“Öyle olmadığımı nasıl öğrendin?”

Şaşırmış görünüyordu. “İşlemediğim bir suç için ömrümün on yılını parmaklıklar arkasında geçirdiğim gerçeği bana işkence eden küçük iblisler için büyük bir eğlence malzemesiydi. Onlar bahsedinceye kadar hiçbir fikrim yoktu bu konuda. Sonra sen beni hapsettin ve ben onun peşine düşemedim.”

“Bu yüzden de beni kullanmaya karar verdin.”

“İkimizi de Hollandalı. Ben her adımda seninle olacaktım, fakat senin erkek arkadaşın gittiğin her yere geliyordu. Sana fazla sokulsam tutuklanacaktım.”

Durumun komikliği gözümden kaçmadı. Önce babam, sonra Reyes. Yaşadıklarımın ne zaman ders alacaktım acaba? Bir erkeği anlamam için daha ne gerekiyordu? Kendim

tabii. Bu gezegende erkek ruhunu görebilen tek kişi bendim. Onların en derindeki korkularını kim hissedebilir, aklından geçenleri kim görebilirdi benden başka?

“Bir sorum daha var.”

“Tamam.”

“Bana neden söylemedin? Açıkçası, sen de babam kadar kötüsün. Dürüst olmakla siz erkeklerin sorunu nedir Tanrı aşkına?”

Cevap vermeden önce dudaklarını büzdü. “Sana güvenmiyordum.”

“Ne?”

“Beni hapsedtin Hollandalı. Açıkçası gücünün azıcık farkında olsaydın, bundan da fazlasını yapardın. Bu arada gücünü öğrenmenin de zamanı geldi.” Bana soğuk bir bakış attı. “Bu savaşın hiçbir yere varacağı yok.”

“Ne savaşı?” diye sordum şaşkınlıkla. “Senin savaşın mı? Siz eskilerin yeraltındayken başlattığınız savaş mı?” Başımı becerebildiğim kadarıyla iki yana salladım. “Bununla ilgili bir şey yapmak istemiyorum. Ben bittim artık. Ne seninle ne de sensiz.”

“Hollandalı, onların tek istediği sensin. Onlar iki dünya arasındaki geçidi istiyor; o da sensin. Üstelik seni nasıl bulacaklarını biliyorlar.” Bana doğru eğildi, öfke veya acı içindeymiş gibi kaşlarını çattı. “Gerçek gücünün ne olduğunu öğrenmen ve bunu hemen kullanman gerekiyor. Artık insanoğlula zaman kaybetme. Gerçek görevine odaklan artık.”

“İnsanlar benim gerçek görevim.”

“Artık değil” dedi, bir an kapıya baktı ve sonra yok oldu. Bir erkek gibi. Bir kavgaya gücüm yoktu.

Kapıda bir polisin beklediğini fark ettim. Onunla konuşacak halim yoktu. Bu yüzden gözlerimi kapadım ve uyuyormuş gibi yaptım.

“Uyanıksın” dedi polis.

“Hayır, değilim.” Gözlerimi açıp ona baktım, ama sırtına vuran ışık yüzünden onu iyi göremiyordum. Odaya bir adım attı ve gösterge panelinin ışığı sayesinde yüzünü görebildim. Bu baş düşmanım Owen Vaughn’dı. Muhtemelen hasta yatağında işimi bitirmek onun için çok eğlenceli olacaktı.

Hasta kartımı aldı. “İyileşiyorsun” dedi; sesinde şaşkınlık vardı. “Tekrar tekrar nakavt oluyorsun, ama her seferinde iyileşiyorsun.”

“Buraya işimi bitirmeye mi geldin?”

Bana önce şaşkınlıkla sonra kararlılıkla baktı. “Neden böyle düşündüğünü galiba biliyorum” dedi.

Böyle bir günde, lisede beni öldürmeye ya da ağır derecede sakatlamaya çalışan herifle karşılaşmak, en çok yapmak istediğim işler listesinin en alt sıralarındaydı. Listede tam yeri, *tırnaklarıma bambu filizleri sokmak* maddesinin altında *sevgilim tarafından aldatılmak* maddesinin tam üstündeydi. Evet, açıkçası liste epey uzundu.

Onu bir an inceledim. Listedeki yerinin gerilerde olması na rağmen merakım depreşmişti. “Sana lisede ne yapmıştım ben?” diye sordum, ağzımı pek fazla kıpırdatmadan.

Başını iki yana salladı. “Hiçbir şey. Bu uzun zaman önceydi. Artık bir önemi yok.”

Baraj sonunda çatlamış, her biçim ve boyutta duygular içimden taşmaya başlamıştı. “Söyle bana” dedim yalvarırcasına, “sana ne yaptığımı bana söyle ki bir daha yapmayayım. Durmadan yaptığım yanlışları söyle.” Söyle derken artık nefesim tıkanmıştı.

“Charley...”

“Owen...” Oynatabildiğim elimle yüzümü kapatıp ağlamak için elimi ısırarak “...lütfen söyle bana” dedim.

Yavaş bir soluk verdi. “Pantolonumu almıştın.”

Elimi hafifçe açıp ona baktım. “Ne?”

“Uzun ve acılı bir ölüm için senin peşine takılmamdan

yaklaşık bir ay önce, pantolonuma portakal suyu dökmüştüm. Tuvalete koştum. Lavaboda sudan geçirmek için ayağımdan çıkardım. Çocuklardan biri pantolonu elimden alıp şaka olsun diye dışarı çıkıp kızlar tuvaletine attı ve sen de aldın.”

“Bilmiyordum... Evet doğru. Larry Vigil tuvalet kapısını açıp içeriye bir erkek pantolonu atmıştı. Ve...” Özür diler gibi baktım. “Ben de onu aldım. Soyunma odasından getirdiğini sanmıştım. Ertesi gün...” diye devam ettim, –bunu yüksek sesle söylemekten nefret ediyordum– “o pantolonu giydim. Şaka olsun diye. Senin olduğunu bile bilmiyordum Owen. Birinin spor salonundaki dolabından alındığını sanıyordum. Kiminse giyecek başka bir şeyi vardır diye düşünüyordum.”

“Giyecek başka bir şeyim yoktu. Beni orada öylece bıraktılar. Ertesi gün o pantolonu sen giyince onun kime ait olduğunu bildiğini sandım.” Yere baktı. Şaşırmıştı. “O gün yanımdan geçerken bana bakıp gülüyordun.”

Elimi saçlarımın arasından geçirdim; elim dikişlere değince irkildim. “Owen, ben sana gülmüyordum. Bilmiyorum işte, öylesine gülüyordum. Galiba Jessica’nın söylediği şeye gülüyordum.” Jessica benim en iyi arkadaşımdı. Ona kendim hakkında çok fazla şey anlatmadan önce...

“Peki, artık bunu biliyorum” dedi. Ayağa kalkıp üniversiteye bakan pencereye yaklaştı.

“Fakat bu hikâyenin devamı da var, değil mi?”

Evet anlamında başını sallayıp arkasını döndü. “Tuvaletten çıkamadım. Dersler bitmiş, herkes evine dönmüştü. Ben pantolonsuz olduğum için orada kalakaldım. Bütün okul otobüslerinin gitmesini bekledikten sonra ceketimi belime dola-dım ve yürüyerek eve döndüm.”

Korkuyla büzüldüm. Şaşkınlığımı hissetmiş olmalı. “Tan-rım” dedim, o günü anımsarken, “sen daha çocuktun. Güney Dokuzlar çetesi seni döver.”

Uzun bir suskunluktan sonra başını salladı. “Beni ara so-

kakta yakaladılar ve daha çok da pantolonum olmadığı için tekmelediler.”

“Fakat ertesi gün okula geldin.”

Omuz silktili. “Kimseye söylemedim. Anneme bisikletimi çarptığımı söyledim. Dokuzlar çenelerini kapalı tutsaydı, kimse bir şey bilmeyecekti. Fakat senin pantolonumla dolaştığını ve herkesin buna güldüğünü görünce...”

Elimle gözlerimi kapatarak o günün anısını beynimden uzaklaştırmaya çalıştım.

“Seni affedemezdim. Dokuzlar ondan sonra hiç peşimi bırakmadılar. Her gün karşıma çıktılar.”

“Owen, çok üzüldüm. Demek bunun için içine kapandın. Neil Gossett onlardan uzaklaştığını söylemişti.”

“Her gün taciz ediliyorsen öyle oluyor. Hep seni bir sürtük olarak görürler.”

“Doğru.”

Bana döndü. “Durmadan daha da fazlasını isterler. Bölümündeki çocuklar iyi misin aptal mısın asla anlamazlar.”

Elimi yüzümden çekmeden parmaklarımın arasından bakıyordum. “Bıçak sırtı gibi ince bir ayırım.”

Başını öne eğdi. “Senin ölmeni istedim.”

“Evet, babanın kamyonetiyle üzerime geldiğinde bunu anlamıştım.”

“Senin cesedini çiğnedikten sonra sokaklarda parçalamak istedim.”

“Anlıyorum ama artık istemiyorsun değil mi?”

“Pek sayılmaz. Fakat sen şu halinle bitmiş birisin. Bu yüzden şu anda sana kötülük etmek istemem. Bu konuyu iyileştirmede görüşürüz.”

“İyi olur.”

Ertesi gün öğleden sonra uyandım. Pencereden yumuşak bir gün ışığı geliyordu. Cookie ve Bob Amca odadaydı.

Cookie'nin göz çevresinde daha önce olmayan bir kırmızılık vardı.

“Uyumadın mı sen?” diye seslendim ona.

“Bunu sen mi söylüyorsun?” dedi üzüntüyle gülümseyerek. “Bak herkes burada. İşlemediği bir cinayet yüzünden hapse atılan bir adamla ilgili haberleri konuşuyoruz. Sanırım Reyes ünlü olacak.”

“Yani artık cezaevine dönmeyecek mi?”

“Arkadaşın Neil Gossett’le konuştum” dedi Bob Amca. “Bütün evraklar tamamlanıncaya kadar onu daha rahat bir cezaevinde tutacaklar.”

“Neden hemen salıvermiyorlar?” diye korkuyla sordum. “Öldürdüğü gerekçesiyle hapis yattığı adam ölmemiş ki.”

“Bir kere adamın gerçekten Earl Walker olduğunun kanıtlanması gerekiyor. Sonra da mahkemeye çıkacak. Bu işler öyle filmlerdeki gibi kolay olmuyor tatlım.”

“Peki şimdi nasıl?” diye sordum.

“Farrow iyi” dedi Ubie. “Senin evine gitmeden önce polisi aramış. Biz gittiğimizde oradaydı. Zorluk çıkarmadan hemen teslim oldu. O gerçekten öldü sanılan adam mı?”

Kolay olmayacağını biliyordum. Bir adamı işlemediği bir cinayet yüzünden hapse atmak polislerin yüksek ahlaki değerleri üzerinde ağır bir hasar oluşturur elbette. “Bunu bilmene imkân yok, Bob Amca. Beklemen gerek.” Kaşlarımı çat-tım. “Hemen teslim oldu derken ne demek istiyorsun? Başka şansı var mıydı acaba?”

“Aslında polisler onun kim olduğunu bilmiyorlarmış. Polisler kendini tanıtmış ve kolu bacağı kırık külçe gibi yatan adamın da Earl Walker olduğunu söylemiş.”

“Onlara kendisi mi söylemiş? Kurşun yaraları peki?”

Ubie ile Cookie bakiştılar. “Yaralı değilmiş tatlım” dedi Cookie.

“Aman Tanrım, sandığımdan da hızlıymış. Tabancayla ya-

ralandığına yemin edebilirdim. Yani Walker'ı tetiği çekerken gördüm. Kurşunların kalbine nişan alındığını da gördüm."

İkisi yine bakiştılar. Cookie elimi tuttu. "Tatlım o Reyes değıldi" dedi. Altdudağını ısırdı. "O Garrett Swopes'tu."

Gözümü kırpiştırdım. Sonra gözlerimi yumup o anı hatırlamaya çalıştım. Uzun boylu bir adam kapıya yüklenip yıldıırım gibi içeri dalmıştı. Reyes da o sırada gelmiş olmalıydı. "Swopes mu?" diye mırıldanabildim sonunda. "Garrett kapıdan mı girmiş?"

"Evet" dedi Bob Amca.

"Garrett Swopes vuruldu mu?" Bir türlü aklım almıyordu. "Hayır, o Reyes'tı. O olmalı. Kapıdan içeri daldı ve... silah patladı."

"Tatlım, sen biraz dinlen istersen."

"Yanlışınız var." Zaten altüst olmuş durumdaki zihnim büyük bir şaşkınlık ile kabullenemeyiş arasında gidip geliyordu. Garrett vurulmuş olamazdı. Benim yüzümden mi vurulmuştu? Yataktan çıkmaya çalıştım. "O burada mı? Onu görmem lazım."

"Onun vurulmasına yol açtığıma inanamıyorum. Evet, kesinlikle onu görmeliyim. Durumu ağır olmalı."

Bob Amca beni yastık dağının üstüne yatırdı. "Charley..."

"Bunu yapamazsın tatlım." Bob Amca başını önüne eğdi. Ondan yayılan üzüntü ve pişmanlık sıcak beyaz dalgalar halinde bana ulaştı.

Cookie'nin kızarmış gözlerine baktım. Belkemiğimden yükselen korku dalgası öyle soğuk, öyle eziciydi ki beni yattığım yatakta ezip geçti. Bob Amcaya bakmaya zorladım kendimi ve öylece bekledim.

Bob Amca başı önünde ne söyleyeceğini bilemiyor gibiydi. Sonra başını kaldırıp fısıldadı. "Başaramadı tatlım."

Birden etrafımdaki her şey karardı.

Yirmi altıncı bölüm

Bazen tünelin ucundaki ışık bir tren olabilir.

– Tişört

Yavaşça ve kalbimin boşluklarında yankılanan keskin bir sızıyla bir arkadaşımın ölümüne yol açtığım gerçeği kafama dank etti. Her kadının hayatında önceliklerini yeniden değerlendirmesi gereken bir zaman olur. Ben de bütün arkadaşlarımı teker teker öldürmek istemiş olabilir miydim?

Sonra hayatımdaki erkeklerin benim hem yürüyüp hem de sakız çiğnemeyi beceremeyeceğimi düşündükleri geldi aklıma. Doğru, geçmiş performansım çok parlak sayılmazdı; ancak pek çok olayı çözmüştüm, gülünç ve zor durumlarla baş etmiştim ve lanet olsun, bunları iyi becermiştim.

Bir an gurur duyacak gibi oldum, bu durum bir insanın ölümüne neden olduğum gerçeğini hatırlayınca kadar sürdü. Sıradan biri değildi o, Garrett Swopes'tu. Benim Garrett Swopes'um. Serçeparmağında bile benden daha fazla yetenek olan bir polis. Sahneyi tekrar tekrar aklımdan geçiriyordum; kurşunlar bir şey yapmasına fırsat vermeyecek kadar büyük bir hızla ona yöneliyordu. Bense seyirci gibi bakıyordum. Onun Reyes olduğunu ve kurşunlara karşı kendini koruyabileceğini düşünerek. Onun Garrett olduğunu bilseydim, daha fazla şey yapar mıydım? Daha çok çaba gösterir miydim? Bunu yapabilir miydim?

Reyes keşke bana güvenseydi. Bu da sık sık aklıma geliyordu. Keşke bana güvenseydi. O lanet olası planını bana an-

latsaydı. Lanet olası Reyes Farrow kesinlikle havasını alırdı.

Vücuduma takılı iğneleri ve tüpleri çıkarmaya başladı-
ğımda Bob Amca köşedeki sandalyesinden fırlayarak ayağa
kalktı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu beni durdurmaya çalışarak.
Bunun için pek güç harcaması gerekmedi zaten.

“Eve gitmem gerekiyor.”

“Burada yatıp dinlenmelisin.”

“Bob Amca, benim ne kadar hızlı iyileştiğimi bilirsin. Ev-
de olursam daha da hızlı iyileşirim. İki haftadır buradayım,
artık gitmek istiyorum.”

“Tatlım sadece iki gündür buradasın.”

“Ciddi misin?” diye sordum biraz şaşırarak. “Bana çok
uzun geldi. Sonsuzluk artı bir gün kadar.”

“Charley, önce doktordan izin alalım, olur mu? Yaklaşık
bir saat sonra gelecek.”

Derin derin iç geçirip yeniden yattım. Ağzımı sessiz bir
çığlık atıyormuş gibi açtım. Vücudumdaki her moleküle ağ-
rılar saplanıyordu. Sonra çenemi kilitledim. Çünkü ağzımı
açmak da canımı yakıyordu. İşkence çekmekten nefret edi-
yordum. Reyes’in bana güvenmemesinden nefret ediyordum.
Hepsinden fazla da arkadaşlarımla ölümüne sebep olmaktan
nefret ediyordum.

“Ben onu öldürdüm, Bob Amca.” Ne kadar zavallı olabildi-
ğimi göremesin diye elimle yüzümü kapattım.

“Charley” dedi yumuşak bir sesle, “bu senin hatan değildi.”

“Kesinlikle benim hatamdı. Belki de babam haklıdır. Be-
nim musluk tamircisi filan olmam gerekiyor.”

“Baban senin musluk tamircisi olmanı mı istiyor?”

“Hayır” dedim; hıçkırıklar yüzünden nefesim tıkanmıştı.

“O sadece bu işi yapmamamı istiyor.”

“Biliyorum. Fakat aslında bu işe seni kendisi soktuğu için
onunla hiç anlaşıyoruz.” Sesine bir sertlik karıştı.

“Senin onunla aran ın bozulmasını istemem.”

Gülümsedi. “Bozulmaz tatlım. Seni bu işe o sürükledi, bütün dosyalarını sana çözdürdü; polis rozetini çıkarıp emekli olunca da nedense bu işin senin için çok tehlikeli olduğu aklı-na geldi. Acaba bunun için mi emekli oldu?”

Hıçkırmaya başladım. “Ne demek istiyorsun?”

“Tahminimizden önce emekli oldu. Sanırım seni böyle kullandığı için kendini suçlu hissetti. Her neyse, onunla konuşacağım tatlım. Sen hiç endişelenme.”

Bir süre sonra doktor geldi. Onunla yarım saat kadar tartıştıktan sonra kazanan taraf Bob Amca ve ben olduk. Doktor sorumluluk kabul etmediğini söyleyerek beni taburcu etmeye razı oldu.

“Nereye gidiyorsun?”

Başımı kaldırınc a babamın içeri girdiğini gördüm. O sırada Cookie dolaptan sabahlık çıkarırken Bob Amca da terliklerini giymeme yardım ediyordu.

“Merhaba baba, gitmeme izin verdiler. Çılgınca bir şey bu. Benim ne kadar tehlikeli olduğum konusunda hiç fikirleri yok galiba.” “Tam *ç ılgınca* derken babamın sarsıldığını fark ettim. Bob Amca’yla bana bakarken “Ne oldu?” diye sordum.

Bob Amca doğruldu. “Leland, kızın eve gitmek istiyor.”

“Sen de ona cesaret veriyorsun. Üstelik ortada ölü bir adam var ve bu kız öldüresiye dövölüp hastanelik edilmiş.”

“Şimdi bunu tartışmanın sırası değil.”

“Aksine, tam sırası. Bu kız kimseyi dinlemek istemiyor. Kendi doktorunu bile.” Babamın aurası öfkeyle dalgalandı. “İşte” dedi, yatağ ımda oturmuş çektiğim ağırlara dayanmaya çalışırken, etrafımı saran tıbbi aletleri işaret ederek, “işte bunlardan söz ediyorum.”

Babamla tartışacak gücüm yoktu. Sanki ağırlar gücümü de çekip alıyordu.

O sırada Gemma içeri girdi. Gözleri endişeyle açılmıştı.

Ortada babamın kızgınlığından başka bir şeyler döndüğünü fark ettim. “Onu ikna etmeye çalıştım, Charley.”

“Neden?” Babam Gemma’ya döndü. Dişlerini öfkeyle sıkıyordu. Onu hiç böyle görmemiştim. Aslında sakın biriydi. “Yani iki haftada bir hastanelik mi olsun? Bunu mu istiyor-sun?”

“Baba, ben onun mutlu olmasını istiyorum. İşini seviyor ve bu işte iyi. Bırak, ne yapacağına kendisi karar versin.”

Babam nefret edermiş gibi ona sırtını döndü. Tam kötü kalpli üvey annem Denise’in nerede olduğunu merak ediyordum ki onun koridorda endişeli bir yüzle beklediğini gördüm. Yanından iki polis geçip odaya girerken başını kaldırıp onlara baktı. Polislerden biri doğal olarak Owen Vaughn’dı ve bu da işin giderek kötüleşeceğini gösteriyordu.

“Charlotte Davidson?” dedi tanımadığım ve beni öldürmeye teşebbüs etmemiş olan polis.

“Baba” dedi Gemma, “lütfen ne yaptığını düşün.”

“Ta kendisi” dedi Vaughn, bu yaptığından nefret ederek.

O sırada Bob Amca kuşkuyla kalınlaşan sesiyle araya girdi: “Sen ne yapıyorsun Leland?”

“Çok uzun süre önce yapmam gerekeni.”

“Bayan Davidson” dedi polis, “kaçak bir mahkûma yardım ve yataklık etmekten ve adalete engel olmaktan dolayı sizi tutuklamak için buradayız.”

Ağzım bir karış açık kaldı. Bir polislere, bir babama bakıyordum.

“Baba lütfen” dedi Gemma.

“Ama sağlık durumunuz nedeniyle bunu erteliyor ve önümüzdeki hafta gönüllü olarak polis merkezine gelmenizi rica ediyoruz. Reyes Farrow’a yardım ve yataklık edip etmediğinize ilişkin hakkınızda soruşturma açılacak. Özel dedektif olarak haklarınız ve ayrıcalıklarınız bu soruşturma sonuna kadar askıya alınmıştır.”

Polis konuşurken mideme yumruk yemiş gibi yatağın üzerinde oturup kaldım. Bunu babam düzenlemişti. Şu hayatta en çok güvendiğim insan olan babam. Benim kalem olan...

Yakınlardaki su sızdıran bir musluktan akan damlaların sesini dinlerken gerçeküstü bir bilinç durumuna kaydım. Babamla Bob Amca şiddetle tartışıyordu. Hemşireler içeri girip çıkıyor, Gemma ile Cookie bana yumuşak bir sesle bir şeyler söylüyordu. Fakat bütün dünyam kızıla boyanmış gibiydi. Babam. Reyes. Nathan Yost. Earl Walker. Hepsinin de aynı kıza öfke duyması biraz fazla değil miydi?

Ani öfkem Reyes'ı çağırmış olmalı. Bir anda pelerinine bürünmüş olarak karşıma çıkıverdi. Bir bana, bir de tartışan bu insanlara baktı. Onu görmek istemiyordum. Aslında daha çok onu cezalandırmak niyetindeydim. Onun ihanetini görmüştüm. Vicdansızca tutumunu. Cinayeti.

"Rey'aziel" diye fısıldadım onu sonsuza kadar bedenine geri göndermeyi bütün kalbimle isteyerek. Fakat o hemen gelip karşıma dikildi.

"Fazla cesur davranmıyor musun?" diye sordu alçak sesle homurdanarak.

Ona öfkeyle baktım. "Sen emrediyorsun."

Kapüşonunu geri itti, güzel yüzü birkaç santim ötemde ortaya çıktı. "Öyleyse beni cezalandıracak mısın? Bana ihtiyacın olduğunda beni serbest bırak, ihtiyacın olmadığıda tekrar hapset, öyle mi yani?" O kadar çok eğilmişti ki içindeki yıldırımların, güneşin, nemli toprağın kokusunu duyuyordum. "Lanet olsun sana."

Bütün bedenim titredi, içimden bir öfke kıvılcımı yükseldi, ateşe dönüştü ve içimden akan enerjiyle her yeri kapladı. Tek kelimeyle çılgına döndüm.

"Bu da ne?" diye birisinin sorduğunu duydum.

Başımı kaldırdım, merakla baktım. Çevremdeki herkes bir şeye tutunmuş, düşmemeye çalışıyordu. Bob Amca önce

sendeledi, sonra bana doğru atıldı. Biliyordu. Nasıl olduysa biliyordu.

Çenemi avcuna aldı. “Charley...”

Tepemizdeki ışıklar yanıp söndü. Etrafımızda kıvılcımlar çaktı ve koridordan gelen çığlıkları duydum.

“Charley tatlım, dur artık.”

Gözleri korkuyla fal taşı gibi açılan Cookie bir servis arabasına tutunmuştu.

Amcam Bob yine “Charley” dedi yumuşak, sakın bir sesle. Bir anda gerçekliğe döndüm. Benim önümdeydi; bense onun arkasında, kemik ve etten yapılmış bedenimin içindeydim. Kendimi sakın olmaya, derin nefesler almaya, bedenimden yayılan enerji kıvılcımlarını kontrol etmeye zorladım.

Çığlıklar ve haykırışlar koridorda yankılanıyordu. İnsanlar ayakta kalmaya çalışıyordu. Aletler düşmüş ve elektrik bağlantı kabloları tavandan sarkmıştı.

Babam bana baktı. O biliyordu.

Sonra Reyes yine karşıma çıktı. Güzel ve hain yüzünde hem öfke hem de memnuniyet vardı. “Sonunda” dedi ve hemen yok oldu.

Ardından Bob Amca beni hastaneden çıkarıp evime götürdü. Cookie’nin çarşaf serdiği kanepeye yatırdı. Cookie oyuncak tavşanımı ve bir kutu gazozu elimin altında olsun diye sehpanın üzerine koydu. Dikişlerim, kol askım, bacak atelimle birlikte artık evimdeydim.

“Deprem oldu diyorlar” dedi Cookie. Sesinden içinin rahat olduğu anlaşılıyordu. İnişli çıkışlı gücün bir kişiden, özellikle de aynı anda hem yürüyüp hem de sakız çiğneyemeyen biriden geldiğinden her zaman kuşku duydukları gibi... Endişelenmemişti. “Neil Gossett cezaevinden aradı. Reyes hakkında bilgi verdi ve seni sordu.” Tuhaf ama beni hiç ilgilendirmiyordu o. “Ona sıradan şeyler söyledim. Fakat eğer onu daha sonra aramak istersen telefonunu buraya bı-

rakayım.” Telefonumu gazozların yanına bıraktı.

“Ben bu işle ilgilenirim tatlım” dedi Bob Amca. O da Cookie kadar etrafımda pervaneydi. “Babanın yaptıkları konusunda endişelenme. Ben her şeyin iptal edilmesini sağlarım.” Endişeli ve kızgın bir halde çıkıp gitti. O halde araba kullanmaması için onu uyarmak istedim, ama o kadar uyuşmuştum ki akıl veren biri olma fikri bile beni harekete geçirmedi.

Öylece oturup Cookie yanı başımda olduğu halde, uykuya dalmadan önce, uzun bir süre kendime acıyarak olduğum yerde debelendim. En azından artık uyuyabilirdim. Uykudan birdenbire en çok istediğim şey oluverdi.

Kapı çalınıyordu. Ziyaretçi kabul edecek enerjim yoktu. Sağlam olan bacağımla mutfak tezgâhına gidip yukarı tırmandım. Diğer dizimi kaldırıp sert fayans yüzeye oturdum. Sırtımı duvara dayadım. Yüzeyin soğukluğu yaralarımı sızlattı. Rahat olmayı, kanepeye yayılıp bütün gün dizi izlemeyi hak etmiyordum.

Çarşamba tezgâhın öteki ucunda bağdaş kurmuş oturuyordu. Bıçağı kucagındaydı. Bıçağı kendini korumak, hayatına giren erkekler tarafından aldatılmamak için mi bulunduyordu acaba? Herhalde değil.

İlaçlar işe yaradı ve bacağım ile kolumdaki zonklama azaldı. Mutfak tezgâhına kadar bu tehlikeli yolculuğu yapmaya ve Everest’e tırmanan bir acemi dağcı gibi üstüne oturmaya karar verdiğim zaman aslında ne yapacağımdan pek emin değildim. Bunu nasıl başaracağımı bilmiyordum.

Reyes’in gölgelere yapışıp etrafta dolandığını, fakat sadece izleyip beklediğini hissedebiliyordum. Kapı açılıp motosikletli dostum Donovan kendi evine girer gibi rahatça içeri girdiği anda Reyes’a harekete geçmesini söylemek üzereydim. Arkasında Mafya Üyesi ve Prens de vardı. Şaşkınlıkla başımı çevirdim. Yüzümdeki dikişlerin iyi görünmeyeceğini dü-

şünmüştüm. Neyse ki yüzümün yarısını kaplayan büyük beyaz bir bandaj vardı. Belki fark etmezdi bile. Tam bana âşık olmuşken beni yine beğenmeyecek diye ödüm kopuyordu.

Donovan meraklı bakışlarını yüzüme diktikten sonra yumuşak bir tıslamayla derin bir nefes aldı.

Yüzümü bir elimle kapattım. Öteki elimi hâlâ çığlık atmadan kaldıramıyordum.

“Ne oldu sana böyle?” diye sordu. Daha yakından bakmak için yanıma bir bar taburesi çekti. “Bunu Blake mi yaptı?”

“Kim?” diye sordum parmaklarımın arasından bakarak.

Prens bacak atelimi inceliyordu. Cookie’nin yardımıyla şort giymiştim, üstüne de bacak atelini yeniden takmıştım. Belli ki öncelikle kaslarımın iyileşmesi gerekiyordu. Bıçak yarasının üstündeki bandaj atelin arasından görünüyordu. Donovan elini bandajın üzerine koyup endişeyle yüzüme baktı.

Mafya Üyesi ayaklarımın dibinde duvara dayanmış elleri cebinde duruyordu. Yüzünde değişmeyen rahatsız bir ifade vardı.

“Geçen gece hayatını kurtardığın Blake.”

“Yo, hayır.” Yeniden parmaklarımı kapadım. “Bu sorun benimle ilgili.”

“Kendini fazla hırpalamış görünüyorsun.”

“Artemis nasıl?” diye sordum ama cevabı hemen anladım. Aynı pişmanlık havası ortalığa yayıldı. Cookie’nin bana Garrett’tan bahsettiği anda duyduğum acıyı duydum.

“Öldü.”

Dudaklarımı sıktım. Bu kadar ölüm yeterdi. Derin bir nefes alıp “Çok üzüldüm” dedim.

“Ben de tatlım.”

“Sizinkini buldunuz mu?”

“Kimi, Blake’i mi? Akıllılık edip polise gitmiş.”

“Benim peşimde olsaydınız ben de öyle yapardım.”

“Belki, ben pek emin değilim.” Parmaklarının kolumdan bileğime doğru çıktığını hissettim. Elimi yüzümden çekti. Tezgâhın üzerinde başım onun başından azıcık daha yukarıda kalıyordu; ona tepeden bakıyordum. Pejmürde bir motosikletli için oldukça yakışıklıydı. Pis motosikletlileri ben çok beğenirdim aslında.

“Burada ne arıyorsun?” diye sordum.

Bir elini elimin üzerinde tutarken diğeriyle cebini karıştırdı. “Sana bir anahtar getirdim.”

Anahtarı avcuma bırakırken şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. “Neyin anahtarı?”

Prens sesinde bir acılıkla “Akıl hastanesinin” dedi.

“Roket’i ziyaret etmek istediğinde ön kapıdan girebileceksin” dedi Donovan, arkadaşlarına ters ters bakarak. “Artık çitlerin altından sürünmene, pencerelerden atlamana gerek yok.”

“Her şeyi mahvediyorsun” dedi Prens.

Belli ki bunu yapmak istememişti. Oysa ben onunla arkadaş olduğumuzu sanıyordum. “Özür dilerim. Roket’in vereceği bilgi o kadar önemli olmasa kesinlikle oraya gitmezdim.”

“Onun kızgınlığını yanlış anlıyorsun” dedi Donovan.

“Bizim kızgınlığımız” dedi Mafya Üyesi. Biraz endişeli görünüyordu.

Donovan sırtıttı. “Onlar sana anahtar vermemi istemiyorlar, çünkü sürünerek o küçücük pencereden içeri girmeni seyretmek bizim en sevdiğimiz şeylerden biri.” Eldivenli elinin baş ve işaret parmaklarını havaya kaldırıp pencerenin ne kadar küçük olduğunu gösterdi.

Prens gülümsedi. “Ben en çok tam sen içeri girerken pencerenin kapanmasını ve senin araya sıkışmanı seviyorum” dedi.

Mafya Üyesi’yle ellerini birbirine vurarak *çak bir beşlik* yaptılar.

“Tam bir şaşkınlık içindeyim” dedim, tam bir şaşkınlık

içinde. “Yani siz bunca zaman bunu biliyor muydunuz ve beni seyrediyordunuz öyle mi?”

“Çoğunlukla poponu” dedi Prens göz kırparak. Seni hınzır seni.

“Ne oldu hayatım?”

Donovan’a baktım. Gözlerindeki sempatik ifade fırtına hızıyla yok oluyordu. Boğazım düğümlendi, gözlerim yaşardı. “En iyi arkadaşlarımdan birinin ölümüne sebep oldum.” Kırpiklerimden bir damla yaş döküldü. Etkileyici. En azından bir motosiklet çetesiyle konuşurken insan nerede duracağını bilmeli ki bu da genellikle motosikletin birkaç metre ötesidir. Onlar senden hızlı gider. Kulağına vaatler, garantiler ve tatlı sözler fısıldanmaz.

Soluğum sıkıştı. Bir adım daha yaklaştı bana. Ben de öyle yaptım.

Parmaklarımı gömleğine dolayıp onu kendime çektim. Ne kadar kötü göründüğümü düşünmem gerekirdi. Yüzüm doğranmıştı, ama tüm istediğim Donovan’la öpüşmekti. Uzanıp dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Bana doğru eğilip onu öpmeme izin verdi. Hafif ve sabırlı belki biraz da aç bir öpücük oldu.

Elimi ceketinin cebine soktum ve onu biraz daha kendime çektim. Benim canımı yakmamak için umutsuzca mücadele ediyordu.

“Bu benim için mi Hollandalı?” diye homurdandı Reyes. Öyle yakındaydı ki sıcaklığının bir battaniye gibi her tarafımı sarmaladığını hissettim. Ona içimden bir küfür salladım. Ortadan kayboldu. Fakat gitmeden önce ondan yayılan sancı yüzünden nefesim kesilir gibi oldu.

Donovan hemen beni öpmeyi bıraktı.

Gözlerimi açtığımda, Prens’in elinin Donovan’ın omzunda olduğunu gördüm. Sanki onu durdurmaya çalışıyordu. Donovan anlayışla başını salladı ve Prens de elini çekti.

“Hayatım” dedi Donovan, gözleri anlayışla parlıyordu, “senin canını yakmadan nasıl dokunabilirim bilmiyorum. Herhalde şu anda en istemediğin şey canının yanması.” Parmak uçlarını sağlam yanağımda gezdirdi. “Fakat seni istemediğimi söylersem yalan olur.”

“Özür dilerim. Bunu yapmamalıydım” dedim birden utanarak. Küçük kız gözlerini iri iri açmış, 17 yaş üstüne uygun bu manzarayı seyrederek oturuyordu. Bu kızdan kesinlikle kurtulmam gerekiyordu.

İki korumasının yardımıyla Donovan beni tezgâhın üzerinden indirdi.

Beni yatağıma taşırlarken “Sizin adınız ne?” diye sordum Mafya Üyesi ve Prens’e. Aslında çarşaf takımları kanepede olduğu için beni yatağa taşımalarının pek bir anlamı yoktu. Fakat üzerine birkaç battaniye atıp iyi bir yatak olduğunu söylediler.

Soruma ilk cevap veren Prens oldu. “Benim adım Eric” dedi yine göz kırparak. “Ayak ucundaki maymunun adıysa Michael.”

“Maymun mu?” diye sordu Michael. “Asıl senin yaptığına maymunluk denmez mi?”

Michael’ın Marlon Brando tarzı bir asaleti vardı ve sanırım dikişlerim onda mıknatıs etkisi yapıyordu.

Prens Eric güldü. “Burada sınırlı bir eğitimle çalışıyorum.”

“Belli oluyor.”

Beni yatağa yerleştirdikten sonra Eric ve Michael odadan çıktı. Donovan yanıma diz çöküp “Ben Donovan” dedi.

Canım yanmasına rağmen gülümsedim. “Biliyorum.”

“Senden hoşlanıyorum.”

Hakarete uğramış gibi elimi göğsüme koydum. “Son olarak bana âşık olduğunu söylemiştin ama.”

“Evet ama dedikodular da öyle başladı zaten” dedi omuz silkerek. “Kimse aptal âşık bir lidere itaat etmek istemiyor.

İsyân, kaos ve onlara uygun çete tişörtleri giymek gerekiyor.”
Elimi öptü. “Sen biraz dinlen şimdi.”

O çıkarken sancılarım da başladı. İçimde bir boşluk ve aldatılma hissi vardı. Reyes’in canı cehenneme. Babamın da... Bob Amca... Şey onu hâlâ seviyordum. Gözkapaklarım kapandığında yine çaresizlik içinde debelendim. Depresyon insanı sürekli uyutuyor mu gerçekten? Belki de.

Yirmi yedinci bölüm

Sonra olanlar için özür.

– Tişört

Tek gözü bantlı bir kız, beni on iki dolar borçlu olduğuma inandırmaya çalışıyordu. Dişlerimi kaldırımdan topladığı ve bir kâğıt bardağa doldurduğu içinmiş... Böyle sevimsiz bir sahnenin ortasında başka bir ses duydum. Çok tanıdık bu sesi duyunca kalbim hopladı.

“Bütün gün uyuyacak mısın?”

Birden uyandım ve bu sesi protesto etmek için kolumla gözlerimi kapattım. Belki de bu sefer işe yarardı taktiğim. Belki bu sefer gerçeklikle arama set çekerdi, bu sıralar gerçeklikle sorunum büyüktü.

“Bunu evet olarak kabul ediyorum.”

Uzun bir soluk verdikten sonra gözlerimi açtım. Daha doğrusu tek gözümü açtım. Biri yine açılmıyordu. Ovuşturmayı denedim, ama başına gelenleri unutup sol elimi kaldırmaya çalışmıştım. Kolumun altında birdenbire büyük bir acı duydum. Ağrı kesicilerin işlevini gözümde büyüttüğüm belliydi. Ama parmaklarımı artık daha fazla hareket ettirebiliyordum. Ölüm meleği olmanın yararlarından biri...

Derin bir nefes alıp dişlerimi sıktım. Yatak odası kapısından dışarıya, daha önce benim oturduğum mutfak tezgâhında oturan adama odaklandım. Günlerce önce giydiği gömlek vardı üzerinde. Bol bir blucin giymişti. Bir bacağına kaldırmış, kolunu dizine dayamış beni inceliyordu. Gümüş gibi parlayan

gözleri gördüğü manzaradan rahatsız olmuş gibiydi.

O bir şey söylemeyince “Yeni halime mi bakıyorsun?” diye sordum.

“Şaka değilmiş söylediklerin” dedi. “Deniz feneri gibi parlıyorsun. Sıcak ve parlak bir ışığın var. Pervaneleri çeken alev gibisin.”

O konuşurken boğazıma bir şey düğümlendi. Ondan her şeyi almıştım. Yapacak onca şeyi, önünde upuzun bir hayatı vardı oysa. “Özür dilerim Garrett” dedim. Gözlerimin yanmasına engel olamıyordum. Böyle ağlamam biraz gülünçtü aslında, ama kendime engel olamıyordum. Tıpkı gökten yağmur yağmasını durduramamak gibi bir şeydi.

Elimle gözlerimi kapatıp kendimi kontrol etmeye çalıştım.

“Charles, bu neden senin suçun olsun Tanrı aşkına? Ben görevimi yapıyordum.”

“Senin görevin bendim ama.” Yeniden ona baktım. “Bunu ben yaptım. Senin ölümüne ben sebep oldum.”

“Kendi kendimi öldürttüm ben. Eğilmem gerekirdi.”

Gülmemek için kendimi zor tuttum. Garip olan, o odada silahtan çıkan kurşunlardan eğilerek kurtulacak iki kişi vardı, ama Garrett onlardan biri değildi. “Yardım istemeliydin. Seni daha iyi eğittiklerini sanıyordum.”

“Beni senin gibiler için daha iyi eğitmeleri gerekirdi.” Başını çevirdi. “Artık Bay Wong’u görebiliyorum. Beni eskisinden de çok ürkütüyor.”

“Senin hayal edebildiğinden daha fazlasını bilmeyi seviyorum. Sonsuzluğa sakalın uzamış olarak gitmek zorunda olman ne kötü.”

Gülümsedi. “Hayata bacağına atellerle karışmak zorunda olman ne kötü” dedi bacağıma işaret ederek.

Şaşkınlıkla yutkundum. “Özür dilerim ama bacaklarım fena değildir.” Sağlam bacağıma kaldırmaya çalıştım, ama bu hareket yüzünden öteki bacağım acıdı. Belki de sağlam kar-

deşinin ilgi toplamasını kıskanmıştı yaralı bacak. “Bu bacaklar efsanedir. İstersen lisedeki satranç ekibine sor. Ayrıca ne olursa olsun satranç ekibinin seni yanıltmasına izin verme.”

O sırada aklıma bir şey geldi ve Garrett’a şaşkınlıkla baktım.

“Ben senin ölümünden dolayı olarak sorumluyum. Sen benim koruyucum olmalısın. Rahibe Mary Elizabeth’in söylediği buydu. Çok ilginç. Köpek katilinin veya Koca Şişko Yalancı’nın koruyucum olmasını istemezdim.”

Yavaşça bir gülümseme yayıldı yüzüne. “Şu ana kadarki performansından memnun olduklarını sanmıyorum. Ben senin koruyucun değilim.”

“Emin misin?”

“Hem de nasıl.”

“Lanet olsun. Bu hafta daha kaç kişinin dolayı olarak ölümüne sebep olacağım acaba?”

“Böyle şeyler her zaman olmaz. Fakat senin koruyucun zaten belli.”

Gözlerimi şaşkınlıkla açtım. “Nasıl?.. Lütfen buraya gel de bağışlamak zorunda kalmayalım.”

“Öncelikle senin dairen fare deliği kadar küçük.”

“Değil.”

“İkincisi, bağışlamam. Koruyucun işini çok ciddiye alıyor.”

“Ne? Nerede?” Etrafıma bakındım. “Kız mı erkek mi?”

Oturmaya çalışıp başaramayınca kendimi biraz geriye alıp karyola başlığına tutundum. Bunu yaparken odada hafif bir sarsıntı oldu. Havada bir serinlik hissettim. Nefesim buharlaştı. Odayı bir uçtan bir uca dikkatle inceledim ama farklı bir şey göremedim. Birden bana görünecek şeyi davet eder gibi elimi uzatıp avcumu açtım. Yanı başımda gırtlaktan gelen gürültülü bir havlama sesi işittim. Duvarlar sarsıldı ve ses odanın içinde yankılandı. Yatağımın üzerine Artemis atladı.

“Artemis!” dedim sarılmak için onu kendime çekerek. Oynamak istiyordu, ama sanırım oyun oynayamayacağını hissediyordu. Yanıma uzanıp burnuyla beni dürttü. Güdük kuyruğunu son hızla sallıyordu.

“Odana daha önce gelmeye çalıştım” dedi Garrett. “Unutma, insanın boynuna saldırır o.”

“Artemis mi? Bir köpek mi? Tanrım, doğru bu. Ben onun ölümünden dolayı olarak sorumluyum. Akıl hastanesinin arkasında kavga ediyorduk. Bir köpeği asla hayal etmemiştim. Peşime takılan bir köpeğe rastlamamıştım. Bütün köpekler cennete gider sözü doğruymuş demek ki.” Artemis’in kulaklarını okşadım. Birden ağrılarımın azaldığını hissettim. “Bunu Donovan’a söylesem mi acaba?”

“Yeni erkek arkadaşın mı?”

Off yine aynı hikâye. “Bak, Reyes da senin için böyle konuşup beni sıkardı.”

“Benim senin erkek arkadaşın olduğumu mu sanıyordu?”

“Evet, senin için böyle diyordu.”

Kaşlarını çattı. “Öyle miydin?”

“Baş belası.”

“Buna cevap verecek olan sensin. Ben sonsuzluktayım artık. Aramızda bir şey olamaz.”

“Ooo. Eğer sen evrendeki kaybolan insanları bulan son özel dedektif olsaydın olmazdı.”

“Ne saçmalıyorsun?” diye sordum alınmış gibi. “Farrow’ın fizik ötesi varlığıyla birlikte olma fırsatını hiç kaçırmıyordun.”

“Evet ama bende soğuk ısırması gibi bir etki yapmıyordu.”

“Şu motosikletliyi de baştan çıkardın. Bu arada kötüler arasında en kötüyü seçmenin sebebi neydi kuzum?”

“En kötüsünde zatürree mikrobi yoktu.” O anda Garrett kadar soğuk olduğu gerçeğini kulak ardı ederek, Artemis’e baktım. “Donovan sahici biri. Benden karbüratör için ödenebilecek en yüksek parayı isterdi ve bunu ikimiz de bilirdik.

Yalan söylediği, beni aldattığı ve beni yem olarak kullandığını anlardım. Hayatımdaki diğer erkekler bana yalan söyler, beni aldatır ve beni yem olarak kullanırken bunun farkına varmazdım oysa. Buna kendini korumak denir.”

“Buna kendinden nefret etmek denir.”

“Her neyse” derken yarım kalmış bir işimiz olduğunu anımsadım. “Listeni saymayı bitirmemiştin.”

“Ah, evet.” Arkasındaki duvara yaslanıp “Nerede kalmıştım?” diye sordu.

“Bana mı soruyorsun? Pek dikkat etmedim.”

“Peki, düşüneyim.” Parmaklarıyla saydı. “İnsanın bir ölüm meleğine söylemeyi asla istemeyeceği ilk beş şey: Ölesiye yorgunum. Beni öldürüyorsun. Bunu yapmak için ölmeyi göze alabilirim. Bu ilişki benim sonum olacak.”

“Böylece geriye bir madde kalıyor” dedim gülmemeye çalışarak.

Sırıtıp bakışlarını yüzüme dikti. “Bir ölüm meleğine söylemek istemeyeceğin şeylerin bir numaralı maddesi... Hazır mısın?”

“Söylesene.”

“Bunu seveceksin.”

“Swopes.”

“Ölüm bizi ayırana kadar.”

Donup kaldım. Gerçek yüzüme bir tokat gibi çarpmıştı.

“Bunu seveceğini düşünmüştüm” dedi neşeyle, “ölümüm-den dolayı olarak sorumlu olman filan...”

“Ben bunu senin söylediğini sanmıştım” dedim.

“Yalan söylemiştim.”

“Demek gafil avladın beni.”

“Seni daha sonra da kandırmayı düşünüyorum. Muhtemelen seni yem olarak kullanacağım.” Gülümseyerek ellerini başının arkasında kenetledi. Ölümsüzlüğün verdiği olanakları bana karşı kullanmaktan büyük bir zevk alıyor gibiydi.

“Ölümünden dolayı olarak sorumlu olmakla kendimi çok daha iyi hissediyorum.”

“Buna sevindim. Kim bu ölü yavrucuk?”

Çarşamba'ya baktım. Yatağımın yanında ayakta duruyordu. Artemis'in gelişiyle birlikte tümüyle değişmişti. Ama elinde yine bıçak vardı; sanki hayatı buna bağlıydı. Bana gülümseyip gözlerimin içine hiç bakmadan elini Rottweiler'ın sırtına dokundu. Beni daha önce içimden geçerken olduğu gibi yine gafil avlamıştı. O zaman da adını bile sormadan gelip içimden geçivermişti.

Garrett'in "Vay canına" dediğini duydum, ama gözlerimi kapatıp biraz bilgi almak için kızın belleğinde dolaştım. Adı Mary idi. Altı yaşındayken ateşlenip ölmüştü. Hangi yıl olduğunu bilmiyordu, ama giysilerinden 1800'lerin sonları olduğunu tahmin ettim. Doğum günü için bir midilli istemiş, ancak babası midilli alacak parayı bulamadığı için onun yerine kızına bir taşbebe almıştı ve kız da onu öfkeyle evlerinin arkasındaki ırmağa fırlatmıştı. Sonra da pişman olup taşbebeği kurtarmak için bir anda kendini buzlu suya atmış, üç gün sonra da ölmüştü.

Ailesi taşbebeği kızın attığını bilmeden onu tabutuna koymuştu. Kız meleklerin benim hakkımda konuştuklarını duyunca taşbebeği bıçakla değiştirmiş ve gerçek koruyucum ortaya çıkana kadar benim koruyucum olmaya karar vermişti. Ona pek başarılı olmadığımı söylemeye cesaret edemedim. Ne de olsa önemli olan ne düşündüğüydü.

“Bu şimdiye kadar gördüğüm en ilginç şey” dedi Garrett. Tekrar ona baktığımda yüzü bir şaşkınlık abidesine dönmüştü. “Bir güneş patlamasının ardından çıkan bin bir kıvılcım gibiydi. Çok güzeldi.”

Derin, içimi oksijenle dolduran bir nefes aldım ve yüzümü Artemis'in boynuna gömdükten sonra “Sen de benim içimden geçebilirsin” dedim. Garrett cevap vermeyince başımı kaldırıp ona baktım.

Duygularımı tartarak beni seyrediyordu. “İstediğin bu mu?”

İçimdeki bencil taraf “hayır” diyordu. Ben dostlarımı yanımdan ayırmak istemiyordum. Kim ister ki? Fakat pratik yanım yani ölüm meleği yanım “evet” diyordu. “Benim işim bu Swopes. Fakat yine de seni zorlayamam.”

Başını eğdi ve bir anda onun kapıya ulaştığını gördüm. “Sen gerçekten gücünün farkında değilsin, biliyor musun?”

Kaşlarımı çattım. “Artık bu laf eskidi.”

“Farrow’ın dediğini duydum. O senin bunu anlamayı şu savaş nedeniyle istiyor. Ben onun abarttığını düşünmüştüm ama yanlışmışım.”

“Swopes, kimseyi öteki tarafa geçmesi için zorlayamam” dedim. Yorulmaya başlamıştım. Artemis’e başımı yaslayıp uyumaktan başka bir şey istemiyordum. “Ben böyle bir şey yapmam.”

“Tatlım, eğer bu savaş Farrow’ın düşündüğünün yarısı kadar bile kötüyse, yapabileceklerini bir kez daha gözden geçirmelisin.”

Çok iyi. Al sana bilmece gibi konuşan biri daha. Sanki bütün ihtiyacım buymuş gibi. “Sen bu konuda ne biliyorsun?”

“Onların geldiğini biliyorum. Charley...” Bana endişeyle baktı. “... Onlar kudurmuş.”

Biraz daha bilgi vermesini söyleyemeden havada kayıp gitti. Genellikle ölümler bunu yapmak istemezler, ama belki de yarım kalmış bir işi vardı. Sonuçta nerede yaşadığımı biliyordu. Öteki tarafa geçmeye hazır olduğunda gelip beni bulabilirdi. Ne de olsa o iz süren bir dedektifti.

Artemis’e biraz daha sokuldum. Ondan yayılan serin esinti bana iyi geldi. Küçük kuyruğunu salladı ve burnunu çeneimin altına soktu. Kendimi uykunun kollarına teslim etmeden önce Garrett’in durduğu kapıya son bir kez baktım.

Ah bu çılgın ölümler.